IN NUMELE DRAGOSTEI

Kristin Hannah

LIDER

KRISTIN HANNAH

ÎN NUMELE DRAGOSTEI

KRISTIN HANNAH

În numele dragostei

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI

Traducere: Ileana Dinu

Editura Lider

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HANNAH, KRISTIN

În numele dragostei/ Kristin Hannah;
trad.: Ileana Dinu.
Bucureşti : Lider, 2011

ISBN 978-973-629-285-9
I. Dinu, Ileana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Redactare: Florentina Nica
Corectură: Gabriela Tătărău
Copertă şi tehnoredactare: Vlad Mitrovici

THE THINGS WE DO FOR LOVE
Copyright©2004 by Kristin Hannah

All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions.

First published in the United States by Ballantine Books, an imprint of The Random House Publishing Group.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii **LIDER,**
Editor CASANDRA ENESCU

OP 5 CP 15 Sector 4, Bucure¿ti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

Mulțumesc din nou lui Benjamin și Tucker

Bunilor mei prieteni Holly și Gerald,
Mark și Monica, Tom și Lori, Megan și Keny,
precum și Steve și Joll,

Și, în fine, o mulțumire specială Lindei Marrow
pentru un efort care a fost deasupra și dincolo de
chemarea datoriei.

Lucrurile nu se schimbă; noi ne schimbăm.
HENRY DAVID THOREAU

Capitolul 1

Străzile din West End erau pline în această zi neașteptat de însorită. În tot orașul, mamele stăteau în pragul caselor, cu palmele streașină la ochi, urmărindu-și copiii cum se joacă. Toată lumea știa că în curând – chiar de mâine, poate – ceața și negura vor pune stăpânire pe albastrul cerului, ascunzând soarele delicat și va începe din nou să plouă.

De fapt, suntem în luna mai, în nord-vestul Pacificului. Ploaia vine în mod sigur luna aceasta, tot așa cum stafiile inundă străzile pe data de treizeci și unu octombrie, iar somonul se întoarce din ocean.

– E al naibii de cald, spuse Conlan, care conducea un BMW decapotabil, negru, lucios. Nu mai zisese nimic de vreo oră.

De fapt, încerca să facă conversație, atât. Angie ar fi trebuit să-i ridice mingea la fileu, să zică ceva despre frumosul păducel în floare. Dar chiar dacă se gândea la asta, era prea epuizată. În câteva luni, acele frunzulițe se vor îndoi și înnegri: culoarea li se va schimba din cauza nopților reci și vor cădea la pământ neobservate.

Când vedeai lucrurile astfel, ce rost mai avea să faci observații asupra unui moment atât de trecător? Se uita pe geam la orașul ei natal. Nu mai venise aici de câteva luni. Cu toate că West End se afla la doar o sută șaptezeci și șase de kilometri de Seattle, distanța aceasta părea să se fi dilatat mult în mintea ei. Chiar dacă-și iubea mult familia, i se părea tot mai greu să-și părăsească propria casă. Afară, în lume, existau copii peste tot.

Se aflau în zona veche a orașului, unde se construiseră, una după alta, case în stil victorian pe parcele mici. Arțari imenși, cu o explozie de frunze, umbreau strada, aruncând o broderie

elaborată de lumină pe asfalt. În anii şaptezeci, această zonă fusese inima oraşului. Pe atunci, erau peste tot copii, mergând pe bicicletele Big Wheels şi Schwinn de la o casă la alta. Se organizau petreceri de cartier în fiecare sâmbătă după slujbă şi se juca Red Rover în fiecare curte din spatele casei.

În anii care au trecut de atunci, această parte a statului se schimbase, iar vechile cartiere deveniseră mai liniştite şi erau mai prost întreţinute. Pescuitul somonului nu mai aducea acelaşi profit, iar industria cherestelei fusese grav afectată. Oamenii care odinioară trăiseră de pe urma pământului şi a mării fuseseră înlăturaţi, daţi uitării, se construiseră noi pâlcuri de locuinţe organizate în sub-divizii, care purtau numele fiecărui copac sacrificat pentru construirea lor.

Dar aici, pe această bucăţică de pe strada Maple, timpul se oprise în loc. Ultima casă din zonă arăta ca acum patru decenii. Vopseaua albă era imaculată, fără pete, iar dunga verde-smarald lucea. Niciunei buruieni nu-i fusese îngăduit să crească pe pajişte. Tatăl lui Angie îngrijise casa asta patruzeci de ani: fusese mândria şi bucuria sa. În fiecare zi de luni, după un weekend de muncă grea la restaurantul familiei, îşi dedica cele douăsprezece ore libere întreţinerii casei şi grădinii. De la moartea lui, mama lui Angie încercase să păstreze acea rutină. Devenise un fel de consolare pentru ea, era felul în care păstra legătura cu bărbatul pe care-l iubise aproape cincizeci de ani şi când obosea de munca grea, cineva era întotdeauna pregătit să-i întindă o mână. *Acest ajutor,* le amintea mama, *era avantajul de a fi avut trei fete. Răsplata,* pretindea ea, *că supravieţuise anilor adolescenţei lor.*

Conlan opri în curbă şi parcă. Când partea de sus a decapotabilei se lăsă automat, se întoarse spre Angie.

– Te-ai împăcat cu gândul?

– Sunt aici, nu? În cele din urmă se întoarse spre el. Era epuizat: văzu asta în ochii lui albaştri, dar ştiu că nu va mai spune nimic care să-i amintească de acel copil pe care-l pierduseră cu câteva luni în urmă.

Stătură unul lângă altul în tăcere. Aparatul de aer condiţionat fâşâia uşor.

Conlan cel de altădată s-ar fi aplecat spre ea, ar fi sărutat-o,

i-ar fi spus c-o iubește, iar acele câteva cuvinte tandre ar fi salvat-o, dar de acum trecuseră de astfel de drăgălășenii. Iubirea pe care o împărtășiseră cândva, cu mult timp în urmă, dispăruse, așa cum trecuse și copilăria ei.

– Am putea pleca imediat. Să spunem că s-a stricat mașina, zise el, încercând să fie bărbatul de odinioară, care-și putea face soția să zâmbească.

Ea nici nu-l privi.

– Glumești? Toți cred că am dat prea mulți bani pe mașina asta. Iar mama știe deja că suntem aici. Chiar dacă vorbește cu morții, are auzul unui liliac.

– Oricum, e în bucătărie, să facă zece mii de cannoli pentru douăzeci de persoane. Iar surorilor tale nu le-a tăcut gura de când au intrat pe ușă. În toată starea asta de confuzie am putea scăpa. Zâmbi. Pentru un moment totul păru normal între ei, ca și cum n-ar fi existat stafii în mașină. Ea își dorea ca această stare de ușurare să fi durat.

– Livvy a pregătit deja trei tăvi de musaca, murmură ea. Mira a croșetat probabil o față de masă nouă și ne-a confecționat șorțuri asortate.

– Săptămâna trecută ai avut două ședințe la vârf și un spot comercial. Nu prea ai fi avut când să gătești.

Bietul Conlan! Trecuseră deja paisprezece ani de căsnicie și el tot nu înțelegea dinamica familiei DeSaria. Gătitul era mai mult decât o slujbă sau un hobby; era un fel de monedă de schimb, iar Angie fusese un eșec în privința asta. Tatălui ei, pe care-l adorase, îi plăcuse că ea nu știa să gătească. O luase ca pe emblema succesului. Un emigrant care venise în țara asta cu patru dolari în buzunar și-și câștigase existența hrănind familiile altor imigranți fusese mândru că fiica sa cea mică făcea bani folosindu-și capul, nu mâinile.

– Să mergem, spuse ea, nevrând să se mai gândească la tatăl ei.

Angie coborî din mașină și se duse la portbagaj. Acesta se deschise silențios, dând la iveală o cutie îngustă din carton. Înăuntru se afla un tort extravagant din ciocolată, făcut de Pacific Dessert Company, și o tartă cu lămâie teribil de gustoasă.

Se aplecă s-o ia, conştientă că se vor face comentarii că ea nu gătea. Că mezinei, *prinţesei*, îi fusese permis să coloreze sau să vorbească la telefon şi să se uite la televizor în timp ce surorile ei munceau la bucătărie. Niciuna dintre surori n-o lăsa să uite că tata o răsfăţase. Ca adulte, surorile ei mai lucrau încă în restaurantul familiei. Aceea era muncă adevărată, aşa spuneau întotdeauna, nu cariera lui Angie în publicitate.

– Vino, spuse Conlan luând-o de braţ.

Au pornit pe aleea pietruită, trecând de fântâna Fecioarei Maria, şi au urcat treptele. O statuetă a lui Hristos se afla chiar la uşă, cu mâinile întinse în semn de primire caldă. Cineva îi atârnase o umbrelă de încheietura mâinii.

Conlan a ciocănit cam fără tragere de inimă şi a deschis uşa.

Casa era plină de zgomote – voci puternice, copii care alergau în jos şi în sus pe scări, recipiente cu gheaţă care erau reumplute, râsete. Fiecare piesă de mobilier din hol era îngropată sub un maldăr de haine, pantofi şi cutii goale de mâncare.

Camera de zi era plină de copii care jucau diverse jocuri. *Candy Land* pentru cei mai mici; *crazy eights* pentru cei mai mari. Cel mai mare nepot, Jason, şi nepoata ei, Sarah, jucau Nintendo pe televizor. Când a intrat Angie, copiii au început să ţipe şi au venit spre ea vorbind toţi deodată, atrăgându-i atenţia. De când şi-o aminteau, era mătuşa care se aşeza cu ei pe jos şi se juca, indiferent ce jucărie se afla acolo pe moment. Nu le dăduse niciodată muzica mai încet, nu le spusese că nu ştiu care film nu este potrivit. Când erau întrebaţi, spuneau cu toţii că mătuşa Angie era cea mai grozavă.

Îl auzi în spate pe Conlan, vorbind cu Vince, soţul Mirei. Se turna băutură. Îşi croi drum prin mulţimea de copii şi coborî la bucătărie.

În uşă se opri. Mama se afla în faţa blatului supradimensionat de tăiat carne din mijlocul încăperii, frământând coca pentru dulciuri. Făina îi acoperise jumătate din chip şi i se depusese pe păr. Ochelarii de vedere, o relicvă din anii şaptezeci, aveau lentile de mărimea farfuriilor şi-i măreau ochii căprui. Mici broboane de sudoare i se formaseră de-a lungul sprâncenelor şi i se scurgeau pe obrajii plini de făină aterizându-i pe

piept ca niște bobițe de aluat. În cele cinci luni care trecuseră de la moartea tatălui, pierduse prea mult în greutate și nu-și mai vopsise părul. Acum era alb ca neaua.

Mira stătea în fața cuptorului, punând gnocchi în apă fiartă. Din spate arăta ca o copilă. Chiar și după patru sarcini era încă fragilă, aproape ca o pasăre, și întrucât purta îmbrăcămintea fiicei sale adolescente, părea cu zece ani mai tânără pentru patruzeci și unu cât avea. În seara asta, părul ei negru, lung, era legat într-o coadă care șerpuia până la brâu. Purta o pereche de pantaloni lucioși, strânși pe picior, cu talie joasă și pulovăr roșu tricotat. Vorbea acum – nu era nicio surpriză asta – ea vorbea permanent. Tata glumea întotdeauna că fiica sa cea mare era ca un blender la viteză mare.

Livvy stătea mai la stânga, tăind mozzarella proaspătă. Arăta ca un pix Bic în rochia de mătase neagră. Singurul lucru mai înalt ca tocurile ei era pămătuful de păr tapat. Cu mult timp în urmă, Livvy părăsise în grabă West End-ul, convinsă că putea deveni model. Locuise la Los Angeles până când fraza *Vrei să te dezbraci, te rog?* începuse să se audă la fiecare interviu. Cu cinci ani în urmă, chiar după a treizeci și patra aniversare, se întorsese acasă, amărâtă că nu avusese succes, înfrântă de efort, târându-i după ea pe cei doi fii concepuți cu un bărbat pe care nimeni din familie nu-l văzuse sau cunoscuse vreodată. Începuse să muncească în restaurantul familiei, dar nu-i plăcea asta. Se considera o fată de oraș prinsă în capcana unui orășel. Acum era măritată – din nou: cu o săptămână în urmă avusese loc o ceremonie rapidă la *Chapel of Love* din Las Vegas. Toți sperau că Salvatore Traina, norocosul ales cu numărul trei, va reuși s-o facă fericită.

Angie zâmbi. Atâta timp din viața ei petrecuse în această bucătărie, alături de aceste trei femei; indiferent la ce vârstă va ajunge sau ce turnură va lua viața ei, aceasta va fi întotdeauna casa ei. În bucătăria caldă a mamei te simțeai în siguranță, iubit. Cu toate că ea alesese o viață diferită de a surorilor ei și avea tendința de a se amesteca prea des în alegerile celorlalte, erau ca firele unei singure frânghii. Când se regăseau erau de nedespărțit. Simțea nevoia să aibă acest sentiment din nou; suferise prea mult timp de una singură.

Păşi în bucătărie şi aşeză cutia pe masă:

– Hei, fetelor!

Mira şi Livvy veniră spre ea, o prinseră într-o îmbrăţişare cu miros de mirodenii italieneşti şi parfum de la farmacie. O ţinură strâns la piept, Angie le simţi lacrimile pe gât, dar nu se rosti nimic în afară de: *Ce bine că te-ai întors acasă!*

– Vă mulţumesc. Îşi mai îmbrăţişă încă o dată surorile, apoi se îndreptă spre mama care-şi desfăcu larg braţele. Angie păşi în căldura acelei îmbrăţişări. Ca întotdeauna, mama mirosea a cimbru, parfum Tabu şi spray de păr Aqua Net. Mirosurile tinereţii lui Angie.

Mama o îmbrăţişă atât de strâns, încât fu nevoită să se elibereze ca să ia o gură de aer. Râzând, încercă să facă un pas înapoi, dar mama o opri.

Angie se crispă din instinct. Ultima dată când mama o strânsese astfel la piept, îi şoptise: *Încearcă din nou! Domnul îţi va mai dărui un copil!*

Angie se eliberă din îmbrăţişarea ei.

– Te rog, nu spune asta, zise, încercând să zâmbească.

Şi asta avu rezultatul scontat; mama se întinse spre răzătoarea de parmezan şi zise:

– Masa e gata. Mira, cheamă copiii.

La masa din camera de zi puteau mânca de obicei paisprezece persoane, dar astăzi erau cincisprezece. Era o masă veche din mahon adusă aici din ţara lor şi ocupa locul central într-o încăpere mare, fără ferestre, tapetată în roz şi roşu de Burgundia. Un crucifix sculptat din lemn atârna pe perete lângă portretul lui Iisus. Adulţii şi copiii erau adunaţi laolaltă în jurul mesei. Dean Martin se auzea din încăperea alăturată.

– Să ne rugăm, spuse mama, imediat ce-şi ocupară cu toţii locurile. Când văzu că nu se face linişte instantaneu, se întinse şi-l atinse pe unchiul Francis pe cap.

Francis lăsă bărbia în jos şi închise ochii. Toţi îi urmară exemplul şi începură să se roage. Vocile li se uniră într-un glas: *Binecuvântează, Doamne, aceste daruri pe care le vom primi prin bunăvoinţa lui Hristos, Domnul nostru. Amin.*

Când rugăciunea luă sfârşit, mama se ridică repede şi înălţă

paharul cu vin.

– Vom închina acum pentru Sal şi Olivia. Vocea îi vibra, gura îi tremura. Nici nu ştiu ce să spun. De obicei, bărbaţii rostesc toasturi. Se aşează jos brusc.

Mira atinse umărul mamei şi se ridică.

– Îi urăm bun venit lui Sal în familia noastră. Fie ca voi să împărtăşiţi dragostea pe care au cunoscut-o părinţii noştri. Să aveţi dulapurile pline, dormitoarele calde şi... făcu o pauză. Vocea i se înmuie – mulţi copii sănătoşi.

În loc de râsete, aplauze şi clinchet de pahare, se făcu linişte.

Angie trase aer brusc în piept şi-şi privi surorile.

– Nu sunt însărcinată, spuse Livvy repede. Dar... insistăm...

Angie reuşi să zâmbească, deşi a fost ceva ezitant, abia schiţat şi n-a păcălit pe nimeni. Toată lumea o privea, întrebându-se cum va primi vestea că va mai exista încă un copil în familie. Toţi încercau din greu să n-o rănească.

Ridică paharul.

– Pentru Sal şi Livvy. Vorbi repede, sperând ca lacrimile să fie considerate semne de bucurie. Să aveţi copii mulţi şi sănătoşi.

Discuţiile reîncepură. Masa deveni o nebunie de furculiţe şi de cuţite care zgâriau porţelanul şi de râsete. Cu toate că familia se aduna la fiecare sărbătoare şi de două ori pe lună lunea seara, aveau întotdeauna ce să-şi spună.

Angie cercetă masa din priviri. Mira discuta însufleţit cu mama despre o strângere de fonduri la şcoala pentru care trebuia să asigure cateringul: Vince şi unchiul Francis se certau în privinţa jocului *Huskies-Ducks* de săptămâna trecută; Sal şi Livvy se sărutau când şi când: copiii mai mici scuipau boabele de mazăre unul spre celălalt, iar cei mai mari discutau în contradictoriu despre *Xbox* sau *Play Station*. Conlan îi punea întrebări mătuşii Giulia despre operaţia de refacere a şoldului care se apropia.

Angie nu se putea concentra la niciuna din astea. Cu siguranţă nu putea să discute relaxat. Sora ei îşi dorea un copil şi aşa se va întâmpla. Livvy va rămâne probabil însărcinată între emisiunea lui Jay Leno şi ştiri. *Ups, am uitat diafragma!* Aşa rămăseseră surorile ei însărcinate.

După masă, când Angie spăla farfuriile, nu-i adresă nimeni

vreun cuvânt, dar toți care treceau pe lângă chiuvetă o atingeau pe umăr, sau o sărutau pe obraz. Știau toți că nu aveau ce să-i spună. Speranțele și rugăciunile rostite de-a lungul anilor își pierduseră strălucirea. Mama ținea o candelă aprinsă Sfintei Cecilia de vreo zece ani de acum și totuși Angie și Conlan erau singuri în mașină în seara asta, un cuplu care nu se va transforma niciodată într-o familie.

În cele din urmă, nu mai putu să suporte. Aruncă brusc cârpa de vase pe masă și se duse în fosta ei cameră. Acea cămăruță drăgălașă, încă tapetată cu trandafiri și coșuri albe, cu pat dublu și așternuturi din șifon roz. Se așeză la capul propriului pat.

Ca o ironie, își aminti că îngenunchease pe această podea, rugându-se să nu fie însărcinată. Avusese șaptesprezece ani la vremea aceea și ieșea cu Tommy Matucci. Prima ei dragoste.

Ușa se deschise și intră Conlan. Bărbatul ei irlandez, masiv, cu părul negru, arăta teribil de ridicol în camera ei de copilă.

– Sunt bine, îi spuse ea.

– Mda, văd.

Ea îi simți amărăciunea din glas, parcă simți cum o mușcă. Cu toate acestea, nu avea ce face. El n-o putea alina: numai Dumnezeu știa cât încercase.

– Ai nevoie de ajutor, îi spuse el obosit, și nu era de mirare. Vorbele fuseseră mult prea repetate.

– Sunt bine.

El o fixă vreme îndelungată. Ochii lui albaștri, care odinioară o priviseră cu adorație, afișau acum o înfrângere de nesuportat. Cu un oftat, se întoarse și părăsi încăperea, închizând ușa în urma lui.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise din nou. Mama era în cadrul ei cu mâinile pe șoldurile înguste. Umerii rochiei de duminică erau lați ca ai lui Blade Runner și practic atingeau marginile ușii de fiecare parte.

– Întotdeauna alergai în camera ta când erai tristă. Sau când erai furioasă.

Angie se dădu într-o parte să-i facă loc.

– Iar tu ai venit întotdeauna fugind după mine.

– Tatăl tău mă trimitea. N-ai știut asta niciodată, nu? Mama

se aşeză lângă Angie. Vechea saltea se lăsă sub greutatea lor. Nu suporta să ştie că plângi. Biata Livvy putea să-şi scuipe plămânii, dar el nu observa. Dar tu... erai prinţesa lui. O lacrimă de-a ta îi rupea inima. Oftă. A fost un oftat profund, plin de dezamăgire şi de empatie. Ai treizeci şi opt de ani, Angela, spuse mama. Este timpul să te maturizezi. Tatăl tău – Dumnezeu să-l odihnească – ar fi fost de acord cu mine în privinţa asta.

– Nici nu ştiu ce presupune asta.

Mama o luă după umeri şi o trase spre ea.

– Dumnezeu ţi-a dat un răspuns la rugăminţile tale, Angela. Nu este cel pe care-l doreşti, aşa că nu vrei să-l auzi. Este timpul însă să asculţi.

ANGIE SE TREZI BRUSC. RĂCEALA PE CARE O SIMŢEA PE FAŢĂ ERA de la lacrimi.

Avusese din nou acel vis în care ea şi Conlan stăteau pe maluri diferite. Între ei, pe întinderea albastră a mării, se afla un ghemotoc mic, roz, înfăşat. Plutea, depărtându-se câte un centimetru, apoi dispărea. După ce dispărea complet, ei rămâneau singuri, mult prea depărtaţi.

Era acelaşi vis pe care îl avea de ani întregi, pe când ea şi soţul ei abia îşi mai târau picioarele de la un medic la altul, încercând procedură după procedură. Să zicem că ea fusese una dintre femeile fericite: în opt ani concepuse trei copii. Pe doi îi pierduse; fiica ei, Sophie, trăise doar câteva zile. Asta fusese tot. Nici ea, nici Conlan nu aveau putere să mai încerce.

Se depărtă uşor de soţul ei, îşi luă halatul roz de pe jos şi părăsi încăperea.

Holul întunecat parcă o aştepta. La dreapta, zeci de fotografii de familie înrămate în mahon gros, acopereau peretele. Portretele a cinci generaţii de DeSaria şi de Malone.

Privi de-a lungul holului, spre ultima uşă închisă. Mânerul de alamă lucea în lumina lunii de la fereastra de alături.

Când îndrăznise ultima oară să intre în acea încăpere?

Dumnezeu ţi-a răspuns... este timpul să-l asculţi.

Trecu încet de scară, apoi de camerele goale de oaspeţi, spre ultima uşă.

Acolo trase aer adânc în piept, apoi expiră. Mâinile îi tremurau când deschise uşa şi intră. Aerul era greu, închis şi mirosea a mucegai.

Aprinse lumina şi închise uşa.

Încăperea era atât de perfectă.

Închise ochii de parcă întunericul ar fi ajutat-o. Acordurile dulci din Frumoasa şi Bestia îi răsunau în minte, ducând-o înapoi la prima dată când închisese uşa acestei camere, cu atâţia ani în urmă. Asta fusese după ce se hotărâseră să adopte un copil.

Avem un copil, doamnă Malone. Mama, o adolescentă, v-a ales pe dumneavoastră şi pe Conlan. Veniţi în biroul meu s-o cunoaşteţi.

Lui Angie îi trebuiseră patru ore întregi să aleagă cu ce să se îmbrace şi cum să se fardeze. Când, în cele din urmă, ea şi Conlan au cunoscut-o pe Sarah Dekker în biroul avocatului, s-a înfiripat o legătură imediat între cei trei. *Îl vom iubi ca pe copilul nostru,* îi promisese Angie fetei. *Să fii sigură de asta.*

Timp de şase luni minunate, Angie şi Conlan au renunţat la încercările de a mai rămâne însărcinată. Sexul a redevenit pasional. Viaţa le-a fost bună. Reapăruse speranţa în casa lor. Au sărbătorit alături de familiile lor. Au adus-o pe Sarah în casa lor şi şi-au deschis inimile faţă de ea. Au însoţit-o la fiecare control medical. Cu două săptămâni înainte de data naşterii, Sarah a venit acasă cu nişte pensule şi vopsea. Ea şi Angie au decorat această încăpere. Tavanul şi pereţii de culoarea cerului, norişori albi, pufoşi. Gărduleţe albe în care se împleteau flori viu colorate cu căpşoarele ridicate, erau vizitate de albine, fluturi şi zâne.

Primul semn al nenorocirii a început în ziua în care pe Sarah au apucat-o chinurile naşterii. Angie şi Conlan fuseseră la serviciu. S-au întors într-o casă goală, mult prea liniştită, fără vreun mesaj pe robot sau pe masa din bucătărie. Veniseră acasă de mai puţin de o oră când a sunat telefonul.

S-au dus amândoi la telefon ţinându-se de mână, plângând de fericire când au auzit de naştere. A durat un moment ca să înregistreze ce auzeau. Chiar şi acum, Angie îşi aminteşte frânturi din discuţie

Îmi pare rău...

S-a răzgândit
s-a împăcat cu prietenul ei
a păstrat copilul...

Au închis uşa de la această cameră şi au lăsat-o aşa. O dată pe săptămână, femeia care le făcea curăţenie se aventura înăuntru, dar Angie şi Conlan niciodată. Timp de mai bine de un an, această încăpere a stat goală, ca un templu al visurilor lor din acea zi. Renunţaseră la tot – doctori, tratamente, injecţii, proceduri. Apoi, în mod miraculos, Angie a rămas din nou însărcinată. Când a ajuns pe la cinci luni de sarcină, au mai îndrăznit încă o dată să intre în această încăpere, s-o umple cu visurile lor. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

S-a dus la dulap şi a scos de acolo o cutie mare de carton. Unul câte unul, a început să pună lucrurile în ea încercând să nu lege amintiri de fiecare bucată pe care o atingea.

– Hei.

Nici n-a auzit când s-a deschis uşa şi iată-l, se afla în cameră cu ea.

Ea ştia desigur ce nebunie i se părea lui să-şi găsească soţia stând în mijlocul camerei, cu o cutie mare de carton alături. Înăuntru se aflau nimicurile ei preţioase – lampa de veghe Winnie-the-Pooh, rama de la tabloul Alladin, colecţia nouă a cărţilor Dr. Seuss. Singura piesă de mobilier rămasă era pătuţul. Aşternutul se afla pe podea alături, o mică grămăjoară de flanelă roz.

Se întoarse să-l privească. Avea lacrimi în ochi care-i împăienjeneau vederea, dar nu le observase până în clipa aceasta. Ar fi vrut să-i spună cât îi părea de rău; totul mersese rău între ei. Adună grămăjoara de cearşafuri roz, mângâind materialul.

– Mă face să-mi pierd minţile, a fost tot ce-a putut ea să-i spună.

Conlan s-a aşezat lângă ea.

Ea aşteptă să spună ceva, dar el rămase acolo privind-o. Ea a înţeles. Trecutul l-a făcut mai precaut. Era ca un animal care se adaptase la un mediu periculos devenind liniştit şi tăcut. Între pastilele de fertilitate şi visele spulberate, emoţiile lui Angie erau

greu de prevăzut.

– Am uitat de noi, i-a spus.

– Nu mai există noi, Angie. Felul blând în care spuse asta i-a frânt inima.

În sfârşit. Unul dintre ei îndrăznise să o rostească.

– Ştiu.

– Şi eu îmi doream un copil.

Ea a înghiţit greu, încercând să-şi controleze lacrimile. Uitase asta în ultimii ani; Conlan îşi dorise să fie părinte, ca şi ea. Undeva, pe acest drum, problemele se adunaseră la ea. Se concentrase prea mult asupra durerii sale, încât a lui devenise secundară, măruntă. Era una din acele imagini care o bântuia, ştia asta. Întotdeauna se dedicase succesului – familia ei numea asta obsesie – iar maternitatea fusese încă un scop care trebuia atins. Ar fi trebuit să-şi amintească să facă echipă cu el.

– Îmi pare rău, îi spuse ea din nou.

El o prinse în braţe şi o sărută. Un sărut pe care nu-l mai împărtăşiseră de ani.

Rămaseră aşa înlănţuiţi mult timp.

Ea îşi dori ca dragostea lui să fi fost de-ajuns pentru ea. Aşa ar fi trebuit. Dar nevoia ei de a avea un copil fusese ca un val mare, o forţă copleşitoare care-i înecase. Poate, cu un an în urmă, ar mai fi putut să iasă la suprafaţă. Acum nu mai era posibil.

– Te-am iubit...

– Ştiu.

– Ar fi trebuit să fim mai atenţi.

Mai târziu, în noaptea aceea, când ea era singură în patul pe care-l cumpăraseră împreună, încercă să-şi amintească motivele pentru care nu se mai iubeau, ce-şi spuseseră când se sfârşise dragostea lor, dar nu-i venea nimic în minte. Nu-şi amintea decât mirosul pudrei pentru copii şi cum sunase vocea lui când îşi luase rămas-bun.

Capitolul 2

ESTE UIMITOR CÂT TIMP ÎȚI TREBUIE CA SĂ DISTRUGI o viață. Odată ce Angie și Conlan au hotărât să se despartă, detaliile au devenit foarte importante. Cum să împartă totul în jumătate, în special lucrurile indivizibile precum casele, mașinile și inimile. Au pierdut luni întregi cu detaliile privind divorțul, dar pe la sfârșitul lui septembrie, totul era încheiat.

Casa ei – nu, acum aparținea familiei Pederson – era goală. În locul dormitoarelor și al livingului, decorate de un designer, și al bucătăriei cu pardoseală de granit, avea o sumă considerabilă în bancă, un depozit plin cu jumătate din mobila lor și un portbagaj plin de serviete.

Angie stătea pe șemineul din cărămidă cu privirea ațintită asupra luciului strălucitor al parchetului.

Existaseră niște carpete bleu aici în ziua în care se mutase împreună cu Conlan.

Parchet, rostiseră amândoi într-un glas, zâmbind de ușurința cu care căzuseră imediat de acord, dar și de puterea visului lor. *Copiii nu se simt bine pe covor.*

Trecuse atâta timp...

Zece ani petrecuți în casa aceasta. O viață.

Sună soneria.

Ea se crispă imediat.

Dar nu putea fi Con. El avea cheie. În plus, nici nu era programat să treacă astăzi pe aici. Acum era ziua ei să-și împacheteze ultimele lucruri. După paisprezece ani de căsnicie, aveau programe separate în casa în care locuiseră împreună.

Se ridică și străbătu livingul, deschizând ușa.

Mama, Mira și Livvy erau adunate sub streașina de la intrare,

să se apere de ploaie. Încercau să-i şi zâmbească; niciunul din aceste eforturi nu avu efectul scontat.

– O zi ca asta, spuse mama, este pentru familie. Au înaintat împreună spre ea. Aroma de usturoi răzbătea dintr-un coş de picnic de pe braţul Mirei.

– Focaccia, spuse Mira văzând privirea lui Angie. Ştii că mâncarea asta te scapă de toate necazurile.

Angie se trezi zâmbind. De câte ori nu venise de la şcoală supărată de câte ceva, doar ca s-o audă pe mama spunându-i: *Mănâncă ceva şi o să te simţi mai bine.*

Livvy se apropie de ea. Îmbrăcată cu un pulovăr negru şi blugi strâmţi pe picior, arăta ca Lara Flynn Boyle în *Big Hair Day*.

– Am trecut prin două divorţuri. În situaţia asta nu te ajută mâncarea. Am încercat s-o conving să punem şi nişte tequila în coş, dar o ştii pe mama. Se aplecă mai aproape de ea. Am nişte Zoloft în poşetă, dacă-ţi trebuie.

– Vino, spuse mama preluând conducerea. Îşi mână puii în livingul gol.

Angie resimţi din plin tot ce vedea: eşec. Aici era familia ei şi căuta să se aşeze undeva în această casă goală, care, cu o zi în urmă, încă mai fusese căminul ei.

Se aşeză pe jos pe podeaua dură şi rece. Încăperea era tăcută acum. O aşteptau pe ea să înceapă să vorbească. Ele o vor susţine. Asta făcea familia. Numai că Angie nu mai avea unde să se ducă şi ce să spună. Surorile ei s-ar fi amuzat pe tema asta în orice altă zi. Nu şi acum.

Mira se aşeză lângă Angie şi se înghesui în ea. Nasturii blugilor ei prespălaţi scârţâiră pe podea. Mama o urmă, aşezându-se pe căminul din piatră; Livvy se aşeză lângă ea.

Angie le privi chipurile triste, de cunoscătoare, dorind să le explice:

– Dacă ar fi trăit Sophie...

– Nu-ţi mai aminti de ea, o opri Livvy cu o voce ascuţită, nu te ajută cu nimic.

Angie simţi c-o podidesc lacrimile. Aproape cedă durerii chiar acolo, lăsându-se copleşită de ea. Apoi reuşi să se controleze. Nu-i făcea bine să plângă. *La naiba*, tot anul plânsese

şi unde ajunsese?

– Ai dreptate, îi spuse Mirei.

Mira o îmbrăţişă.

A fost exact ce-i trebuia lui Angie. Când s-a eliberat din braţele ei, s-a simţit deopotrivă nesigură, dar şi mai stăpână pe sine, şi a observat cum o priveau cele trei femei.

– Aş putea vorbi deschis? spuse Livvy deschizându-şi coşul şi scoţând o sticlă de vin roşu.

– Cu siguranţă nu, spuse Angie.

Livvy o ignoră.

– Tu şi Con nu vă mai iubeaţi de mult. Crede-mă, ştiu ce înseamnă să nu-ţi meargă bine în dragoste. Era momentul să vă despărţiţi. Începu să toarne vinul în pahare. Acum ar trebui să pleci undeva. Să te detaşezi de tot.

– Nu te ajută fuga de realitate, spuse Mira.

– La naiba! i-a răspuns Livvy, întinzându-i un pahar cu vin lui Angie. Ai bani. Du-te la Rio de Janeiro. Se spune că plajele sunt superbe. Şi practic, goale.

Angie zâmbi. Durerea din suflet i se mai diminuă o clipă.

– Să-mi cumpăr un costum de baie tanga şi să-mi expun fundul care a început mi se lase prea repede?

Livvy începu să râdă.

– Iubito, n-o să te doară.

Ora următoare au stat în livingul gol bând vin roşu, mâncând şi discutând tot felul de fleacuri. Vremea. Viaţa în West End. Recenta operaţie a mătuşii Giulia.

Angie încerca să fie atentă la discuţie, dar se întreba mereu cum ajunsese aici, singură, fără un copil la treizeci şi opt de ani. Primii ani ai căsniciei fuseseră atât de frumoşi...

– Asta se întâmplă pentru că nu merg lucrurile, spuse Livvy turnându-şi încă un pahar cu vin. Ce să facem?

Gândurile lui Angie zburară în trecut, în prezent, ici şi colo, descoperind cu stupoare că nu ascultase câteva minute din discuţie. Îşi ridică privirea.

– Ce tot spun...

– Mama vrea [illegible] antul, a spus Mira.

Angie se îndreptă de spate.

BIBLIOTECA ME
BIBLIOTECA METROPOLITANA BUCUREŞTI

– Ce? Restaurantul era centrul familiei, în jurul lui se învârtea totul.

– N-o să discutăm astăzi despre asta, spuse mama aruncându-i o privire furioasă Mirei.

Angie cercetă fiecare chip în parte.

– Ce naiba se întâmplă?

– Să nu înjuri, Angela, a spus mama. Părea obosită. Restaurantul nu mai merge. Nu văd cum îl putem face să mai meargă.

– Dar tata... restaurantul era viaţa lui, spuse Angie.

Ochii negri ai mamei se umpluseră de lacrimi.

– Parcă mai trebuie să-mi spui...

Angie se uită la Livvy.

– De ce nu mai merge treaba?

Livvy ridică din umeri.

– Economia toată este la pământ.

– DeSaria a mers bine în ultimii treizeci de ani. Nu poate fi...

– *Nu-mi vine să cred* că vrei să ne înveţi cum să ne descurcăm cu restaurantul, interveni Livvy aprinzându-şi o ţigară. De unde să ştie un copywriter să facă afaceri?

– Director de creaţie. Şi este vorba de un restaurant, nu de o intervenţie pe creier. Trebuie doar să le daţi oamenilor mâncare bună, la preţuri bune. Cât de greu poate fi...

– Opriţi-vă amândouă! spuse Mira. Nu de asta are mama nevoie.

Angie îşi privi mama, dar nu ştiu ce să-i spună. Familia, care doar cu câteva minute în urmă fusese ancora ei, începuse brusc să se destabilizeze.

Au tăcut imediat. Angie se gândea la restaurant... la tata care ştiuse întotdeauna s-o facă să râdă, chiar când inima ei fusese gata să se frângă... şi la lumea sigură în care toate crescuseră împreună.

Restaurantul fusese ancora familiei lor; fără el se puteau îndepărta unii de alţii. Iar faptul că fiecare plutea pe valul său era un mod singuratic de a trăi. Angie ştia asta prea bine.

– Angie ne-ar putea fi de ajutor, a spus mama.

Livvy scoase un sunet care denota neîncredere.

– Nu ştie nimic despre afaceri. *Prinţesa tatei* niciodată...

– Taci, Livvy, spuse mama fixând-o cu privirea.

Angie a înțeles tot din acea singură privire. Mama îi oferea un loc în care să se ascundă de amintirile ei dureroase legate de acest oraș. Pentru mama, întoarcerea acasă era soluția oricărei probleme.

– Livvy are dreptate, spuse Angie. Nu știu nimic despre cum funcționează un restaurant.

– Ai ajutat la acel restaurant din Olympia. Succesul campaniei inițiate de tine a făcut ziarele să vuiască, a spus Mira cercetându-i chipul. Tata ne-a pus să citim toate articolele.

– Pe care i le-a trimis Angie, spuse Livvy dând fumul afară.

Angie ajutase ca acel restaurant să fie repus pe hartă. Dar tot ce a trebuit să facă a fost o bună campanie publicitară și puțin marketing.

– Poate că ne-ai putea ajuta, spuse Mira în cele din urmă.

– Nu știu, a spus Angie. Părăsise de mult West End, convinsă că întreaga lume o aștepta. Cum s-ar fi simțit să se întoarcă?

– Ai putea locui în casa de pe plajă, i-a spus mama.

Casa de pe plajă.

Angie se gândi la căsuța aceea mică de pe coasta sălbatică, spulberată de vânturi, și o mulțime de amintiri dragi îi reveniră în minte, una câte una.

Se simțise întotdeauna în siguranță, iubită acolo. Protejată.

Poate în acel loc ar putea să învețe să zâmbească din nou, acolo unde, fetiță fiind, râsese adesea cu mare ușurință. Privi în jur la această casă prea goală, atât de plină de tristețe; se afla într-o zonă a orașului cu prea multe amintiri dureroase. Poate întoarcerea acasă era soluția, cel puțin pentru o vreme, până realiza cărui loc aparținea acum.

Nu se va simți singură în acea căsuță; sau nu așa de singură cum se simțise la Seattle.

– Mda, spuse încet, ridicându-și privirea. V-aș putea ajuta o vreme. Nu știa ce simte mai puternic – ușurare sau dezamăgire. Știa doar atât: *Nu va mai fi singură.*

Mama îi zâmbi.

– Tata mi-a spus că te vei întoarce la noi într-o zi.

Livvy își dădu ochii peste cap.

– O, grozav! Prinţesa se întoarce să-i ajute pe aceşti bieţi netrebnici să facă restaurantul să meargă.

DUPĂ O SĂPTĂMÂNĂ, ANGIE SE PUSESE PE TREABĂ. SE HOTĂRÂSE pentru reîntoarcerea la West End, aşa cum începea fiecare proiect, cu toată convingerea. La început îşi sunase şeful de la agenţia de publicitate şi ceruse concediu.

Şeful se cam bâlbâise atunci, exclamând uimit. Nu văzuse niciun semn că era nemulţumită, niciunul. *Dacă vrei o promovare...*

Ea râsese, explicându-i foarte simplu că este obosită.

Obosită?

Avea nevoie de timp liber. Nici nu avea idee cât de multă nevoie. Când conversaţia ajunsese la capăt, ea pur şi simplu afirmase că părăsea firma. De ce nu? Trebuia să-şi croiască o nouă viaţă şi nu putea face asta atârnându-se de cea veche. Avea destui bani la bancă şi o mulţime de calităţi pe care şi le putea vinde pe piaţa muncii. Când se va simţi capabilă să reintre în circuitul normal al vieţii adevărate, îşi va găsi întotdeauna o altă slujbă.

Încercă să nu se gândească de câte ori o implorase Conlan să facă asta. *Te omoară,* îi spunea întotdeauna. *Cum ne-am putea relaxa când eşti întotdeauna extenuată? Doctorii spun că...*

Dădu drumul la muzică – ceva vechi, o dulcegărie – şi apăsă pe acceleraţie. Kilometrii rămâneau în urmă, fiecare depărtând-o de Seattle şi apropiind-o de oraşul tinereţii sale. În cele din urmă părăsi zona interstatală şi urmă semnele verzi *Washington Beaches* până la West End.

Orăşelul o întâmpină cu bucurie. Lumina se reflecta pe străzi şi pe frunzele încă ude de ploaie. Vitrinele magazinelor, cândva vopsite în culori vii de albastru, verde şi roz pal pentru a reprezenta tema victoriană a satului de pescari, păliseră în timp, căpătând o nuanţă argintie, moale. Coborând pe Front Sreet, îşi aminti paradele de 4 iulie. În fiecare an, familia se gătea şi purta bannerul *Restaurantul DeSaria.* Aruncau dulciuri mulţimii. Angie urâse astfel de momente, dar acum... acum o făceau să zâmbească trist, amintindu-şi râsul puternic al tatălui. *Faci parte din familia asta, Angela. Trebuie să mergi înainte.*

Coborî geamul şi simţi imediat aerul sărat al mării amestecat

cu mirosul de pin. Undeva, o brutărie își deschisese porțile. Briza aducea un vag miros de scorțișoară.

Strada era plină de oameni, dar nu aglomerată în această după-amiază târzie de septembrie. Indiferent unde privea, oamenii discutau însuflețiți. Îl zări pe domnul Peterson, farmacistul, stând în fața magazinului său. El îi făcu semne cu mâna, iar ea îi răspunse. Știa că în câteva minute se va duce alături la magazinul de feronerie și-i va spune domnului Tannen că se întorsese Angie DeSaria. Își va coborî vocea când va adăuga: *Biata de ea. A divorțat, știi...*

Ajunse la semafor – unul dintre cele patru din oraș – și încetini. Tocmai voia să vireze la stânga, s-o ia spre casa părinților, dar oceanul își cântă cântecul de sirenă și se trezi răspunzându-i. În plus, încă nu era pregătită pentru integrarea în familie.

O luă la dreapta și merse pe drumul lung, șerpuit, care ieșea din oraș. La stânga, Pacificul era ca o pânză cenușie de corabie, fără margini, fluturând în bătaia vântului. Dune de nisip și iarbă de mare se ondulau și se mișcau în bătaia brizei.

La doar un kilometru și jumătate sau cam așa ceva în afara orașului era o lume cu totul diferită. Pe acolo erau foarte puține case. Când și când, apăreau niște semne, indicând vreo așa-zisă stațiune sau o grămadă de cabane de închiriat aflate deasupra nivelului mării, dar chiar și acolo nu era nimic de văzut de pe drum. Această întindere de țărm ascunsă între copacii înalți și un orășel depărtat, dintre Seattle și Portland, nu fusese încă descoperită de tinerii cu bani, iar majoritatea localnicilor nu-și puteau permite case pe plajă. Astfel că era doar sălbăticie acolo. Primitivism. Oceanul vuia, făcându-și simțită prezența, amintindu-le trecătorilor că odinioară, nu de mult, oamenii mai credeau că dragonii trăiau în apele teritoriale. Uneori putea fi multă liniște, decepționant de multă, dar chiar și pe vremurile acelea turiștii erau atrași de un fals sentiment de siguranță. Își scoteau caiacele închiriate pe valurile mari și vâsleau înainte și înapoi. În fiecare an unii dintre turiști se pierdeau; doar caiacele închiriate, colorate, se mai întorceau.

În cele din urmă, ajunse în fața unei cutii poștale vechi, ruginite, pe care citi: *DeSaria.*

Întoarse spre șoseaua prăfuită, cu gropi. Copaci imenși o

străjuiau de fiecare parte, blocându-i aproape tot cerul şi soarele. Proprietatea era acoperită cu un covor de ace de pin şi ferigi uriaşe. Ceaţa învăluia pământul, apoi se ridica, conferind întregii lumi un aspect aproape imposibil de estompat. Uitase cum apărea ceaţa în fiecare zi de toamnă respirând din pământ ca un suspin aparent. Uneori, în plimbările matinale, chiar dacă priveai în jos tot nu-ţi puteai vedea picioarele. Copii fiind, plecau în căutarea acelei ceţi dimineaţa, se jucau, lovindu-se prin ea.

Trase în dreptul casei şi opri.

Întoarcerea acasă i se păru atât de dulce, şi de bruscă, încât trebui să înghită ca să scape de nodul dureros din gât. Casa construită de mâna tatălui ei se afla într-un mic luminiş, înconjurată de copaci care erau deja bătrâni când Lewis şi Clark trecuseră pe aici.

Şindrila de pe casă, cândva din cedru roşu, îmbătrânise ajungând de culoarea plutei, argintiu-deschis. Dunga albă nu mai contrasta defel.

Când coborî din maşină parcă auzi simfonia verilor din copilărie – zgomotul valurilor de mai jos, fluieratul vântului printre copaci. Cineva, undeva, ridica un zmeu. Fluturatul acestuia o trimise înapoi în timp.

– Vino încoace, prinţeso. Ajută-l pe tata să aranjeze tufele astea din spate...

– Hei, Livvy, aşteaptă-mă, nu pot fugi aşa de repede!

– Mamă, spune-i Mirei să-mi dea înapoi acadelele...

Erau toate acolo, acele momente hazlii, furioase, dulci, amare, care alcătuiseră istoria familiei. Rămase acolo, în lumina marină înconjurată de copaci, scăldându-se în amintirile pe care le uitase. Acolo, lângă acea gigantică seră unde crescuseră zeci de plante mai mici, o sărutase Tommy prima oară... şi încercase s-o pipăie. Acolo, lângă fântână, era cel mai bun loc pentru *de-a v-aţi ascunselea...*

Iar acolo, la adăpostul umbrei întunecate a celor doi cedri mari, se afla grota ferigilor. Cu două veri în urmă, ea şi Conlan îşi adunaseră toate nepoatele şi nepoţii la un picnic. Construiseră un fort printre ferigile imense şi pretinseseră că

sunt piraţi. Spuseseră poveşti încâlcite cu stafii în noaptea aceea, toate în jurul focului, prăjind bezele, făcând prăjiturile cu ele.

Pe atunci încă mai credea că într-o zi îşi va duce copiii aici...

Cu un oftat, îşi cără bagajele în casă. La parter se afla o cameră mare, o bucătărie la stânga cu dulapuri galbene şi blaturi din gresie albă, o zonă mică de luat masa undeva într-un colţ (cumva, toţi cinci mâncaseră la acea masă mică) şi un living, care ocupa restul spaţiului. Un şemineu imens din piatră de râu domina peretele de nord. În jurul lui erau adunate canapele albastre, o masă de cafea din lemn de pin şi scaunul ponosit din piele al tatei. Nu exista televizor în casa aceasta. Nu existase niciodată.

Trebuie să vorbim, spunea tata întotdeauna când fetele se plângeau că nu există televizor.

– Bună, tată, şopti.

Singurul răspuns a fost vântul din ferestre.

Tap, tap, tap.

Scârţâitul unui balansoar pe parchet, într-o cameră nefolosită...

Încercă să-şi alunge amintirile, dar acestea erau prea rapide. Simţi că-şi pierde controlul. Cu fiecare respiraţie, timpul părea să meargă tot mai înainte, să se depărteze de ea. Tinereţea o părăsea, la fel de greu de păstrat ca şi aerul pe care-l respira în patul ei singuratic, noaptea.

Oftă din greu. Făcuse o prostie gândind că lucrurile vor fi diferite aici. De ce ar fi? Amintirile nu dăinuie pe străzi sau în oraşe. Ele curg în sânge, pulsează cu fiecare bătaie a inimii. Adusese totul cu ea, fiecare pierdere, fiecare durere de inimă. Greutatea lor o încovoia, o epuiza. Urcă scările şi intră în vechiul dormitor al părinţilor. Cearşafurile şi păturile erau strânse de pe pat, fără îndoială depozitate într-o cutie în vreun dulap, iar salteaua era prăfuită, dar lui Angie nu-i păsă. Se târî până la pat şi se ghemui acolo.

De fapt, n-a fost o idee prea bună să se întoarcă acasă. Închise ochii ascultând albinele care bâzâiau la fereastra ei şi încercă să aţipească.

DIMINEAŢA URMĂTOARE, ANGIE S-A TREZIT ODATĂ CU SOARELE. S-a uitat fix în tavan urmărind un păianjen mare, gras, care-şi

ţesea pânza.

Ochii îi erau umflaţi şi nisipoşi. Încă odată udase salteaua cu amintiri. Era de-ajuns.

A fost o decizie pe care a luat-o de sute de ori în ultimul an. De data asta, era decisă s-o pună în aplicare.

Deschise valiza, îşi scoase nişte schimburi şi se îndreptă spre baie. După un duş fierbinte, se simţi din nou ca o fiinţă umană. Îşi strânse părul în coadă de cal, îmbrăcă o pereche de blugi prespălaţi şi un pulovăr roşu pe gât şi-şi luă poşeta de pe masa de bucătărie. Tocmai voia să plece în oraş când s-a întâmplat să privească pe fereastră.

Afară, mama stătea pe un buştean aflat la marginea proprietăţii. Discuta cu cineva, făcând acele gesturi sălbatice care o jenau atât de mult pe Angie în tinereţe.

Fără îndoială, familia discuta dacă Angie putea fi de folos la restaurant. După noaptea trecută şi ea se întreba acelaşi lucru.

Ştia că atunci când va păşi pe terasă, acele voci care acum discutau aprins vor suna ca o maşină de tuns iarba. Vor discuta în contradictoriu cam o oră în privinţa avantajelor şi dezavantajelor întoarcerii lui Angie.

Părerea ei nu prea conta.

Se opri la uşa din spate, adunându-şi curajul. Forţându-se să zâmbească, deschise uşa şi ieşi, căutând din priviri lumea adunată acolo.

Dar nu mai era nimeni în afară de mama.

Angie străbătu curtea şi se aşeză alături de ea pe buştean.

– Noi am ştiut că vei reveni mai curând sau mai târziu, spuse mama.

– Noi?

– Eu şi tata.

Angie oftă. Aşadar, mama încă mai vorbea cu tata. Durerea era ceva ce Angie cunoştea prea bine. Nu-şi putea învinui mama că nu voia să renunţe la ea. Totuşi nu putea să nu se întrebe dacă era cazul să se îngrijoreze din acest motiv. Atinse mâna mamei. Pielea era moale şi flască.

– Ei, ce spune el de întoarcerea mea?

Mama oftă vădit uşurată.

– Surorile tale m-au trimis la doctor. Tu mă întrebi ce are tata de spus. O, Angela, îmi pare bine că ai revenit acasă. O îmbrăţişă.

Pentru prima oară, mama nu era îmbrăcată la şapte ace şi cu multe haine. Purta doar un pulovăr tricotat şi o pereche de blugi vechi, Jordache. Observă că slăbise şi asta o îngrijoră.

– Ai slăbit mult, îi spuse retrăgându-se din îmbrăţişarea mamei.

– E normal. Patruzeci şi şapte de ani am mâncat la masă cu soţul meu. E greu să mănânci singură.

– Atunci o să mâncăm împreună. Şi eu sunt singură.

– Rămâi?

– Ce vrei să spui?

– Mira consideră că ai nevoie de cineva să aibă grijă de tine şi de un loc unde să te ascunzi câteva zile. Nu este uşor să te ocupi de un restaurant cu probleme. Crede că vei pleca într-o zi sau două.

Angie era sigură că Mira vorbise în numele celorlalţi membri ai familiei şi nu era surprinsă. Sora ei nu înţelegea genul de vise care fac o femeie să pornească în căutarea unei vieţi noi... sau durerea din inimă care o poate întoarce şi retrimite acasă.

Familia îşi făcuse întotdeauna probleme că Angie avea cumva ambiţii prea mari, care o vor distruge.

– Tu ce crezi?

Mama îşi muşcă buza de jos, îngrijorată, cu un gest care pentru ea era la fel de familiar ca sunetul mării.

– Tata spune că te-a aşteptat douăzeci de ani să-i preiei copilaşul – restaurantul – şi nu vrea să-ţi stea nimeni în cale.

Angie zâmbi. Aşa ar fi spus tata. Pentru o secundă, aproape crezu că se afla aici cu ele, stând la umbra copacilor săi dragi.

Oftă, dorindu-şi să-i poată auzi din nou vocea, dar era doar vuietul oceanului, mugind, izbindu-se de nisip. Nu putea să nu se gândească la noaptea care trecuse şi la toate lacrimile pe care le vărsase.

– Nu ştiu încă dacă sunt destul de puternică să te ajut.

– Îi plăcea să stea aici să privească valurile, a spus mama rezemându-se de ea. *Trebuie să reparăm scările alea, Maria.* Ăsta era primul lucru pe care mi-l spunea în fiecare vară.

– M-ai auzit? Noaptea trecută... a fost greu.

– Făceam multe schimbări în fiecare vară. Locul acesta niciodată nu arăta la fel doi ani la rând.

– Ştiu, dar...

– Începea întotdeauna cu acelaşi lucru. Repararea scărilor.

– Doar a scărilor, nu? spuse Angie zâmbind în cele din urmă. Cea mai lungă călătorie începe cu un singur pas şi apoi vin toate celelalte.

– Unele zicători se adeveresc.

– Dar dacă nu voi şti de unde să încep?

– Vei şti.

Mama o luă după umeri. Au rămas aşa vreme îndelungată, rezemându-se una de alta, cu ochii aţintiţi spre ocean. În final, Angie spuse:

– Apropo, cum ai ştiut că sunt aici?

– Domnul Peterson te-a văzut trecând prin oraş.

– Şi aşa a început. Angie zâmbi, amintindu-şi păienjenişul care-i lega pe toţi locuitorii acestui oraş. Cândva, la dansul de întoarcere acasă ea îl lăsase pe Tommy Matucci să-i pună mâna pe fund; vestea ajunsese la mama înainte de terminarea dansului. Ca fată, Angie nu suportase ideea de a trăi într-un orăşel. Acum se simţea bine să ştie că toţi aveau ochi pentru ea.

Auzi o maşină. Privi înapoi spre casă. O mini furgonetă verde, de culoarea pădurii, trase în curte. Mira coborî din maşină. Purta o salopetă de blugi prespălaţi şi un tricou vechi, Metallica. În braţe, avea un teanc de registre contabile.

– E cel mai bun moment pentru a începe, spuse ea. Dar ar fi bine să treci repede peste ele înainte ca Livvy să observe c-au dispărut.

– Vezi? spuse mama zâmbindu-i lui Angie. Familia îţi va arăta întotdeauna de unde să începi.

Capitolul 3

O PLOAIE MĂRUNTĂ CĂDEA PESTE CURTEA PAVATĂ CU cărămidă a liceului Fircrest Academy, făcând ca totul să pară strălucitor, lăcuit. Stând sub baliză, Lauren Ribido se uita la ceas cel puţin a zecea oară în tot atâtea minute.

Era şase şi un sfert.

Mama îi promisese să fie aici pentru târgul de colegii, fix la cinci şi jumătate.

Nu putea să creadă că se lăsase iar amăgită de promisiunile ei. Ar fi trebuit să ştie. *Happy hours** de la taverna Tides nu se termina până la şase şi jumătate.

Totuşi, de ce o mai durea după atâţia ani? Ai fi crezut că o inimă se bătătoreşte cândva.

Întoarse de pe drumul gol şi se îndreptă spre gimnaziu. Era aproape de uşă când auzi vocea unui bărbat strigând-o. *David.*

Se întoarse brusc zâmbindu-i. El coborî de pe locul din dreapta al unui Cadillac Escalade, nou, negru, şi împinse portiera cu şoldul. Era îmbrăcat elegant, cu o pereche de pantaloni Dockers albaştri şi un pulovăr galben de caşmir. Chiar cu părul ud, lipit de cap, era cel mai grozav tip din şcoală.

– Credeam că ai intrat deja, îi spuse alergând spre ea.

– Mama n-a apărut.

– Din nou?

Ura lacrimile care-i ardeau ochii.

– Nu e mare chestie.

El o îmbrăţişă cu putere, ca un urs, şi pentru câteva minute

---

* Termen din domeniul marketingului, care desemnează o perioadă de timp în care un local oferă reduceri (n.red.).

lumea ei fu perfectă.

– Şi tatăl tău? îl întrebă încet, sperând ca măcar de data asta domnul Haynes să fi reuşit să vină pentru David.

– Nu. Cineva trebuie să defrişeze şi pădurea tropicală.

Ea îi simţi amărăciunea din voce şi începu să-i spună *te iubesc,* dar zgomotul făcut de o pereche de tocuri înalte pe podeaua de ciment o opri.

– Bună, Lauren.

Ea se eliberă din braţele lui David şi se uită la mama acestuia, încercând să nu se încrunte.

– Bună ziua, doamnă Haynes.

– Unde este mama ta? o întrebă, aşezându-şi pe umăr o poşetă scumpă din piele maro în timp ce privea împrejur.

Lui Lauren îi trecu prin faţa ochilor o imagine fugară a locului unde se afla mama ei; prăbuşită într-un scaun din taverna Tides, fumând o ţigară proastă.

– Trebuie să lucreze până târziu.

– Chiar şi în seara târgului de colegii?

Lauren detestă felul în care o privi doamna Haynes. Era acea privire gen *biata Lauren,* atât de patetică. Observase asta toată viaţa. Adulţii, în special femeile, aveau întotdeauna tendinţa de a o cocoloşi. Cel puţin la început; mai curând sau mai târziu reveneau la vieţile lor, la propriile familii, lăsând-o pe Lauren mult mai singură ca înainte.

– N-a putut pleca, spuse Lauren.

– Asta este mai mult decât ce pot spune eu despre tata, i se adresă David mamei sale.

– David, spuse doamna Haynes cu un oftat greu. Ştii că tata ar fi fost aici dacă ar fi putut.

– Mda, bine. O luă pe Lauren de după umeri şi o trase spre el. Ea se lăsă condusă prin curtea udă, apoi în liceu. Cu fiecare pas se concentra să gândească pozitiv. Refuza să permită absenţei mamei sale să-i afecteze încrederea în sine. În seara asta trebuia să fie atentă la ţinta ei, o bursă la aceeaşi facultate pe care o va urma David. Mai trebuia să fie şi pe undeva prin apropiere.

Era hotărâtă să-şi atingă acest ţel şi când se hotăra, putea să mute şi munţii din loc. Era aici, nu-i aşa? Era în ultimul an la una

dintre cele mai bune şcoli particulare din statul Washington şi avea bursă. Făcuse această alegere în anul patru când venise în West End, de la Los Angeles. Pe atunci, era o fată timidă, prea jenată de ochelarii ei cu ramă de baga obţinuţi printr-o acţiune filantropică şi de aşa-zisele ei haine second-hand. Cândva, cu mult timp în urmă, făcuse greşeala de a-i cere mamei ajutorul. *Nu mai pot purta pantofii ăştia, mamă. Îmi intră ploaia prin găuri.*

Dacă eşti ca mine te vei obişnui cu asta, fusese răspunsul mamei. Acele patru cuvinte – *dacă eşti ca mine* – fuseseră de-ajuns să-i schimbe cursul vieţii.

Ziua următoare hotărî să se schimbe pe sine şi propria viaţă. Proiectul *Nu mai fi fraieră* începuse. Făcea comisioane pentru toţi vecinii din complexul de apartamente în care trăia alături de mama ei. Hrănea piscile bătrânei doamne Teabody de la 4A, făcea curăţenie în bucătăria doamnei Mauk, urca pachetele la etaj pentru doamna Parmeter din 6C. Punea deoparte câte un dolar, economisind pentru lentile de contact şi pentru haine noi. Când venise ziua cea mare şi reuşise să ajungă la el, opticianul îi spusese: *Ai cei mai frumoşi ochi căprui pe care i-am văzut vreodată.* Odată ce a început să arate ca şi ceilalţi, Lauren a început să se poarte corespunzător. A început cu zâmbete, apoi a trecut la fluturarea mâinii şi, în final, la salutări. Se oferea pentru orice serviciu, atâta timp cât nu era necesar contactul cu mama ei. Când a început ciclul doi, munca ei grea începuse să dea roade. Îşi deschisese singură calea la Fircrest Academy – o şcoală catolică cu un cod strict al uniformei. Acolo a muncit şi mai mult. A fost aleasă secretara clasei într-a noua şi şi-a păstrat titlul în fiecare an de atunci. În liceu, organizase toate reuniunile şcolare, făcuse fotografiile pentru anuar, condusese corpul studenţesc în calitate de preşedintă a clasei din ciclul doi şi se înscrisese atât la volei, cât şi la gimnastică. Se îndrăgostise de David de la prima întâlnire, cam cu patru ani în urmă. Nu se mai despărţiseră de atunci.

Privea sala de gimnastică unde se afla multă lume.

Lui Lauren i se părea că este singura elevă fără părinţi. Era un sentiment cu care se obişnuise; cu toate acestea o împiedica să zâmbească. Nu putea să nu se uite înapoi la baliză. Mama ei

nu era acolo.

David îi strânse mâna încet.

– Hei, Trixie, suntem gata?

Porecla aceea o făcu să zâmbească. El ştia cât este de agitată. Se aplecă spre el.

– Să mergem, Speed Racer.

Doamna Haynes apăru lângă ei.

– Ai un pix şi nişte hârtie, Lauren?

– Da, doamnă, ii răspunse. Se simţi jenată cât de mult însemna pentru ea acea întrebare.

– Nu am pix, spuse David zâmbind.

Doamna Haynes îi întinse un pix şi îi conduse. Intrară în rândurile celor adunaţi acolo. Ca întotdeauna, lumea se dădea la o parte să le facă loc. Formau cuplul cel mai vechi din ciclul superior, perechea cea mai votată să rămână îndrăgostită. Zeci de amici le făceau semn, ii salutau.

Au intrat din cabină în cabină luând materiale informative, discutând cu reprezentanţii facultăţilor. Ca întotdeauna, David făcea totul s-o ajute pe Lauren. Le spunea tuturor că se ocupă de notele ei şi de realizările ei. Era convins că ea va primi mai multe burse. În lumea lui, lucrurile se obţineau foarte uşor şi nu era o problemă să crezi în finaluri fericite.

El se opri la Ivy League.

Când Lauren s-a uitat la imaginile acelor campusuri venerabile, s-a simţit neliniştită. S-a rugat ca el să nu se fi decis să se ducă la Harvard sau Princeton. Ea nu avea ce căuta acolo, chiar dacă ar fi fost acceptată; nu acolo, în sălile acelea, unde fetele primeau nume de produse alimentare şi toată lumea avea părinţi care credeau în educaţie. Cu toate acestea, afişă cel mai drăguţ zâmbet şi luă broşurile. O fată ca ea trebuia să facă mereu impresie bună. Nu-şi putea permite să facă greşeli.

În sfârşit, se îndreptau spre *Holy Grail*. Cabina universităţii Stanford. Lauren auzi vocea doamnei Haynes care mergea în faţa lor:

– ... aripa care a primit numele bunicului tău...

Lauren se împiedică. Făcu un efort să nu cadă şi să zâmbească, aşa ca de obicei.

Probabil, David se va duce la Stanford, unde fuseseră părinții lui și bunicul. Existând o singură școală la West Coast, marșau în exclusivitate pe Ivy League. Notele mari nu erau de-ajuns. Alte note la Testul de Aptitudini Școlare, SAT, nu-i garantau nici ele admiterea.

Nu avea cum să obțină o bursă la Stanford.

David o strânse mai tare de mână. Îi zâmbi. Crede-mă, voia să spună acel zâmbet.

Ea voia să-l creadă.

– El este fiul meu, David Ryerson Haynes, spunea doamna Haynes.

De la Compania de Hârtie Ryerson Haynes. Nu adăugase asta, desigur. Ar fi fost lipsit de tact și total inutil.

– Iar ea este Lauren Ribido, spuse David, strângând-o de mână pe Lauren. Va fi o achiziție valoroasă pentru corpul studențesc de la Stanford.

Recrutorul îi zâmbi lui David.

– Așadar, David. Te interesează să continui tradiția familiei. Este foarte bine. La Stanford ne mândrim cu...

Lauren rămase acolo, strângând atât de tare mâna lui David, încât începură s-o doară degetele. Aștepta răbdătoare ca persoana care făcea recrutările să-i acorde și ei atenție.

Asta nu s-a întâmplat.

AUTOBUZUL S-A OPRIT BRUSC LA COLȚ. LAUREN ȘI-A RIDICAT rucsacul de pe podeaua acestuia și s-a grăbit spre partea din față.

– Îți doresc o seară bună, îi spuse Luella, șoferița.

Lauren i-a făcut semn cu mâna și a pornit pe strada principală. Aici, în zona turistică din centrul West End-ului totul strălucea, era frumos. Cu ani în urmă, când industria cherestelei și a pescuitului treceau prin momente grele, capii orașului au hotărât să scoată în relief aspectul victorian al orașului. Jumătate din clădirile din centru se potriveau proiectului; cealaltă jumătate a fost reconstruită în grabă. A fost demarată o campanie de promovare la nivelul statului (un an întreg conducerea orașului n-a mai plătit nimic altceva, nici pentru drumuri, școli sau servicii) și astfel a apărut West End, o stațiune în stil victorian de pe coastă.

Campania a dat roade. Turiştii au inceput să apară, atraşi de ofertele de cazare şi masă, de concursurile de ridicarea castelelor de nisip, înălţarea zmeelor şi de pescuitul sportiv. A devenit o destinaţie şi nu o alternativă de ocolire pe drumul de la Seattle la Portland.

Dar faima s-a limitat la atât şi, ca toate oraşele, West End avea locurile sale uitate, colţuri care au rămas nevizitate de turişti şi de localnici. *Acea parte a oraşului*, locul unde oamenii trăiau în apartamente, fără decoraţii sau sisteme de pază. Partea de oraş în care trăia Lauren.

A părăsit strada principală şi a continuat să meargă.

Cu fiecare pas, cartierul se deteriora: lumea devenea mai întunecată, mai epuizată. Aici nu existau acele spirale victoriene pe clădiri, panouri cu reclame pentru cazare şi mic dejun sau călătorii cu avionul. Aici trăiau oamenii de odinioară, care lucraseră la fabricile de cherestea sau pe bărcile de pescuit. Oamenii care rataseră schimbarea şi fuseseră aruncaţi în mlaştini întunecoase şi noroioase. Aici, singurele semnale luminoase erau cele de neon, care făceau reclamă la băutură.

Lauren merse sprinten, privind drept în faţă. Observa fiecare nuanţă a schimbării, fiecare umbră care i se părea nouă, fiecare zgomot sau mişcare, dar nu se temea. Această stradă era domeniul ei de peste şase ani. Cu toate că majoritatea vecinilor erau oameni fără noroc, ştiau să aibă grijă unul de altul, iar micuţa Lauren Ribido simţea că aparţine acestui loc.

Casa era o clădire îngustă, de şase etaje, aşezată pe o bucată de pământ acoperită cu tufişuri de coacăze şi salal*. Exteriorul din stucatură era înnegrit de praf şi mizerie. Lumina răzbătea din spatele câtorva ferestre ca singurul semn de viaţă din acel loc.

Lauren a urcat treptele care scârţâiau, a împins uşa (broasca fusese spartă de cinci ori anul trecut, iar administratoarea, doamna Mauk, a refuzat s-o mai repare) şi a pornit pe treptele în stare precară, care duceau la apartamentul ei de la etajul patru.

Pe când se strecura pe lângă uşa administratoarei îşi ţinu res-

---

* O verdeaţă versatilă, extrem de uşor de manipulat, ce conferă buchetelor volum, textură şi contrast de culoare (n.red.)

piraţia. Aproape ajunsese la scară când a auzit uşa deschizându-se:

– Lauren? Tu eşti?

La naiba.

S-a întors, încercând să zâmbească.

– Bună seara, doamnă Mauk.

– *Spune-mi Dolores, draga mea*, spuse doamna Mauk făcând un pas spre ea pe holul întunecat.

Lumina de la uşa deschisă o făcea palidă, aproape sinistră, dar astăzi zâmbetul acela printre dinţi, părea strălucitor. Ca întotdeauna, purta un batic albastru peste părul cărunt şi o rochie de casă înflorată. Părea cam mototolită, de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o valiză veche. Umerii îi erau lăsaţi după o viaţă de dezamăgire. Era ceva obişnuit în zona aceea.

– Am fost la salon astăzi.

– Mda.

– Maică-ta n-a apărut la lucru.

– E bolnavă.

Doamna Mauk a cotcodăcit cu compătimire.

– Are un nou prieten, nu?

Lauren nu putu să-i răspundă.

– Poate de data asta va fi dragoste adevărată. Oricum, aţi depăşit termenul de plată al chiriei. Îmi trebuie banii până vineri.

– Bine. Lauren nu se putu abţine să-i zâmbească.

Doamna Mauk i-a aruncat Acea Privire.

– Nu cred că-ţi este destul de cald doar în haină, a spus încruntându-se. Spune-i mamei tale...

– O să-i spun. La revedere. Urcă scările în fugă şi se opri la etajul patru.

Uşa lor era întredeschisă. O fantă de lumină răzbătea printre uşă şi porţiunea de linoleum rupt din hol.

Lauren nu-şi făcu probleme. Mama îşi amintea rareori să închidă uşa de la intrare şi când o făcea, n-o încuia niciodată. Îşi pierdea cheile prea des, asta era scuza ei.

Lauren intră.

Locuinţa era o harababură. O cutie desfăcută de pizza zăcea pe capătul dulapului. Multe sticle de bere stăteau lângă ea. Pungi

de cartofi prăjiți peste tot. Încăperea mirosea a țigări și transpirație.

Mama zăcea pe canapea cu mâinile și picioarele desfăcute. Un sforăit puternic venea din maldărul de așternuturi, care-i acoperea fața.

Oftând, Lauren se duse la bucătărie și curăță tot, apoi se îndreptă spre canapea și se așeză în genunchi.

– Haide, mamă, vino să te duc în pat.

– Ce? Mama se ridică în capul oaselor cu ochii cârpiți. Părul ei scurt, ondulat, de culoarea platinei luna aceasta, i se lipise de fața palidă. Întinse o mână tremurând spre sticla de bere de la capătul mesei. Luă o gură prelungă apoi o puse la loc. Nu prea avea țintă, era nesigură; sticla căzu pe podea, vărsându-se.

Arăta ca o păpușă ruptă, cu fața într-o parte. Era palidă ca porțelanul; rimelul albastru era întins în jurul ochilor. O urmă vagă din frumusețea ei de odinioară rămăsese ca o dungă aurie strălucitoare pe o farfurie de porțelan murdară, răzbătând prin ea:

– M-a părăsit.

– Cine, mamă?

– Cal. Și jura că mă iubește.

– Mda. Așa spun toți. Lauren se aplecă după sticla de bere, întrebându-se dacă aveau destule șervete de hârtie ca să șteargă totul. Probabil, nu. Mama nu prea mai câștiga în ultimul timp. Probabil din cauza recesiunii. Mama jura că tot mai puține femei veneau la salon. Lauren își imagina că era jumătate de adevăr; cealaltă era că salonul de înfrumusețare *Hair Apparent* se afla patru uși mai jos de taverna Tides.

Mama întinse mâna după țigară și o aprinse.

– Te uiți din nou la mine ca de obicei, cu privirea aia care spune: *Pe naiba, mama mea este o ratată.*

Lauren se așeză la măsuța de cafea. Oricât încerca să nu simtă dezamăgirea, aceasta era prezentă. Întotdeauna părea să vrea prea mult de la mama ei. Când va învăța lecția? Aceste decepții permanente o măcinaseră. Uneori și le imagina ca pe o umbră deasupra inimii.

– A fost târgul pentru facultăți astăzi.

Mama a mai tras din țigară, încruntându-se când a dat fumul

afară.

– Ăla e marți.

– Astăzi este marți, mamă.

– O, *la naiba*! Mama s-a rezemat din nou pe canapeaua verde avocado.

– Îmi pare rău, draga mea, am pierdut șirul zilelor. A dat din nou fumul afară, s-a uitat într-o parte.

– Stai jos.

Lauren s-a mișcat repede, înainte ca mama să se răzgândească.

– Cum a mers?

Ea s-a ghemuit lângă mama.

– Am cunoscut un tip important de la USC. Considera c-aș putea încerca să obțin recomandări de la absolvenți. Oftă. Cred că este important să cunoști pe cineva.

– Doar dacă cel pe care-l cunoști îți plătește taxele.

Lauren sesiză acel ton dur din vocea mamei și clipi.

– Voi obține bursă, mamă. O să vezi.

Mama trase îndelung dîn țigară și se întoarse încet cercetând-o prin ceața fumului.

Lauren căpătă curaj. Știa ce urmează. Nu astăzi. Te rog.

– Și eu am crezut că voi obține o bursă, știi asta.

– Te rog, nu. Să vorbim de altceva. Am obținut A+ la istorie.

Lauren încercă să se ridice. Mama o prinse de încheietura mâinii, ținând-o pe loc.

– Și notele mele au fost bune, spuse mama fără a zâmbi, ochii ei căprui devenind tot mai întunecați. M-am înscris la atletism și baschet. Notele de la teste au fost și ele respectabile. Și eram frumoasă. Spuneau că arăt ca Heather Locklear.

Lauren oftă. Se dădu într-o parte lăsând puțin loc între ele.

– Știu.

– Atunci m-am dus la dansul de la Sadie Hawkins cu Thad Marlow.

– Știu. Mare greșeală.

– Câteva sărutуri, câteva pahare de tequila și așa am ajuns cu rochia pe la mijloc. N-am știut atunci că am fost regulată... în mai multe feluri. Patru luni mai târziu eram în trimestrul doi

şi-mi cumpăram rochie de gravidă. Fără nicio bursă. Fără facultate, o slujbă decentă. Dacă unul din taţii tăi vitregi n-ar fi plătit şcoala de înfrumuseţare, probabil aş fi stat pe stradă şi aş fi mâncat din resturile altora. Aşa că, domnişorico, ţine-ţi...

– Genunchii strânşi. Crede-mă, mamă, ştiu cum ţi-am ruinat viaţa.

– *Ruinat* este un cuvânt cam dur, spuse mama cu un oftat obosit. N-am spus niciodată asta.

– Mă întreb dacă a mai avut copii, spuse Lauren. Pusese aceeaşi întrebare ori de câte ori era menţionat numele tatălui ei. Părea să nu se poată abţine, deşi ştia răspunsul cu inima.

– De unde să ştiu? A fugit de mine parcă aş fi fost ciumată.

– Eu doar....voiam să am rude, asta-i tot.

Mama dădu fumul afară.

– Crede-mă, familia este o noţiune depăşită. Totul e bine până o dai în bară, apoi sfârşesc prin a-ţi frânge inima. Să nu ai încredere în oameni, Lauren.

Lauren mai auzise asta.

– Voiam doar...

– Nu. Nu vor face decât să te rănească.

Lauren îşi privi mama.

– Mda, spuse ea obosită. Ştiu.

Capitolul 4

ÎN ZILELE URMĂTOARE, ANGIE A FĂCUT CE ŞTIA CEL MAI BINE; s-a adâncit într-un proiect. S-a trezit foarte devreme şi a studiat toată ziua. Şi-a sunat prietenii şi foştii clienţi, pe oricine era implicat în afaceri cu restaurante sau catering, şi şi-a notat fiecare cuvânt din ce i-au spus. Apoi a citit şi recitit registrele contabile, până a înţeles fiecare dolar care intra şi fiecare penny care ieşea. Când a terminat asta s-a dus la bibliotecă. Ore întregi a stat la masa ieftină de plastic cu cărţi şi articole deschise în faţă. Apoi s-a aşezat la diascop şi a citit materialul arhivat.

La ora şase, bibliotecara, doamna Martin, care era deja bătrână când Angie a obţinut prima ei fişă de bibliotecă, a stins luminile.

Angie a înţeles. Şi-a dus câteva braţe de cărţi la maşină şi s-a întors acasă, unde a continuat să citească toată noaptea. A adormit pe sofa, ceea ce a fost mult mai bine decât să doarmă singură în pat.

În timp ce făcea munca de cercetare, familia o suna cu regularitatea unui ceasornic. A răspuns politicos la toate telefoanele, a vorbit câteva minute cu fiecare, apoi a închis delicat. Le-a repetat tuturor că îi va înştiinţa când va fi gata să vadă restaurantul. La fiecare astfel de apel mama pufnea şi spunea înţepată: *Nu poţi învăţa fără să practici, Angela.*

La care ea îi răspundea: *Nu pot face nimic fără să învăţ, mamă. Te anunţ când sunt gata.*

Întotdeauna te frământi prea mult, îi răspundea mama. *Nu te înţelegem.*

Era mai mult decât un pic de adevăr în asta, Angie ştia. Fusese întotdeauna o femeie cu puterea de concentrare a unui laser. Când începea ceva, nu exista cale de mijloc, nici

începuturile nu erau uşoare. O singură chestie a destabilizat-o. Foarte simplu, odată a hotărât *Vreau un copil.* Şi asta i-a îngustat orizontul. Era ceea ce n-a putut avea şi încercările repetate i-au răpit totul.

Ştia asta, învăţase, dar ea era aceeaşi. Când se apuca de ceva trebuia să reuşească.

Şi ca să fie sinceră, în liniştea întunecată a celor mai târzii ore ale nopţii, este mai bine să se gândească la restaurant decât la pierderile şi eşecurile care o aduseseră aici.

Păstra cu ea acele amintiri şi durerea din inimă. Uneori, când citea chestiuni de management sau promoţii speciale, avea scurte amintiri din trecut.

Sophie ar fi dormit toată noaptea de acum.

Sau:

Lui Conlan i-ar fi plăcut cântecul acela.

Ca şi cum ar fi păşit cu picioarele goale pe cioburi. Îţi scoţi cioburile din talpă, dar durerea persistă. În clipele acelea, îşi intensifica eforturile de a învăţa sau poate îşi turna un pahar de vin.

Miercuri după-amiază, epuizată de lipsa de somn, termină cercetarea. Nu mai avea ce învăţa din sursele secundare. Venise momentul să aplice cunoştinţele pe care le acumulase pe restaurant.

A lăsat cărţile deoparte, a făcut un duş fierbinte prelungit şi s-a îmbrăcat cu grijă. Pantaloni negri, pulovăr negru. Nimic care să atragă atenţia sau să sublinieze faptul că era obişnuită să se descurce într-un oraş mare.

A condus încet spre oraş şi a parcat în faţa restaurantului. Cu blocnotesul în mână, a coborât din maşină. Primul lucru pe care l-a observat a fost banca.

– Oh, a exclamat încet, atingând speteaza de fier forjat. Simţi metalul rece... ca în ziua în care l-au cumpărat.

A închis ochii amintindu-şi...

Cele patru nu fuseseră de acord cu nimic toată săptămâna – nici asupra melodiei care se va cânta la înmormântare, nici cine o va cânta, cum va arăta piatra funerară, sau ce culoare de trandafiri să acopere sicriul. Până la bancă. Intraseră în magazinul de feronerie căutând lumânări din ulei de citronella

pentru slujba tatei, când văzuseră această bancă.

Mama se oprise prima. *Tata şi-a dorit întotdeauna o bancă în faţa restaurantului. Ca oamenii să-şi poată trage sufletul,* spusese Mira apropiindu-se.

Dimineaţa următoare banca fusese fixată pe trotuar. N-au discutat niciodată dacă să pună o placă memorială pe ea. Aşa se făcea în oraşele mari. În West End toată lumea ştia că banca era a lui Tony DeSaria. În prima săptămână când au pus-o, au apărut zeci de flori sau câte un boboc de floare de la cei care şi-l aminteau.

A privit lung restaurantul care fusese mândria şi bucuria lui.

– *O să-l salvez pentru tine, tată,* şopti, realizând un moment mai târziu că aştepta un răspuns. Dar nu era nimic, doar zgomotul traficului din spatele ei şi vuietul îndepărtat al oceanului.

A scos capacul de la stilou, a aşezat vârful pe hârtie, gata să înceapă.

Faţada de cărămidă avea nevoie de reparaţii. Muşchiul crescuse sub jgheaburile de scurgere. O mulţime de plăci de şindrilă lipseau. De la semnul roşu de neon pe care scria DeSaria's lipsea apostroful şi i-ul.

Începu să-şi noteze:

Acoperiş

Reparaţii exterioare

Alei murdare

Muşchi

Semn

Urcă cele câteva trepte până la uşa din faţă şi se opri. Meniul era afişat pe perete. Spaghetele cu carne costau 7,95 $. O cină compusă din lasagna, pâine şi salată costa 6.95 $. Nu era de mirare că aveau pierderi.

Preţuri

Meniu

Deschise uşa. Auzi clopoţelul aflat deasupra uşii. Arome puternice de usturoi, cimbru, roşii înăbuşite şi pâine scoasă din cuptor umpleau aerul.

S-a simţit purtată înapoi în timp. Nu se schimbase nimic în

douăzeci de ani. Încăperea era slab luminată, mesele rotunde acoperite cu fețe de masă alb cu roșu, poze din Italia pe perete. Parcă-l și vedea pe tata apărând de după colț, zâmbindu-i, ștergându-și mâinile pe colțul șorțului și spunându-i: *Bella Angelina, te-ai întors!*

– Bine, bine. Chiar ai venit. M-am temut c-o să te împiedici de treptele de la căsuța de vacanță și n-o să te poți ridica.

Angie clipi și se șterse la ochi.

Livvy era lângă masa recepționerei, îmbrăcată într-o pereche de blugi strâmți, negri, bluză neagră cu un umăr gol și pantofi fără toc. Încordarea răzbătea în valuri dinspre ea. Ca și cum ar fi fost din nou adolescente, certându-se care să folosească mai întâi sprayul Baby Soft.

– Am venit să ajut, spuse Angie.

– Din nefericire, nu știi să gătești și n-ai mai lucrat într-un restaurant. Nu. Așteaptă. N-ai lucrat aici *niciodată*.

– Nu vreau să ne certăm, Livvy.

Livvy oftă.

– Știu. Nu vreau să fiu rea cu tine. Numai că am obosit de toate astea. Restaurantul acesta înghite foarte mulți bani, iar mama nu face decât să gătească tot mai multe tigăi de lasagna. Mira se dă la mine, dar când îi cer ajutorul, spune că nu înțelege afacerile, știe doar să gătească. Și cine îmi întinde până la urmă o mână de ajutor? Tu. Prințesa tatei. Nu știu dacă să râd sau să plâng. Scoase o brichetă din buzunar și aprinse o țigară.

– Doar nu ai de gând să fumezi aici, nu?

Livvy se opri.

– Vorbești ca tata. Stinse țigara într-un pahar pe jumătate plin cu apă.

– Ies să fumez. Spune-mi când ai înțeles cum să salvezi afacerea.

Angie își urmări sora cum pleacă, apoi porni spre bucătărie unde mama așeza lasagna într-o tigaie mare, metalică. Mira era chiar lângă ea întinzând carnea tocată pe o tavă metalică, ceva mai mică decât un pat dublu. Când intră Angie, Mira își ridică privirea, zâmbindu-i.

– Ei, salut!

– Angie! Mama își șterse obrajii, lăsând o dâră de roșie pe ei. Sudoarea îi acoperise fruntea. Ești gata să înveți să gătești?

– Nu pot salva restaurantul gătind, mamă. Iau notițe.

Zâmbetul mamei păli. Îi aruncă o privire îngrijorată Mirei, care se mulțumi să ridice din umeri:

– Notițe?

– Despre lucrurile care ar putea îmbunătăți afacerea.

– Și începi cu bucătăria *mea*? Tatălui tău – Dumnezeu să-i odihnească sufletul – îi plăcea....

– Liniștește-te, mamă. Doar verificam niște lucruri.

– Doamna Martin mi-a spus c-ai citit toate cărțile de referință din bibliotecă, pentru fiecare tip de restaurant, spuse Mira.

– Amintiți-mi să nu închiriez niciun film de categoria X în orașul acesta, spuse Angie zâmbind.

Mama pufni.

– Aici oamenii se supraveghează reciproc, Angela. E un lucru bun.

– Nu începe, mamă. Glumeam.

– Sper că așa este. Mama își ridică ochelarii grei pe nas și o privi pe Angie cu ochii ei căprui, ca de bufniță. Dacă vrei să fii de ajutor, învață să gătești.

– Dar nici tata nu gătea.

Mama clipi des, pufni, apoi se întoarse la acoperirea tăițeilor cu stratul de ricotta și pătrunjel.

Mira și Angie schimbară priviri.

Urma să fie mai rău decât își imaginase Angie. Va trebui să rezolve totul cu foarte multă grijă. Livvy iritată era un lucru. Mama supărată era cu totul altceva. Alaska pe timp de iarnă era mai călduroasă decât mama când se înfuria.

Angie se uită la notițe, simțind ambele perechi de ochi ațintite asupra ei. I-a luat o secundă să adune destul curaj ca să le întrebe:

– De când n-ați mai schimbat meniul?

Mira rânji atotștiutor.

– Din vara când am fost în tabăra *Girl Scout*.

– Foarte amuzant, sări mama. Oricum, l-am mai îmbunătățit. Clienților noștri fideli le place.

– Nici nu voiam să spun că nu este aşa. V-am întrebat doar când aţi schimbat meniul ultima oară.

– În 1975.

Angie sublinie cuvântul *meniu* pe lista sa. Poate că nu ştia cum funcţionează un restaurant, dar fusese de multe ori în ele. Un meniu îmbunătăţit îi atrăgea pe oameni, făcându-i să revină.

– Oferiţi specialităţi seara?

– Totul este special aici. Nu este centrul Seattle-ului, Angela. Facem lucrurile în felul nostru. Tatei i s-a părut foarte bine aşa, Dumnezeu odihnească-i sufletul. Mama îşi ridică bărbia. Temperatura în bucătărie scăzuse cu câteva grade. Acum ar fi bine să ne întoarcem la lucru. Îi făcu semn cu cotul Mirei, care se întoarse la formarea chifteluţelor.

Angie ştia că nu fusese ascultată. Se întoarse şi reveni în sala de mese goală. O zări din nou pe Livvy la recepţie. Sora ei discuta cu Rosa, femeia care începu să lucreze pe post de chelneriţă în anii şaptezeci. Angie îi făcu semn cu mâna şi urcă.

Era linişte în biroul tatei. Se opri în faţa uşii deschise, lăsându-se purtată de valul amintirilor. În mintea ei tata se afla acolo, stând la biroul mare de stejar cumpărat la o licitaţie de la Rotary Club, uitându-se peste nişte note contabile.

Angelina! Intră. O să-ţi arăt ceva legat de taxe.

Dar vreau să mă duc la film, tată.

Du-te. Fugi. Trimite-o pe Olivia aici.

Oftă greoi şi se duse la biroul lui. Se aşeză pe scaunul lui, auzind cum scârţâie arcurile sub greutatea ei.

În orele următoare a studiat, a învăţat şi şi-a luat notiţe. A recitit vechile note contabile, apoi a început cu taxele şi ultimele însemnări contabile scrise de mâna tatălui. Când a închis ultimul registru, a ştiut că mama avea dreptate. Afacerea familiei DeSaria era în pericol. Profitul lor scăzuse foarte mult, era aproape infim. Se frecă la ochi, apoi coborî.

Era ora şapte. Ora de vârf a cinei. În restaurant se aflau doar două cupluri. Domnul şi doamna Petrocelli şi familia Schmidt.

– Aşa puţină lume este întotdeauna? i se adresă lui Livvy, care stătea la masa de recepţie studiindu-şi unghiile lungi. Vopseaua roşie strălucitoare era punctată cu steluţe roz.

– Miercurea trecută am avut trei clienţi toată seara. Poate vrei să-ţi notezi. Toţi au comandat lasagna, dacă te interesează şi asta.

– De parcă ar fi avut de ales.

– Iar începi.

– Nu sunt aici ca să critic, Liv, ci doar să fiu de ajutor.

– Vrei să ajuţi? Gândeşte-te cum să faci lumea să intre pe uşă. Sau cum să-i plăteşti salariul Rosei Contadori. Se uită la chelneriţa aflată între două vârste, care mergea ca pe gheaţă ducând câte un platou.

– Sunt necesare nişte schimbări, spuse Angie încercând să fie cât de blândă posibil.

Livvy îşi atinse un dinte cu unghia lungă, vineţie.

– Cum ar fi?

– Meniul. Reclama. Decorul. Preţurile. Registrele contabile sunt în dezordine. La fel şi comenzile. Irosiţi o mulţime de mâncare.

– Trebuie să gătească, chiar dacă nu ai clienţi.

– Spuneam doar...

– Că nu facem nimic bine. Ridică vocea pentru ca mama s-o poată auzi.

– Ce se întâmplă? zise mama ieşind din bucătărie.

– Angie este aici de jumătate de zi, mamă. De ajuns ca să constate că noi nu ştim nimic.

Mama le privi un moment, apoi se întoarse şi porni spre colţul de lângă fereastră, unde începu să se adreseze draperiei.

Livvy îşi dădu ochii peste cap.

– Oh, iar îi cere părerea tatei. Dacă un mort nu este de acord cu mine, trebuie să dispar.

În cele din urmă, mama se întoarse. Nu părea prea fericită.

– Tata îmi spune că tu crezi că meniul este prost.

Angie se încruntă. Aşa se gândise, dar încă nu spusese nimănui asta.

– Nu că este prost, mamă. Dar schimbarea ar putea fi o idee bună.

Mama îşi muşcă buza de jos şi-şi încrucişă braţele.

– Ştiu, spuse în aerul din jurul ei. Apoi o privi pe Livvy. Tata

consideră c-ar trebui s-o ascultăm pe Angie. Deocamdată.

– Sigur că aşa consideră. Doar e prinţesa lui. O privi pe Angie. M-am săturat de prostiile astea. Am un soţ nou, care mă imploră să stau noaptea acasă şi să-i fac copii.

Săgeata îşi atinse ţinta. Angie clipi des.

– Şi asta am de gând să fac. Livvy o bătu uşor pe spate pe Angie. Aşa că noroc cu acest loc, surioară. Este numai al tău. Munceşte tu nopţile şi în weekend. Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Angie rămase privind în urma ei, întrebându-se cum evoluaseră lucrurile în rău aşa de repede.

– N-am spus decât că trebuie să facem câteva schimbări.

– Dar nu în meniu, spuse mama încrucişându-şi braţele. Oamenilor *le place* lasagna mea.

LAUREN PRIVEA ÎNTREBAREA DIN FAŢA EI.

Un om străbate zilnic 9,5 kilometri cu viteza de 6 kilometri pe oră. Cu ce viteză ar trebui să meargă în următoarele două ore şi jumătate ca să ajungă la o viteză medie de 9,5 kilometri toată călătoria?

Posibilităţile de răspuns i se conturau confuze în faţa ochilor obosiţi. Se ridică de la masă. Nu mai putea face asta. Pregătirea pentru Testul de Aptitudini o solicitase prea mult în ultima lună, încât începuse să aibă dureri de cap. Nu avea rost să treacă testul cu brio, iar apoi să doarmă la orele de clasă.

Testul era peste două săptămâni.

Cu un oftat, se aşeză din nou la masă şi luă creionul. Luase deja acest test cu notă mare anul trecut. De data asta, spera să obţină un punctaj perfect, 1600. Pentru o fată ca ea fiecare punct conta.

Când cuptorul se opri după o oră, ea mai completase încă cinci pagini din testul practic. Numere, cuvinte din vocabular şi ecuaţii geometrice îi pluteau prin cap, ca acele navete spaţiale gigantice *Star Wars*, izbindu-se una de alta.

Se duse la bucătărie să pregătească cina înainte de lucru. Avea de ales între un bol cu *Raisin Bran* şi un măr cu unt de arahide. Alese mărul. Când termină de mâncat, se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni negri moderni şi un pulovăr roz. Jacheta

Rite Aid îi acoperea mare parte din pulovăr. Îşi luă rucsacul – asta pentru cazul în care găsea timp să-şi termine tema la trigonometrie în pauza de masă – şi ieşi din apartament.

Se grăbi în jos pe scări şi când ajunse la uşa de la intrare, auzi o voce:

– Lauren?

La naiba! Se opri, se întoarse.

Doamna Mauk stătea în cadrul uşii apartamentului său. Avea o mină obosită, care îi trăgea colţurile gurii în jos. Ridurile de pe frunte păreau desenate.

– Încă mai aştept acel cec pentru chirie.

– Ştiu. Lauren se strădui să-şi păstreze vocea egală.

Doamna Mauk veni spre ea.

– Îmi pare rău, Lauren, dar trebuie să primesc banii. Altfel îmi risc slujba.

Lauren simţi cum se dezumflă. Va trebui să-i ceară un avans şefului ei. Ura să facă asta.

– Ştiu. O să-i spun mamei.

– Te rog s-o faci.

Când se îndreptă spre uşă, o auzi pe doamna Mauk spunându-i:

– Eşti un copil bun, Lauren; era ceea ce-i spunea de fiecare dată când trebuia să ceară bani. Nu avea ce să răspundă, aşa că ieşi afară în noaptea albastră, ploioasă.

A schimbat de două ori autobuzul ca să ajungă la autostradă, unde lucra noaptea la farmacia Rite Aid cu firma de neon strălucitor la intrare. Se grăbi să intre, deşi nu întârziase. Dar chiar şi câteva minute în plus pe pontaj nu-i stricau.

– Lauren? zise Sally Ponocheck, farmacista. Ca întotdeauna, clipea des. Domnul Landers vrea să te vadă.

– Bine. Mulţumesc. Se întoarse spre încăperea în care luau masa angajaţii şi-şi lăsă lucrurile acolo, apoi urcă în biroul mic, înghesuit de marfă al directorului. Pe drum repetă cum să-i ceară banii. *Lucrez aici de aproape un an. Lucrez în fiecare vacanţă, ştiţi asta. Voi lucra de Ziua Recunoştinţei şi în ajunul Crăciunului. Aş putea obţine cumva un avans din salariul pe săptămâna asta?*

Se forţă să-i zâmbească.

– Aţi vrut să-mi vorbiţi, domnule Landers?

El şi-a ridicat privirea din actele de pe birou.

– O, Lauren. Da. Îşi trecu o mână prin părul care începuse să se rărească, pieptănând ce mai rămăsese din el peste cap. Nu-mi este uşor să-ţi spun ce urmează. Trebuie să te concediez. Ai văzut ce prost merge afacerea. Mai precis, firma se gândeşte să închidă această farmacie. Localnicii nu agreează acest lanţ de magazine. Îmi pare rău.

Lui Lauren îi luă o secundă.

– *Mă concediaţi?*

– Tehnic vorbind, te concediem temporar. Dacă afacerea se îmbunătăţeşte...

Lăsă neterminată acea promisiune. Amândoi ştiau că nu se vor deschide noi afaceri. Îi întinse un plic.

– Este o recomandare foarte bună. Îmi pare rău că te pierd, Lauren.

CASA ERA PREA LINIŞTITĂ.

Angie stătea lângă şemineu, uitându-se la oceanul scăldat de lumina lunii. Focul îi încălzea picioarele, dar cumva nu-i ajungea la inimă. Îşi încrucişă braţele la piept simţind încă frigul.

Era doar opt şi jumătate, prea devreme pentru culcare.

Se întoarse de la fereastră şi se uită tânjind spre scară. Dacă ar putea da timpul înapoi cu câţiva ani, să fie din nou acea femeie care adormea foarte uşor.

Fusese aşa când o strângea Conlan în braţe. Nu mai dormise singură demult, încât nici nu mai ştia cât de mare poate fi un pat, câtă căldură produce corpul iubitului.

Nu avea cum să adoarmă în noaptea asta, nu în starea în care era acum.

Avea nevoie de zgomot. De ceva care să semene a viaţă. Se aplecă şi-şi luă cheile maşinii de pe măsuţa de cafea, apoi se îndreptă spre uşă.

Un sfert de oră mai târziu, parcase pe drumul care ducea la Mira. Casa mică, cu două etaje, părea înghesuită pe un spaţiu mic, flancată pe ambele părţi de case foarte asemănătoare. Curtea din faţă era plină de jucării, biciclete şi skateboarduri.

Angie rămase o clipă acolo, cu mâinile pe volan. Nu putea da buzna peste familia Mirei la ora nouă şi jumătate. N-ar fi fost prea politicos.

Dar dacă pleca acum, unde să se ducă? Înapoi la casa ei tăcută şi singuratică, pe tărâmul amintirilor pe care era mai bine să le lase în urmă?

Deschise portiera şi coborî.

Noaptea o învălui imediat, făcând-o să-i simtă răcoarea. Mirosea a toamnă. Un nor cenuşiu, ameninţător, plutea deasupra capului ei şi curând începu să scuture stropii de ploaie pe trotuar.

Se grăbi pe alee şi bătu la uşa de la intrare. Mira îi răspunse imediat. Apăru zâmbindu-i trist, îmbrăcată cu un tricou vechi de fotbal şi papuci Grinch.

Părul îi era lăsat liber, cădea dezordonat pe umeri.

– Mă întrebam cât o să ai de gând să stai acolo?

– Ştiai c-am venit?

– Glumeşti? Kim Fisk m-a sunat chiar când ai parcat. Andrea Schmidt m-a sunat cinci secunde mai târziu. Ai uitat cum este să locuieşti într-un astfel de cartier?

Angie se simţi ca o idioată.

– Oh!

– Intră. Mi-am imaginat că eşti prin apropiere. O conduse pe holul cu linoleum şi intrară în livingul familiei, unde se afla un televizor cu ecranul foarte mare. Două pahare cu vin aşteptau pe măsuţa din stejar pentru cafea.

Angie nu putu să nu zâmbească. Se aşeză pe sofa şi întinse mâna spre paharul cu vin.

– Unde sunt toţi?

– Cei mici dorm, cei mari îşi fac temele, iar în seara asta Vince este la ligă. Mira se întinse pe canapea uitându-se la Angie.

– Ei, bine?

– Ei bine, ce?

– Te învârteai pe aici cu maşina pe întuneric, atâta doar?

– Cam aşa ceva.

– Haide, Angie. Livvy a plecat. Mama a lansat provocarea cu lasagna, iar restaurantul are de suferit.

Angie îşi ridică privirea, încercând să zâmbească.

– Şi nu uita că eu învăţ să trăiesc singură.

– După cum se vede, nu prea merge.

– Nu. Luă o înghiţitură de vin. Poate mai multe. Nu prea voia să vorbească acum despre viaţa ei. Nu s-ar fi simţit decât mai rănită. Trebuie s-o conving pe Livvy să revină.

Mira oftă evident dezamăgită că Angie schimbase subiectul.

– Probabil ar fi trebuit să-ţi spunem că vrea să plece de câteva luni.

– Da. Asta ar fi fost bine de ştiut.

– Să privim partea bună a lucrurilor. Una mai puţin care să te necăjească când vei începe schimbările.

Dintr-un motiv anume, cuvântul *schimbare* o lovi puternic pe Angie. Lăsă jos paharul cu vin şi se ridică, se duse la fereastră privind afară, de parcă locaţia ar fi fost problema.

– Angie?

– Nu ştiu ce naiba este cu mine în ultimul timp.

Mira veni aproape de ea, atingând-o pe umăr.

– Trebuie să mai slăbeşti ritmul.

– Ce vrei să spui?

– De când erai o copilă, făceai totul pentru a obţine ce voiai. Nu ştiai cum să scapi mai repede din West End. Bietul Tommy Matucci ne întreba zilnic de tine, vreo doi ani după ce ai plecat, dar tu nu l-ai sunat niciodată. Ai terminat facultatea şi ai revoluţionat publicitatea produselor alimentare. Vocea i se înmuie. Iar când tu şi Conlan aţi hotărât să vă întemeiaţi o familie, imediat ai început să-ţi monitorizezi ovulaţia şi să te ocupi de problema asta.

– Mi-a făcut foarte mult bine asta.

– Treaba este că acum eşti pierdută, dar tot mai eşti în plină viteză. Ai fugit departe de Seattle şi de căsătoria ta distrusă spre West End şi ai ajuns la restaurantul falimentar. Cum să-ţi dai seama ce vrei când totul este neclar?

Angie îşi privi imaginea din oglindă.

Pielea îi era palidă şi arăta ca pergamentul, ochii păreau afectaţi de întuneric, gura parcă îi era tăiată cu lama.

– Ce ştii tu cum este să-ţi doreşti ceva? zise, auzindu-şi durerea din glas.

– Am patru copii şi un soţ care iubeşte liga de bowling cam tot atât ca pe mine şi n-am avut niciodată un şef care să nu-mi fie rudă. În timp ce tu îmi trimiteai vederi din New York, Londra şi Los Angeles, eu încercam să economisesc, ca să mă pot tunde. Crede-mă, ştiu cum este să-ţi doreşti ceva.

Angie ar fi vrut să se întoarcă să-şi privească sora, dar nu îndrăznea.

– Aş fi dat tot, călătoriile, stilul de viaţă, cariera, pentru o singură mângâiere a copiilor de sus.

Mira o atinse pe umăr.

– Ştiu.

Dar în cele din urmă, Mira se întoarse şi ştiu în clipa aceea c-a făcut o greşeală.

Ochii ei erau plini de lacrimi.

– Trebuie să plec, a spus Angie auzindu-şi vocea îngroşată.

– Nu...

Trecu de Mira şi alergă spre uşa din faţă. Afară o izbiră picăturile de ploaie, întunecându-i privirea. Fără să-i pese, fugi spre maşină. Apelul Mirei să se întoarcă rămase în urmă.

– Nu pot, spuse prea încet, pentru ca sora ei s-o poată auzi.

Urcă în maşină şi trânti portiera, pornind motorul şi dând în marşarier, înainte ca Mira s-o poată urma.

Urcă pe o stradă, apoi coborî pe alta, fără să ştie unde se află. Dădu volumul radioului la maxim. Cher tocmai cânta *Believe*.

În cele din urmă, se trezi în parcarea de pe autostradă, atrasă ca o molie de luminile puternice.

Stătu aşa, sub un felinar de pe stradă, uitându-se cum ploaia îi bătea în parbriz.

Ar fi trebuit să dau toate astea pe altceva.

Închise ochii. Numai faptul că rostise acele cuvinte cu voce tare o răni.

Nu.

Nu va sta cu braţele încrucişate. Era de-ajuns. Era cu siguranţă ultima oară când îşi promitea să uite tot ce nu putea fi schimbat.

Va intra în magazin şi va cumpăra nişte somnifere din care urma să ia destule ca să treacă noaptea.

Coborî din maşină şi intră în magazinul spaţios, bine

luminat. Ştia că nimeni din familia ei nu va fi acolo. Erau doar patronii localului.

Se duse direct la raftul aspirinelor şi găsi ce-i trebuia. Tocmai se afla la jumătatea drumului spre casa de marcat, când îi văzu.

O femeie slabă, cu haine murdare, ducea trei cartuşe de ţigări şi un pachet cu douăsprezece cutii de bere. Patru copii îmbrăcaţi aproape în zdrenţe se învârteau în jurul ei. Unul dintre ei, cel mai mic, îi ceru o gogoaşă, iar mama îl lovi cu palma.

Părul şi feţele copiilor erau murdare; tenişii le erau găuriţi.

Angie se opri; respira greu. Simţi din nou cum o loveşte durerea. Dacă ar fi avut vreun rost, şi-ar fi ridicat privirea spre Dumnezeu şi l-ar fi întrebat: *de ce?*

De ce unele femei pot să aibă copii atât de uşor, iar altele...

Lăsă cutia cu somnifere şi ieşi din magazin. Afară, ploaia o lovi cu putere amestecându-se cu lacrimile ei. În maşină rămase perfect liniştită, privind prin parbrizul cu picături de apă. În sfârşit, familia ieşi din magazin. S-au înghesuit într-un hârb de maşină şi au plecat. Niciunul dintre copii nu şi-a pus centura.

Angie şi-a închis ochii. Ştia că dacă va rămâne destul timp acolo, îi va trece. Durerea era ca un nor de ploaie; mai curând sau mai târziu, dacă aveai răbdare, trecea. Nu trebuia decât să respire...

Ceva îi atinse parbrizul.

Deschise ochii. O foaie volantă roz fusese lipită pe el. Scria: *Caut de lucru. Persoană serioasă, de încredere.*

Înainte de a putea să citească restul, ploaia îl udă, ştergând cerneala. Angie se aplecă spre scaunul pasagerului şi coborî geamul. O fată cu părul roşu lipea fluturaşii. Umbla cu stoicism de la o maşină la alta, fără a ţine cont de ploaie, îmbrăcată într-o haină subţire şi blugi prespălaţi.

Angie nu mai stătu pe gânduri. Reacţionă. Coborând din maşină strigă;

– Ei, tu!

Fata îşi ridică privirea.

Angie alergă spre ea.

– Pot face ceva pentru tine?

– Nu. Fata dădu să plece.

Angie duse mâna la buzunarul jachetei şi scoase nişte bani.

– Uite, ia-i, spuse apăsând teancul de bancnote în mâna rece şi udă a fetei.

– Nu-i pot accepta, a şoptit fata scuturând din cap.

– Te rog. Fă-o pentru mine, i-a spus Angie.

S-au privit reciproc un moment. În final, fata a încuviinţat. Lacrimile i-au umplut ochii.

– Mulţumesc. Apoi s-a întors şi a pornit în fugă în noapte.

Lauren a urcat treptele întunecoase spre clădirea în care locuia. Fiecare pas părea să scoată ceva din ea, pentru că atunci când ajunse la uşa doamnei Mauk i se păru că a intrat cumva la apă. Era obosită să se tot simtă vulnerabilă şi singură. Se opri uitându-se la teancul umed de dolari din mână. O sută douăzeci şi cinci.

Pentru mine, i-a spus femeia din parcare, de parcă ea ar fi fost cea care avea nevoie.

Mda, avea dreptate. Lauren recunoştea un act de caritate. Ar fi vrut să refuze, poată să surâdă şi să-i spună: *Aţi înţeles greşit.* Dar ea alergase tot drumul până acasă.

Îşi şterse lacrimile rămase şi bătu la uşă.

Îi răspunse doamna Mauk. Când o văzu pe Lauren, îi pieri zâmbetul.

– Eşti udă.

– Sunt bine, răspunse Lauren. Luaţi-i.

Doamna Mauk luă banii şi-i numără. O mică pauză, apoi femeia spuse:

– O să iau doar o sută din ei, da? Iar tu cumpără-ţi ceva de mâncare.

Lauren era pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi. Înainte ca lacrimile să-i întunece vederea, se întoarse şi o luă la fugă pe scări.

În apartament îşi strigă mama.

Nu primi niciun răspuns.

Cu un oftat se întoarse cu spatele spre sofa şi se duse la frigider. Era gol. Tocmai întindea mâna spre un sandviş pe

jumătate mâncat când bătu cineva la uşă. Traversă micul apartament aflat într-o totală dezordine şi deschise uşa. David stătea în faţa uşii cu o cutie mare din carton.

– Hei, Trix, spuse el.

– Ce...

– Am sunat la farmacie. Mi-au spus că nu mai lucrezi acolo.

– Oh. Îşi muşcă buzele. Moliciunea vocii şi compătimirea din privirea lui erau mai mult decât putea suporta.

– Astfel că am golit frigiderul. Mama a dat o petrecere seara trecută şi erau o mulţime de resturi. Duse mâna la cutie de unde scoase o videocasetă. Ţi-am adus *Speed Racer.*

Ea se străduí să-i zâmbească.

– Ai adus-o pe cea în care Trixie îi salvează fundul?

El a privit-o lung. În privirea aceea ea a văzut tot. *Iubire. Înţelegere. Dragoste.*

– Desigur.

– Mulţumesc, a fost tot ce a putut să-i spună.

– Ar fi trebuit să mă suni, ştii asta. Când ţi-ai pierdut slujba.

El nu ştia ce înseamnă să pierzi ceva de care ai nevoie cu atâta disperare. Dar avea dreptate. Ar fi trebuit să-l sune. Chiar la şaptesprezece ani, aşa imatur şi tânăr cum era, uneori el era cea mai constantă persoană din viaţa ei. Când era cu el, viitorul ei – viitorul lor comun părea pur şi strălucitor ca o perlă.

– Ştiu.

– Acum vino aici să mâncăm ceva şi să urmărim un film. Trebuie să fiu acasă pe la miezul nopţii.

Capitolul 5

Domnul Lundberg vorbea pe un ton monoton, trecând de la un subiect social contemporan la altul, ca un copil care aleargă după baloane de săpun.

Lauren încercă să-i acorde atenţie şi chiar o făcu. Dar era mai mult decât epuizată.

– Lauren. Lauren?

Ea clipi des, realizând mult prea târziu că aţipise.

Domnul Lundberg o privea. Nu părea prea fericit. Ea simţi cum roşeşte. Asta era problema la fetele cu părul roşu. Pielea lor albă se îmbujora uşor.

– Da, domnule Lundberg?

– Ţi-am cerut părerea în privinţa pedepsei capitale.

– Să se aplice doar culcat pe burtă, strigă cineva. Toţi pufniră în râs. Lauren se forţă să nu zâmbească.

– Sunt împotriva pedepsei cu moartea. Cel puţin până ne putem asigura că este corect şi uniform aplicată. Nu. Staţi puţin. Sunt împotrivă, oricum. Statul n-ar trebui să se implice în uciderea oamenilor, ci să apere ideea că uciderea este imorală. Domnul Lundberg încuviinţă, apoi reveni la televizorul pe care-l pusese în mijlocul încăperii.

– În ultimele săptămâni am discutat despre justiţia sau lipsa ei din America. Cred că uneori uităm cât am fost de norocoşi să putem purta astfel de discuţii. Lucrurile stau altfel în alte părţi ale lumii. De exemplu, în Sierra Leone...

Introduse o casetă în aparatul video şi-l porni.

Pe la mijlocul documentarului, sună clopoţelul. Lauren îşi adună cărţile şi caietele şi ieşi din clasă. Pe hol zgomotul se amplifică; râsete, saluturi la sfârşitul zilei.

Trecu prin mulţime, prea istovită să mai facă altceva decât semne cu mâna prietenilor care treceau.

David veni în urma ei şi o prinse în braţe. Ea se întoarse şi se lipi de el, privind în ochii lui atât de albaştri. Zgomotul de pe hol slăbi treptat, devenind un zumzet. Amintirile nopţii trecute reveniră brusc, făcând-o să zâmbească. El o salvase; era atât de simplu.

– Părinţii mei o şterg la New York în seara asta, murmură el. Nu se întorc decât sâmbătă.

– Adevărat?

– Fotbalul se termină la cinci şi jumătate. Vrei să vin să te iau?

– Nu. Trebuie să-mi caut altă slujbă după şcoală.

– O, ai dreptate. Simţi dezamăgirea din vocea lui.

Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută, simţind gustul fructat de la acel Snapple pe care-l bea zilnic.

– Aş putea veni la tine pe la şapte.

El zâmbi.

– Grozav! Vrei să te iau?

– Nu, mă descurc. Să aduc ceva?

El zâmbi din nou.

– Mama mi-a lăsat două sute de dolari. O să comandăm pizza.

Două sute de dolari. Aceasta era suma pe care o mai datorau pentru chirie. Iar David îşi permitea s-o cheltuiască pe pizza.

Lauren era pregătită să pornească în căutarea unei slujbe. Se dusese la biblioteca şcolii şi printase cincisprezece copii ale CV-ului ei şi ale scrisorii de recomandare.

Tocmai voia să plece, când mama dădu buzna în casă, izbind de perete uşa de la intrare.

S-a repezit la sofa şi a dat pernele deoparte, căutând ceva. N-a găsit nimic acolo. Şi-a ridicat spre Lauren ochii ieşiţi din orbite.

– Ai spus că sunt grasă?

– Cred că nu ai nici patruzeci de kilograme, mamă. N-am spus că eşti grasă. Dacă vrei adevărul, eşti prea slabă. Este mâncare...

Mama ridică o mână. Ţigara dintre degete ardea singură.

– Nu începe cu mine. Ştiu că tu consideri c-am băut prea mult şi nu mănânc de ajuns. Nu am nevoie de lecţii de la un copil. Se mai uită o dată prin cameră încruntându-se, apoi se năpusti la bucătărie. Se întoarse în două minute. Am nevoie de bani.

Lauren îşi aminti că în ultimele nopţi mama se simţise rău din cauza alcoolului. Atunci îi era milă de ea.

Dar nu era una din acele seri.

– Suntem falite, mamă. Ar fi mai bine să te duci la lucru. Aruncă rucsacul pe masa din bucătărie şi se aplecă să strângă pernele căzute.

– Munceşte tu. Nu-mi trebuie decât câţiva dolari. Te rog, fetiţo. Mama veni mai aproape, punând o mână pe spatele lui Lauren. Atingerea i-a amintit lui Lauren că erau o echipă, ea şi mama. Desigur, nefuncţională, dar oricum, o familie.

Mama ridică mâna de pe braţul lui Lauren şi o prinse de umăr, strânsoarea ei fiind pură disperare.

– Haide, îi spuse cu glas tremurat. Zece dolari îmi ajung.

Lauren duse mâna la buzunar şi scoase o bancnotă împăturită de cinci dolari. Slavă Domnului că o ascunsese sub perna ei pe cea de douăzeci.

– Nu voi mai avea bani pentru prânzul de mâine.

Mama înşfăcă bancnota.

– Improvizează ceva. Sunt biscuiţi în frigider.

Sandvişuri cu biscuiţi! Perfect. Slavă Domnului că-i adusese David acele resturi. Mama se îndrepta deja spre uşă. Deschizând-o, se opri şi se întoarse. Ochii ei verzi erau trişti; ridurile de pe faţă o făceau să arate cu zece ani mai mult de treizeci şi patru cât avea. Îşi trecu o mână prin părul înspicat, neîngrijit.

– De unde ai costumul ăla?

– De la doamna Mauk. A fost al fiicei ei.

– Suzie Mauk a murit cu şase ani în urmă.

Lauren ridică din umeri, incapabilă să găsească un răspuns.

– A păstrat atâţia ani hainele fiicei sale. Oh!

– Unor mame li se pare dureros să arunce hainele copiilor lor.

– Mă rog. Tu de ce te-ai îmbrăcat în hainele unei moarte?

– Pentru că am nevoie de o slujbă.

– Dar lucrezi la farmacie.

– Am fost concediată. Sunt vremuri grele. Am tot încercat să-ți spun asta.

– Sunt sigură că te vor reangaja pe timpul sărbătorilor.

– Dar noi avem acum nevoie de bani. Am rămas în urmă cu chiria.

Mama păru să se oprească și în tristețea din privirea ei Lauren zări urmele frumuseții de odinioară.

– Mda. Știu.

S-au privit lung. Lauren s-a aplecat spre ea, așteptând. *Spune-mi că de mâine te duci la lucru.*

– Trebuie să plec, spuse mama în cele din urmă. Fără a se mai uita în urmă, ieși din apartament.

Lauren renunță la dezamăgirea ridicolă pe care o simțea și ieși după mama sa. Când ajunse în inima plină de culoare a West End-ului, ploaia se oprise. Era doar ora cinci, dar în acest moment al anului întunericul se lăsa devreme. Cerul era de un purpuriu palid.

Prima ei oprire a fost la Sea Side, un magazin turistic de succes, cu bere, mici și stridii.

Cam peste o oră terminase orașul de la un capăt la altul. Trei restaurante îi acceptaseră din politețe C.V.-ul, promițându-i s-o caute dacă se ivea vreo slujbă. Alte două nu-i dăduseră speranțe false. Patru magazine de comerț cu amănuntul îi spuseseră să revină după Ziua Recunoștinței.

Acum se afla în fața ultimului restaurant din cartier.

DeSaria.

Se uită la ceas. Era șase și douăsprezece minute. Va întârzia la David. Oftă și urcă cele câteva trepte până la intrare, observând că erau cam șubrede. Nu era un semn bun. La intrare se opri să se uite la meniu. Produsul cu prețul cel mai mare era *manicotti*, la 8,95 dolari. Nici ăsta nu era un semn bun.

Totuși, deschise și intră.

Era un local mic. Pereții erau din cărămidă. O arcadă separa spațiul în două încăperi de dimensiuni egale, fiecare cu cinci sau

şase mese, cu feţe de masă din material alb cu roşu. Un şemineu din stejar domina încăperea. Tablourile erau înrămate în lemn, pe pereţii nearanjaţi. Fotografii de familie, aşa păreau. Mai erau şi nişte imagini înrămate din Italia, cu struguri şi măsline. Se auzea şi muzică. O versiune instrumentală a melodiei *I Left My Heart in San Francisco*. Mirosul era demenţial.

O singură familie servea masa. Una.

Nu prea era lume în seara asta de joi.

Nu avea rost să solicite aici o slujbă. Putea să renunţe la căutare în seara asta. Poate, dacă se grăbea, se putea duce acasă să se schimbe şi să ajungă la David pe la şapte. Se întoarse şi plecă.

Pe când se îndrepta spre staţia de autobuz, începu din nou să plouă. Un vânt rece dinspre ocean răvăşea oraşul. Haina veche nu-i ţinea de cald şi când ajunse acasă era îngheţată.

Uşa de la intrare era deschisă, dar mai rău chiar, fereastra sufrageriei era tot deschisă şi în apartament era foarte rece.

– La naiba, murmură Lauren frecându-şi mâinile, când închise uşa cu piciorul. Se grăbi la fereastră. Când ajunse la ea, îşi auzi mama cântând: *Plec cu avionul, nu ştiu când mă întorc...*

Lauren se opri. O cuprinse furia, făcând-o să-şi strângă pumnii. Dacă ar fi fost băiat, ar fi lovit cu pumnul în perete. Nu-şi găsise slujbă, întârzia la întâlnire, iar acum asta. Mama era beată şi vorbea din nou cu stelele.

Lauren se căţără pe fereastră, apoi pe ieşirea de incendiu cam precară. Ajunsă pe acoperiş îşi găsi mama stând pe marginea clădirii, într-o rochie de bumbac, udă. Avea picioarele goale. Lauren veni în urma ei, având grijă să nu se apropie prea mult de margine.

– Mamă?

Mama se întoarse uşor, zâmbindu-i.

– Bună.

– Eşti prea aproape de margine, mamă. Dă-te puţin înapoi.

– Uneori trebuie să-ţi aminteşti că eşti vie. Vino încoace. Atinse cu palma marginea de lângă ea.

Lui Lauren îi displăceau teribil astfel de momente când nevoia ei de afecţiune se dezvolta în paralel cu teama. Mamei îi plăcea să trăiască periculos; întotdeauna spusese asta. Lauren

înaintă cu multă precauție. Foarte încet se așeză lângă mama.

Strada de sub ele era aproape goală. Trecu doar o mașină cu luminile sclipind prin ploaie părând imaterială, nereală.

Lauren simțea cum mama tremură de frig.

– Unde-ți este haina, mamă?

– Am pierdut-o. Nu. I-am dat-o lui Phoebe. Pentru un cartuș de țigări. Ploaia face totul să pară frumos, nu?

– Ți-ai dat haina pe țigări, spuse ea cu tristețe, știind că nu are rost să se înfurie. Se prognozează o iarnă foarte friguroasă.

Mama ridică din umeri.

– Nu aveam niciun ban.

Lauren a luat-o după umeri.

– Vino. Trebuie să te încălzești. O baie îți va face bine.

Mama o privi.

– Franco mi-a spus c-o să mă sune astăzi. Ai auzit telefonul sunând?

– Nu.

– Niciodată nu se mai întorc. Nu la mine.

Chiar și lucrul acesta îl auzise Lauren de o mie de ori, dar tot simți durerea mamei.

– Știu. Vino.

A ajutat-o să se ridice în picioare și o condus-o spre gura de incendiu. Și-a condus mama în jos pe treptele cu balustrada de fier și în apartament. Odată ajunsă acolo, a convins-o să facă o baie fierbinte, apoi s-a dus în camera ei și și-a schimbat hainele. Când era gata de plecare, mama era în pat.

Lauren s-a dus la ea și s-a așezat pe marginea patului, lângă ea.

– O să fii bine cât o să lipsesc?

Mamei i se închideau ochii deja.

– A sunat telefonul cât am fost în baie?

– Nu.

Încet, mama și-a ridicat privirea spre ea.

– Cum se face că nu mă iubește nimeni, Lauren?

Întrebarea pusă încet, cu atâta disperare, a rănit-o atât de profund, încât a rămas cu gura căscată. Eu te iubesc, s-a gândit. De ce nu contează asta pentru tine?

Mama şi-a întors capul pe pernă şi a închis ochii. Încet, Lauren s-a ridicat, îndepărtându-se de pat. Nu se gândea decât la David când a ieşit din apartament şi a luat-o în jos pe scări, apoi a străbătut tot oraşul.

David.

El îi va umple golul din inimă.

ENCLAVA ULTRA BOGATĂ NUMITĂ MOUNTAINAIRE CONSTA ÎN câteva cvartale de pe coasta cea mai estică a West End-ului, dar acolo, în spatele porţilor păzite şi a gardurilor de fier, exista altă lume. Această oază de bogăţie domina o coastă de deal, deasupra oceanului. Aici, în lumea lui David, şoselele erau pavate cu piatră sau cărămidă; maşinile opreau sub galerii moderne şi erau parcate în garaje enorme; masa se servea în porţelanuri subţiri şi transparente precum pielea de copil. Într-o seară ca aceasta, felinarele stradale luminau fiecare colţ, transformând ploaia care cădea în mici diamante.

Lauren se simţea nefiresc când ajunse la postul de pază de la poarta de intrare, ca o fată al cărei loc nu era acolo. Îşi imagina că se făceau nişte înregistrări, care vor fi prezentate domnului şi doamnei Haynes la întoarcere; *Elementul Rău* l-a vizitat acasă.

– Am venit să-l văd pe David Haynes, spuse ea.

Paznicul îi zâmbi cu subînţeles.

Poarta hurui, apoi se deschise. Lauren merse pe aleea asfaltată, şerpuită, printre casele care arătau ca pe coperţile revistelor. Conace în stil georgian, vile franţuzeşti, reşedinţe în stilul Bel Air. Era linişte aici. Nu se auzeau claxoane insistente, certurile vecinilor, zgomote supărătoare de la televizoare.

Ca întotdeauna, Lauren a încercat să-şi imagineze cum ar fi să aparţii unui astfel de loc. Nimeni din Mountainaire nu-şi făcea probleme în privinţa restanţelor la chirie sau a plăţii facturii la electricitate. Ea ştia că dacă cineva pornea de aici, putea ajunge oriunde.

Porni pe alee spre uşa de la intrare. Trandafiri frumos mirositori, de mărimea unei farfurioare, o întâmpinară de pe fiecare parte a aleii, făcând-o să se simtă ca o prinţesă din poveste. Zeci de lumini ascunse luminau curtea.

Bătu la uşa mare de mahon de la intrare.

David îi răspunse imediat. Mult prea repede; se gândi că poate o aşteptase la fereastră.

– Ai întârziat, îi spuse el, zâmbindu-i. O prinse în braţe, chiar acolo în cadrul uşii, unde îl puteau vedea toţi vecinii. Ea ar fi vrut să-i spună să mai aştepte, să închidă uşa, dar odată ce el o sărută, uită orice altceva. El avea întotdeauna acest efect asupra ei. Noaptea, când era singură în pat, gândindu-se la el, simţindu-i lipsa, se întreba despre ciudata ei amnezie. Singura ei explicaţie era dragostea; ce altceva o putea face pe o fată perfect sănătoasă să gândească că fără atingerile iubitului, soarele ar putea cădea de pe cer, aruncând lumea în frig şi întuneric?

Îşi puse braţele după gâtul lui şi îi zâmbi. Noaptea nu începuse încă, dar pieptul îi zvâcnea deja de dorinţă.

– Este atât de frig, încât nu poţi sta decât aici. Trebuie să-i torn mamei zeci de minciuni ca să pot fi o noapte cu tine când pleacă ei din oraş.

Lauren încercă să-şi imagineze o astfel de viaţă, una în care mama să te aştepte, să se îngrijoreze pentru tine.

Nu era nevoie de minciuni în apartamentul familiei Ribido. Mama discutase cu Lauren despre sex când împlinise doisprezece ani. *Vei fi atrasă spre asta*, îi spusese aprinzându-şi o ţigară. *La vremea respectivă ţi se va părea o idee bună.* Fumând, îi aruncase o cutie de prezervative pe măsuţa de cafea.

După aceea, o lăsase pe Lauren să ia propriile decizii, de parcă responsabilitatea unei mame ar fi fost doar să-i dea prezervativele. Lauren îşi impusese propriile restricţii încă din copilărie; dar dacă nu venea deloc acasă nu era o problemă.

Ştia că dacă le-ar spune asta prietenilor, ar urma multe exclamaţii, i s-ar spune ce norocoasă este, dar ea ar fi dat toată libertatea pentru un sărut de noapte-bună.

El se dădu un pas în spate, zâmbindu-i şi ţinând-o de mână.

– Am o surpriză pentru tine.

Ea îl urmă pe holul larg.

Tocurile ei făcură zgomot pe plăcile de marmură crem. Dacă părinţii lui ar fi fost acasă, ar fi trebuit să meargă pe vârfuri; dar acum, fiind doar ei singuri, putea fi ea însăşi.

El se întoarse şi o luă prin arcada crem de piatră, care separa holul de sufragerie.

Arăta ca în filme. O masă lungă, lucioasă, de lemn, flancată de şaisprezece scaune sculptate. În mijlocul mesei, se afla un aranjament uriaş de trandafiri albi, crini şi verdeaţă.

La un capăt, erau aranjate două tacâmuri. Porţelan frumos, transparent, cu ramă aurie, aşezat pe suporturi de mătase de culoarea fildeşului. Tacâmurile de aur străluceau în lumina unei singure lumânări.

Îşi ridică privirea spre David, care îi zâmbea atât de deschis, încât părea un copil în ultima zi de şcoală.

– Mi-a luat o veşnicie să găsesc fleacurile astea. Mama a înghesuit tot în aceste cutii albastre.

– E frumos.

El o conduse la scaunul ei şi i-l trase. Când se aşeză, el îi turnă cidru spumos în pahar.

– Era gata să dau o raită prin pivniţa tatei, dar am ştiut că n-o să fii de acord şi-o să-ţi faci probleme că voi fi prins.

– Te iubesc, îi spuse ea jenată de lacrimile care îi ţâşniră din ochi.

– Şi eu te iubesc. El zâmbi din nou. Şi aş vrea să te invit la petrecerea de întoarcere acasă.

Ea zâmbi.

– Sunt onorată. Fuseseră împreună la toate petrecerile de la şcoală. Aceasta era ultima lor petrecere de întoarcere acasă. La acest gând, zâmbetul îi păli. Imediat se gândi la anul care urma şi la posibilitatea de a se despărţi. Îl privi; simţi nevoia să-l convingă că ar trebui să fie împreună la facultate. El credea că dragostea lor putea să reziste distanţei. Ea nu voia să-şi asume riscul acesta. El era singura persoană care-i spusese vreodată *te iubesc*. Nu voia să trăiască fără dragostea lui. Fără el.

– David, eu...

Se auzi soneria.

Ea tresări speriată.

– Sunt părinţii tăi? O, Dumnezeule...

– Linişteşte-te. Au sunat de la New York acum o oră. Tata era supărat că i-a întârziat limuzina cinci minute. Porni spre uşă.

– Nu răspunde. N-ar fi vrut ca nimeni altcineva să le strice această seară. Dar dacă Jared şi ceilalţi auziseră de călătoria de afaceri a familiei Haynes? Era de ajuns; o petrecere de liceeni putea începe într-o secundă.

David începu să râdă.

– Stai aici.

Ea îl auzi cum merge pe hol şi cum deschide uşa. Apoi auzi voci. Râsete. Uşa se închise.

După un minut, David intră în sufragerie cu o cutie de pizza în braţe. Îmbrăcat cu blugi largi, cu talie joasă şi tricou pe care era scris *Don't Be Jealous, Not Everyone Can Be Me*, era atât de frumos, încât nu mai putea să respire.

El se apropie de masă şi puse jos cutia.

– Am vrut să gătesc ceva pentru tine, îi spuse renunţând la zâmbet pentru o secundă. Nu mi-a ieşit nimic.

Lauren se ridică încet, apropiindu-se de el.

– Pizza este perfectă.

– Adevărat?

Simţi dorinţa în glasului lui şi asta îi atinse inima în profunzime. Ştia cum este să vrei să faci plăcere cuiva.

– Adevărat, răspunse ridicându-se pe vârfuri să-l sărute.

El o prinse în braţe, ţinând-o atât de strâns, încât abia putea să respire. Când au început să mănânce pizza, aceasta se răcise.

Capitolul 6

Noua casă a lui Livvy era în stilul anilor 1970, pe două nivele, pe un colţ dintr-o zonă spaţioasă a unei sub-divizii drăguţe a oraşului. Unele case, cele cu adevărat scumpe, aveau vedere spre ocean. Restul aveau acces la piscinele în formă de rinichi şi la un centru comunitar cu facilităţi de pregătire a hranei, pe care le punea cu mândrie la dispoziţie. Când era Angie la şcoală, Havenwood era locul unde îţi doreai să trăieşti. Îşi aminti cum stătea pe marginea piscinei cu prietenii vara, urmărind mamele. Cele mai multe stăteau lungite pe şezlonguri, îmbrăcate în costume de baie sexy dintr-o bucată, cu pălării cu boruri largi; ţigările, ginul şi apa tonică se aflau în mâinile fiecărui adult. Ea considera că sunt atât de sofisticate acele doamne suburbane cu pielea foarte albă. Nu semănau cu mama ei italiancă, cea care nu-şi permisese vreo zi din viaţă să stea lungită la piscină.

Probabil sora ei tânjise din adolescenţă să aparţină unei astfel de lumi.

Parcă în scuarul circular al lui Livvy, în spatele unei camionete Subaru şi coborî. La intrare se opri. Acest lucru trebuia făcut cu atenţie. Ca o operaţie pe cord deschis. Angie stătuse trează jumătate de noapte gândindu-se la asta. Şi la multe alte lucruri. Altă noapte proastă în patul ei singuratic şi în timp ce zăcea acolo, amintindu-şi ceea ce-şi dorea din tot sufletul să uite, îngrijorându-se pentru viitor, un lucru îi deveni foarte clar. Trebuia s-o facă pe Livvy să se întoarcă la muncă. Angie nu avea idee cum se poate conduce un restaurant de una singură şi nu avea de gând s-o facă prea mult timp.

Îmi pare rău, Liv.

În mod sigur, astea erau cuvintele de început. După aceea, se va înjosi în faţa ei şi o va bombarda pe sora ei cu complimente. Orice va funcţiona. Livvy trebuia să se întoarcă la restaurant. De fapt, Angie nu avea chef să lucreze aici toată viaţa; doar o lună sau două, până când se va învăţa să doarmă singură în pat din nou.

Ciocăni la uşă.

Şi aşteptă.

Ciocăni din nou.

În cele din urmă, Livvy deschise uşa. Purta un costum roz de velur strâmt pe corp, cu emblema *J.Lo* pe piept.

– Mi-am imaginat c-o să vii. Intră.

Se dădu un pas în spate şi se întoarse. De fapt, nu prea era loc pentru amândouă în acea intrare strâmtă. Livvy urcă pe treptele cu carpete până în sufrageria unde peste covor era pus un plastic, indicând calea preferată. Sofalele de catifea albastru-deschis erau aşezate faţă în faţă, separate de o masă lucioasă de lemn. Scaunele decorative erau sculptate; materialul era cu flori roz şi bleu. Covorul era portocaliu.

– N-am cumpărat deocamdată covor nou, a spus Livvy. Mobila este îngrozitoare. Nu crezi?

Angie observă un Naugahy de la La-Z Boy gri-închis, încă în ambalajul de plastic.

– Frumos. L-ai decorat singură?

Pieptul lui Livvy păru să se bombeze brusc.

– Eu. Am vrut să apelez la un decorator, dar Sal a spus că sunt la fel de bună ca oricare din tipii de la Rick's Sofa World.

– Sunt sigură că aşa este.

– Mă gândeam chiar că aş putea obţine o slujbă acolo. Ia loc. O cafea?

– Sigur. Angie se aşează pe o sofa.

Livvy se duse la bucătărie, de unde reveni după câteva minute cu două ceşti de cafea. Îi întinse una lui Angie, apoi se aşează în faţa ei.

Angie se uita fix la cafea. Nu mai avea sens să amâne discuţia.

– Ştii de ce am venit.

– Sigur că ştiu.

– Îmi pare rău, Livvy. N-am avut intenția să te insult, să te critic sau să-ți rănesc sentimentele.

– Știu asta. Întotdeauna o faci ca din întâmplare.

– Sunt diferită de tine și de Mira, după cum ai subliniat de nenumărate ori. Uneori pot fi prea... concentrată.

– Așa se spune în acel oraș mare? Noi, fetele din provincie, i-am spune ticăloasă. Sau obsedată. Livvy zâmbi. Și noi o urmărim pe *Oprah*.

– Haide, Livvy. Mă termini. Acceptă-mi scuzele și spune-mi că te vei întoarce la lucru. Am nevoie de ajutorul tău. Cred că noi o putem ajuta pe mama să iasă din impas.

Livvy trase adânc aer în piept.

– Tocmai asta este. Eu am tot ajutat-o pe mama. Cinci ani am muncit în blestematul ăla de restaurant și i-am ascultat părerile despre orice, de la tunsoare până la pantofi. Nu e de mirare că mi-a trebuit așa de mult să-mi găsesc un tip decent. Se aplecă spre ea. Acum sunt *soție*. Am un soț care mă iubește. Nu vreau s-o dau în bară. A venit momentul să încetez să mai fiu în primul rând o DeSaria și apoi orice altceva. Sal merită totul.

Angie ar fi vrut să se înfurie pe Livvy, s-o facă să i se supună; în schimb avu o imagine dureroasă a propriei căsnicii; poate, într-un moment anume, ar fi trebuit să-i dea mai multă importanță decât copiilor. Oftă. Acum era prea târziu.

– Ai nevoie de un nou început, spuse ea încet, simțindu-se brusc foarte legată de sora ei. Aveau acest lucru în comun.

– Exact.

– Faci ceea ce trebuie. Eu ar fi trebuit să...

– Nu te duce acolo, Angie. Știu că nu ai o părere prea bună despre ceilalți soți ai mei, dar am învățat ceva de la ei. Viața merge înainte. Tu crezi c-o să se oprească, să aștepte să termini cu plânsul, dar ea continuă. Nu-ți pierde vremea uitându-te înapoi. Să nu pierzi ce te așteaptă.

– Cred că deocamdată asta mă așteaptă. Mulțumesc mult. Încercă să zâmbească. Ai putea să mă ajuți cumva? Să-mi dai un sfat?

– Tu îmi ceri mie sfaturi?

– Doar de data asta și probabil nu voi continua. Își căută agenda în poșetă.

Livvy începu să râdă.

– Citeşte-mi lista ta.

– De unde ai ştiut...

– Ai început să faci liste din clasa a treia. Îţi aminteşti cum dispăreau?

– Da.

– Eu ţi le aruncam la toaletă. Mă scoteau din minţi. Tot ce voiai tu să realizezi. Zâmbi. Ar fi trebuit să-mi fac şi eu câteva liste.

A fost cel mai direct compliment pe care l-a primit Angie vreodată de la sora ei. I-a întins blocnotesul. Lista se întindea pe trei pagini.

Livvy l-a deschis. Mişca din buze în timp ce citea. A început încet să zâmbească. Când şi-a ridicat privirea, aproape că râdea.

– Vrei să faci toate astea?

– Ce vezi rău în ele?

– Te-ai întâlnit cu mama? Ştii tu, femeia care a pus timp de peste treizeci de ani aceleaşi ornamente în pomul de Crăciun? De ce? Pentru că-i plăcea pomul aşa cum era.

Angie clipi des. Era adevărat. Mama era o femeie generoasă, iubitoare... atâta timp cât lucrurile mergeau cum voia ea. Nu agrea schimbările.

– Oricum, continuă Livvy, ideile tale ar putea salva restaurantul DeSaria's... dacă mai este posibil. Dar n-aş vrea să fiu în pielea ta.

– Tu ce-ai face în primul rând?

Livvy se mai uită o dată pe listă, răsfoind paginile.

– Nu este aici.

– Ce nu este?

– Pentru început, să angajezi o chelneriţă nouă. Rosa Contadori serveşte mâncarea la DeSaria's dinainte de a te naşte. Aş putea învăţa să joc golf cât îi ia ei să scrie o comandă. Am încercat să compensez eu, dar... Ridică din umeri. Nu te văd făcând-o pe chelneriţa.

Angie nu putu s-o contrazică.

– Ai vreo idee?

Livvy rânji.

– Asigură-te că va fi tot o italiancă.
– Bună glumă. Angie luă pixul. Altceva?
– O grămadă. Să începem cu lucrurile de bază.

ANGIE STĂTEA PE TROTUAR, UITÂNDU-SE LA RESTAURANTUL care făcuse atât de mult parte din tinereţea ei. Mama şi tata fuseseră acolo în fiecare seară; el la intrare întâmpinând oaspeţii, ea la bucătărie gătind pentru ei. Membrii familiei se adunau la patru şi jumătate, înainte ca oaspeţii să înceapă să sosească. Se aşezau cu toţii la o masă rotundă în bucătărie ca să nu poată fi văzuţi dacă veneau clienţii mai devreme. După masă, Mira şi Livvy treceau la lucru, ca ospătăriţe, degajând mesele. Dar nu şi Angie.

Asta e un geniu, spunea tata mereu. *O să meargă la facultate, aşa că trebuie să studieze.* Problema n-a fost niciodată pusă sub semnul întrebării. Odată ce tata spunea ceva, rămânea stabilit. Angie mergea la facultate. Asta era. Noapte după noapte, învăţa în bucătărie. Nu era de mirare c-a obţinut bursă.

Iar acum se întorsese la începutul vieţii sale, gata să salveze o afacere despre care nu ştia nimic, iar în seara asta Livvy nu va fi acolo s-o ajute.

Se mai uită pe însemnări. Umpluseră patru pagini în plus, ea şi Livvy. Idee după idee.

Angie urma să implementeze schimbările.

Urcă treptele şi intră. Restaurantul era deschis deja; desigur, mama sosise la trei şi jumătate, niciun minut mai târziu, aşa cum făcuse timp de treizeci de ani, zilnic.

Angie auzi zăngănit de vase şi sunete stridente venind de la bucătărie. Când intră, o găsi pe mama înjurând.

– Mira întârzie. Iar Rosa e bolnavă astăzi. Ştiu că joacă bingo la Elks.

– Rosa e bolnavă? Angie simţi panica din glasul ei. Este singura noastră chelneriţă.

– Acum *tu* eşti chelneriţa noastră, a spus mama. Nu este chiar aşa de greu, Angela. Doar să le duci oamenilor ceea ce solicită. Se întoarse la chifteluţele ei.

Angie ieşi din bucătărie. În salon trecu de la o masă la alta, verificând fiecare detaliu, asigurându-se că solniţele cu sare şi

piper sunt pline, că mesele sunt aranjate corect.

După zece minute, apăru Mira în viteză pe uşa din faţă.

– Îmi pare rău c-am întârziat, îi strigă lui Angie pe drum spre bucătărie. Daniella a căzut de pe bicicletă.

Angie încuviinţă şi reveni asupra meniului, studiindu-l de parcă era un ghid CliffsNote's, iar ea se pregătea pentru un test.

La cinci patruzeci şi cinci sosiră primii clienţi. Domnul şi doamna Feinstein care aveau o clinică în oraş. După douăzeci de minute a sosit şi familia Giuliani. Angie i-a întâmpinat aşa cum ar fi făcut tatăl ei, apoi i-a condus la masă. În primele minute s-a simţit chiar bine, de parcă se afla în sfârşit în partea ei de moştenire. Mama radia, încurajând-o prin mişcarea capului. Pe la şase şi cincisprezece minute avea probleme.

Cum puteau şapte oameni să necesite atâta muncă?

Mai vrem apă, te rog.

Am cerut şi parmezan.

Unde este pâinea noastră?

Şi uleiul.

– Poate că eşti un copywriter bun, Angela, i-a spus mama la un moment dat, dar nu ţi-aş da un bacşiş mare. Te mişti prea încet.

Angie nu putu să n-o aprobe. Se duse la masa familiei Feinstein şi puse farfuria cu cannelloni.

– Mă întorc imediat cu scampi, doamnă Feinstein, spuse şi fugi la bucătărie.

– Sper doar ca domnul Feinstein să nu termine de mâncat până o serveşti şi pe soţia dânsului, spuse mama cotcodăcind dezaprobator. Mira, fă chiftelele mai mari.

Angie se întoarse de la bucătărie şi se grăbi la masa familiei Feinstein.

Când servea scampi auzi cum se deschide uşa de la intrare. Se auzi clopoţelul.

Alţi clienţi. *O, nu!*

Se întoarse încet şi o văzu pe Livvy. Sora ei îi aruncă o privire şi pufni în râs.

Angie se îndreptă de spate.

– Ai venit să râzi de mine?

– Prinţesa lucrează la DeSaria's? Sigur c-am venit să râd. Livvy o atinse pe umăr. Dar şi să te ajut.

Seara, când se termină programul, Angie avea o durere cumplită de cap.

– Foarte bine. Acum se ştie. Sunt cea mai proastă chelneriţă din istorie. Îşi privi hainele. Vărsase vin roşu pe şorţ şi-şi vârâse mâneca prin crema anglaise. Pata decolorată de pe pantaloni era cu siguranţă de la lasagna. S-a aşezat la o masă din colţ cu Mira.

– Nu-mi vine să cred c-am venit îmbrăcată cu pulovăr de caşmir şi cu tocuri înalte. Nu e de mirare că Livvy râde de fiecare dată când se uită la mine.

– O să fie mai bine, îi promise Mira. Uită-te aici. Împătureşte şerveţelele.

– La naiba, doar nu poate fi şi mai rău! Angie nu putea să nu râdă, deşi nu prea era amuzant. De fapt, nu se aşteptase să-i fie aşa de greu. Toată viaţa realizase lucrurile foarte uşor. Pur şi simplu îi reuşise tot ce încercase. Poate că nu fusese excepţională, dar oricum, peste medie. Absolvise la UCLA – în patru ani, slavă Domnului, cu calificativ foarte bun – şi imediat fusese angajată de cea mai bună agenţie de publicitate din Seattle.

Cinstit vorbind, încetineala cu care servise la masă venise ca un şoc.

– E umilitor.

Mira îşi ridică privirea din şerveţele.

– Nu-ţi face probleme. Rosa nu prea se îmbolnăveşte. De obicei se descurcă şi cu aşa-zisa aglomeraţie. Iar tu te vei descurca şi mai bine.

– Ştiu, dar... Angie îşi privi mâinile. Două pete roz de arsură îi marcau pielea. Din fericire, vărsase sosul fierbinte pe ea şi nu pe doamna Giuliani. Nu ştiu dacă pot face asta.

Mira împături şerveţelul gros, alb, în formă de lebădă şi îl împinse peste masă.

Angie îşi aminti noaptea în care tata o învăţase cum să transforme o simplă bucată de material în această pasăre. Când şi-a ridicat privirea şi şi-a văzut sora zâmbind, a ştiut că amintirea a fost intenţionată.

– Mie şi lui Livvy ne-a luat săptămâni să învăţăm cum să facem asta. Stăteam pe podea alături de tata, încercând să-i copiem fiecare mişcare, pentru ca el să zâmbească şi să spună: *Bine executat, prinţesa mea.* Noi am crezut că ne descurcăm atât de bine... apoi ai venit şi tu şi ai învăţat cum să faci împăturirea din trei încercări. *Ea,* a spus tata sărutându-te pe obraz, *poate face orice.*

Amintirea ar fi trebuit s-o facă să zâmbească, dar de data asta ea a văzut mai mult.

– Cred că a fost greu pentru tine şi Livvy.

Mira i-a alungat îngrijorarea.

– Nu asta era problema. Acest local, DeSaria's nu te caracterizează nici pe tine, dar nici pe noi. Faptul că n-ai fost aici atâţia ani nu schimbă ceea ce eşti. Eşti una dintre noi, aşa că poţi face tot ce este nevoie. Tata credea în tine, la fel şi eu.

– Mi-e teamă.

Mira îi zâmbi cu blândeţe.

– Asta nu te caracterizează.

Angie întoarse capul şi se uită pe fereastră la strada goală. Frunzele se risipiseră pe trotuarul de ciment.

– Este ceea ce am devenit. Ura să recunoască asta.

Mira se aplecă în faţă.

– Pot fi cinstită cu tine?

– Sigur, că nu. Angie încercă să râdă, dar când îşi ridică privirea spre chipul deschis al surorii sale, n-o putu face.

– Ai devenit... egocentrică în ultimii ani. Nu vreau să spun egoistă. Ţi-ai dorit un copil şi apoi ai pierdut-o pe Sophie... asta te-a făcut... tăcută... Cumva singuratică.

Cumva singuratică. Era adevărat.

– M-am simţit ca şi cum aş fi atârnat de un singur fir şi sub mine se căsca o gaură imensă.

– Atunci, ai fi căzut oricum.

Ea se gândi la asta. Îşi pierduse fiica, tatăl şi soţul în acelaşi an. Asta fusese cu siguranţă căderea de care se temuse.

– Uneori am impresia că mai cad încă. În special noaptea este foarte rău.

– Poate că a venit momentul să priveşti în jur.

– Am restaurantul. Încerc.

– Şi în orele în care este închis?

Angie înghiţi ca să scape de nodul din gât.

– E greu, recunoscu ea. Încerc să studiez şi să iau notiţe.

– Munca nu poate fi de-ajuns.

Angie îşi dori să poată aduce argumente, dar aflase adevărul cu mult timp în urmă când, deşi îi plăcea slujba pe care o avea, tânjea după un copil.

– Nu.

– Poate că este momentul să ajuţi pe cineva care are nevoie.

Angie se gândi la asta. Prima imagine care-i veni în minte a fost a adolescentei pe care o văzuse în parcarea de la Safeway. Fusese şi ea ajutată prin ajutorul dat fetei. În noaptea aceea dormise până dimineaţa. Poate acela era răspunsul. Să ajute pe altcineva. Simţi cum începe să zâmbească.

– Lunea sunt liberă.

Mira îi zâmbi şi ea.

– Şi majoritatea dimineţilor.

PENTRU PRIMA OARĂ, LAUREN SE TREZI SIMŢINDU-SE ÎN DEPLINĂ siguranţă. Era ţinută în braţe de David, care o strângea la piept chiar şi în somn.

Se simţi bine astfel şi zâmbi, imaginându-şi că viaţa de femeie căsătorită ar putea fi astfel. Stătu lângă el mult timp, urmărindu-l cum doarme. În cele din urmă, se depărtă de el şi coborî din pat. Îi va pregăti micul dejun şi i-l va servi la pat. În faţa dulapului lui se opri şi deschise sertarul de sus. Găsi un tricou mai lung, îl îmbrăcă şi coborî. Bucătăria era uluitoare, toată în granit şi oţel inoxidabil, cu suprafeţe de oglindă. Oalele şi cratiţele argintii străluceau în lumină. Căută prin dulap şi în frigider găsind tot ce-i trebuia ca să-i pregătească omletă, şuncă şi chifle. Când micul dejun a fost gata, l-a aşezat pe o tavă de lemn sculptat şi l-a dus sus.

L-a găsit pe David în pat, căscând.

– Iată-te! A spus zâmbind când a văzut-o. Eram îngrijorat...

– De parcă te-aş părăsi vreodată. Se urcă în pat lângă el şi aşeză tava între ei.

– Arată grozav, spuse el sărutând-o pe obraz.

În timp ce au mâncat, au discutat lucruri obişnuite cum ar fi testul de aptitudini care se apropia, fotbal, bârfe de la şcoală. David i-a mai spus despre acel Porsche pe care el şi tatăl lui îl recondiţionau. Era singurul lucru pe care el şi tata îl făceau împreună, astfel că David era obsedat de maşină. Îi plăceau la nebunie orele petrecute de ei în garaj. De fapt, el îi vorbea atât de des despre asta, încât ea nici nu-l mai asculta. El se lansase în chestii referitoare la depăşirea vitezei şi ambreiaje, lucruri care pe ea n-o prea interesau.

Se uită pe fereastră. Lumina soarelui inunda fereastra şi brusc începu să se gândească la California şi la viitorul lor. Nici nu mai ştia de câte ori îşi aranjase broşurile despre facultate, în funcţie de posibilitatea de a obţine o bursă. După calculele ei, cele mai potrivite ar fi fost facultăţile private. Din acestea, preferata ei era Universitatea Californiei de Sud. Combina atletismul la nivel internaţional cu studiile academice.

Din nefericire, era la distanţă de opt ore de Stanford.

Cumva *trebuia* să-l convingă pe David să se gândească la USC. A doua alternativă pentru ea era să aleagă Santa Clara. Dar sincer vorbind se cam săturase de şcoala catolică.

– ... prea etanşat. Piele perfectă. Lauren? Mă asculţi?

Se întoarse spre el.

– Desigur. Vorbeai de ambreiaj.

El râse.

– Da, cu o oră în urmă. Am ştiut că nu mă asculţi.

Ea simţi cum roşeşte.

– Îmi pare rău. Mă gândeam la facultate.

– Întotdeauna îţi faci probleme pentru viitor.

– Iar tu nici nu te gândeşti.

– N-ar ajuta la nimic.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el se aplecă şi o sărută. Toate gândurile despre facultate şi viitorul lor incert dispărură. Ea s-a pierdut în sărutul lui, în braţele lui. Câteva ore mai târziu, când în cele din urmă au dat la o parte păturile şi au coborât din pat, ea aproape îşi uitase îngrijorarea.

– Să mergem să patinăm la Longview, spuse el scotocind

prin sertare după cămaşa pe care voia s-o poarte.

În mod normal îi plăcea să patineze. Se uită la hainele ei. Haina cam zdrenţuită o făcu să clipească şi ştia că are găuri în şosete.

– Nu pot merge astăzi. Trebuie să-mi găsesc o slujbă.

– Sâmbăta?

Îşi ridică privirea spre el. Chiar atunci simţi că-i despărţeau mai mult de câţiva centimetri.

– Ştiu că e groaznic, dar ce pot face?

David veni spre ea.

– Cât?

– La ce te referi?

– Chiria. Ce restanţă are mama ta?

Lauren simţi cum roşeşte.

– N-am spus niciodată că...

– Nu spui niciodată. Nu sunt prost, Lo. Cât datorezi?

Ea îşi dori ca pământul să se caşte şi s-o înghită.

– Două sute. Dar luni este întâi.

– Două sute. Atât am plătit pentru volan şi schimbător.

Ea nu ştiu ce să spună. Pentru el suma respectivă reprezenta banii de buzunar. Lăsă ochii în jos şi se aplecă să-şi ia hainele.

– Lasă-mă...

– Nu, spuse ea neîndrăznind să-l privească. Lacrimile îi ardeau ochii. Era cuprinsă de ruşine. Ştia că n-ar fi trebuit să fie aşa. El o iubea; i-o spunea tot timpul, dar totuşi...

– De ce nu?

Ea se îndreptă încet. În cele din urmă, îl privi.

– Toată viaţa, îi spuse, am urmărit-o pe mama cum acceptă bani de la bărbaţi. Începe ca un fleac. Pentru bere sau ţigări. Apoi cincizeci de dolari pentru o rochie nouă sau o sută pentru factura la electricitate. Schimbă lucrurile... aceşti bani.

– Eu nu sunt ca acei tipi, iar tu ştii asta mai bine.

– *Trebuie* să fim diferiţi. Nu înţelegi?

El îi atinse faţa cu atâta blândeţe, încât ei îi veni să plângă..

– Înţeleg că nu vrei să mă laşi să te ajut.

Cum să-i explice că acest ajutor ar fi ca un râu în care s-ar fi înecat amândoi?

– Iubeşte-mă, atâta doar, murmură îmbrăţişându-l.

El o ridică în braţe, o sărută până ameţi şi-i zâmbi din nou.

– Mergem să patinăm şi gata.

Ea ar fi vrut să meargă, să se piardă în acea atmosferă rece de gheaţă, să se învârtă de multe ori în cerc ţinută doar de mâna caldă a lui David.

– Foarte bine. Dar nu am haine de ajuns. Trebuie să trec pe acasă. Ea nu putu să nu zâmbească. Se simţea bine să cedeze, să-şi alunge pentru o zi toate necazurile.

El o luă de mână, o scoase din dormitor şi o conduse pe hol spre dormitorul părinţilor.

– David, ce faci? Ea îl urmă, încruntându-se.

El deschise uşa şi se duse la dulap, deschizându-l. Lumina se aprinse automat.

Dulapul era mai încăpător decât sufrageria lui Lauren.

– Hainele ei sunt aici. Alege ceva.

Lauren se deplasă încet până ajunse în faţa hainelor doamnei Haynes. Erau cel puţin o duzină. Piele. Caşmir. Lână. Piele întoarsă. Niciuna nu avea vreun semn de uzură.

– Alege una şi să mergem.

Lauren părea să nu se poată mişca. Inima îi bătea prea repede; o făcea să nu poată respira. Se simţi brusc vulnerabilă, descumpănită de nevoile ei. Se dădu un pas în spate întorcându-se spre David. Chiar dacă el observă cum îi străluceau ochii sau cât de fragil îi era zâmbetul, nu dădu niciun semn.

– O să fiu bine.

– Eşti sigură?

– Da. O să împrumut doar un pulovăr de la tine. Acum, să mergem.

Capitolul 7

Angie porni pe drumul de coastă spre periferia oraşului. La stânga, Oceanul Pacific părea să se pregătească de o furtună de toamnă. Spuma albă se lovea de nisipul de culoarea cimentului, aplecând copacii spre pământ. Cerul era de un cenuşiu metalic ameninţător, iar vântul şuiera printre crengile aflate de-a lungul ţărmului şi-i izbea parbrizul. Ploua atât de tare, încât pornise ştergătoarele la viteză mare şi totuşi nu făceau faţă.

La Azalea Lane făcu stânga şi se trezi pe o străduţă îngustă, cândva pavată. Acum gropile păreau să predomine porţiunile de asfalt. Maşina se poticni ca un beţiv pe drumul accidentat.

Asociaţia Ajută-ţi Vecinul se afla la capătul acestei străzi lăsate în paragină; era o casă în stil victorian de un albastru deschis, care contrasta puternic cu rulotele decolorate care dominau restul zonei. În timp ce pe alte garduri se aflau semne pe care scria *Câine Rău*, aici scria doar *Bine Aţi Venit*.

Trase maşina în parcarea pietruită, surprinsă să constate că se aflau deja acolo o mulţime de maşini şi de camionete. Nu era încă ora zece în această dimineaţă de duminică, dar acolo se adunase deja multă lume.

Parcă lângă o camionetă roşie, cam uzată, cu portiere albastre şi cu rastel în geam. După ce adună ce voia să doneze – conserve, articole de toaletă şi bonuri valori pentru a cumpăra carne de curcan de la băcănia din localitate –, porni pe aleea pavată până la intrarea vopsită în culori vii. Un gnom din ceramică rânjea la ea din colţul terasei.

Zâmbind, deschise uşa şi intră în hol. Tot parterul casei era plin de oameni care discutau şi erau în permanentă mişcare.

Câțiva copii adunați la fereastră jucau Lego. Femei cu chipurile trase și zâmbete jalnice stăteau la perete completând formulare pe planșete. Într-un colț îndepărtat doi bărbați descărcau cutii de conserve din alte cutii de carton de pe podea.

– Cu ce vă pot ajuta?

Lui Angie îi luă un minut să realizeze că ei îi fusese adresată întrebarea. Când înțelese asta, îi zâmbi femeii care i se adresase.

– Îmi pare rău. E foarte aglomerat aici.

– Un adevărat circ. Așa este mereu în vacanțe. Sperăm, oricum. Se încruntă la Angie, lovindu-și bărbia cu pixul. Îmi pari cunoscută.

– Așa sunt fetele care revin acasă după o vreme. Ocoli jucăriile de pe podea și se așeză de cealaltă parte a biroului femeii. Sunt Angie Malone. Mă chema DeSaria.

Femeia bătu cu degetul în birou clătinând bolul cu peștele.

– Desigur. Am fost colegă cu Mira. Sunt Dana Herter. Îi întinse mâna.

Angie i-o întinse și ea.

– Ce pot face pentru tine?

– M-am întors aici pentru o vreme...

Chipul roșcovan al Danei se încreți precum cutele unui câine Shar-Pei.

– Am auzit de divorțul tău.

Angie se strădui să-și păstreze zâmbetul.

– Sunt convinsă că ați auzit.

– E un oraș mic.

– Foarte. Oricum, o să lucrez la restaurant o vreme și m-am gândit... ridică din umeri. Cât timp sunt aici, ar fi bine să fac și voluntariat.

Dana încuviință.

– Eu am început munca aici când m-a părăsit Doug. Doug Rhymer. Ți-l amintești? Căpitanul echipei JV de wrestling? Trăiește cu Kelly Santos acum. Nemernica. A zâmbit, dar nu prea convingător, iar zâmbetul nu i-a luminat privirea. Locul ăsta m-a ajutat.

Angie s-a rezemat de spateaza scaunului, simțindu-se ciudat, de parcă dintr-o dată n-ar mai fi avut oase. *Și eu fac parte din*

același grup, s-a gândit. *Al celor necăsătorite.* Lumea presupune tot felul de lucruri despre mine, pentru că am avut o căsnicie eșuată. Cum de nu mi-am dat seama de asta?

– Ce-aș putea face pentru a fi de ajutor?

– Multe. Uite. Dana a deschis sertarul de la birou și a scos o broșură în două culori. Aici sunt menționate serviciile noastre. Citește și vezi ce te-ar interesa.

Angie luă broșura și o deschise. Tocmai începuse să citească când Dana i-a spus:

– Ai putea să duci ce ai donat la Ted, acolo? El pleacă peste câteva minute.

– O, sigur.

Angie duse cutia cu donațiile sale celor doi bărbați care o primiră cu un zâmbet și se întoarseră la treabă. Ea s-a întors pe culoarul de la intrare și s-a așezat pe unul din scaunele de plastic din acea zonă, care ținea loc de sală de așteptare.

A răsfoit broșura, citind despre serviciile oferite. Consiliere familială. Un centru pentru părinți și copii. Un program pentru reducerea violenței domestice. O bancă de alimente. Mai era și o listă de evenimente dedicate colectării de fonduri – turnee de golf, vânzări la licitație, concursuri de biciclete, maratonuri de dans. *În fiecare zi cetățenii generoși ai comunității noastre trec pe aici donând mâncare, bani, îmbrăcăminte sau timp. În felul acesta ne ajutăm pe noi înșine și unul pe celălalt.*

Angie simți un fior anume tocmai atunci. Când realiză că era vorba despre speranță, își ridică privirea, zâmbind, dorindu-și să fi existat cineva căruia să-i poată spune asta.

Următorul ei gând fugi spre *Conlan*. Și i-a pierit zâmbetul. I-a trecut prin minte că în lunile următoare vor fi multe momente ca acesta. Momente în care, pentru o fracțiune de secundă, destul de lungă ca să simtă durerea, va uita că e singură. Se strădui să zâmbească din nou, cu toate că se simțea încordată în mod nefiresc.

În momentul acela o zări pe fată. Ea intră pe ușa din față, ca un cățel pe care cineva voise să-l înece, cu apa șiroindu-i de pe nas, din păr, de pe tiv. Avea părul roșu, lung, ud, deși îi era greu să precizeze nuanța exactă. Avea tenul palid ca al lui Nicole

Kidman, ochii de un căprui profund, impenetrabil; prea mari pentru faţa ei, o făceau să arate imposibil de tânără. Pistrui pe obraji şi la baza nasului.

Era fata din parcare; cea care lipea afişe pe parbrize, căutându-şi de lucru.

Fata se opri în cadrul uşii. Îşi strânse haina în jurul corpului, dar era atât de subţire şi de sărăcăcioasă, încât gestul a fost inutil. Haina era prea mică şi destrămată la mâneci. Se îndreptă spre biroul de recepţie.

Dana îşi ridică privirea, îi zâmbi, îi spuse ceva. Angie nu se putu abţine. Se ridică şi se apropie de ele.

– Am citit despre colecta de haine, spuse fata încrucişându-şi braţele, tremurând uşor.

– Am început colecta abia săptămâna trecută. Va trebui să ne dai numele şi mărimea ta. Te sunăm când apare măsura ta.

– Sunt pentru mama, spuse fata. Are măsura S.

Dana bătu cu stiloul în bărbie şi o cercetă din priviri pe fată.

– Dar tu nu ai nevoie de o haină? Aşa pare...

– Eu nu am nevoie. Se aplecă şi scrise ceva pe o foaie de hârtie, apoi i-o întinse peste birou. Sunt Lauren Ribido. Acesta este numărul meu. Sunaţi-mă când apare ceva. Vă mulţumesc. Se îndreptă spre ieşire.

Angie rămase acolo nemişcată, cu privirea aţintită asupra uşii închise. Inima îi bătea prea repede. *Du-te după ea.*

Ideea îi veni brusc, izbind-o cu intensitate. Era o idee nebunească. De ce?

Nu ştia, nu avea un răspuns. Nu ştia decât că... se simţea legată de această biată adolescentă, care avea nevoie de o haină şi totuşi solicitase doar una pentru mama ei. Se ridică, făcu un pas înainte, apoi altul. Până să-şi dea seama, ajunsese afară.

Ploaia îndoise iarba, se adunase în băltoace maronii, până şi în cele mai mici găuri din pământ. Gardul roşu de culoarea focului, care încercuia zona, strălucea de umezeală, fiind scuturat de vânt. Jos, la capătul drumului, fata alerga.

Angie urcă în maşină, aprinse luminile şi ştergătoarele şi ieşi din parcare. Pe măsură ce mergea pe drumul plin de hârtoape, iar farurile ei luminau chipul fetei, se întrebă ce naiba făcea.

Mergi încet, îi dicta simțul ei practic.

O ajut, răspundea visătoarea din ea.

Ajunse la colț și încetini. Se opri. Tocmai voia să coboare fereastra și s-o invite să urce (nicio fată isteață n-ar accepta) când autobuzul numărul șapte încetini și opri. Frânele scrâșniră; ușile se deschiseră. Fata urcă pe scară și dispăru.

Autobuzul porni.

Angie îl urmări prin tot orașul. La intersecția dintre Driftwood Way și autostradă avu de ales: să întoarcă spre casă sau să se țină după autobuz.

Dintr-un motiv pe care nu-l putu preciza, porni după autobuz.

În cele din urmă, în zonele întunecate din West End, fata coborî din autobuz. Porni prin cartierul care i-ar fi îngrozit pe cei mai mulți oameni, intrând într-o clădire cu nume total nepotrivit – Apartamente de Lux. După câteva secunde, se aprinse o lumină la o fereastră de la etajul al patrulea.

Angie parcă în curbă și se uită la clădire. Îi amintea de un roman de Roald Dahl, cu zone decadente de lemn și spații întunecate.

Nu era de mirare că fata lipea afișe pe parbrize, căutându-și de lucru.

Nu le poți salva pe toate, îi spunea Conlan, când ea se plângea de nedreptatea din lume. *N-o pot salva pe niciuna,* fusese răspunsul ei întotdeauna. Apoi, ea îl ruga s-o țină în brațe când se simțea astfel. Acum...

Depindea numai de ea. Cu siguranță, nu avea cum s-o salveze pe fată; nu acesta era rolul ei. Dar poate găsea o modalitate s-o ajute.

TOTUL DEPINDEA DE SOARTĂ. AȘA GÂNDEA ANGIE ÎN ACEA dimineață, stând în fața vitrinei de la Clothes Line.

Atunci, i-a apărut exact în față.

O haină verde-închis, până la genunchi, cu garnitură din blană la guler, în față și la manșete. Era exact ce purtau fetele anul acesta. De fapt, Angie avusese o haină foarte asemănătoare cu aceasta în clasa a patra.

Ar fi trebuit să arate bine pe o fată cu părul roşu şi tenul palid, cu ochi căprui, trişti.

Îi trebui o fracţiune de secundă sau două să se răzgândească. De fapt, n-o cunoştea pe fată şi nici nu era problema ei. Argumentele erau slabe şi nu o făceau să se răzgândească. Câteodată lucrurile se petreceau aşa cum trebuia şi se bucura cu adevărat să aibă la cine să se gândească în afară de sine.

Deschise uşa şi intră în micul magazin. Clopoţelul sună deasupra capului ei la intrare. Sunetul o purtă înapoi în timp şi pentru un moment era din nou acea fată slabă, veselă, cu părul negru dat cu Brillo, urmându-şi surorile în singurul magazin cu îmbrăcăminte din oraş. Acum, desigur, mai erau şi altele, chiar şi un departament al J.C. Penney pe autostradă, dar pe atunci, Clothes Line fusese locul unde găseau blugi Jordache şi jambiere.

– Nu poţi fi Angie DeSaria!

Vocea cunoscută o trezi pe Angie din visare. Auzi paşi (tălpi de cauciuc pe linoleum) şi începu să zâmbească.

Doamna Costanza îşi croia drum printre rândurile de haine din materiale moi şi croşetate, de o finețe pentru care ar fi invidiat-o chiar şi Evander Holyfield. La început, îi văzu doar părul vopsit negru, tapat. Apoi sprâncenele subţiri, desenate cu negru şi în final buzele de culoarea cireşii, care-i zâmbeau.

– Bună ziua, doamnă Costanza, îi spuse Angie femeii, care o învăţase să-şi cumpere primul sutien şi-i vânduse pantofi timp de şaptesprezece ani.

– Nu-mi vine să cred că eşti tu. Bătu din palme ca să-şi protejeze unghiile lungi, cu inimioare desenate. Am aflat, desigur, că te afli în oraş, dar mi-am imaginat că-ţi vei cumpăra hainele din centru. Lasă-mă să te văd. Îi puse o mână pe umăr şi o întoarse. Blugi de la Roberto Cavalli. Un italian fin. Ăştia sunt buni. Dar pantofii nu sunt potriviţi ca să mergi cu ei în oraş. Ai nevoie de alţii. Şi am auzit că lucrezi la restaurant. Vei avea nevoie de pantofi fără toc pentru asta.

Angie nu se putu abţine să zâmbească.

– Aveţi dreptate, ca întotdeauna.

Doamna Costanza o atinse pe obraz.

– Mama ta este aşa de fericită că te-ai întors acasă. A fost un an prost.

Lui Angie îi pieri zâmbetul.

– Pentru noi toţi a fost aşa.

– A fost un om bun. Poate cel mai bun.

Pentru un moment au tăcut amândouă privindu-se, gândindu-se la tatăl lui Angie. În cele din urmă, Angie spuse:

– Înainte să-mi vindeţi pantofi confortabili, mă interesează paltonul din vitrină.

– Este pentru cineva mult mai tânăr, Angela. Ştiu în oraş...

– Nu este pentru mine. E pentru o prietenă.

– Ah! Încuviinţă femeia. Asta vor tinerele anul acesta. Vino.

După o oră, Angie ieşea de la Clothes Line cu două paltoane, două perechi de mănuşi de angora, o pereche de adidaşi care nu erau de firmă şi o pereche de pantofi fără toc, negri, pentru serviciu. Prima ei oprire a fost la magazinul în care se ambalează hainele. Intenţiona să le ducă la Asociaţia Ajută-ţi Vecinul. Chiar voia.

Dar cumva se trezi pe strada fetei, uitându-se la clădirea dărăpănată de apartamente. Luă cutia şi se îndreptă spre intrare. Îşi prinse tocurile în crăpăturile din pavaj şi se dezechilibră. Îşi imagină că arăta precum Quasimodo, clătinându-se. Dacă ar fi urmărit-o careva, ceea ce sincer vorbind nu prea ar fi fost posibil din cauza ferestrelor întunecoase, mate.

Uşa de la intrare era descuiată; se mai ţinea într-o singură balama. O deschise şi păşi într-un întuneric neprietenos. La stânga ei se afla un şir de cutii poştale cu numere pe ele. Singurul nume scris era cel al administratoarei, Dolores Mauk, 1A.

Angie era chiar în faţa apartamentului 1A. Strângând cutia sub braţ, ciocăni. Când văzu că nu-i răspunde nimeni, încercă din nou.

– Vin imediat, spuse cineva.

Uşa se deschise. O femeie de vârstă medie, cu un chip dur, dar cu ochi blânzi, stătea în faţa ei. Purta un capot înflorat şi pantofi de tenis Converse. O basma roşie îi acoperea cam tot părul.

– Sunteţi doamna Mauk? o întrebă Angie, devenind brusc conştientă de impresia pe care i-o făcuse femeii. Sesiză cum

aceasta o priveşte prudentă.

– Eu sunt. Ce doriţi?

– Acest pachet. Este pentru Lauren Ribido.

– Lauren, zise femeia, gura descreţindu-i-se într-un zâmbet. E o fată bună. Apoi se încruntă din nou. Nu arătaţi ca un comisvoiajor. Privirea doamnei Mauk alunecă spre pantofii lui Angie, apoi se ridică din nou.

– Este o haină groasă de iarnă, spuse Angie. În tăcerea care urmă, Angie se simţi nevoită să dea explicaţii. Eram la Asociaţia Ajută-ţi Vecinul când ea, Lauren, a intrat solicitând o haină de iarnă pentru mama ei. M-am gândit... de ce să nu primească două? Şi le-am adus. Aş putea lăsa cutia la dumneata. Este în ordine?

– Ar fi cel mai bine. Nu sunt acasă acum.

Angie îi întinse cutia. Tocmai voia să se întoarcă, dar femeia o întrebă cum o cheamă.

– Angela Malone. Mă numeam DeSaria. Întotdeauna adăuga numele de fată în oraş. Se părea că toată lumea îi cunoştea familia.

– De la restaurant?

Angie zâmbi.

– Da, eu sunt.

– Fetei mele îi plăcea restaurantul acela.

Îi plăcea. Asta era problema cu restaurantul. Lumea îl lega de trecut.

– Aduceţi-o din nou. Mă voi asigura că va fi tratată ca o regină. Angie ştiu imediat că a făcut o gafă.

– Mulţumesc, spuse doamna Mauk cu un glas înăbuşit. O voi face.

Şi uşa se închise.

Angie rămase acolo, întrebându-se cu ce greşise. În final, cu un oftat, se întoarse şi porni spre uşă.

Odată ajunsă la maşină, privi prin parbriz la cartierul dărăpănat. Un autobuz galben de şcoală trase la colţ şi se opri. Câţiva copii coborâră treptele şi săriră pe stradă. Erau mici, probabil clasa întâi sau a doua.

Nicio mamă nu-i aştepta la colţ, stând de vorbă, sorbind

cafele scumpe cu lapte din ceşti Starbucks.

Ea simţi aceeaşi veche strângere de inimă. Înghiţi cu greu, urmărind copiii care veneau în grup, lovind cu piciorul vreo conservă goală şi râzând.

Doar când nu-i mai văzu, realiză ce le lipsea. Hainele.

Niciunul dintre acei copii nu purta haină de iarnă, cu toate că era frig afară. Iar luna următoare va fi şi mai frig.

Îi veni ideea chiar atunci: o colectă de haine la DeSaria's. Pentru fiecare donaţie de haină nouă sau uşor uzată, vor oferi o cină gratis. Era perfect.

Introduse cheia în contact şi porni maşina. Abia aştepta să-i spună Mirei.

LAUREN TRA VERSĂ ÎN GRA BĂ CAMPUSUL. AERUL RECE O LOVEA în faţă. Respiraţia ieşea în aburi care piereau repede, pe măsură ce mergea.

David o aştepta la baliză. Când o zări, faţa i se lumină. Ea ghici că o aştepta de ceva vreme; avea obrajii roşii de frig.

– La naiba, e cam frig aici, spuse el trăgând-o aproape pentru un sărut franţuzesc prelungit.

Au pornit spre clase, făcând semne cu mâna, zâmbindu-le prietenilor, vorbind încet unul cu altul. În faţa clasei ei s-au oprit. David a mai sărutat-o o dată, apoi s-a îndreptat spre propria-i clasă. Abia făcuse câţiva paşi, când se opri şi se întoarse.

– Hei, am uitat să întreb. Ce culoare de frac să-mi iau pentru *Homecoming**?

Ea simţi cum îi piere sângele din faţă. *Homecoming*. Dansul era peste zece zile.

Dumnezeule! Ea organizase totul. Pregătise decoraţiunile, angajase un DJ şi aranjase luminile. Cum uitase cel mai important lucru: *o rochie*?

– Lauren?

– Mda. Negru, răspunse încercând să-i zâmbească. Negrul merge întotdeauna.

---

* Tradiţie practicată în universităţile, colegiile şi liceele din America de Nord, care constă în sărbătorirea întoarcerii foştilor absolvenţi prin diverse activităţi. (n.red.)

– Ai dreptate, spuse el cu un zâmbet uşor.

Lucrurile erau întotdeauna uşoare pentru David. El nu trebuia să se întrebe cum să facă rost de o rochie nouă, ca să nu mai vorbim de pantofi şi de şal.

În timpul orei de trigonometrie n-a fost atentă. Imediat ce s-a terminat, s-a retras într-un colţ în bibliotecă scotocind prin rucsac şi portmoneu după bani. 6,12 dolari. Asta era tot ce avea acum. Pe frunte i se ivi o cută care-i rămase acolo tot restul zilei.

După şcoală, renunţă la întrunirea pentru stabilirea decorului şi alergă spre casă.

Autobuzul o lăsă la intersecţia străzii Apple cu strada Cascade. Ploua tare. Nu mai exista acea ceaţă argintie, asta era o răpăială înverşunată care făcea lumea rece şi cenuşie. Stropii de ploaie loveau pavajul într-o succesiune atât de rapidă, încât străzile păreau că fierb. Capişonul ei de pânză nu era eficient. Apa i se scurgea pe marginile feţei şi se strecura rece şi lipicioasă de lângă gulerul ei. Rucsacul plin cu cărţi, caiete şi diapozitive părea să cântărească o tonă. Şi peste toate, pantofilor ei de vinilin li se rupsese un toc cu trei blocuri înainte, aşa că acum şchiopăta pe dealul spre casă.

La colţ îi făcu semne lui Bubba, care-i răspunse şi se întoarse la tatuajele sale. Semnul de neon clipea obosit deasupra capului său. Afişul din fereastră *I-am tatuat şi pe părinţii tăi*, era striat de ploaie. Continuă să şchiopăteze, trecu de *Hair Apparent*, acum închis, unde pasămite lucrase mama, de mini-piaţa familiei Chu şi de autoservirea Teriyaki a familiei Ramirez.

În faţa blocului se opri urând brusc chiar şi ideea de a intra. Închise ochii imaginându-şi casa pe care o va avea într-o zi. Pereţi galbeni de culoarea untului, sofale joase, ferestre largi, terasă de jur împrejurul casei, plină de flori.

Încercă să se agaţe de acest vis de acum familiar, dar acesta plutea pe deasupra ei, la fel de lipsit de substanţă precum fumul.

Se strădui să-şi schimbe modul de a gândi. Speranţa şi dorinţa nu-ţi aduceau niciodată mâncare pe masă, nici n-o aduceau pe mama cu un minut mai devreme acasă. Cu siguranţă nu-i aducea unei fete o rochie pentru Homecoming. Continuă să meargă pe aleea betonată, trecând de cutia cu unelte de

grădinărit pe care doamna Mauk le scosese afară săptămâna trecută ca să stimuleze locatarii. Curând vor începe să ruginească. Aceste unelte vor fi stricate cu mult înainte ca cineva să se obosească să taie trandafirii prea înalți și tufele de coacăz care acopereau jumătatea din spate a grădinii.

O întâmpină holul întunecat. Urcă și găsi ușa deschisă la apartamentul lor.

– Mamă! strigă intrând pe ușa nezăvorâtă.

O țigară ardea în scrumiera de pe măsuța de cafea. Grămada de mucuri era imensă. Ici și colo țigările fumate erau risipite pe masa de plastic.

Apartamentul era gol. Probabil mama venise de la lucru pe la ora cinci (dacă ajunsese la lucru), apoi își schimbase înfățișarea din coafeza cu halat alb într-o prostituată și dăduse fuga la barul ei preferat. Lauren se grăbi pe hol, apoi în dormitor rugându-se tot drumul să fie acolo. *Te rog, te rog, te rog.*

Sub pernă, nimic.

Mama găsise banii.

Capitolul 8

Lauren simţea nevoia să se mişte. Voia să se ridice, să-şi împrospăteze machiajul, să împrumute din nou costumul lui Suzi Mauk, dar cumva rămase acolo uitându-se la grămada de mucuri din scrumiera de pe masă. Cât din cei douăzeci de dolari ai ei fuseseră fumaţi?

Şi-ar fi dorit să plângă, aşa cum ar fi făcut altădată. Acum ştia, lacrimile însemnau speranţă. Când ţi se uscau ochii, îţi pierea şi speranţa.

Uşa se dădu de perete. Tot apartamentul se cutremură de forţa izbiturii. O sticlă de bere se rostogoli de pe sofa şi căzu pe covorul aspru.

Mama era în cadrul uşii cu o fustă mini, neagră, în cute, cu cizme negre şi un tricou strâmt, albastru. Topul – care lui Lauren îi părea suspect de nou – o făcea să arate mult prea slabă. Chipul ei, cândva frumos, era acum numai muchii ascuţite şi scobituri. Băutura şi fumatul şi prea mulţi ani răi îi veştejiseră frumuseţea, lăsându-i doar verdele uluitor al ochilor. Cu toată paloarea feţei, ochii mamei erau încă uluitori. Cândva, Lauren considerase că mama ei era cea mai frumoasă femeie din lume; de fapt, multă lume credea asta. Ani întregi, mama profitase de felul în care arăta; pe măsură ce frumuseţea ei pălise, la fel se întâmplase şi cu capacitatea ei de a face faţă diverselor situaţii.

Mama duse o ţigară la gură şi trase prelung din ea, apoi dădu fumul afară.

– Te holbezi la mine.

Lauren oftă. Urma una din acele nopţi în care mama se întorcea mai mult trează decât beată şi supărată foc. Lauren se ridică încet în picioare şi începu să strângă lucrurile risipite prin

cameră.

– Nu mă holbez.

– Ar trebui să fii la lucru, spuse mama închizând uşa cu piciorul.

– Şi tu la fel.

Mama începu să râdă şi se lăsă pe sofa, punându-şi picioarele pe măsuţa de cafea.

– M-au dus picioarele într-acolo. Ştii cum este.

– Mda, ştiu. Trebuia să treci de Tides. Sesiză amărăciunea din propriul glas şi-şi dori să nu fi fost aşa.

– Nu începe.

Lauren se îndreptă spre sofa şi se aşeză pe unul dintre braţele acesteia.

– Mi-ai luat douăzeci de dolari de sub pernă. Erau ai mei.

Mama stinse o ţigară şi aprinse alta.

– Şi?

– Dansul de Homecoming este peste mai puţin de două săptămâni. Eu... Lauren se opri, nevrând să admită că avea nevoie, dar nu avea de ales. Îmi trebuie o rochie.

Mama îşi ridică privirea spre ea. Fumul se ridica în aer, părând să mărească exagerat distanţa dintre ele.

– Eu am fost violată la un dans de la şcoală, spuse ea în final.

Lauren se străduí să nu-şi dea ochii peste cap.

– Ştiu.

– La naiba cu dansul!

Lui Lauren nu-i venea să creadă că mai era afectată după atâţia ani. Când va înceta să creadă că mama se va schimba?

– Mulţumesc, mamă. Ca de obicei, îmi eşti de mare ajutor.

– O să vezi. Când o să mai creşti. Mama se rezemă din nou scoţând fumul pe nări. Gura îi tremura şi pentru un foarte scurt moment păru tristă. Nimic din astea nu contează. Nimic din ce vrei. Din ce visezi. Trăieşti cu ce-ţi rămâne.

Dacă Lauren ar fi crezut asta, n-ar mai fi putut să coboare din pat. Sau de pe scaunul de la bar. Se aplecă şi îndepărtă şuviţa blondă de pe ochii mamei.

– Pentru mine lucrurile vor fi altfel, mamă.

Mama aproape zâmbi.

– Sper că va fi aşa, murmură atât de încet, că Lauren trebui să se aplece spre ea ca s-o audă.

– O să găsesc o posibilitate să plătesc chiria şi să-mi cumpăr şi o rochie, spuse ea regăsindu-şi curajul. O părăsise câteva minute şi fără căldura lui simţea că-i este frig, că este paralizată, dar acum curajul îi revenise. Se ridică de pe braţul canapelei şi se întoarse în dormitorul mamei. În dulapul mult prea încărcat, căută ceva ce se putea transforma într-o rochie pentru bal. Tocmai ţinea în mâini o rochie neagră de satin când sună soneria. Nu răspunse, dar mama îi strigă:

– A venit doamna Mauk.

Lauren rosti o înjurătură cu jumătate de glas. De n-ar fi deschis mama uşa! Forţându-se să zâmbească, aruncă micul neglijeu pe pat şi se întoarse în camera de zi.

Doamna Mauk era acolo, zâmbind. O cutie mare de carton se afla pe podea la picioarele ei. Lângă ea, mama descheia nasturii unei haine negre, frumoase, din cea mai moale lână; avea talia bine marcată şi un guler în formă de şal.

Lauren se încruntă.

– Este haina unei femei mature, murmură mama pornind spre holul care ducea la baie.

– Doamnă Mauk? spuse Lauren.

– Este una şi pentru tine. Se aplecă şi luă din cutie o haină verde cu imitaţie de blană.

Lauren simţi că nu mai are aer.

– Pentru mine?

Era exact genul de haină pe care-l purta Melissa Stonebridge. Cea mai bogată şi mai admirată fată de la Fircrest. Lauren nu putu să nu întindă mâna spre blana moale.

– Nu trebuia. Adică... nu pot... îşi retrase mâna. Doamna Mauk nu-şi putea permite aşa ceva.

– Nu este de la mine, a spus doamna Mauk, gura sa schiţând un zâmbet trist, înţelegător. O femeie de la Asociaţia Ajută-ţi Vecinul a adus-o. O chema Angela. Este din familia DeSaria, ştii de la restaurantul de pe Driftwood. Ea şi-o poate permite.

Caritate. Femeia asta o văzuse cumva pe Lauren şi-i fusese milă de ea.

– Haina asta este prea bătrânească pentru mine, spuse mama din cealaltă cameră. A ta cum arată, Lauren?

– Ia-o, spuse doamna Mauk, împingând haina spre Lauren.

Ea nu se putu abține. O luă, o îmbrăcă și brusc simți că-i este cald și bine. Nici nu realizase până atunci cât de mult suferise de frig.

– Cum poți să mulțumești pentru așa ceva? murmură.

Privirea doamnei Mauk era plină de înțelegere.

– E greu, spuse ea încet, atunci când tu ești cel care are nevoie de ajutor.

– Mda.

Se mai priviră un moment destul de lung. În final, Lauren încercă să zâmbească.

– Cred c-o să merg la restaurant, să văd dac-o găsesc... să-i mulțumesc.

– Este o idee bună.

Lauren privi de-a lungul holului.

– Mă întorc imediat, mamă.

– Adu-mi o haină mai bună, strigă mama ca răspuns.

Lauren nu îndrăzni să se uite la doamna Mauk. Au ieșit din apartament, apoi au coborât pe scări împreună, fără ca vreuna să spună ceva.

Afară, Lauren își luă rămas-bun de la doamna Mauk, care deși stătea ascunsă, era întotdeauna la pândă, să vadă ce se petrece pe stradă. În mai puțin de treizeci de minute, Lauren se afla la restaurantul DeSaria's, deschizând ușa.

Primul lucru pe care l-a remarcat au fost aromele. Locul mirosea dumnezeiește. Abia atunci sesiză cât îi era de foame.

– Iată că m-ai găsit.

Lauren nu simțise cum se apropiase femeia, dar acum se priveau față în față. Femeia era doar cu un centimetru sau cam așa ceva mai înaltă ca Lauren, dar era o prezență remarcabilă. Pentru că era frumoasă – o frumusețe de stea de cinema – cu părul negru, ochii la fel și un zâmbet grozav. Iar îmbrăcămintea ei părea dintr-un catalog de haine scumpe. Pantaloni negri cu manșete largi, cizme negre cu toc înalt și un pulovăr galben, decoltat. Era ceva familiar în înfățișarea ei.

– Sunteți Angela DeSaria?

– Eu sunt. Angie, te rog. O privi pe Lauren și ea observă o blândețe senină în ochii ei căprui. Iar tu ești Lauren Ribido.

– Mulțumesc pentru haină. Vocea ei sună îngroșat, frânt. Realiză brusc unde o mai văzuse pe această femeie. Mi-ați dat și bani cândva.

Angie zâmbi, dar păru cumva fals, ireal.

– Probabil crezi că te-am urmărit. Nu este așa. Numai că... sunt nouă în oraș și cumva într-o stare haotică. Te-am văzut și am vrut să-ți fiu de ajutor.

– Ai fost. Lauren simți din nou acea emoție care-i îngroșă vocea.

– Mă bucur să aud asta. Aș mai putea face ceva pentru tine?

– Mi-ar trebui o slujbă, spuse Lauren încet.

Angie păru surprinsă.

– Ai fost vreodată chelneriță?

– Două veri la Hidden Lake Ranch. Lauren se strădui să nu se agite. Era sigură că această femeie frumoasă sesiza orice defect pe care încerca să-l ascundă; părul care trebuia tuns, pantofii umflați de ploaie, rucsacul uzat.

– Presupun că nu ești italiancă?

– Nu. Sau cel puțin nu știu că aș fi. Contează asta?

– N-ar trebui... Angie se uită din nou la ușa închisă. Dar întotdeauna am făcut lucrurile într-un fel anume.

Iar tu nu ești ce trebuie.

– Înțeleg.

– Strângi bani pentru facultate?

Lauren ar fi vrut să răspundă afirmativ, dar când citi înțelegerea din ochii căprui ai lui Angie se trezi spunându-i:

– Am nevoie de o rochie pentru balul de Homecoming. În clipa în care spuse asta, roși. Nu-i venea să creadă că destăinuise ceva atât de intim unei străine. Angie o mai privi un moment fără a zâmbi sau a se încrunta.

– Uite cum facem, zise în final. Stai aici la masa asta, mănâncă ceva, apoi o să discutăm.

– Nu mi-e foame, spuse ea, cu toate că o rodea stomacul.

Angie îi zâmbi cu blândețe. Lauren se simți afectată de acel

zâmbet.

– Mănâncă. Apoi vorbim.

ANGIE O GĂSI PE MIRA ÎN FAȚA UȘII DIN SPATE, SORBIND cappuccino, cu amândouă mâinile încleștate pe cana de porțelan. Aburul se contopea cu respirația și forma un fel de ceață în fața ei.

– Iarna vine mai devreme anul acesta, spuse când Angie veni lângă ea.

– Obișnuiam să mă ascund aici când trebuia să spăl vasele, îi spuse Angie zâmbind acestei amintiri. Aproape că auzea vocea puternică a tatălui prin pereții de cărămidă.

– Ca și când n-aș ști asta, râse Mira.

Angie veni ceva mai aproape, până când ajunseră umăr lângă umăr, rezemându-se amândouă de peretele dur, care era înțesat de viețile lor. Se uitară la parcarea goală. Dincolo de ea, strada era ca o panglică argintie în noaptea întunecată. În depărtare se vedea oceanul albastru-cenușiu pe porțiuni, printre case și copaci.

– Îți amintești lista pe care m-a ajutat Livvy s-o pun la punct?

– *Lista de distrugere a restaurantului DeSaria's*, cum a numit-o mama? Cum aș putea s-o uit?

– Cred că voi opera prima modificare.

– Care?

– Am găsit o nouă chelneriță. O fată de liceu. Ar putea lucra câteva seri și în weekend.

Mira se întoarse spre ea.

– Mama te-ar lăsa să angajezi o fată de *liceu*?

Angie clipi des.

– Vreo problemă?

– Mama o s-o bage în sperieți. Știi asta. Spune-mi că fata e italiancă cel puțin.

– Nu cred.

Mira rânji.

– O să fie distractiv.

– Las-o baltă. Fii serioasă. Ar fi o idee bună să angajezi o nouă chelneriță?

– Da. Rosa este prea înceată, nu face față la servit. Cred că dacă vom începe să facem modificări ăsta este un punct de pornire bun. Cum ai găsit-o? Prin serviciul de recrutare?

Angie își mușcă buzele și se uită în jos, spre pavaj.

– Angie? De data asta Mira nu zâmbea. În voce i se simțea îngrijorare.

– Am văzut-o la Asociația Ajută-ți Vecinul când m-am dus să mă ofer voluntar. Era acolo, cerea o haină de iarnă pentru mama ei. Așa mi-a venit ideea pentru colecta de haine.

– Așa că i-ai cumpărat tu o haină.

– Mi-am spus că ar trebui să ajut oamenii.

– Și i-ai oferit și o slujbă.

Angie oftă. Sesiză lipsa de încredere din vocea surorii sale și înțelese. Toți credeau că Angie este ușor de manevrat. Din cauza lui Sarah Dekker. Când stabiliseră să-i adopte fetița, Angie și Conlan își deschiseseră sufletele și casa unei tinere cu probleme.

– Ai atât de multă iubire de dăruit, spuse Mira în cele din urmă. Cred că este dureros să te interiorizezi tot timpul.

Cuvintele ei au fost ca niște mici ace, care i-au străpuns pielea.

– Asta era? La naiba! M-am gândit că angajez o copilă să servească mâncarea în weekend.

– Poate mă înșel. Sau reacționez exagerat.

– Și poate că eu nu fac cele mai bune alegeri.

– Nu exagera, Angie, zise Mira încet. Îmi pare rău că am deschis subiectul. Îmi fac prea multe griji. Așa este în familie. Dar ai dreptate să angajezi o nouă chelneriță. Mama va trebui pur și simplu să înțeleagă.

Angie schiță un zâmbet.

– Da. Se pricepe la asta.

Mira se opri, apoi spuse:

– Fii doar atentă, da?

Angie știa că era un sfat bun.

– Bine.

ANGIE RĂMASE ÎN UMBRĂ, PRIVIND LA FATA CARE MÂNCA. Mânca încet de parcă savura fiecare înghițitură. Avea ceva

aproape demodat, o moliciune, care-i aducea în minte fetele altei generații. Părul lung, roșcat, cârlionțat îi cădea pe spate. Culoarea lui contrasta cu obrajii palizi. Avea nasul puțin cârn și plin de pistrui. Dar ochii neașteptat de căprui, plini de înțelepciunea unui adult, îi atraseră atenția lui Angie și o puseseră pe gânduri. *Nu mă vei vrea,* spuneau acei ochi. *Ai atâta dragoste de dăruit. Cred că e dureros să te interiorizezi atât.*

Vorbele Mirei nu-i dădeau pace lui Angie. Ei nu-i trecuse prin minte că pășea în caruselul vechilor ei alegeri.

Pierderile sunt așa. Nu știa niciodată unde sau când vor lovi. Cel mai neînsemnat lucru îi putea afecta echilibrul. Un cărucior de copil. O păpușă. O melodie tristă. Un cântec de La Mulți Ani. O adolescentă disperată.

Dar nu asta era problema. *Nu* asta *era*. Știa aproape sigur.

Fata – Lauren – își ridică privirea, se uită în jur, apoi privi la ceas. Împinse farfuria goală și-și încrucișă brațele așteptând.

Acum ori niciodată. Mama ori o lăsa pe Angie să facă schimbările pe aici, ori nu.

Era momentul să afle răspunsul.

Angie se duse la bucătărie unde o găsi pe mama spălând ultimele farfurii din seara precedentă. Patru tigăi de lasagna proaspătă se aliniau pe tejghea.

– Sosul Bolognese e aproape gata, spuse mama. Vom avea destul pentru mâine seară.

– Și pentru restul lunii, mormăi Angie.

Mama își ridică privirea.

– Ce înseamnă asta?

Angie își alese cuvintele cu grijă. Erau precum gloanțele; oricare putea da startul unui război.

– Am avut șapte clienți în seara asta, mamă.

– Asta e bine pentru weekend.

– Dar nu e de-ajuns.

Mama smuci cu putere mânerul capacului.

– Va fi mai bine când încep sărbătorile.

Angie încercă o altă abordare.

– Sunt o pacoste de chelneriță.

– Da, dar te vei descurca mai bine.

– Oricum m-am descurcat mai bine decât Rosa. Alaltăieri seară am urmărit-o, mamă. N-am văzut pe cineva care să se mişte aşa de încet.

– Lucrează de mult timp aici, Angela. Fii mai respectuoasă.

– Trebuie să facem nişte schimbări. Doar de asta sunt aici, nu?

– N-o s-o concediezi pe Rosa. Mama aruncă deoparte cârpa de vase. Aceasta izbi tejgheaua ca o mănuşă de box.

– N-aş face asta.

Mama se mai relaxă puţin.

– Bine.

– Vino cu mine, spuse Angie, întinzând mâna spre mama sa.

Ieşiră împreună din bucătărie. În umbra din spatele arcadei, Angie se opri.

– O vezi pe fata aceea?

– A comandat lasagna, spuse mama. Pare că i-a plăcut.

– Aş vrea... o s-o angajez să lucreze aici serile şi în weekend.

– E prea mică.

– O s-o angajez. Nu este prea mică. Livvy şi Mira au fost chelneriţe la vârste mult mai mici.

Mama se foi, se încruntă şi o privi pe fată.

– Nu pare italiancă.

– Nici nu este.

Mama inspiră adânc şi o trase pe Angie în umbră.

– Uite ce este...

– Vrei să te ajut cu restaurantul?

– Da, dar...

– Atunci lasă-mă s-o fac.

– Rosa se va simţi nedreptăţită.

– Cinstit vorbind, mamă, cred că va fi bucuroasă. Noaptea trecută s-a lovit de perete de două ori. E obosită. Se va bucura de acest ajutor.

– Fetele de liceu nu dau randament. Întreabă-l pe tatăl tău.

– Nu-l mai putem întreba. Doar noi două putem lua această hotărâre.

Mama păru dezarmată când i se aminti de tata. Ridurile din obraji i se adânciră. Îşi muşcă buza de jos şi se uită în colţul acela

din nou.

– Părul îi este cam dezordonat.

– Asta din cauza ploii. Cred că fata căuta de lucru. Aşa cum ai făcut şi tu, aminteşte-ţi, la Chicago, când te-ai căsătorit cu tata.

Amintirea păru s-o îmblânzească pe mama.

– Are găuri în pantofi, iar bluza este prea strâmtă. Biata de ea. Totuşi. Se încruntă. Ultima roşcată care a lucrat aici a furat încasările dintr-o noapte întreagă.

– Nu va fura de la noi.

Mama se depărtă de perete şi porni pe hol, spre bucătărie. Vorbea în şoaptă mereu, gesticulând sălbatic.

Dacă Angie ar fi închis ochii, l-ar fi văzut pe tatăl ei stând acolo drept, zâmbind cu blândeţe la gesturile teatrale ale soţiei sale, chiar dacă nu era de acord cu ea.

Mama se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre Angie.

– Întotdeauna te-a considerat cea mai inteligentă. Bine. Angajeaz-o pe fata asta , dar n-o lăsa să facă încasările.

Angie aproape pufni în râs, pentru că era atât de absurd.

– Bine.

– Bine. Mama se întoarse şi părăsi restaurantul.

Angie privi pe fereastră. Mama mergea pe stradă, discutând cu un bărbat care nu era acolo.

– Mulţumesc, tată, spuse Angie zâmbindu-i, deplasându-se prin restaurantul acum gol.

Lauren ridică privirea spre ea.

– A fost delicios, spuse părând neliniştită. A împăturit şervetul cu grijă şi l-a aşezat pe masă.

– Mama ştie să gătească. Angie s-a aşezat în faţa fetei. Mă pot baza pe tine?

– Total.

– Pot fi sigură că vii la timp la lucru?

Lauren încuviinţă. Ochii ei căprui păreau sinceri.

– Întotdeauna.

Angie zâmbi. După câteva luni, începea să se simtă bine.

– Bine. Începi de mâine seară. Să zicem de la cinci la zece. E bine?

– E grozav!

Angie întinse mâna peste masă şi scuturã mâna caldă a lui Lauren.

– Bun venit în familie!

– Mulţumesc. Lauren se ridică repede în picioare. Acum ar fi bine să mă duc acasă.

Angie putea să jure că văzuse lacrimi în ochii căprui ai fetei, dar înainte de a putea face vreun comentariu, Lauren plecase. Doar mai târziu, când Angie închidea registrul de casă, constată cu surprindere un lucru. Lauren fusese izbită de cuvântul *familie.*

CÂND ANGIE AJUNSE ACASĂ, ERA LINIŞTITE, ÎNTUNERIC ŞI ÎN toate acele umbre stăpânea singurătatea. Închise uşa după ea şi rămase acolo ascultându-şi propria respiraţie. Era un sunet cu care se obişnuise şi totuşi, aici, în această casă, care fusese gălăgioasă în tinereţea ei, acum o răni. Când nu mai putu să suporte, îşi aruncă poşeta pe masa de la intrare şi se îndreptă spre vechiul casetofon din living. Puse o casetă şi dădu drumul.

Prin difuzoare răzbătu vocea lui Tony Bennett, care umplu încăperea cu muzică şi amintiri. Era caseta preferată a tatei, pe care o imprimase singur. Fiecare cântec începea cu întârziere, uneori îi lipsea chiar şi o frază. Când auzea ceva care-i plăcea, sărea de pe scaun şi alerga la casetofon strigând: *Îmi place ăsta!*

Ar fi vrut să zâmbească la această amintire, dar nu regăsea în ea acea voioşie. De fapt, era chiar departe.

– Am angajat o chelneriţă în seara asta, tată. Este o fată de liceu. Îţi poţi imagina cum a reacţionat mama la *asta.* O, şi are părul roşu!

S-a dus la fereastră şi s-a uitat afară. Lumina lunii pudrase valurile şi strălucea pe marea albastru-închis. A început cântecul următor. Era Bette Midler cu *Wind Beneath My Wings.*

O puseseră la înmormântarea tatălui.

Muzica se roti ca un vârtej în jurul ei, ameninţând s-o copleşească.

– E uşor să discuţi cu el, nu-i aşa? Mai ales aici.

Angie se întoarse brusc, auzind glasul mamei.

Mama era în spatele canapelei privind-o şi încercând să-i zâmbească. Era îmbrăcată într-o pijama veche de flanelă ieftină,

dăruită de tata cu ani în urmă. Traversă încăperea şi închise aparatul.

– Ce faci aici, mamă?

Mama se aşeză pe sofa şi bătu perna cu palma.

– Am ştiut că vei avea o noapte grea.

Angie se aşeză lângă ea, suficient de aproape ca să se rezeme de ea.

– Cum ai ştiut?

Mama o prinse după umeri.

– Fata, spuse în cele din urmă.

Lui Angie nu-i venea să creadă că nu-şi imaginase asta.

– Sigur că da. Trebuie să mă ţin departe de ea, nu?

– N-ai reuşit niciodată s-o faci.

– Nu.

Mama o îmbrăţişă mai tare.

– Doar să fii atentă. Ai inima atât de fragilă.

– Uneori o simt ca din bucăţi.

Mama scoase un oftat slab.

– În momente ca acestea trebuie să continuăm să respirăm. Nimic altceva.

Angie încuviinţă.

– Ştiu.

După aceea, au scos cărţile de joc şi au jucat gin rummy până târziu. Când au adormit una lângă alta pe sofa, cuibărite sub o cuvertură lucrată de mama cu ani în urmă, Angie îşi regăsi puterile.

Capitolul 9

LAUREN A AJUNS LA LUCRU CU CINCISPREZECE MINUTE MAI devreme. Îmbrăcase cea mai bună pereche de blugi negri şi o bluză albă de bumbac, pe care i-o călcase doamna Mauk. A bătut la uşă şi a aşteptat un răspuns. Văzând că nu-i răspunde nimeni, a deschis uşa cu precauţie şi a privit înăuntru.

Era întuneric în restaurant. Mesele erau în umbră.

– Hei! Închise uşa în urma ei.

O femeie apăru repede de după colţ, cu mâinile încolăcite sub şorţul alb, pătat, care-i acoperea hainele. O văzu şi se opri.

Lauren se simţi ca o insectă în mâinile unui copil. Aşa o privea femeia cu ochii îngustaţi, încruntându-se. Ochelarii de modă veche făceau ca ochii să-i pară imenşi.

– Tu eşti fata cea nouă?

Ea încuviinţă, simţind cum roşeşte.

– Sunt Lauren Ribido. Făcu un pas înainte, întinzându-i mâna. Au dat mâna. Strânsoarea femeii a fost mai puternică decât s-ar fi aşteptat Lauren.

– Sunt Maria DeSaria. E prima ta slujbă?

– Nu. Lucrez de câţiva ani. Când eram mică, în clasa a cincia şi a şasea, am cules căpşuni şi zmeură la ferma Magruder. Am lucrat la Rite Aid de la deschidere, din vara trecută.

– Zmeură? Am crezut că munca asta este doar pentru imigranţi.

– Este. În mare parte. Dar remuneraţia era bună pentru un copil.

Maria înclină capul într-o parte, încruntându-se pe măsură ce o studia pe Lauren.

– Eşti o tânără cu probleme? Fugită de acasă? Droguri? Ceva

de genul ăsta?

– Nu. Mi s-a acordat 3.9. La Fircrest Academy. N-am avut niciodată probleme.

– Fircrest. Hmm. Eşti catolică?

– Da, răspunse Lauren încruntându-se nervos. Era un lucru periculos de recunoscut zilele acestea. Multe probleme în biserică. Se forţă să stea perfect dreaptă. Să nu pară neliniştită.

– Bine. Asta e bine, chiar dacă ai părul roşu.

Lauren habar nu avu ce să răspundă la asta, aşa că tăcu.

– Ai mai fost chelneriţă? o întrebă Maria în final.

– Da.

– Deci dacă-ţi spun să aşezi mesele şi să ştergi lista de bucate, ştii la ce mă refer.

– Da, doamnă.

– Argintăria se află în acel dulap, spuse Maria. Nu că ar fi argint veritabil, adăugă repede.

– Bine.

Se fixară reciproc cu privirea. Lauren se simţi din nou ca o insectă.

– Bine. Pune-te pe treabă, spuse Maria.

Lauren alergă la dulap şi deschise sertarul de sus. Argintăria zăngăni la acea mişcare bruscă. Ea clipi des, ştiind că greşise deja.

O privi îngrijorată pe Maria, care rămase acolo încruntată, urmărind cum Lauren scotoceşte prin sertar.

Nu va fi prea uşor s-o mulţumesc pe femeia asta, se gândi Lauren. Nu va fi uşor deloc.

PE LA SFÂRŞITUL ZILEI DE LUCRU LAUREN ŞTIA DOUĂ LUCRURI: trebuia să poarte adidaşi la lucru, iar să câştige destui bani pentru chiria restantă şi pentru o rochie decentă, nu va fi posibil la DeSaria's.

Cu toate acestea, îi plăcea locul. Mâncarea era grozavă. Muncea cât de mult putea, încercând să facă tot ce trebuia, înainte ca cineva – în special Maria – să-i spună ce are de făcut. Acum umplea olivierele.

– Ştii, spuse Angie apărând din spatele ei, ar putea fi un

restaurant grozav, dacă ar veni lumea aici. Îi întinse lui Lauren o farfurie pentru desert cu o bucată de Tiramisu. Mănâncă împreună cu mine.

Se aşezară la masa de lângă şemineu. Flăcările pâlpâiră şi trosniră.

Lauren simţi privirea lui Angie asupra ei şi o privi şi ea. În ochii aceia negri văzu ceva. Compasiune poate, o urmă de milă. Angie o văzuse pe Lauren în noaptea aceea în parcare, apoi din nou la Asociaţia Ajută-ţi Vecinul. Nu mai existau secrete de acum.

– A fost un gest grozav să-mi oferi această slujbă. Cu toate că nu mai aveaţi nevoie de încă o chelneriţă. Îşi dori imediat să nu fi spus asta. Avea nevoie de slujba asta.

– Vom avea. Am planuri mari cu locul acesta. Angie zâmbi. Cu toate că nu ştiu mare lucru despre această afacere. Întreab-o pe sora mea, Livvy. Crede c-o s-o dau în bară.

Lauren nu şi-o imagina pe această femeie frumoasă dând greş cu ceva.

– Sunt sigură că te vei descurca bine. Mâncarea e grozavă.

– Mda. Mama şi Mira ştiu să gătească. Angie mai luă o înghiţitură, apoi o întrebă; aşadar, de când locuieşti în West End? Poate am făcut şcoala cu rudele tale.

– Nu cred. Lauren spera să nu sune prea amar, dar îi era greu să vorbească. Ne-am mutat aici când eram în clasa a patra. Făcu o pauză. Doar eu şi mama. Îi plăcu cum sună, de parcă ar fi fost o echipă, ea şi mama. Totuşi familia ei – sau lipsa familiei – nu era ceva despre care să vrea să vorbească.

– Dar tu? Ai locuit dintotdeauna în West End?

– Am crescut aici. Dar am plecat la facultate şi m-am căsătorit... vocea lui Angie păru că se pierde. Se uită la desertul său, înfigând furculiţa în el. Am revenit acasă după divorţ. Îşi ridică privirea, încercând să zâmbească. Scuze. Nu m-am obişnuit încă să spun asta.

– Oh! Lauren nu avea idee cum să răspundă. Reveni la prăjitură. Sunetul furculiţelor pe porţelan părea prea puternic. În cele din urmă, Angie spuse:

– Vrei să te duc acasă?

– Nu. A fost surprinsă de întrebare. Vine să mă ia prietenul meu. Când spuse asta, auzi un claxon de afară. Sări în picioare. A şi venit. Mai bine mă duc. Se uită la farfurii. Să le...

– Fugi. Ne vedem mâine-seară.

Lauren o mai privi o dată.

– Eşti sigură?

– Sigură. Pe mâine.

– La revedere, spuse Lauren deja în mişcare. La biroul de recepţie se aplecă să-şi ia rucsacul. Punându-l pe umăr, se îndreptă spre uşă.

MULŢIMEA DEVENI SĂLBATICĂ.

Ca toţi cei prezenţi, Lauren sări în picioare, ţipa şi bătea din palme. Un urlet străbătu din tribune. Panoul cu scorul clipi, se modifică, indicând noile numere: Fircrest-28. Kelso Christian -14.

– A fost *îngrozitor*, spuse Anna Lyons prinzând-o de mânecă şi trăgând-o tare.

Lauren nu se putu abţine. Începu să râdă. Pasa lui David fusese grozavă, o adevărată spirală de treizeci şi şase de metri, chiar în braţele lui Jared. Spera doar că şi tatăl lui văzuse faza.

– Vino, spuse cineva. Suntem aproape la pauză. Lauren porni după grupul de fete pe culoar, apoi pe treptele de beton. Se grăbiră spre tribunele laterale, unde se aflau diferite cabine. Îşi ocupă locul la standul cu hot dog unde personalul permanent lucra deja.

– Este rândul meu, îi spuse lui Marcie Morford, care reumplea recipientele cu muştar. În următoarea jumătate de oră, în timp ce fanfara se deplasa pe teren, vându hot dogi şi hamburgeri mulţimii de oameni care venea dinspre tribunele laterale, adunându-se ici şi colo să discute. Părinţi. Profesori. Studenţi. Absolvenţi. Vineri seara, în timpul sezonului de fotbal, se întâlneau cu toţii la stadion pentru meciurile locale. Toţi vorbeau despre David. Juca meciul vieţii sale.

Când se termină schimbul lui Lauren, reveni la prieteni şi urmări sfârşitul jocului.

Fircrest lovi buturile echipei adverse.

Tribunele se goliră încet. Lauren şi amicele ei făcură curat

la standul cu mâncare apoi se duseră la cabine. În faţa uşii se opriră în şir, vorbind, râzând şi aşteptând. Unul câte unul, jucătorii ieşiră, îşi luară prietenele şi plecară.

În cele din urmă, uşile duble se deschiseră şi dădură năvală ultimii jucători râzând, vorbind şi lovindu-se unul pe altul cu cotul. David era printre ei, cu toate că ieşea cumva în evidenţă, aşa cum probabil se întâmplase şi cu Brad Pitt sau George Clooney în liceu. Lumina reflectoarelor cădea doar pe el şi în acel moment părea poleit de la părul său blond până la zâmbetul strălucitor.

Lauren alergă la el. El se desprinse de grup şi o prinse in braţe.

– Ai fost grozav, îi şopti ea.

El începu să râdă.

– Aşa a fost, nu? Ai văzut cum l-am bombardat pe Jared? La naiba! Eram în priză! Râzând, o sărută.

La baliză el se opri privind în jur.

Lauren ştia ce, sau mai bine-zis pe cine căuta el cu privirea. Se crispă, îl cuprinse cu braţul şi îi stătu aproape.

Ceilalţi elevi se îndreptară spre maşini. Auziră cum la distanţă motoarele maşinilor porneau, cum se trânteau uşile, claxoanele. Urma o petrecere grozavă pe plajă în această seară. Nimic nu putea face gaşca mai fericită ca o victorie mare. Ultima lor întâlnire de acasă fusese una liniştită; ea şi David îşi petrecuseră apoi timpul în maşina mamei lui David vorbind de toate. Noaptea aceasta va fi diferită. Nu-i păsa cum vor sărbători, atâta timp cât erau împreună.

– Hei, David, strigă careva, tu şi Lauren veniţi pe plajă?

– Venim imediat, spuse David făcându-i semne. Ochii i se micşorară; evita luminile privind spre teren. Spre parcare. În cele din urmă spuse: I-ai văzut?

Înainte ca Lauren să-i poată răspunde, auzi vocea mamei lui.

– David. Lauren. Iată-vă!

Doamna Haynes traversă curtea venind spre ei. Îl strânse cu putere pe David la piept, apoi îi zâmbi. Lauren se întrebă dacă David a observat cum i-a tremurat zâmbetul.

– Sunt atât de mândră de tine!

– Mulţumesc, mamă, spuse David privind dincolo de ea.

– Tatăl tău a avut o întâlnire de afaceri importantă în seara asta, spuse ea încet. Îi pare rău...

Chipul lui David păru că se fărâmiţează.

– Probabil...

– Dacă vreţi, vă invit la o pizza...

– Nu, mulţumim. Se organizează o petrecere pe plaja Clayborne. Mulţumim, oricum. David o prinse pe Lauren de mână şi o trase. Doamna Haynes merse alături de ei. Se îndreptară toţi trei în tăcere spre parcare. David deschise portiera maşinii pentru Lauren.

Ea se opri un moment uitându-se la mama lui.

– Mulţumim pentru invitaţie, doamnă Haynes, îi spuse.

– Cu plăcere, răspunse ea încet. Distracţie plăcută. Apoi se uită la David: Să te întorci până la miezul nopţii.

El înconjură maşina spre locul şoferului.

– Sigur.

Mai târziu, în seara aceea, când erau adunaţi în jurul focului, într-un cerc de elevi care discutau despre petrecerea tradiţională de absolvire, Lauren s-a rezemat de el, şoptindu-i:

– Sunt sigură că el ar fi vrut să fie aici.

David oftă.

– Mda. Va veni vinerea viitoare, spuse, dar când o privi, ochii îi străluceau: Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, spuse ea strecurându-şi mâna în palma lui.

În final, el îi zâmbi.

ÎN ULTIMELE ZILE, ANGIE LUCRA SE FĂRĂ ÎNCETARE. ÎN FIECARE dimineaţă se trezea înainte de răsăritul soarelui, se aşeza la masa din bucătărie cu însemnările, cu meniul şi actele în faţă. În aceste ore liniştite, când cerul era roz-pal, pusese la punct colecta de îmbrăcăminte, alcătuise o serie de reclame şi promoţii. Pe la şapte şi jumătate era la restaurant, întâlnindu-se cu mama ca să înveţe rutina din spatele scenei.

La început, mergeau la furnizori. Angie îşi urmărea mama mişcându-se printre cutiile cu legume proaspete, alegând aceleaşi lucruri în fiecare zi: roşii, ardei verde, vinete, salată,

ceapă galbenă şi morcovi. Nu se oprea niciodată să se uite la portobello sau la ciupercile porcini, la soiurile colorate de ardei sau la păstăile de mazăre, la lăptuci, sau la trufele întunecate, bogate.

Aceeaşi rutină la piaţa de peşte şi carne. Mama cumpăra mici creveţe roz pentru cocteil şi nimic altceva. De la fraţii Alpac cumpăra muşchi lung, subţire, carne de porc şi de viţel, zeci de bucăţi de piept de pui fără os. Pe la sfârşitul celei de-a patra zile, Angie începu să vadă ocaziile pierdute. În cele din urmă, îi spuse mamei să se ducă acasă pentru că va veni şi ea curând. Imediat ce plecă mama, Angie se întoarse spre supervizorul de produse.

– Să pretindem că DeSaria's este un restaurant nou-nouţ, îi spuse.

În cele câteva ore care urmară, el o bombardă cu informaţii, ca un jongler de la circ. Ea îi ascultă fiecare cuvânt şi-l notă, apoi făcu acelaşi lucru la pieţele de peşte şi de carne.

Probabil pusese sute de întrebări.

Ce înseamnă că peştele a fost congelat?

Care sunt cele mai bune moluşte? Stridii?

De ce ar trebui să cumpărăm calamar?

Cum se alege un pepene galben bun?

De ce crabul Dungeness e mai bun decât acel alb sau regal?

Vânzătorii i-au răspuns cu răbdare la fiecare întrebare şi pe la sfârşitul săptămânii, Angie începu să înţeleagă cum se putea îmbunătăţi meniul. Adună reţete şi meniuri de la restaurantele renumite din Los Angeles, San Francisco şi New York. Toate, observă ea, foloseau cele mai proaspete ingrediente locale pentru mâncărurile de sezon. Mai citi şi toate notiţele tatălui şi înregistrările acestuia şi le puse întrebări surorilor până ce acestea se rugară de îndurare.

Pentru prima oară în viaţă devenea parte din restaurant, în loc de a fi rămas un satelit pe orbita acestuia. Spre uimirea ei şi a celor din jur, începu să-i placă.

Sâmbătă noapte, între ajutorul dat lui Lauren la servit, citirea încasărilor, plata facturilor, îşi notă ingredientele care erau pe sfârşite. Ziua era foarte încărcată şi când plecau şi ultimii clienţi, era epuizată.

Se simţea grozav.

Le spuse *noapte-bună* mamei şi Mirei, luă două boluri de îngheţată şi se aşeză la o masă lângă şemineu. Îi plăcea acest moment din noapte, când restaurantul, acum închis, era cufundat în linişte. O relaxa şi focul care trosnea uneori sau ploaia care cădea pe acoperiş, făcând-o să simtă prezenţa tatălui ei.

– Mă duc acasă acum, Angie, spuse Lauren intrând în sala restaurantului.

– Mănâncă nişte îngheţată cu mine. E delicioasă. Devenise un ritual în ultimele seri: Angie şi Lauren împărţeau desertul la sfârşitul serii. Angie, de fapt, abia aştepta acest moment.

Lauren zâmbi.

– În ritmul ăsta, voi merge ca o raţă la dans.

Angie începu să râdă.

– Amuzant. Stai jos.

Lauren se aşeză în faţa ei unde Angie pusese deja bolul cu îngheţată şi o linguriţă.

Angie luă puţin din îngheţată, lăsând-o să se topească în gură.

– E grozavă! Păcat că n-am prea avut clienţi în seara asta. O privi pe Lauren. Nu cred că ai primit bacşişuri prea grozave.

– Aşa este.

– Publicitatea pentru colecta de haine începe mâine. Asta va ajuta.

– Sper.

Angie simţi disperarea din vocea lui Lauren.

– Cât mai costă o rochie pentru Homecoming?

Lauren oftă.

– Mult.

Angie o privi lung.

– Ce măsură porţi?

– Opt.

– Ca mine. Răspunsul îi veni imediat clar, ca lingura din mâna ei. Ţi-aş putea împrumuta una. Conlan... fostul meu soţ... era reporter la *Seattle Times*. Ieşeam des la tot felul de evenimente. Aşa că am destule rochii. Una dintre ele ţi s-ar

potrivi.

Chipul lui Lauren era uşor de citit: voia să accepte, dar se jena.

– Nu pot face asta, dar mulţumesc oricum.

Angie nu vru să insiste cu oferta. Lauren se putea răzgândi.

– Te duci cu băiatul care vine să te ia de aici?

Lauren roşi.

– David Haynes.

Angie văzu transformarea, ştia ce înseamnă asta. *Dragoste.* Nu era de mirare. Lauren era o fată serioasă, genul care nu se îndrăgostea uşor şi nu ieşea uşor dintr-o relaţie. O fată bună, cu alte cuvinte.

– De când vă vedeţi?

– De aproape patru ani.

Angie ridică din sprâncene. Anii de liceu puteau fi ca anii din viaţa unui câine; patru ani însemnau o viaţă.

Ar fi vrut să-i spună: *Fii atentă, Lauren, dragostea poate ucide,* dar desigur nu-i spuse. Dacă Lauren avea noroc, era o lecţie pe care n-o va învăţa.

Acest gând o făcu să ofteze. Brusc, se gândi la Conlan şi la toţi anii în care îl iubise. Şi cum se simţise când dragostea dispăruse.

Se ridică repede de la masă, înainte ca tristeţea să i se citească pe chip. Se duse la fereastră, privind în noapte. Frigul toamnei se lăsase mai devreme anul acesta; deja străzile erau îngheţate. Frunzele copacilor tremurau, aterizau în grămezi pe trotuare, pe străzi. Săptămâna viitoare pe vremea asta acele grămezi vor fi alunecoase şi se vor înnegri. Curând nu va mai rămâne niciuna.

– Te simţi bine?

Angie sesiză îngrijorarea din vocea lui Lauren şi se simţi jenată.

– Bine. Înainte să mai spună ceva, să-şi ceară scuze sau poate să dea vreo explicaţie, o maşină opri în faţa restaurantului şi claxonă.

– Ăsta e David, spuse Lauren sărind în picioare.

Angie se uită la maşina din faţă. Era un *Porsche Speedster*

clasic, gri. Roţile erau cromate, iar anvelopele erau desigur noi.

– E o maşină bună.

Lauren veni lângă ea.

– Eu îi spun uneori Speed Racer. Ştii, din desenele alea vechi. Pentru că trăieşte pentru această maşină.

– Ah. Un băiat şi maşina lui.

Lauren începu să râdă.

– Dacă mai văd vreun strop de vopsea îmi vine să ţip. Desigur lui nu-i spun asta.

Angie o fixă pe fată. Nu văzuse niciodată o astfel de puritate a emoţiilor, o adoraţie evidentă. *Prima dragoste.* Brusc, îşi aminti ce implica asta. Aproape spuse: *Ai grijă, Lauren,* dar nu era problema ei. Mama este cea care trebuie să dea astfel de sfaturi.

– Ne vedem marţi, spuse Lauren plecând.

Angie o petrecu pe Lauren cu privirea. Fata alergă pe trotuar şi dispăru în maşina sport.

Şi brusc, gândul îi zbură cu mult timp în urmă, când ea fusese îndrăgostită până peste urechi de Tommy Matucci. El conducea pe atunci un Ford Fairlane vechi, hodorogit; aşa rablagită şi instabilă cum era, el iubise maşina aceea.

Ciudat. Nu se gândise la asta de-a lungul anilor.

PARCARĂ ÎN FAŢA BLOCULUI LUI LAUREN, ÎN LOCUL OBIŞNUIT. Ea se aşeză încet în poziţie. Nu era uşor s-o faci într-o maşină atât de mică; volanul ocupa mult spaţiu. Cu toate astea, avuseseră la dispoziţie ani ca să-şi perfecţioneze tehnica.

David o prinse în braţe şi o sărută. Ea se simţi cuprinsă de acea dorinţă cu care se obişnuise. Inima începu să-i bată mai tare. În câteva minute ferestrele erau înceţoşate şi intimitatea le era asigurată.

– Lauren, murmură el, şi ea auzi dorinţa din glasul lui, nevoia de ea. Mâna lui i se strecură pe sub bluză. Ea se înfioră la atingere. Atunci ceasul lui începu să sune.

– La naiba, gemu el trăgându-şi mâna de pe corpul ei. Nu pot să *cred* că mă fac să vin acasă atât de devreme. Ştiu tipi de clasa a opta, care pot sta până la miezul nopţii. Îşi încrucişă braţele cu dramatism.

Lauren reuşi să nu zâmbească. El nu avea idee cât de copilăros părea acum. Marele David Ryerson Haynes bosumflat.

– Eşti norocos, spuse ea ghemuindu-se la pieptul lui. Înseamnă că ai tăi te iubesc.

– Mda, aşa este.

Lauren îi simţi bătăile inimii: îi bătea repede sub palma ei. Pentru o secundă, doar atât, se simţi cu câţiva ani mai bătrână ca el.

– Mamei tale nu-i pasă la ce oră ajungi. Sau dacă ajungi acasă.

– Cam aşa este, spuse ea, simţind cum îi revine vechea amărăciune. Ea şi mama rezolvaseră problema interdicţiilor cu mult timp în urmă. *N-o să fiu paznicul tău,* îi spusese mama. *Părinţii mei au încercat asta şi nu au reuşit decât să mă facă mai sălbatică.* Acum, Lauren putea veni şi pleca după cum voia.

David o sărută din nou, apoi se retrase cu un oftat. Ea ştiu imediat că ceva nu era în regulă.

– Ce s-a întâmplat?

El se aplecă peste ea şi deschise torpedoul.

– Uite, spuse el întinzându-i nişte hârtii.

– Ce... ea lăsă privirea în jos. Aplicaţia pentru Stanford.

– Tata vrea să iau imediat o hotărâre. Expiră pe 15 noiembrie.

– Oh, spuse Lauren aşezându-se mai bine în scaun. Ştia că el ar face orice să-şi mulţumească tatăl.

– Am crezut c-o să reuşeşti şi tu.

Dorinţa din glasul lui o făcu să vrea să plângă. Cum putea s-o ducă acasă, să-i vadă apartamentul şi să nu înţeleagă?

– Nu-mi pot permite Stanfordul, David. Am nevoie de bursă. Şi nu doar de câţiva bănuţi, ci de întreaga bursă.

El expiră cu putere.

– Ştiu.

Au mai rămas aşa câteva minute fiecare pe scaunul său, fără a se atinge, uitându-se la parbrizul înceţoşat.

– Probabil nu mă voi duce, spuse el în cele din urmă.

– Haide, David... Există acolo o clădire cu numele familiei tale.

– Atunci vei intra şi tu. Se întoarse spre ea, o prinse în braţe şi o ţinu strâns, o sărută. Ea se lăsă purtată de acel sărut până când nimic altceva nu mai contă.

Mai târziu, singură în apartamentul ei, nu putu să nu-şi dorească să trăiască în lumea lui, unde totul era foarte uşor. Mai ales să visezi.

CÂND S-A ÎNTORS MIRA DE LA ACŢIUNEA DE ÎMPĂRŢIRE A MAŞINII cu alţii, a găsit-o pe Angie pe terasă.

– Te-ai trezit devreme şi străluceşti, spuse Mira venind pe cărare. Şi ar fi trebuit să arăţi ca naiba.

– Tu vorbeşti? Toată lumea a purtat pantaloni de trening şi încălţăminte cu tălpi de cauciuc la acţiunea la care ai fost?

– Majoritatea. Intră. Zâmbind, o conduse pe Angie în casa care mirosea a cafea şi a clătite. Adunând jucăriile din cale, se duse la bucătărie şi turnă două ceşti de cafea. Bine, spuse ea aşezându-se într-un fotoliu cu carouri din încăperea dezordonată a familiei.

– De ce te afli aici şi arăţi ca un concurent în Survivor*?

– Foarte hazliu. Angie se aşează pe un scaun.

– Am stat trează aproape toată noaptea, am lucrat.

– Ai lucrat, da? Mira îşi sorbi cafeaua, fixând-o pe Angie peste marginea ciobită a ceştii.

Angie îi întinse surorii sale un carnet cu însemnări.

– Uite ce vreau să fac.

Mira lăsă jos cana şi deschise carnetul. Uimirea o făcu să mărească ochii în timp ce citea.

Angie se lansă în explicaţii.

– În afară de colecta pentru îmbrăcăminte, am mai planificat marţi o seară a vinurilor, când toate sticlele vor fi la jumătate de preţ; seri de întâlnire joia, când, pentru o masă, clienţii vor primi două bilete de film şi *happy hour* vinerea şi sâmbăta. Am putea deschide restaurantul la ora trei, să servim băuturi şi antreuri gratis până la ora cinci. Ştii tu, antipasti, bruschetta, lucruri din astea. După cercetările mele, câteva ore de încântare pe săptămână pot să dubleze chiar încasările săptămânale. Ne

---

* Un reality show de televiziune difuzat în multe ţări ale lumii (n.red.)

irosim licența pentru lichior folosind-o pentru o băutură ici și colo. Cum îți sună: *Redescoperiți iubirea la DeSaria's*? Este anunțul creat de mine. M-am gândit că le-am putea dărui trandafiri cuplurilor care vin.

– Dumnezeule! exclamă Mira.

Angie știa ce însemna asta. Sora ei ajunsese la problema principală. Modificarea meniului.

– Vreau să dublăm prețurile și să scoatem jumătate din mâncărurile care există acum în meniu. Vreau să facem mai multe preparate cu pește proaspăt și legume de sezon.

– Dumnezeule! exclamă Mira din nou ridicându-și privirea. Tatei i-ar fi plăcut toate astea, Angie.

– Știu. Din cauza mamei sunt îngrijorată.

Mira începu să râdă.

– Așa cum obișnuiam să spunem, *duh*.

– Cum să-i transmit aceste idei mamei?

– De la distanță, îmbrăcată de preferință în armură.

– Amuzant.

– Bine, prințeso. Sunt două căi de a ajunge la mama. Prima și cea mai evidentă este să folosești numele tatei. Căci a făcut întotdeauna totul să-l știe fericit.

– Din nefericire îi vorbește doar ei.

– Da, așa că avem nevoie de planul B. Fă-o să creadă că e ideea ei. Așa făceam când voiam să văd *Wings* la Kingdome. Mi-a luat aproape o lună, dar în cele din urmă ea a decis că n-am fi destul de americani dacă n-aș ieși cu prietenii.

– Cum să fac asta?

– Începe prin a-i cere sfaturi.

Capitolul 10

Lauren stătea în mijlocul încăperii, uitându-se la colecţia de oliviere, pe care le adunase la un loc.

Toată noaptea încercase să găsească o cale de a-i cere lui Angie un avans din primul ei salariu. Sau să împrumute o rochie.

Oricum ar fi procedat, arăta de-a dreptul ca o ratată. Ca să nu mai spunem că familia DeSaria s-ar fi întrebat ce-a făcut cu bacşişurile.

Drogurile, ar spune Maria, clătinând din cap. *Atât de trist.* Fără îndoială ar da vina pe părul roşu al lui Lauren.

Dacă spunea adevărul – că trebuia să achite din chiria restantă – Maria şi Angie şi-ar fi aruncat acea privire care o înfiora: *Săraca, ce impresionant.* Lauren observase de sute de ori în viaţa ei acea privire la profesori, consilierii şcolari şi vecini.

Se duse la fereastră, privind afară în noaptea ceţoasă.

Erau momente care contau, care-ţi schimbau viaţa. Balul de Homecoming era una din acele amintiri care trebuiau păstrate cu orice preţ? Imaginea ei ar păli din cauza imposibilităţii de a participa? Poate ar trebui să îmbrace o rochie vintage, să pretindă că este stilul ei preferat de îmbrăcăminte, o încălcare degajată a convenţiilor, în niciun caz o consecinţă a lipsei de mijloace materiale. Nimeni nu va spune nimic. Dar Lauren va şti. Toată noaptea se simţise cam deznădăjduită. Oare merita balul acesta? Acestea erau întrebări pe care o fată ar trebui să i le adreseze mamei.

– Ha! exclamă Lauren fără urmă de umor.

Ca de obicei, a trebuit să-şi fie propriul sfătuitor. Avea două posibilităţi. Să urzească o minciună... sau să-i ceară ajutor lui Angie.

Angie stătea la masa din oțel inoxidabil. Facturile și actele erau întinse pe masa din fața ei.

Mama stătea cu ea, cu spatele la chiuvetă și brațele încrucișate. Nu trebuia să fii expert să-i citești limbajul trupului. Avea ochii îngustați, iar gura îi era strânsă într-o dungă subțire de nemulțumire.

Angie procedă cu cea mai mare grijă.

– Am discutat cu Scott Forman de la teatru. E gata să ne dea cincizeci la sută reducere la bilete, dacă-l includem în reclama noastră.

Mama pufni.

– În zilele noastre filmele nu sunt prea grozave. Prea multă violență. Vor micșora apetitul oamenilor.

– Dar vor mânca înainte de film.

– Exact.

Angie își forță norocul. Afacerea începuse să se miște de la inițierea acțiunii cu îmbrăcămintea. Era momentul să implementeze și restul planului.

– Crezi că e o idee bună?

Mama ridică din umeri.

– Presupun că vom vedea rezultatele.

– Iar publicitatea – crezi că e bine făcută?

– Cât costă?

Angie îi întinse fișele de cost. Mama se uită la ele, dar nu se mișcă din locul ei de la chiuvetă.

– Prea mult.

– O să văd dacă pot negocia prețuri mai bune. Își mișcă încet bloc-notesul, lăsând să se vadă un meniu de la Cassiopeia, un restaurat italian de patru stele din Vancouver.

– Ai vreo propunere pentru seara vinurilor?

Mama pufni din nou.

– Am putea discuta cu Victoria și Casey McClellan. Ei au crama Walla Walla. Cum se numește – *Seven Hills*? Și Randy Finley de la *Mount Baker Vineyards* face vinuri bune. Poate ne-ar da niște prețuri bune ca să le promovăm vinurile. Lui Randy îi place cum fac eu *osso bucco*.

– Ar fi o idee grozavă, mamă. Angie făcu mai multe

însemnări pe lista sa. Când termină, împinse meniul de la Cassiopeia.

Mama îşi întinse gâtul şi-şi ridică capul.

– Ce e acolo?

– Ce să fie? Angie încercă să nu zâmbească.

– Acum să vorbim de peştele proaspăt. Noi...

– Angela Rose, de ce ai meniul acela?

Angie se prefăcu surprinsă.

– Acesta? Eram doar interesată de ceea ce face concurenţa.

Mama făcu un gest vag din mână.

– Oamenii aceia n-au fost niciodată în fosta lor ţară.

– Au preţuri interesante.

Mama o privi.

– Cum adică?

– Antreurile încep de la 14.95 $. Angie făcu o pauză, scuturând din cap. Păcat că multă lume consideră că preţurile mari sunt garanţia calităţii.

– Dă-mi-l. Mama înşfăcă meniul de pe masă şi îl deschise. Clătite cu mirodenii, cu cremă de ciuperci şi peşte alb prăjit la tigaie, la 21.95 $. Ăsta nu este meniu italienesc. Mama mea, Dumnezeu s-o odihnească, făcea *tonno al cartoccio* – ton copt în pergament – care ţi se topea în gură.

– Terry are ton la reducere săptămâna asta, mamă, spuse Angie. Şi la ahi la fel. Iar calamarul lui e grozav.

– Aminteşti felurile preferate ale tatei. *Calamari ripieni.* Ai nevoie de cele mai bune roşii.

– Johnny de la piaţă mi-a promis roşii *red heaven.*

– Calamarii şi ahii sunt scumpi.

– Am putea încerca o seară sau două cu un anunţ special. Dacă nu merge, o lăsăm baltă.

Se auzi o bătaie în uşă.

Angie rosti ceva cam neortodox cu jumătate de gură. Mama tocmai părea că se lasă convinsă. Cea mai mică schimbare le putea trimite înapoi la prima etapă de negociere.

Lauren intră în bucătărie, ţinându-şi strâns cu mâna şorţul cutat cu grijă.

– Noapte bună, Lauren, spuse Angie. Ai trecut pe aici înainte

de plecare?

Lauren nu se mişcă. Părea confuză oarecum, nesigură.

– Mulţumesc, Lauren, spuse mama. Îţi urez o seară plăcută.

Lauren tot nu se mişcă.

– Ce este? întrebă Angie.

– Eu.. adică... Lauren se încruntă. Pot să lucrez mâine seară.

– Grozav, spuse Angie, revenind la însemnările sale. Ne vedem la cinci?

În clipa în care plecă Lauren, Angie reveni la discuţie.

– Aşadar, mamă, ce zici de actualizarea preţurilor şi de adăugarea unui meniu zilnic special din peşte?

– Cred că fiica mea încearcă să schimbe meniul care a fost destul de bun pentru restaurantul DeSaria's ani întregi.

– Mici schimbări, mamă. De genul celor care să ne ducă înainte. Se opri, încărcându-şi tunul pentru marea lovitură. Tata ar fi fost de acord cu ele.

– Lui îi plăceau *calamari ripieni* făcuţi de mine, este adevărat. Mama se desprinse de chiuvetă şi se aşeză lângă Angie. Îmi amintesc când tatăl tău mi-a cumpărat Cadillacul. Era aşa de mândru de maşina aceea.

– Dar tu n-ai vrut s-o conduci.

Mama zâmbi.

– Tatăl tău spunea că sunt nebună că ignor o astfel de maşină frumoasă. Aşa că într-o zi a vândut Buickul meu vechi şi a lăsat pe masă cheile noii maşini cu un bilet pe care scria: *Ne vedem la masă. Aduc eu vinul.* Ea zâmbi. Ştia că trebuie să fiu împinsă să fac o schimbare.

– Eu nu vreau să te forţez.

– Dar o faci, oftă mama. Toată viaţa ai făcut asta, Angela, ca să obţii ce ai vrut. Îi atinse obrazul. Tatei îi plăcea asta la tine şi ar fi foarte mândru de tine.

Brusc, Angie nu se mai gândi deloc la meniu. Se gândi la tatăl său şi la tot ce-i lipsea de la el; felul în care o ridica pe umeri să vadă parada de Ziua Recunoştinţei, cum rostea rugăciunile cu ea seara şi-i spunea glume prosteşti, uneori fără sens, la micul dejun.

– Aşadar, spuse mama cu privirea la fel de înceţoşată. O să încercăm nişte specialităţi săptămâna asta, apoi vom vedea.

– O să meargă, mamă. O să vezi. Afacerea va înflori când va începe publicitatea. Suntem pe prima pagină la secţiunea divertisment de duminică.

– Vin deja mai mulţi clienţi. Trebuie să recunosc asta. Ai făcut bine c-ai angajat-o pe Lauren. E o chelneriţă bună, admise mama. Când ai angajat o roşcată eram sigură că vom avea probleme, iar când mi-ai spus că biata de ea are nevoie de o rochie, m-am gândit....

– Oh, nu... Angie sări în picioare. Balul!

– Care este problema?

– Mâine seară este balul de Homecoming. De asta nu mai pleca Lauren din bucătărie. Voia să-mi aducă aminte că nu poate veni mâine seară.

– Atunci de ce a spus că vine la lucru?

– Nu ştiu. Angie scoase cheile maşinii din poşetă şi-şi luă în grabă haina din cuierul de lângă uşă. La revedere, mamă, ne vedem mâine.

Angie ieşi în grabă din restaurant. Afară ploua slab. Se uită în susul şi-n josul străzii. Nici urmă de Lauren.

Alergă spre parcare şi urcă în maşină, luând-o spre nord, pe Driftwood. Nu mai era altă maşină pe drum. Tocmai voia să întoarcă spre autostradă, când observă staţia de autobuz.

Lumina se revărsa spre ea de la un felinar, învăluind totul într-o strălucire delicată, de chihlimbar. Chiar şi de la distanţă văzu părul roşu al lui Lauren.

Trase chiar în faţa ei.

Lauren îşi ridică încet privirea. Avea ochii roşii şi umflaţi.

– Oh, exclamă ea îndreptându-se când o văzu pe Angie.

Angie apăsă pe butonul care cobora geamul. Acesta se lăsă imediat. Aerul rece năvăli în maşină. Se aplecă în faţă spre locul pasagerului.

– Urcă.

Lauren îi arătă ceva în spate.

– Vine şi autobuzul meu. Dar mulţumesc, oricum.

– Mâine e balul, nu? întrebă Angie. Asta încercai să-mi spui la bucătărie?

– Nu-ţi face probleme. Nu mă duc.

– De ce nu?

Lauren îi evită privirea.

– Nu mă simt pregătită.

Angie se uită al pantofii vechi, prea uzaţi ai fetei.

– M-am oferit să-ţi împrumut o rochie, îţi aminteşti?

Lauren încuviinţă.

– Ai nevoie de o rochie?

Lauren încuviinţă.

– Da. Răspunsul ei abia se auzi.

– Bine. Vino la restaurant la ora trei. Ai aranjat să te îmbraci în casa vreunei prietene?

Lauren clătină din cap.

– Ai vrea să te pregăteşti acasă la mine? Ar fi distractiv.

– Adevărat? Mi-ar plăcea la nebunie.

– Bine. Sună-l pe David şi spune-i să te ia de la mine, 7998, strada Miracle Mile. Este prima după pod.

Autobuzul opri în spatele lor şi claxonă. Doar după aceea, când Angie intră în casa ei goală şi întunecată, se întrebă dacă nu făcuse cumva o greşeală.

Să găteşti o fată pentru bal este sarcina unei *mame*.

DIMINEAŢA URMĂTOARE, ANGIE SE TREZI ÎN MARE GRABĂ. La ora şapte ea şi mama aveau întâlnire cu furnizorii şi cei care le transportau marfa. Pe la ora zece comandaseră cam toată materia primă pentru o săptămână, verificaseră prospeţimea fructelor şi a legumelor, întocmiseră chitanţele, depuseseră bani în contul restaurantului, duseseră feţele de masă la spălătorie. Când mama a plecat să-şi rezolve unele probleme, Angie s-a dus la imprimantă unde avea fluturaşii şi cupoanele făcute pentru seara vinului şi a întâlnirilor. Apoi a lăsat primul lot de haine donate la Asociaţia Ajută-ţi Vecinul. Începuse să plouă când ea era la curăţătorie. Pe la prânz se stârni o adevărată furtună. Străzile erau ca nişte cazane cu apă fiartă. Nu era nimic nou în asta. Vremea din acest sezon era predictibilă. De acum până la începutul lui mai, cerul era cenuşiu şi ploua. Lumina soarelui era o apariţie rară în lunile care urmau, ca un dar neaşteptat pe care nu te puteai baza şi care nu dura. Cei care nu puteau suporta

lumea întunecată a acestor nuanțe de cenușiu neguros se trezeau în mijlocul nopții fără astâmpăr, incapabili să doarmă din cauza ploii care răpăia pe acoperiș.

Ajunse în fața restaurantului după un sfert de oră.

Lauren stătea pe trotuar, sub apărătoarea alb cu verde a restaurantului. La picioare avea un rucsac vechi, albastru. Angie coborî geamul.

– Scuze pentru întârziere.

– Am crezut c-ai uitat.

Angie se întrebă dacă cineva își respectase promisiunile față de fata asta sau dacă i se făcuseră promisiuni.

– Urcă, spuse deschizând portiera pasagerului.

– Ești sigură?

Angie zâmbi.

– Crede-mă, Lauren. Sunt sigură întotdeauna. Livvy lucrează în locul meu. Acum urcă.

Lauren făcu așa cum i se spusese, închizând portiera cu putere. Ploaia care răpăia pe mașină o făcea să se clatine și să zăngăne.

Au mers în liniște. Zgomotul ca de metronom al ștergătoarelor era atât de tare, încât era inutil să vorbească.

Când au ajuns acasă, Angie a parcat foarte aproape de ușa de la intrare.

Apoi s-a întors spre Lauren.

– Crezi c-ar trebui s-o sunăm pe mama ta? Poate i-ar plăcea să fie cu noi.

Lauren începu să râdă. A sunat amar, lipsit de umor.

– Nu cred. Părea să realizeze cât de dur sunase. Zâmbi și ridică din umeri. Nu-i plac balurile.

Angie n-a mai vrut să continue. Era șefa acestei fete. Nimic mai mult. Îi împrumuta o rochie lui Lauren. Asta era tot.

– Bine. Să intrăm, să vedem ce am.

Lauren coborî și-și aruncă brațele după gâtul lui Angie. Zâmbetul ei larg parcă i-a înghițit toată fața, făcând-o să arate în jur de unsprezece ani.

– Mulțumesc, Angie. O, îți mulțumesc!

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ
Servic

LAUREN NU CRESCUSE ÎNTR-O LUME PLINĂ DE PREFĂCĂTORIE. Spre deosebire de majoritatea prietenelor sale, își petrecuse în copilărie timpul urmărind emisiuni de televiziune care arătau împușcături, femei ușoare și femei în pericol. *Viața reală*, subliniase mama. Nu existaseră desene animate în apartamentul familiei Ribido, nici Disney. Pe la vârsta fragedă de șapte ani, Lauren știa că prințul fermecat nu există. Când stătea întinsă pe partea ei de pat care mirosea vag a țigări și a bere, nu se visa nici Cenușăreasa, nici Albă ca Zăpada. Nu înțelesese niciodată prințesele care se lăsau purtate într-o lume de basm.

Până în seara asta.

Angie Malone îi deschisese o portiță în seara asta, iar ceea ce se vedea de pe această terasă o făcea să nu mai fie sigură pe ea. Era o lume care părea scăldată în lumină, cu multe posibilități.

Prima fusese *rochia*.

Nu, prima fusese *casa*.

– Tatăl meu a construit-o, i-a spus Angie. Când eram copii, ne petreceam aici verile.

Casa era ascunsă printre copaci înalți. Muzica valurilor la distanță umplea aerul.

O terasă de jur împrejur scotea parcă în evidență acea casă cu două etaje, acoperită cu șindrilă. Balansoare de trestie erau așezate cu grijă din loc în loc; te puteai imagina stând aici și sorbind dintr-o ciocolată fierbinte într-o zi ca aceasta, urmărind oceanul cu unde argintii de dedesubt.

Când Lauren a văzut casa s-a oprit. Era genul de casă la care visase dintotdeauna.

– Lauren? spuse Angie întorcându-și privirea spre ea.

Numai privind această casă, simți cum i se aprinde scânteia dorinței.

– Îmi cer scuze, spuse Lauren zvâcnind înainte.

În casă totul era perfect ca și exteriorul. Sofalele mari tapisate cu denim erau așezate față în față, înaintea unui șemineu din piatră de râu. Un trunchi verde de copac servea drept măsuță pentru cafea.

Bucătăria era mică și veselă, cu dulapuri galben-unt și o

fereastră cu vitraliu care dădea dincolo de terasă, într-o grădină cu trandafiri. Brazi uriaşi înconjurau proprietatea, făcând să pară că este la mare distanţă de orice vecin.

– E frumoasă, şopti Lauren.

– Mulţumesc. Şi nouă ne place. Aşadar, spuse Angie aplecându-se să aprindă focul. Ce fel de *look* vrei să ai?

– Poftim?

Angie se întoarse cu privirea spre ea.

– Sexy? Inocentă? Prinţesă? Cum vrei să fii în seara asta?

– Orice rochie este bună.

– Ai nevoie de o iniţiere serioasă în ceea ce priveşte prietenia dintre fete. Poate chiar chemăm o ambulanţă în ajutor. Vino. Trecu pe lângă Lauren şi porni pe scara îngustă. Treptele scârţâiră sub picioarele lor.

Lauren o urmă cu paşi repezi. Au mers pe un hol îngust spre un dormitor aerisit, cu un tavan boltit şi podele de lemn alb. Un pat cu baldachin domina încăperea; de o parte şi de alta, măsuţe pe care stăteau lămpi de citit şi stive de cărţi.

Angie se duse la dulap si trase un şnur care aprinse lumina. Un singur bec atârna deasupra capului, aruncând un fascicul unduitor de lumină pe şirul de haine.

– Să vedem aici. Mi-am cumpărat singură doar câteva rochii. Tocmai voiam să le vând pe eBay. Se îndreptă spre una de la capătul dulapului, unde se aflau şi câteva poşete Nordstrom galben-bej. *Nordstrom.*

Lauren nu avusese niciodată ceva de la această venerabilă firmă din Seattle. La naiba, ea nu-şi putea permite nicio ceaşcă de cafea la chioşcul din faţa magazinului. Făcu un pas în spate.

Angie desfăcu fermoarul unei huse şi scoase o rochie neagră, lungă, apoi se întoarse spre ea.

– Ce zici?

Rochia avea o baretă în jurul gâtului, ştrasuri la gât şi o bandă dublă cu pietre mai mari în jurul taliei. Materialul era lucios. Probabil, mătase.

– Ce cred? Nu putea să împrumute aşa ceva. Dacă o păta?

– Ai dreptate. Te face prea matură. Asta este o noapte de distracţii. Angie lăsă rochia să cadă pe podea şi se întoarse la

husele cu rochii, scotocind cu frenezie printre ele.

Lauren se aplecă şi ridică rochia căzută. Materialul îi mângâie degetele. Nu atinsese niciodată un material atât de moale.

– Aha! Angie scoase altă rochie; roz de data asta, culoarea delicată a unei cochilii de scoică. Materialul era mai greu, un fel de tricotaj care se putea întinde sau strânge pentru a se potrivi pe formele unei femei sau ale unei fete. Era tubulară, fără mâneci, cu un decolteu adânc în spate. Are şi sutien încorporat. Nu că sânii unei fete de şaptesprezece ani ar avea nevoie de sutien.

Angie scoase altă rochie; era verde-smarald, cu mâneci lungi care-i lăsa umerii goi. Era grozavă, dar privirea lui Lauren reveni la rochia roz.

– Cât a costat rochia asta? îndrăzni să întrebe.

Angie se uită la rochia roz şi zâmbi.

– Vechitura asta? Am luat-o de la Rack. Ba nu, de la un magazin second hand de pe Capitol Hill.

Lauren nu se abţinu să nu zâmbească.

– Mda, asta ar fi.

– Aşadar, pe asta roz o vrei, da?

– Mi-e teamă c-o s-o pătez. N-aş fi...

– Rozul. Angie puse la loc celelalte rochii, atârnând-o pe cea roz de braţ. Este momentul pentru duş.

Lauren o urmă pe Angie care aruncă rochia pe pat, apoi se îndreptă spre baia spaţioasă.

– Pantofi ai?

Lauren încuviinţă.

– Ce culoare?

– Negri.

– S-ar putea potrivi, spuse Angie dând drumul la duş. Aş putea tricota un pulovăr cât se încălzeşte apa pe aici. Începu să adune sticluţe şi flacoane dintr-un dulap. Aici ai un exfoliant. Ştii ce este, nu?

Când Lauren încuviinţă, Angie îi întinse altceva.

– Asta este o mască hidratantă. Îmi ajută pielea. Mă face să arăt cu zece ani mai tânără.

– Pe mine m-ar face de grădiniţă.

Angie începu să râdă şi îi dădu produsul.

– Fă duş, apoi îţi voi aranja părul şi te voi machia.

Lauren făcu cel mai lung şi mai luxos duş din viaţa ei. Nu existau ţevi sparte şi huruitoare, iar apa era perfectă, nici nu se răcea, nici nu se încălzea brusc. Folosi toate acele produse scumpe, iar când ieşi se simţi renăscută. Îşi uscă părul, apoi se înfăşură într-un prosop mare, alb, de toaletă şi reveni în dormitor.

Angie stătea pe marginea patului. În jurul ei, un maldăr de accesorii, perii de păr şi machiaj, ondulatoare, poşete şi şaluri.

– Am găsit un şal negru cu perle şi o poşetă neagră de seară, şi asta! Ridică o agrafă frumoasă, roz cu negru, în formă de fluture. Vino, stai jos. Eu şi surorile mele obişnuiam să ne aranjăm părul ore întregi. Aruncă o pernă pe podea chiar în faţa ei.

Lauren se aşeză ascultătoare, cu spatele spre pat. Angie începu imediat să-i perie părul. Era atât de bine încât Lauren oftă. Nici nu-şi amintea să-i fi periat cineva părul vreodată. Chiar atunci când mama îşi făcea timp să-i tundă părul, nu i-l şi peria.

– Bine, spuse Angie după o vreme, acum aşază-te pe pat.

Lauren schimbă poziţia. Angie îngenunche în faţa ei.

– Închide ochii.

Atingerea, ca o şoaptă, a fardului de ochi... atingerea unui puf de fard de obraz.

– O să-ţi pun ceva strălucitor la gât. L-am cumpărat pentru nepoata mea, dar Mira mi-a spus că nu este potrivit.... Uite, spuse după un moment. Gata.

Lauren se ridică, punându-şi repede rochia pe ea. Angie îi închise fermoarul.

– Perfect, zise Angie oftând. Du-te să te vezi.

Încet, Lauren se îndreptă spre oglinda în mărime naturală de pe spatele uşii închise. Făcu ochii mari. Rochia i se potrivea perfect, transformând-o într-o prinţesă din acele cărţi de poveşti, pe care nu le citise niciodată. Pentru prima oară în viaţă arăta la fel ca celelalte colege de la şcoală.

Capitolul 11

ANGIE STĂTEA ÎN FAŢA DULAPULUI. SERTARUL DE SUS ERA deschis. Acolo, îngropat printre sutiene, chiloţi şi ciorapi, se afla aparatul de fotografiat.

Ca să le faci fotografii nepoţilor mei, spusese mama când îi dăduse lui Angie aparatul. *Nepoţi,* spunea mama, cu zâmbetul ei la fel de natural ca bobocii primăvara.

Angie oftă. Ani întregi folosise aceste aparat, imortalizând fiecare moment din viaţa sa. Era acolo an după an, făcând fotografii la toate reuniunile de familie – zile de naştere, îmbăierea copiilor, absolvirea şcolii primare. Cumva, de-a lungul timpului, începuse să-i provoace durere acest fel de a privi prin obiectiv la o viaţă pe care şi-o dorea cu disperare, dar pe care n-o putea avea. Cu timpul, nu-şi mai fotografiase nepoatele şi nepoţii. O durea prea tare să privească poze cu tot ceea ce pierduse. Ştia că era egoistă şi poate şi copilăroasă, dar unele limite nu puteau fi trecute. Când se născuse micul Dani, cu doar cinci ani în urmă, – ea resimţise asta ca pe o viaţă întreagă –, Angie lăsase pentru totdeauna aparatul de fotografiat deoparte.

Puse mâna pe aparat, introduse film în el şi coborî.

Lauren stătea în faţa şemineului, cu spatele la flăcări. Lumina aurie o învăluia dând tenului ei palid, pistruiat, o sclipire de bronz. Rochia roz era doar puţin largă şi un pic prea lungă, dar nu avea niciun alt defect. Cu părul ridicat la spate în stil franţuzesc şi prins cu agrafa-fluture, arăta ca o prinţesă.

– Eşti frumoasă, îi spuse Angie intrând. Era jenată de câte emoţii simţea o copleşeau. Era un fleac – ajuta o adolescentă să se aranjeze pentru balul de la şcoală, nimic altceva – aşa că de ce

îl simţea atât de acut?

– Ştiu, spuse Lauren. Vocea ii era plină de uimire. De surpriză.

Angie simţi brusc nevoia să folosească obiectivul. Începu să fotografieze. Făcu nenumărate fotografii până ce Lauren începu să râdă şi spuse:

– Aşteaptă puţin! Salvează câteva cadre şi pentru David!

Angie se simţi ca o idioată.

– Ai dreptate. Stai jos. O să fac nişte ceai cât îl aşteptăm. Se duse la bucătărie.

– A spus că va fi aici la ora şapte. Mergem la club, la masă.

La bucătărie, Angie făcu două cești de ceai, pe care le aduse în living.

– La club? Ei, poftim!

Lauren începu să chicotească. Părea teribil de tânără, cocoţată pe marginea canapelei. Desigur, îi era teamă să nu-şi şifoneze rochia. Sorbi cu mare grijă din ceai, ţinând ceaşca cu amândouă mâinile.

Angie simţi un val de emoţii; se temea de ce-i putea face lumea unei fete ca aceasta, care uneori părea mult prea singură.

– Mă priveşti ciudat. Nu ţin bine ceaşca? o întrebă Lauren.

– Nu. Angie îi făcu repede altă fotografie. Când lăsă din nou aparatul în poală, întâlni privirea uluită a lui Lauren. Cum putea o mamă să nu fie martoră la un astfel de eveniment?

– Bănuiesc că ai fost la multe baluri la şcoală, spuse. Probabil acesta era răspunsul.

– Mda, cam la toate. Totuşi Lauren nu părea c-o ascultă cu adevărat. Părea distrată. În cele din urmă, lăsă jos ceaşca şi spuse:

– Aş putea să te întreb ceva?

– În general asta este o întrebare la care se răspunde cu nu. Cel mai adesea.

– Adevărat. Pot să te întreb?

– Spune. Angie se rezemă de pernele tapisate cu denim ale sofalei.

– De ce ai făcut toate astea pentru mine în seara asta?

– Îmi placi, Lauren. Asta-i tot. Am vrut să te ajut.

– Cred că ţi-e milă de mine.

Angie oftă. Ştia că nu poate evita întrebarea. Lauren voia un răspuns sincer.

– Poate, în parte. Totuşi... ştiu cum este să nu ai ce-ţi doreşti.

– *Tu?*

Angie înghiţi anevoie. O parte din ea îşi dorea să nu fi deschis această uşă – şi totuşi i se părea atât de firesc să vorbească. Cu toate că acum, când începuse, nu ştia cum să facă pasul următor.

– Nu am copii, spuse.

– De ce nu?

Angie aprecie de fapt cât de direct i-a fost adresată întrebarea. Femeile de vârsta ei aveau tendinţa de a recunoaşte punctul nevralgic al acestei discuţii şi se învârteau cu atenţie în jurul lui.

– Doctorii nu ştiu exact. Am rămas de trei ori însărcinată, dar... Se gândi la Sophie şi închise ochii o secundă, apoi continuă. N-am avut noroc.

– Aşadar ţi-a făcut *plăcere* să mă ajuţi să mă pregătesc de bal? Tristeţea şi melancolia din vocea lui Lauren se potriveau cu propriile emoţii simţite de Angie.

– Aşa este, răspunse cu blândeţe. Tocmai voia să mai adauge ceva când sună soneria de la intrare.

– E David, spuse Lauren sărind în picioare şi alergând la uşă.

– Opreşte-te ! strigă Angie.

– Poftim?

– O doamnă este anunţată când îi vine perechea. Du-te sus. Răspund eu la uşă.

– Chiar aşa? Vocea lui Lauren era o şoaptă.

Imediat ce Lauren urcă la etaj, Angie se duse la uşa de la intrare şi o deschise.

David se afla pe terasă. Îmbrăcat într-un frac negru fără cusur, cu cămaşă albă şi cravată argintie, era visul oricărei adolescente

– Cred că tu eşti David. Te-am văzut venind la restaurant. Eu sunt Angie Malone.

El îi scutură mâna atât de tare, încât jură că-şi simţi oasele

trosnind.

– David Ryerson Haynes, spuse el zâmbind agitat şi privind peste umărul ei.

Angie se dădu la o parte, făcându-i loc să intre.

– Din familia cherestelei?

– Exact. Lauren e gata?

Asta explica existenţa Porsche-ului. O strigă pe Lauren. Ea apăru într-o secundă în capul scărilor.

David rămase cu gura căscată.

– Uau! Exclamă încet pornind spre scară. Arăţi extraordinar.

Lauren se grăbi să coboare şi se duse la David. Îşi ridică privirea spre el, cu un zâmbet tremurat.

– Aşa crezi?

El îi întinse un buchet pentru încheietura mâinii, apoi o sărută. Chiar şi de la distanţă, Angie observă cât de tandru a fost sărutul şi acest lucru o făcu să zâmbească.

– Veniţi amândoi încoace, le spuse. Vreau să vă fotografiez. Staţi lângă şemineu.

Angie le făcu câteva fotografii. A fost nevoită să facă un efort ca să se oprească.

– Bine, le spuse în final. Vă doresc să vă distraţi bine. Să conduceţi cu grijă.

Nu era sigură că au auzit-o. Lauren şi David se pierdeau unul în ochii celuilalt.

Dar la uşa de la intrare, Lauren o îmbrăţişă pe Angie, strângând-o tare.

– Nu voi uita gestul tău niciodată, îi şopti. Îţi mulţumesc.

Angie îi răspunse tot şoptit:

– Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti, dar brusc simţi un nod în gât nefiind sigură dacă a rostit vreun sunet sau nu.

Rămase acolo în timp ce David o conduse pe Lauren la maşină, deschizându-i portiera. Când vru să le facă semne cu mâna, ei şi plecaseră.

Angie se întoarse în casă şi închise uşa. Tăcerea deveni brusc apăsătoare.

Uitase cât de liniştită era viaţa ei. În ultimul timp, dacă nu dădea drumul la casetofon, nu auzea decât propria-i respiraţie

şi zgomotul paşilor pe podeaua de lemn.

Simţi cum alunecă pe o pantă pe care o ştia prea bine; la capăt era rece şi se simţea singură.

Nu mai voia să coboare acolo din nou. Îi luase prea mult să se târască până sus. Îşi dori să-l poată suna chiar acum pe Conlan. Cândva, el ştiuse foarte bine cum s-o scoată din astfel de situaţii. Dar şi zilele acelea trecuseră de mult.

Sună telefonul. *Slavă Domnului!* Alergă să răspundă.

– Alo? Era surprinsă cât de normal îi sună vocea. O femeie care se îneca nu putea să vorbească pe un asemenea ton.

– Cum au mers pregătirile pentru bal? Era mama.

– Grozav. Era frumoasă. Angie se prefăcu veselă, rugându-se să sune mai natural decât simţea.

– Eşti bine?

Îşi iubea mama când îi punea asemenea întrebări.

– Sunt bine. Cred c-o să mă culc devreme. Vorbim dimineaţă, da?

– Te iubesc, Angela.

– Şi eu te iubesc, mamă.

Când închise telefonul, tremura. Se gândi să facă o mulţime de lucruri – să asculte muzică, să citească o carte, să lucreze la noul meniu. Totuşi, în cele din urmă se simţi prea obosită pentru orice activitate. Se urcă în patul mare, trase păturile până sub bărbie şi închise ochii.

După o vreme se trezi. Cineva îi rostea numele. Se uită la ceas. Nu era încă ora nouă. Coborî din pat şi se împletici pe scări.

Mama era la bucătărie. Hainele ei erau ude de la stropii de ploaie, dar le acoperise cu şorţul roşu. Îşi puse mâinile în şolduri.

– Nu eşti bine.

– Voi fi.

– Şi eu voi ajunge la nouăzeci de ani într-o zi. Asta nu înseamnă că va fi uşor. Vino. O luă pe Angie de mână şi o duse spre sofa. Se aşezară cuibărite una în alta, aşa cum făceau când Angie era copilă. Mama o mângâie pe păr.

– Mi-a plăcut s-o ajut să se pregătească de dans. Însă mai târziu... după ce a plecat... am început să mă gândesc...

– Ştiu, spuse mama cu blândeţe. Te-a făcut să te gândeşti la

fiica ta.

Angie oftă. Aşa era durerea; atât ea, cât şi mama o ştiau prea bine. Uneori se simţea foarte acut, indiferent cât ai fi trăit. Unele pierderi erau profunde şi timpul trecea prea încet într-o viaţă ca să le poată vindeca total.

– Şi eu am pierdut un fiu cândva, a spus mama în tăcerea care s-a lăsat între ele.

Angie a fixat-o cu privirea.

– Nu ne-ai spus niciodată.

– Unele lucruri sunt greu de discutat. Ar fi fost primul meu copil.

– De ce nu mi-ai spus?

– N-am putut.

Angie simţi durerea mamei. Le legă acea pierdere comună, le aduse într-un loc care semăna cu prietenia.

Angie se uită la propriile-i mâini. Pentru o fracţiune de secundă fu surprinsă să constate că nu mai avea inelul de căsătorie.

– Fii atentă cu fata asta, Angie, îi spuse mama cu blândeţe.

Era a doua oară când îi dădea acest sfat. Angie se întrebă dacă-l putea urma.

STRĂLUCIREA SOARELUI ÎNTR-O DIMINEAŢĂ DE AUGUST ERA UN dar de la Însuşi Dumnezeu, la fel de rar ca diamantele roz în această parte de lume. Lauren îl luă ca pe un semn.

Se întinse leneşă, trezindu-se. Auzea zgomotul maşinilor pe stradă. La uşa vecină se certa un cuplu. Undeva suna o alarmă. În dormitorul alăturat, mama ei dormea după o petrecere de peste noapte.

Pentru restul lumii era o dimineaţă obişnuită de sâmbătă.

Lauren se întoarse pe o parte. Vechea saltea care-i servise drept pat de când îşi amintea scârţâi la această mişcare.

David era întins pe spate, părul încurcat acoperindu-i jumătate de faţă. Un braţ atârna jos din pat, altul era îndoit peste cap. Vedea puţinele coşuri roşii care-i apăruseră acolo unde începea părul şi cicatricea mică în zig-zag care-i marca obrazul. O făcuse în clasa a şasea la fotbal.

– Am sângerat ca un porc tăiat, îi spunea întotdeauna când îi povestea. Nu-i plăcea nimic mai mult decât să se laude cu rănile sale. Ea îl necăjea întotdeauna că este ipohondru. Îi atinse cicatricea cu vârful degetului.

Noaptea trecută fusese perfectă. Mai mult chiar. Se simţise ca o prinţesă, şi când David o condusese pe scenă, practic plutise în urma lui. Pe melodia *Angel* de la Aerosmith. Ea se întrebă cât timp îşi va aminti asta. Le va spune copiilor ei povestea? *Veniţi copii, veniţi şi ascultaţi povestea despre noaptea în care mama a fost încununată regina Homecoming-ului.*

– Te iubesc, îi şopti David ţinându-i mâna când tiara îi era aşezată pe frunte. Ea îşi aminti cum îl privise atunci printre lacrimi. Îl iubea atât de mult încât o durea. Nu-şi imagina viaţa fără el.

Dacă mergeau la facultăţi diferite... Asta-i trebuia, se gândi la universităţi diferite şi simţi o greaţă organică.

David s-a trezit încet. Când a văzut-o, i-a zâmbit.

– Va trebui să le spun alor mei tot mai des că sunt la Jared.

O prinse în braţele sale. Ea se lipi perfect de el. Ca şi cum ar fi fost făcuţi unul pentru celălalt.

Aşa va fi când vor merge la facultate împreună şi mai apoi când vor fi căsătoriţi. Nu se va mai simţi niciodată singură. Îl sărută, îl atinse.

– Mama nu se trezeşte mai devreme de prânz duminica, îi spuse zâmbindu-i încet.

El se retrase.

– Trebuie să mă văd cu unchiul meu, Peter, acasă, peste o oră. Am o întâlnire cu un personaj important de la Stanford.

Ea se dădu înapoi.

– Duminica? Am crezut...

– A venit în oraş doar în acest weekend. Ai putea merge şi tu.

Ei îi pieri zâmbetul, dar şi speranţele romantice pentru ziua aceea.

– Mda, bine. Dacă chiar ar fi vrut s-o ia cu el, i-ar fi spus din vreme de asta.

– Nu te purta aşa.

– Haide, David. Nu mai visa. N-am cum să obţin bursă la

Stanford, nu-i am pe mama și pe tata să-mi scrie vreun cec. Tu, oricum, poți merge la USC.

Era o discuție veche. Oftatul lui prelung îi arătă că se săturase de asta.

– Unu, poți merge la Stanford. Doi, dacă ești la USC ne vom vedea foarte des. Ne iubim, Lauren. Nu contează câțiva kilometri.

– Câteva sute de kilometri. Ea fixă cu privirea tavanul acustic, degradat. O pată de apă într-un colț. Își dori să-i poată zâmbi. Oricum, astăzi trebuie să muncesc.

El o trase mai aproape, dându-i unul din acele sărutări prelungi, care-i făceau inima să-i bată mai tare. Simți cum i se risipește supărarea. Când în cele din urmă îi dădu drumul și cobori din pat, ea simți că-i este rece.

El își luă fracul și se îmbrăcă.

Ea se ridică în capul oaselor cu pătura trasă peste sânii goi.

– M-am distrat grozav azi-noapte.

El înconjură patul și se așeză lângă ea.

– Îți faci prea multe probleme.

– Privește în jur, David. Ea își simți vocea gâtuită. Cu oricine altcineva s-ar fi simțit jenată. Trebuie să-mi fac probleme întotdeauna.

– Nu în ceea ce mă privește. Eu te iubesc.

– Știu asta. Și așa era. Credea în el cu fiecare celulă a trupului. Se strânse la pieptul lui și-l sărută.

– Noroc.

După plecarea lui, Lauren rămase mult timp astfel, singură, uitându-se la ușa deschisă. În cele din urmă coborî din pat, făcu un duș fierbinte, se îmbrăcă și ieși pe hol. Se opri în fața ușii mamei. Auzea sforăitul ei dinăuntru.

Acea dorință obișnuită îi reveni. Atinse ușa, întrebându-se dacă mama se gândise măcar la balul de azi-noapte.

S-o întrebe.

Uneori, dimineața devreme, când lumina se strecura prin transperantele prăfuite, mama se trezea aproape fericită. Poate astăzi va fi una din zilele acelea; Lauren avea nevoie de asta. Ciocăni încet și deschise ușa.

– Mamă?

Mama era întinsă pe pat peste pături. Într-un tricou vechi, uzat, părea prea slabă şi filiformă. Nu prea mânca suficient în ultimul timp.

Lauren se opri. Era unul din acele momente rare când îşi amintea ce tânără era mama ei.

– Mamă? Intră şi se aşeză pe marginea patului.

Mama se întoarse pe spate. Fără a-şi deschide ochii, murmură.

– Cât e ceasul ?

– Nu este nici măcar ora zece. Ar fi vrut să-i dea mamei părul la o parte din ochi, dar nu îndrăzni. Era genul de intimitate care putea strica tot.

Mama se frecă la ochi.

– Mă simt ca dracu! Eu şi Phoebe am petrecut cam tare noaptea trecută. Zâmbi somnoroasă. Nici nu este de mirare pe acolo.

Lauren se aplecă spre ea.

– Am fost aleasă regina balului de Homecoming, îi spuse calmă de parcă n-ar fi crezut nici ea. Nu-şi putu ascunde însă zâmbetul.

– Zău? Mama închise ochii din nou.

– Balul? A fost noaptea trecută, spuse Lauren, dar ştia deja c-a pierdut atenţia mamei. Nu mai contează.

– Cred c-o să sun să spun (ştăzi. Mama se întoarse din nou. În câteva seci ou.

Lauren refuză să fie din nou ese o prostie să se aştepte la altceva din partea r it să înveţe câte ceva cu mult timp în urmă.

Cu un oftat se ridică în picioare.

DUPĂ O ORĂ, LAUREN ERA ÎN AUTOBUZ STRĂBĂTÂND ORAŞUL. Soarele dispăruse din nou, ascunzându-se în spatele unor nori. Când ajunse la ultima staţie înc

Era încă devreme în această că. Câteva maşini fuseseră parcate pem pentru că parcările bisericii erau deja plin

Asta îi aminti de o vreme, nu cu mult timp în urmă, când obişnuia să-şi deschidă ferestrele de la dormitor de Sabat, fie că ploua sau ningea. Nu conta vremea. Obişnuia să se aplece pe fereastră şi să asculte acele clopote puternice. Îşi închidea ochii, gândindu-se cum trebuie să te simţi să te îmbraci duminica şi să mergi la biserică. Visul ei diurn era întotdeauna acelaşi. Vedea o fetiţă cu părul roşu, într-o rochie verde, strălucitoare, grăbindu-se în urma unei femei blonde, frumoase. În faţă le aştepta o familie.

Haide, Lauren, spunea întotdeauna mama ei imaginară, zâmbindu-i blând şi întinzându-i mâna. *Nu vrem să întârziem.*

Lauren nu mai deschisese de mult acea fereastră a ei. Acum, când privi afară, nu văzu decât clădirea şubredă din vecini şi El Camionul albastru, lovit, al doamnei Sanchez. Acum avea doar noaptea acel vis.

Autobuzul încetini, apropiindu-se de staţie. Lauren îşi coborî privirea la sacoşa de cumpărături din poală. Ar fi trebuit să sune mai întâi – aşa se făcea în casele civilizate. Nu doar să treci pe acolo să returnezi ceva. Din nefericire, nu ştia numărul de telefon al lui Angie. Şi ca să fie sinceră cel puţin cu ea, simţea nevoia să nu fie singură

– Miracle Mile Road, anunţă şoferul de autobuz.

Lauren sări în picioare şi se grăbi spre culoarul autobuzului, încercând să evite să lovească pe [illegible] oborî treptele înguste. Uşile se închiseră cu un zg[illegible] ei. Autobuzul plecă mai departe. Ea rămase acolo strângându-şi sacoşa la piept, încercând s-o protejeze de ploaia care cădea ca acele de gheaţă.

Drumul se întindea în faţa ei, străjuit de-o parte şi de alta de cedrii înalţi ale căror vârfuri se ridicau spre perdeaua cenuşie de nori. Ici şi colo, cutiile poştale marcau drumul, dar în rest nu se vedea vreun semn de viaţă. Era perioada anului care aparţinea în exclusivitate pădurii, câteva săptămâni întunecoase, jilave, în care bicicliştii care îndrăzneau să se aventureze în această sălbăticie în verde [illegible] se puteau pierde până primăvara.

Când ajunse [illegible] a cu adevărat torenţial, în şiroaie reci ca nişte tăie[illegible] are-i şfichiuiau obrazul.

Casa părea goală. Nu răzbătea niciun fel de lumină prin ferestre. Ploaia cădea regulat pe acoperiş, risipindu-se în băltoace. Din fericire, maşina lui Angie era în garaj.

Se duse la uşa de la intrare şi ciocăni. Se auzea zgomot din interior. Muzică.

Ciocăni din nou. Cu fiecare minut care trecea îşi simţea mâinile tot mai puţin. Îngheţase.

După ce bătu ultima oară, întinse mâna spre clanţa uşii. Spre uimirea ei, aceasta se deschise uşor.

– E cineva? Păşi în interior, închizând uşa în urma ei.

Nu erau lumini aprinse. Fără razele soarelui, încăperea părea cam tristă. Observă o poşetă pe tejgheaua din bucătărie; o grămadă de chei de maşină se afla lângă ea pe tejgheaua Formica de plastic.

– Angie? Lauren îşi scoase pantofii şi şosetele, apoi puse sacoşa pe tejghea lângă poşetă. Se îndreptă spre camera de zi strigând-o pe Angie pe măsură ce înainta. Casa era goală.

– La naiba, murmură Lauren. Acum va trebui să meargă pe jos tot drumul până la staţia de autobuz şi să aştepte acolo în ploaia aceea îngheţată. Nu avea idee cât de des oprea autobuzul numărul nouă la colţul acela.

Ei, bine. Dacă tot se afla aici, trebuia să pună rochia la locul ei. Urcă pe scară. Treptele scârţâiră sub greutatea ei. Se uită înapoi şi văzu urme ude în urma ei.

Bine. Acum va trebui să cureţe podeaua la plecare. Se opri în faţa uşii închise a dormitorului şi ciocăni într-o doară, cu toate că Angie nu avea cum să doarmă la zece şi jumătate dimineaţa.

A deschis uşa. Încăperea era în întuneric. Draperii grele, cu motiv floral, acopereau fereastra.

Lauren orbecăi după întrerupător, îl găsi şi-l aprinse. Lumina se revărsă deasupra capului ei. Se grăbi spre dulap şi puse rochia la loc, apoi reveni în dormitor.

Angie stătea în pat privind-o confuză, cu ochii împăienjeniţi.

– Lauren?

Ruşinea o cuprinse pe loc. Obrajii îi ardeau.

– O, îmi pare rău. Am ciocănit. Am crezut că...

Angie îi aruncă un zâmbet obosit. Avea ochii umflaţi şi înroşiţi, ca şi cum ar fi plâns. Dungi mici, roz, îi brăzdau pometii

obrajilor. Părul lung, negru era încâlcit. Nu arăta bine deloc.

– E în ordine, fetiţo.

– Ar trebui să plec.

– Nu! Apoi îi spuse pe un ton mai blând: Mi-ar plăcea să mai rămâi. Ridică bărbia arătând marginea patului uriaş. Stai jos.

– Sunt udă leoarcă.

Angie ridică din umeri.

– Te poţi usca.

Lauren îşi privi picioarele goale. Pielea era aproape stacojie; venele albastre erau pronunţate. Urcă în pat, întinzându-şi picioarele şi se rezemă.

Angie îi aruncă o pernă imensă, apoi înfăşură o pătură incredibil de moale în jurul picioarelor ei.

– Povesteşte-mi despre seara trecută.

Invitaţia a declanşat ceva în Lauren. A făcut-o să se simtă brusc mai relaxată şi pentru prima oară în acea zi n-o mai duru pieptul. Voia să relateze orice detaliu romantic, dar ceva o oprea. Era tristeţea din ochii lui Angie.

– Ai plâns, spuse Lauren ca o constatare.

– Sunt bătrână. Aşa arăt dimineaţa.

– În primul rând, este doar zece şi jumătate. Mai bine spus, miezul zilei. În al doilea rând, ştiu câte ceva despre ce înseamnă să plângi în somn.

Angie îşi rezemă capul de panoplia patului şi se uită la tavanul alb cu îmbinări de plintă. Peste câteva momente vorbi.

– Uneori am zile proaste. Nu mi se întâmplă prea des, dar... ştii, câteodată. Oftă din nou, apoi se uită la Lauren. Uneori viaţa nu este aşa cum ai visat. Eşti prea tânără să ştii despre asta. Oricum, nu contează.

– Crezi că sunt prea tânără ca să înţeleg dezamăgirile?

Angie o privi lung în tăcere, apoi spuse:

– Nu. Nu cred. Dar unele lucruri nu se rezolvă doar discutând. Aşa că vorbeşte-mi de balul tău. Mor de curiozitate. Vreau toate amănuntele.

Lauren îşi dori s-o fi cunoscut mai bine pe Angie. Dacă ar fi fost aşa, ar fi ştiut dacă era bine să treacă peste acest subiect sau nu. Important era să-i spună ce trebuia acestei femei minunate, dar triste.

– Te rog, spuse Angie.

– Balul a fost perfect, spuse în cele din urmă. Toată lumea mi-a spus că arăt grozav.

– Aveau dreptate, spuse Angie zâmbind acum. Era un zâmbet sincer, nu ca acela pe care-l mimase cu câteva minute înainte.

O făcu pe Lauren să se simtă bine, de parcă i-ar fi dăruit ceva lui Angie.

– Şi decoraţiile au fost grozave. Tema a fost *Winter Wonderland*, peste tot era zăpadă artificială şi oglinzi care păreau nişte lacuri îngheţate. Oh, iar Brad Gaggiany a adus nişte rom, care a dispărut într-un minut.

Angie se încruntă.

– O, grozav.

Lauren îşi dori să nu-i fi spus asta. Se lăsase furată de acest moment de pseudo-prietenie între fete. Uitase că vorbea cu un adult. Sincer vorbind, nu avea atâta experienţă în astfel de situaţii. Nu vorbise niciodată cu mama despre evenimentele de la şcoală.

– Eu n-am prea băut, minţi repede.

– Mă bucur să aud asta. Băutura o poate împinge pe o fată să facă lucruri pe care altfel nu le-ar face.

Lauren sesiză blândeţea sfatului dat de Angie. Nu putea să nu se gândească la propria-i mamă şi la felul în care s-ar fi lansat acum în propriile-i regrete, printre care cel mai amarnic era faptul că devenise mamă.

– Poţi să ghiceşti ce vreau să-ţi spun? Lauren abia aştepta ca Angie să ghicească. Apoi îi spuse: Am fost aleasă regina Homecoming-ului.

Angie zâmbi şi bătu din palme.

– Asta e grozav. Povesteşte-mi, domnişorică. Vreau să aflu tot.

Următoarea oră au vorbit despre bal. Pe la unsprezece şi jumătate, când trebuia să ajungă la restaurant, Angie râdea din nou.

Capitolul 12

TELEFONUL SUNASE TOATĂ ZIUA. ERA A TREIA DUMINICĂ din octombrie şi în micuţa *West End Gazette* apăruse o reclamă de o jumătate de pagină, în aşa-numita secţiune de divertisment.

Redescoperiţi dragostea la Restaurantul DeSaria's.

Reclama prezenta schimbările aduse de Angie– noaptea îndrăgostiţilor, noaptea vinurilor, happy hour – şi includea un număr de cupoane. Cincizeci la sută reducere la o sticlă de vin. Desert gratis la cumpărarea unei gustări. Un prânz special doi în unu, de luni până joi.

Celor care uitaseră de Restaurantul DeSaria's li se amintea de vremurile trecute, de nopţile în care veniseră aici cu părinţii în micuţa trattoria de pe Driftwood Way. Mulţi dintre ei şi-au reamintit şi au ridicat receptorul să facă o rezervare. Pentru prima dată în atâţia ani de când îşi aminteau cei de la DeSaria's, s-au rezervat toate locurile. Cutia cu donaţii de îmbrăcăminte se umpluse până la refuz. Fiecare voia să profite de această ocazie să-şi ajute vecinii.

– Nu înţeleg, spuse mama spălând o bucată de ahi pe care-o aşează apoi pe hârtie cerată. Nu avem cum să ştim câtă lume va comanda peşte în seara asta. Este o idee proastă, Angela. Prea costisitoare. Ar trebui să facem mai mult cannelloni şi lasagna. Spusese asta de cel puţin cinci ori în ultima oră. Angie i-a aruncat o privire Mirei, care încerca să nu pufnească în râs.

– Dacă ar izbucni un război nuclear, am avea destulă lassagna în congelator să hrănim tot oraşul, mamă.

– Nu glumi pe tema războiului, Angela. Şi taie pătrunjelul mai fin, Mira. Nu vrem să le rămână clienţilor vreun copac în dinţii din faţă. Mai mărunt.

Mira începu să râdă şi continuă să taie pătrunjelul. Mama aşeză pergamentul cu o grijă deosebită, apoi trecu peste el cu o pensulă înmuiată în ulei de măsline.

– Mira, dă-mi haşmeul.

Angie ieşi în linişte din bucătărie şi se întoarse în sala de mese.

La cinci şi un sfert, restaurantul era plin mai mult de jumătate. Rosa şi Lauren luau comenzile şi turnau apa în pahare clienţilor.

Angie merse de la o masă la alta salutând oamenii, aşa cum îşi aminti că făcea tatăl ei. Întotdeauna el ştia să atragă atenţia la fiecare masă, îndreptând şerveţelele, oferindu-le scaunul doamnelor sau strigând după apă!

Văzu oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile şi fiecare părea că are o poveste anume de spus despre tatăl ei. Concentrându-se asupra pierderii suferite de propria familie, uitase ce mare gol lăsase el în comunitate. Când fu sigură că totul era în ordine la fiecare masă, s-a întors la bucătărie.

Mama era obosită, un pachet de nervi.

– Opt porţii de peşte special deja, iar eu am stricat prima porţie. Se prăjeşte prea repede. Pergamentul a plesnit.

Mira stătea deoparte, tăind roşiile. Era evident că încerca să nu fie văzută. Angie s-a dus la mama, atingând-o pe umăr.

– Trage aer adânc în piept, mamă.

Mama s-a oprit, a dat aerul afară din piept cu putere într-un oftat prelung, apoi a inspirat din nou.

– Sunt bătrână, a murmurat. Prea bătrână pentru...

Uşa s-a dat de perete. Livvy stătea în prag, îmbrăcată cu o fustă tricotată până la genunchi, bluză albă şi cizme negre.

– Ei, e adevărat? A schimbat mama meniul?

– Cine te-a chemat? întrebă Mira ştergându-şi mâinile de şorţ.

– Domnul Tannen de la magazinul de hardware a venit la curăţătorie. El a aflat de la domnul Garcia care lucrează la imprimerie.

Mama şi-a ignorat intenţionat fiicele. Aplecându-se, a asezonat fâşiile de peşte cu sare şi piper, a pus apoi vârfuri

cimbru şi pătrunjel şi a tăiat tomatele cherry. Apoi a închis fiecare pachet cu pergament şi le-a aşezat pe o folie de aluminiu pe care a pus-o în cuptor.

– E adevărat, a spus Livvy. Ce sunt toate astea?

– *Tonno al cartoccio* a spus mama pufnind. Nu e mare chestie. Acolo am halibut. Fac acum *rombo alle capperi e pomodoro*, preferatul tatălui tău. Roşiile au fost foarte bune săptămâna asta.

Semnalul care se auzea de la cuptor indica expirarea timpului setat. Mama scoase folia din cuptor şi aranjă preparatele pe farfurii. Ahi special din seara aceasta a fost servit cu piper marinat, zuchinni fript şi mămăligă făcută in casă.

– La ce vă uitaţi toate?

Chiar atunci au intrat în bucătărie Lauren şi Rosa. Mama le-a întins platourile. Când au plecat chelneriţele, mama spuse cam distrată:

– Mă gândeam de câţiva ani să schimb meniul. *Schimbarea* este un lucru bun. Tatăl vostru – Dumnezeu să-l odihnească – spunea că pot să schimb orice, în afară de lasagna. Apoi le-a făcut un gest să plece. Nu mai staţi aici ca nişte buşteni şi duceţi-vă acolo. Lauren, am nevoie de ajutorul tău. Mira, du-te şi mai adu roşii.

După ce au plecat Mira şi Livvy, mama a pufnit în râs.

– Vino aici, i-a spus lui Angie, desfăcându-şi braţele. Tatăl tău, i-a şoptit, ar fi fost aşa de mândru de tine.

Angie a strâns-o la piept.

– Ar fi fost mândru de *noi*.

Seara târziu, după ce prima serie de clienţi fusese servită, iar farfuriile spălate făcuseră loc pentru tiramisu şi bolurile de zabaglione cu căpşuni proaspete, mama ieşi din bucătărie să vadă cum fuseseră primite noile feluri de mâncare.

Clienţii care o cunoşteau de ani de zile pe Maria au început să bată din palme la sosirea ei. Domnul Fortense a strigat chiar:

– O mâncare fantastică!

Mama a zâmbit.

– Vă mulţumesc şi vă invit să reveniţi. Mâine fac gnocchi cu asparagus şi cartofi cu roşii proaspete. O să vă facă să plângeţi.

S-a uitat la Angie.

– Este felul preferat al strălucitei mele mezine.

După ce plecară şi ultimii clienţi, pe la zece şi jumătate, Lauren era epuizată. Toate mesele fuseseră pline toată seara. De câteva ori chiar clienţii au aşteptat la uşă. Biata Rosa n-a mai putut să facă faţă. În prima oră sau cam aşa ceva, Lauren se mişcase atât de repede, încât deveni agitată şi ultrasensibilă. Apoi a apărut sora lui Angie. Ca un înger, Livvy s-a strecurat într-un nor de râsete şi a mai preluat din de sarcini.

Acum Lauren stătea la biroul de rezervări. Rosa plecase acasă de o oră deja şi femeile erau toate la bucătărie. Pentru prima oară în această seară, Lauren putu respira relaxată. Îşi scoase bacşişul din buzunar şi începu să-l numere. Dublu. Câştigase şaizeci şi unu de dolari în această seară. Brusc, nu mai conta c-o dureau picioarele, mâinile, că avea crampe. Era bogată. Câteva seri ca aceasta şi va avea toţi banii pentru facultate.

Îşi scoase şorţul şi se îndreptă spre bucătărie. Era pe la mijlocul drumului când uşa batantă se deschise brusc. A ieşit Livvy prima. Mira era chiar în spatele ei. Cu toate că nu semănau deloc, nu se îndoia nimeni că sunt surori. Gesturile uneia le completau pe ale celeilalte. Amândouă aveau acelaşi râs răguşit ca Angie. Din altă încăpere era greu să le deosebeşti vocile. Se auzi un zgomot prin tot restaurantul. Vocea catifelată, răsunătoare, a lui Frank Sinatra se opri brusc. Mira şi Livvy se opriră şi ele întorcându-şi capetele. Începu alt cântec. Tare. A fost ceva atât de neaşteptat, încât lui Lauren i-a trebuit o secundă să-l recunoască. Era Bruce Springsteen. *Glory Days.*

Am avut un prieten, un grozav jucător de baschet.
Cândva în liceu...

Livvy scoase un strigăt de bucurie şi ridică mâinile în aer. Imediat începu să danseze cu Mira care se mişca stânjenită, de parcă ar fi primit tratament cu electroşocuri.

– N-am mai dansat de la... Dumnezeule... nici nu-mi mai amintesc ultima oară, îi strigă Mira surorii sale ca să acopere

muzica.

Livvy începu să râdă.

– Se vede, draga mea soră mai mare. Parcă eşti Elaine din acel episod Seinfeld. Ar trebui să ieşi mai des.

Mira şi Livvy se loviră şold în şold. Lauren le urmări uimită. Cele două surori abia vorbiseră toată seara, dar acum erau două persoane cu totul diferite. Mai tinere. Mai libere. Conectate.

Uşa s-a dat din nou de perete. Angie ieşi dansând cu mama după ea.

– Conga line, strigă cineva.

Livvy şi Mira au venit în spatele lor, ţinându-se una de alta. Cele patru au dansat în jurul meselor goale, oprindu-se din când în când să-şi atingă călcâiele sau să-şi dea capetele pe spate.

Era un spectacol penibil. Ca dintr-un show pentru bătrâni. Dar, în acelaşi timp, teribil de modern. Lauren a simţit că i se contractă stomacul. Nu ştia cum să reacţioneze. Nu ştia decât că nu aparţine acestui loc. Era doar o angajată. Aici era o chestiune de familie. Începu să se retragă, să se îndrepte spre uşă.

– Oh, nu, nu se poate, strigă Angie.

Lauren se opri, ridicându-şi privirea. Şirul de conga se rupse.

Mira şi Livvy dansau împreună. Maria stătea într-un colţ, urmărindu-şi fiicele cu un zâmbet. Angie se repezi spre Lauren.

– Nu poţi pleca încă. Este o petrecere.

– Eu nu...

Angie o apucă de mână, zâmbindu-i.

Cuvântul *aparţin* s-a pierdut.

Muzica s-a schimbat. *Crocodile Rock* răzbătea prin difuzoare.

– Elton! urlă Livvy. L-am văzut la Tacoma Dome, îţi aminteşti?

Şi dansul reîncepu.

– Dansaţi, spuse Angie şi înainte ca Lauren să realizeze, se afla în mijlocul acelui grup de femei, dansând pe la al treilea cântec – Billy Joel *Uptown Girl* – şi râzând la fel de tare ca toate celelalte.

Pentru următoarea jumătate de oră s-a lăsat învăluită în acea

atmosferă caldă a unei familii iubitoare. Au râs, au dansat, au vorbit la nesfârşit despre cât de aglomerat fusese restaurantul. Lui Lauren i-a plăcut fiecare minut, iar când petrecerea s-a terminat, pe la miezul nopţii, i-a părut rău că trebuia să plece acasă.

Dar desigur, nu avea de ales. Le-a spus că ia autobuzul, dar ideea i-a fost respinsă aproape instantaneu. Angie a condus-o spre maşina ei. Au vorbit tot drumul şi au râs adesea, dar în cele din urmă Lauren a ajuns acasă. S-a târât pe scările întunecoase spre apartament, mişcându-şi, obosită rucsacul greu de pe un umăr pe altul. Uşa apartamentului era deschisă. În interior, fumul cenuşiu atârna de-a lungul tavanului deformat, placat cu dale acustice. Mucuri de ţigări se revărsau din scrumieră pe măsuţa de cafea sau erau risipite ici şi colo pe podea. O sticlă goală de gin se rostogolea înainte şi înapoi pe masa care se clătina din camera de zi, apoi în final sfârşi pe podea.

Lauren recunoscu semnele: două feluri de mucuri şi sticle de bere pe tejgheaua de la bucătărie. Nu era nevoie de o echipă de medicină legală ca să analizeze scena crimei. Era un teritoriu familiar. Mama găsise vreun pierde-vară (toţi erau aşa) de la tavernă şi-l adusese acasă. Erau în dormitorul mamei acum. Recunoscu ritmul înăbuşit al vechiului ei pat hollywoodian. *Clang, clang, thump, clang, clang, thump.*

Se grăbi spre dormitorul ei şi închise uşa. Mişcându-se încet, pentru că nu voia să se ştie că era acasă, îşi luă jurnalul şi-l deschise. La data de azi trecu *Petrecerea DeSaria*. Nu voia să uite vreodată ziua aceasta. Voia să se poată uita la aceste două cuvinte şi să-şi amintească cum se simţise.

Se duse la baie şi se pregăti de culcare în timp record. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să dea peste El pe hol. Alergă spre camera ei şi trânti uşa. Urcă în pat, trăgându-şi păturile până sub bărbie, uitându-se în tavan. Amintirea serii îi umplea mintea. Emoţii stranii veneau odată cu imaginile; în parte de fericire, în parte de pierdere. Nu le putea combina.

Era doar un restaurant, îşi spuse. Un loc unde lucra. Angie era şefa ei, nu... mama.

Dar acesta era adevărul, mărgăritarul de sub saltea. Se

simţea de atâta timp singură, iar acum, iraţional, i se păru că aparţine de ceva.

Chiar dacă era o minciună, ceea ce şi era, ii făcea mai bine decât adevărul rece.

Încercă să nu se mai gândească la asta, să nu mai ruleze şi deruleze discuţiile lor în minte, dar nu le putea lăsa să treacă. La capătul nopţii când se adunaseră în jurul şemineului vorbind şi râzând, Lauren se destinsese destul ca să le spună glumele pe care le ştia. Mira şi Angie râseseră cu poftă, tare, iar Maria spusese: *Nu are sens. De ce ar spune bărbatul aşa ceva?* Întrebarea le făcuse pe toate să râdă tare, iar Lauren râsese mai mult ca toate.

Acum, această amintire o făcu să plângă.

Capitolul 13

OCTOMBRIE TRECUSE REPEDE, IAR ÎN NOIEMBRIE VIAŢA EI începuse să se mişte încet din nou. Zilele se contopeau. Ploua permanent; uneori, furtuni de ploaie transformau oceanul într-un vârtej de sunete şi furie. Adesea umezeala cădea în bobiţe de pe cerul încărcat, cu aspectul său obosit.

În ultimele două luni, Lauren stătuse cât mai puţin posibil pe acasă. *Bărbatul acela* era întotdeauna acolo bând bere, fumând şi impregnând aerul cu duhoarea lui. Desigur, mama era îndrăgostită de el. Era genul ei.

Lauren îşi făcu un scop din munca la restaurant în fiecare seară şi în weekend. Chiar dacă mai angajaseră altă chelneriţă, Lauren încerca să lucreze fără întrerupere. Când nu lucra, era la şcoală, în bibliotecă sau cu David. Singurul inconvenient al faptului că putea să câştige atâţia bani şi să-şi îmbunătăţească şi calificativele era faptul că se simţea epuizată. Chiar acum îşi aduna toate forţele ca să stea trează la ore. În faţa clasei, domnul Goldman prezenta poetic felul în care folosea Jackson Pollock culoarea.

Pentru Lauren, tabloul arăta ca unul ce putea fi făcut şi de un puşti furios, cu o cutie de culori. La alegere. Practic asta era tot ce primea ea anul acesta. Nu realizase mai devreme când optase pentru studiile accelerate, că în anul absolvirii solicitările şi exigenţele vor fi foarte mari. Ca atare, tehnic vorbind, putea absolvi la sfârşitul semestrului. Trigonometria era singurul obiect de studiu care o interesa, dar care nu-i era necesară pentru absolvire. Când sună clopoţelul, închise repede cartea şi ţâşni de pe locul ei intrând în mulţimea de colegi care râdeau, se împingeai, vorbea tare în jurul ei. La baliză îl găsi pe David jucând un joc cu băieţii. Când o văzu, chipul i se lumină. Întinse mâinile spre ea şi

o îmbrățișă. Pentru prima oară în acea zi nu se mai simți obosită.

– Mor de foame, spuse cineva.

– Și eu.

Lauren îl luă de braț pe David și porniră în urma colegilor spre Hamburger Haven, locul lor obișnuit de întâlnire.

Marci Morford introduse niște monede în fonograf. *Crazy Rap* a lui Afroman începu imediat. Toți începură să murmure, apoi să râdă. Anna Lyons se lansă într-o povestire despre doamna Fiore, profesoara de economie casnică, cea care-i făcea pe toți să discute în contradictoriu despre cât este de greu să-ți faci tema într-o clasă cu profil de patinaj.

Lauren comandă un shake cu căpșuni, un burger cu șuncă și niște cartofi prăjiți. Se simțea bine să aibă bani în buzunar. Ani întregi pretinsese că nu-i este foame. Acum mânca tot timpul.

– Hei, Lo, râse Irene Herman. Poți să iei și la pachet. Îmi poți împrumuta niște bani?

– Nicio problemă. Lauren scoase câțiva dolari din blugi și îi întinse prietenei sale. Știu că și tu vrei un milkshake.

Asta i-a făcut pe toți să discute cât de mult puteau mânca.

– Hei, zise Jim după o vreme, ați primit informările despre școlile din California?

Lauren își ridică privirea.

– Ce informări?

– Se organizează o chestie săptămâna asta, la Portland.

Portland. La distanță de o oră și jumătate. Inima lui Lauren începu să bată mai tare.

– Grozav. Își strecură palma în mâna lui David, strângând-o încet. Am putea merge împreună, îi spuse privindu-l.

David părea dezamăgit.

– Plec la bunica weekendul ăsta, îi spuse. În Indiana. Nu am cum să anulez. Este aniversarea lor. Se uită împrejurul mesei. Poate vreunul din voi s-o ducă pe Lauren?

Unul câte unul găsiră fiecare câte o scuză. Prostii. Acum va trebui să meargă cu autobuzul. Și ca și cum asta n-ar fi fost destul de rău, va trebui să meargă la un alt târg de facultăți, unde va fi singura elevă fără un părinte. După ce terminară cu toții de mâncat, gașca plecă, lăsându-i pe Lauren și David singuri la masă.

– Poți ajunge acolo singură? Să încerc să simulez o răceală...

– Nu. Dacă aș avea bunici, mi-ar plăcea să mă duc în vizită. Simți o mică durere făcând această confesiune. Cât de des visase că se duce la bunica sau la întâlnirea cu vreun văr? Ar fi făcut aproape orice să-și întâlnească o rudă adevărată.

– Sunt sigur că Angie te-ar duce. Pare de treabă.

Lauren se gândise la asta. Oare era posibil? Îi putea cere lui Angie această favoare?

– Mda, spuse. Nu-ți fă probleme. O s-o întreb.

Remarca lui David îi rămase în minte pentru restul zilei și ziua următoare. Nu era obișnuită să aibă pe cineva la care să poată apela pentru orice. Era conștientă că asta ar putea atrage mila lui Angie, îi putea chiar pune întrebări despre mama ei. În mod normal, asta ar fi fost de-ajuns să o facă să uite totul și să ia autobuzul. Dar cu Angie lucrurile stăteau altfel. Ei părea că-i pasă.

Pe la sfârșitul săptămânii, Lauren nu se hotărâse încă. Vineri munci din greu mișcându-se repede de la o masă la alta, satisfăcând cerințele clienților. Ori de câte ori era posibil, îi arunca o privire lui Angie, încercând să-și imagineze cum ar putea fi primită solicitarea ei, dar Angie era un fluture în noapte, zburând dintr-un loc în altul, discutând cu fiecare client. Lauren vru de două ori să o întrebe, dar de fiecare dată își pierdu curajul și renunță brusc.

– Foarte bine, spuse Angie închizând registrul pentru noapte. Spune-mi ce dorești, fetițo.

Lauren umplea solnițele cu sare. Când auzi întrebarea, tresări. Sarea zbură peste masă.

– Asta aduce ghinion, spuse Angie. Aruncă niște sare peste umărul stâng. Repede.

Lauren apucă niște sare între degetul mare și arătător și o aruncă peste umăr.

– Oh! A fost cât pe ce. Puteam fi lovite de trăsnet. Iar acum, spune-mi, ce ai în minte?

– În minte?

– Da, acel spațiu dintre urechi. M-ai fixat toată seara, te-ai ținut după mine. Te cunosc, Lauren. Vrei să spui ceva. Vrei liber sâmbătă seara? Lucrează noua chelneriță. Te-aș putea învoi dacă tu și David aveți întâlnire.

Asta era. Acum ori niciodată. Lauren se duse la rucsacul său şi scoase de acolo un fluturaş pe care i-l întinse lui Angie.

– Universităţile din California... sesiune de întrebări şi răspunsuri... întâlniri cu reprezentanţii. Hmm. Angie îşi ridică privirea. Nu exista aşa ceva când eram eu elevă. Aşadar, ai nevoie de liber sâmbătă ca să te poţi duce?

– Vreau să merg, m-ai putea duce acolo? rosti Lauren într-o suflare.

Angie se încruntă la ea. Avusese o idee proastă. Angie îi aruncă acea privire *biata Lauren*, plină de patetism.

– Nu contează. O să-mi iau ziua liberă, atât. Lauren se aplecă spre rucsac.

– Îmi place Portlandul, spuse Angie.

Lauren îşi ridică privirea.

– Adevărat?

– Sigur.

– Mă duci acolo? spuse Lauren aproape temându-se să creadă.

– Sigur că te duc. Lauren? Nu mai fi aşa de tematoare data viitoare. Suntem prietene. Este firesc să ne facem servicii una alteia.

Lauren se simţi stânjenită de cât de mult conta asta pentru ea.

– Sigur, Angie. Suntem prietene.

De la Vancouver la Portland se mergea bară la bară. Numai când ajunseră pe la jumătatea podului care lega Washingtonul de Oregon au înţeles şi motivul. În această după-amiază se desfăşura meciul de fotbal UW-UO. Huskies contra Ducks. O rivalitate care dura de ani buni.

– O să întârziem, spuse Angie a treia oară în ultimele douăzeci de minute. Era îngrijorător cât o înfuriase asta. Îşi asumase obligaţia de a o duce pe Lauren la întâlnire la timp, iar acum întârziau.

– Nu-ţi face probleme, Angie. Întârziem câteva minute. Nu e o tragedie.

Angie semnalizează şi vira la stânga spre ieşire. În sfârşit.

Odată ce au ajuns pe străzile de la suprafaţă, traficul s-a descongestionat. Au luat-o pe o stradă, apoi pe alta şi au intrat într-un loc liber din parcare.

– Am ajuns. S-a uitat la ceasul de la bord. Am întârziat doar şapte minute. Să alergăm.

Au luat-o la fugă prin parcare şi au intrat în clădire.

Locul era foarte aglomerat.

– La naiba! Angie porni spre partea din faţă. Puteau să stea pe o treaptă, dacă nu exista altă posibilitate. Lauren o prinse de mână, conducând-o spre un rând din spate.

Pe scenă se aflau în jur de cincisprezece persoane la o masă de conferinţă. Un moderator facilita discuţiile privind condiţiile de admitere, criteriile de selecţie, proporţia celor din stat comparat cu cei din alte state. Lauren şi-a notat fiecare cuvânt în agendă. Angie s-a simţit cumva mândră de ea. Dacă ar fi avut o fiică, ar fi vrut să fie ca Lauren. Isteaţă. Ambiţioasă. Dedicată.

Următoarea jumătate de oră, Angie a ascultat statistică după statistică. Pe la sfârşitul prezentării, ştia un lucru cu certitudine: Lauren nu avea cum să fie acceptată acum la UCLA. Pe vremea ei trebuia să poţi respira fără mască de gaze şi să ai o medie de 3.0. Acum, ca să intri la Stanford, era mai bine să fi contribuit la vindecarea unei boli sau să câştigi o medalie la Târgul Naţional de Ştiinţă. Asta desigur, dacă nu cumva erai bun la aruncarea mingilor de piele. Atunci îţi trebuia un solid 1.7.

Lauren închise carnetul de notiţe.

– Asta este, spuse.

În jurul lor, oamenii se ridicau, îndreptându-se spre ieşire. Discuţiile lor cu voce tare generau un vuiet în încăpere.

– Ce ai aflat? întrebă Angie rămânând pe scaunul său. Nu avea rost să iasă în aglomeraţia din gang.

– Că în şcolile publice aproximativ 90% din studenţi provin din interiorul statului. Iar bursa creşte.

– Desigur, ai tendinţa de a vedea acum jumătatea goală a paharului. Nu eşti aşa de obicei.

Lauren oftă.

– E greu uneori... să ajungi la Fircrest Academy. Toţi prietenii mei aleg şcoala care le place. Iar eu trebuie să mă străduiesc ca şcoala să mă placă pe mine.

– Se pare că lucrarea scrisă joacă un rol important.

– Mda.

– Ca şi recomandările.

– Da. Păcat că nu le pot obţine, nu-i pot face pe Jerry Brown sau pe Arnold Schwartzeneger să-mi scrie una. Aşa cum stau lucrurile, pot spera ca domnul Baxter, profesorul de matematică, să-mi dea o recomandare grozavă. Din nefericire, el cam uită tot timpul pe unde se află tabla.

Angie se uită la scenă. Cei de la Loyola-Marymount, USC şi Santa Clara erau încă acolo. Stăteau la mese discutând între ei.

– Ce ai vrea să alegi? o întrebă pe Lauren.

– USC, cred. Este cea de-a doua opţiune a lui David.

– Nici nu am de gând să deschid discuţia despre ideea de a te duce la aceeaşi facultate cu prietenul tău. Bine, am minţit. Nu e o idee bună. Nu te duce după el. Vino acum. Se ridică.

Lauren îşi puse carnetul în rucsac şi se ridică.

– Unde te duci? o întrebă când Angie porni în jos pe o scară în loc să urce.

Ea o prinse pe Lauren de mână.

– Doar n-am făcut atâta drum până aici ca să fim de umplutură.

Lauren încercă să o tragă înapoi, dar Angie era foarte hotărâtă. Coborâră scările, ocoliră locul orchestrei, apoi urcară pe scenă. Trăgând-o pe Lauren după ea, se îndreptă direct spre reprezentantul USC.

El ridică privirea zâmbindu-i obosit. Era obişnuit cu mamele care-şi târau copiii pe scenă. Nu avea de unde să ştie că Angie nu era mamă.

– Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

– Sunt Angela Malone, spuse ea întinzându-i mâna. Când îşi strânseră mâinile, ea spuse: Sunt absolventă UCLA, dar Lauren s-a hotărât pentru USC. Nu ştiu din ce motiv.

Omul începu să râdă.

– Este o abordare nouă. Să criticaţi şcoala mea. O privi pe Lauren. Tu cine eşti?

Ea roşi până în vârful urechilor.

– L-Lauren Ribido de la Fircrest Academy.

– Ah. E o şcoală bună. Asta te ajută mult. Îi zâmbi. Linişte-te. De ce USC?

– Pentru jurnalism.

Angie nu ştiuse asta. Zâmbi, simţindu-se mândră ca o mamă.

– Crezi că vei fi a doua Woodward sau Bernstein, nu? spuse omul. Ce note ai?

– Sunt printre primii şase din clasă. Am calificativul 3.92 cu o mulţime de note de merit.

– Testul pentru evaluarea aptitudinilor?

– Anul trecut am obţinut 1520. Cu toate astea, l-am refăcut. Acele note n-au fost incluse.

– Un total de 1520 este impresionant. Faci sport şi te oferi voluntar în comunitate?

– Da.

– Şi munceşte 24 de ore pe săptămână, interveni Angela.

– Impresionant.

Angie făcu pasul decisiv.

– Îl cunoaşteţi pe William Layton?

– Decanul facultăţii de afaceri? Sigur. Este de pe aici, nu?

Angie încuviinţă.

– Am fost colegă cu fiica lui. Ce-ar fi dacă i-ar da o recomandare lui Lauren?

Omul o privi pe Lauren, apoi scoase un portvizit din buzunarul de la spate.

– Asta este cartea mea de vizită. Trimiteţi-mi mie personal toate actele. O să am eu grijă de ele. Iar lui Angie ii spuse: O recomandare de la Layton ar fi de mare ajutor.

Lui Lauren încă nu-i venea să creadă. Izbucni în râs fără motiv. Undeva pe la Kelso, Angie o rugă să nu-i mai mulţumească atât.

Dar cum putea? Pentru prima oară în viaţă fusese tratată ca Cineva. Avea o şansă la USC. O şansă. O privi pe Angie.

– Mulţumesc încă o dată. Din suflet, spuse încă o dată sărind de pe locul ei.

– Ştiu. Ştiu, râse Angie. Reacţionezi ca şi cum ar fi prima oară când ţi-a făcut cineva o favoare. N-a fost mare lucru.

– O, dar a fost, spuse Lauren, simţind cum îi păleşte zâmbetul. Ceea ce făcuse Angie însemna atât de mult pentru ea. Pentru prima oară, Lauren nu mai fusese singură.

Capitolul 14

CAMPUSUL LICEULUI ERA UN FURNICAR ÎN ACEASTĂ ZI. Era a treia săptămână din noiembrie şi procedura de admitere era în plină desfăşurare. Toţi erau obsedaţi de facultate. Tema se regăsea în fiecare discuţie. Lauren completase toate actele legate de ajutorul financiar şi de bursă, adunase laolaltă toate copiile şi-şi scrisese toate lucrările. Şi miracolul miracolelor, Angie îi obţinuse recomandarea de la Dr. Layton pentru USC. Începea să creadă că are o şansă reală la bursă.

– Ai auzit de Andrew Wanamaker? Bunicul lui l-a băgat la Yale. Nici n-au apărut aprobările, dar el ştie deja c-a fost admis. Kim Heltne se rezemă de un copac oftând: Dacă nu intru la Swarthmore, tata face urât. Nu-i pasă că urăsc zăpada. Stăteau toţi în gaşcă mâncând de prânz, gaşca în care fuseseră cei mai buni prieteni chiar din anul întâi.

– Aş face orice pentru Swarthmore, spuse Jared, frecând-o pe Kim pe spate. Se presupune că eu merg la Stone Hill. Altă facultate catolică privată. Mă tem că voi aplica prin poştă.

Lauren stătea întinsă, odihnindu-şi capul în poala lui David. Pentru prima oară observa că soarele strălucea, iarba era deasă şi uscată. Cu toate că era încă rece, soarele îi încălzea obrajii.

– Mama consideră că este un fel de Alma Mater pentru mine, spuse Susan. Yupee! William şi Mary, aşteptaţi-mă, vin acum! Liceul ăsta este mai mare ca o facultate.

– Şi tu Lauren? Ai vreo promisiune de bursă? o întrebă Kim.

Lauren ridică din umeri.

– Eu completez formulare. Încă un eseu *De ce merit să fiu admisă* şi-mi vine să urlu!

– Va obţine tot ce trebuie, spuse David. Dumnezeule, doar e

cea mai deşteapta fată din şcoală!

Lauren simţi mândria din glasul lui David; în mod obişnuit ar fi făcut-o să zâmbească, dar acum când se uita la bărbia lui, nu putea să se gândească decât la viitorul lor. El se înscrisese la Stanford şi era sigur că va fi acceptat. Gândul de a fi despărţită de el o făcea să simtă mai mult răcoarea acestei zile de noiembrie, dar el nu părea să fie deloc îngrijorat. Era sigur de dragostea lor. Cum putea fi atât de sigur?

Kim îşi desfăcu cutia cu suc. Aceasta pocni şi şuieră.

– Abia aştept să termin cu toate prostiile astea legate de admitere.

Lauren închise ochii. Conversaţia continuă în jurul ei, dar ea nu mai participă.

Nu ştia de ce, dar brusc ajunse la capătul răbdării. Poate era de vină vremea, rece şi luminoasă. După zile ca aceasta, când cerul era străbătut de norii care alergau de la vest la est, urmau furtuni. Sau poate din cauza discuţiei de la şcoală. Nu ştia decât că ceva nu era în regulă.

O CEAŢĂ FINĂ, ARGINTIE, SE LĂSASE PESTE IARBA UDATĂ DE ROUA dimineţii. Angie stătea pe terasa din spate, bându-şi cafeaua, privind spre ocean. Zgomotul ritmic al valurilor părea la fel de familiar şi de constant ca bătaia propriei inimi.

Aici erau sunetele tinereţii ei. Urletul asurzitor al valurilor, răpăitul picăturilor care izbeau frunzele rododendronului, scârţâitul balansoarului pe podeaua uzată a terasei.

Singurul lucru care lipsea erau vocile copiilor, care strigau unul la altul şi chicoteau. Se întoarse să-i spună ceva soţului ei, realizând prea târziu că e singură.

Se ridică încet şi intră în casă să mai ia cafea. Tocmai întindea mâna după ibric, când auzi o bătaie la uşă.

– Vin imediat. Se duse la uşă şi o deschise.

Mama era pe verandă, într-un capot din flanelă, lung până la genunchi, cu mănuşi verzi de grădină.

– El vrea să mă duc.

Angie se încruntă şi scutură din cap. Părea că mama plânsese.

– Vino din ploaie, mamă. O luă după umeri conducând-o spre canapea. Acum, spune-mi, ce este?

Mama duse mâna la buzunarul capotului de unde scoase un plic alb, mototolit.

– Vrea să mă duc.

– Cine? Angie luă plicul.

– Tata.

Îl deschise. În interior erau două bilete la *Fantoma de la Operă*. Mama şi tata aveau întotdeauna bilete rezervate la Fifth Avenue Theatre din centrul Seattle-ului. Fusese una din rarele plăceri pe care şi le îngăduia tatăl ei.

– Am avut de gând să las să treacă data. Am pierdut *Producătorii* în iulie. Mama oftă, iar umerii i se lăsară. Dar tata crede că noi două ar trebui să mergem.

Angie închise ochii pentru un moment, văzându-şi tatăl îmbrăcat în cel mai bun costum negru al său, îndreptându-se spre uşă. Adora teatrul de revistă, se întorcea întotdeauna cântând. *West Side Story (Poveste din cartierul de vest)* fusese piesa lui preferată. Tony şi Maria.

Ăştia suntem eu şi mama ta, spunea el întotdeauna, *doar că ne vom iubi unul pe altul pentru întotdeauna, nu, Maria?*

Deschise ochii încet; desluşi aceleaşi amintiri dulci-amare pe chipul mamei.

– E o idee bună, spuse Angie. O să ne distrăm grozav. Cina la Palisades şi o cameră la Fairmont Olympic. O să fie grozav.

– Mulţumesc, spuse mama cu vocea întretăiată. Aşa spunea tatăl tău întotdeauna.

Dimineaţa următoare, Lauren se trezi devreme şi-şi pregăti obişnuitul mic dejun, dar când se uită la ouăle din farfurie, simţi că nu le poate mânca. Dădu farfuria la o parte atât de repede, încât furculiţa căzu şi lovi masa Formica. Pentru o secundă avu impresia că va vomita.

– Ce este cu tine?

Uluită, ridică privirea. Mama era în cadrul uşii, îmbrăcată într-o fustă insuportabil de scurtă din denim roz şi un tricou vechi Black Sabbath. Cearcănele de sub ochii ei erau de mărimea

unui Samsonites. Fuma o ţigară.

– Bună, mamă. Mă bucur să te văd din nou. Am crezut c-ai murit în dormitorul tău. Unde este Prinţul Fermecat?

Mama se rezemă de cadrul uşii. Avea un aer visător şi un zâmbet satisfăcut pe chip.

– De data asta e altceva.

Lauren ar fi vrut să întrebe Ca în *Specii diferite*? Dar se abţinu. Era iritată. Nu avea rost să se certe cu mama.

– Întotdeauna spui asta. Jerry Eckstrand era şi el diferit, foarte bine. Şi tipul ăla care conducea autobuzul VW – cum îl chema? Dirk? Şi ăla era *total* diferit.

– Nu-mi place cum te porţi. Mama trase lung din ţigară. Când dădu fumul afară, începu să-şi roadă unghiile. Ţi-a venit ciclul?

– Nu, dar am întârziat din nou cu plata chiriei, iar tu te comporţi de parcă ai fi ieşit la pensie.

– Nu că ar fi problema ta, dar se pare că m-am îndrăgostit.

– Ultima oară când mi-ai spus acelaşi lucru, el se numea Snake. Numai Dumnezeu ştie că nu-ţi poţi face iluzii în privinţa unui tip care are nume de reptilă. Ar fi trebuit să ştii la ce să te aştepţi.

– E ceva în neregulă cu tine. Mama traversă încăperea şi se aşeză pe canapea. Îşi ridică picioarele pe măsuţa de cafea. Chiar cred că acest bărbat este alesul, Lo.

Lauren avu impresia c-a sesizat o notă de autoritate în glasul mamei, dar asta nu era posibil. Bărbaţii veniseră şi plecaseră tot timpul din viaţa mamei. Mai ales plecaseră. Ea se îndrăgostise de zeci dintre ei. Nu prea stăteau mult în preajma ei.

– Beam ceva cu Pheobe şi tocmai voiam să plecăm, când a intrat Jake. Mama trase adânc din ţigară, apoi dădu fumul afară. Arăta ca un puşcaş care intrase într-un bar pentru a se răfui cu cineva. Când lumina i-a căzut pe chip, am crezut pentru o secundă că este Brad Pitt. Începu să rădă. Dimineaţa următoare când m-am trezit alături de el, nu prea mai arăta ca o stea de cinema. Dar m-a sărutat. La lumina zilei. Un sărut.

Lauren simţi o uşoară apropiere între ele. Acest gen de momente erau rare şi nu putea să nu le dorească. Se aşeză lângă mama ei.

– Sună altfel... când îi rosteşti numele.

De data asta, mama nu se dădu la o parte.

– N-aş fi crezut că mi se va mai întâmpla asta. Păru să realizeze ce-a spus, ce-a dezvăluit, aşa că a zâmbit. Sunt sigură că nu este nimic.

– Bănuiesc c-aş putea să-l salut.

– Da. Crede că eşti doar în imaginaţia mea. Mama începu să râdă. Ca şi cum aş pretinde că am un copil.

Lauren nu putea crede că intrase în acelaşi lucru din nou. Sau că o mai durea încă. Voi să se ridice, dar mama o opri. De fapt, o atinse.

– Şi sexul. La naiba, e grozav! Mai trase un fum din ţigară, îl dădu afară şi zâmbi visătoare.

Fumul învălui chipul lui Lauren, intrându-i în nări. Întoarse capul din cauza mirosului şi simţi cum i se contractă stomacul. Alergă la baie şi vomă. După aceea, încă tremurând, se spălă pe dinţi şi reveni la masa din sufragerie.

– De câte ori trebuie să te rog să nu-mi sufli fumul de ţigară în faţă?

Mama înfipse ţigara în scrumiera prea plină deja şi se uită la Lauren.

– Vomatul este o reacţie nouă la tine.

Lauren strânse farfuria de pe masă şi se duse la chiuvetă.

– Trebuie să plec. În seara asta învăţ împreună cu David.

– Cine e David?

Lauren îşi dădu ochii peste cap.

– Un băiat drăguţ. Ne vedem de aproape patru ani.

– O, el. Cel care arată bine. Mama o privi prin fumul care persista încă, apoi mai luă o gură de Cola. Pe moment Lauren se simţi ca şi cum mama ar fi examinat-o. Ai perspective mari, Lauren. Crede-mă când îţi spun că un bărbat ţi le-ar putea nărui.

– Da. Cred că doamna Brady i-a spus acelaşi lucru Marciei.

Mama nu râse; nici nu întoarse privirea. După un moment de tăcere, spuse încet:

– Ştii de ce vomită o fată din senin, nu?

– NU POT SĂ CRED CĂ MĂ LAS CONVINSĂ SĂ IAU ROCHIA ASTA, spuse Angie, studiindu-se în oglinda din camera de hotel.

– Nu eu te-am convins s-o iei, a spus mama din baie. Eu doar ţi-am cumpărat-o.

Angie se întoarse într-o parte, observând cum mătasea roşie se mula pe trupul ei. Nu şi-ar fi cumpărat niciodată rochia pe care i-o alesese mama de la reducerile de la Nordstrom. Roşul este o culoare care atrage toate privirile. Dar şi mai revoltător era modelul sexy al rochiei. Angie prefera de obicei eleganţa clasică.

În mod normal ar fi refuzat s-o poarte, dar ea şi mama petrecuseră o zi minunată. Masa la Georgian, tratamente cosmetice la Gene Juarez, cumpărături la Nordstrom. Când mama văzuse rochia, scoase un strigăt şi se dusese direct la ea.

La început, Angie crezuse că este doar o glumă. Rochia era un roşu-stacojiu, cu bretele după gât, cu spatele gol. Mii de cristale mici străluceau pe corsaj. Şi chiar cu reducere de şaptezeci la sută preţul era considerabil.

– Cred că glumeşti, îi spuse mamei scuturând din cap. Mergem la teatru, nu la ceremonia de decernare a Oscarurilor.

– Acum eşti o femeie singură, spuse mama ieşind din baie şi deşi zâmbea avea o privire tristă plină de înţeles. *Viaţa se schimbă, chiar dacă vrei sau nu,* părea să spună acea privire. Domnul Tannen de la magazinul de hardware spunea că Tommy Matucci întreabă de tine.

Angie hotărî să treacă peste acest moment. Nu era pe lista priorităţilor ei să se încurce cu colegul din liceu.

– Aşadar, crezi că dacă mă îmbrac ca o prostituată de lux sau ca o celebritate de la Hollywood, ceea ce este cam acelaşi lucru, o să am altă viaţă. Angie vru să sune frivol, dar când ajunse la cuvintele *altă viaţă,* zâmbetul îi pieri.

– Ce cred eu, spuse mama încet, este c-a venit timpul să priveşti înainte, nu în urmă. Ai făcut o treabă extraordinară cu restaurantul. Seara întâlnirilor a fost un succes imens. Ai adunat destule haine pentru majoritatea şcolarilor din oraş. Iar acum, trebuie să fii fericită.

Angie ştia că este un sfat bun.

– Te iubesc, mamă. Ţi-am spus-o de curând?

– Nu de-ajuns. Acum să mergem. Tatăl tău spune că am întârziat.

Au ajuns la teatru în mai puțin de cincisprezece minute. Au trecut dincolo de uși, au prezentat biletele și au intrat în foaierul aglomerat, dar frumos decorat.

– Îi plăcea mult aici, spuse mama cu voce tremurată. Întotdeauna cumpăra unul din acel programe costisitoare și îl păstra. Mai am și acum un teanc în dulap.

Angie își luă mama după umeri și o strânse.

– El ne-ar fi condus direct la bar.

– Așa că o să-l urmăm. Angie o conduse în zona îngustă unde se serveau cocteilurile. Făcându-și loc prin mulțime, comandă două pahare de vin alb. Cu paharele în mână, ea și mama și-au sorbit vinul, plimbându-se pe hol, admirând decorul baroc.

La șapte și cincizeci de minute, luminile s-au aprins. S-au grăbit spre locurile lor din rândul al patrulea și s-au așezat. Teatrul era plin de zgomote înăbușite – pași, șoapte, oameni care se mișcau în locul rezervat orchestrei.

Apoi a început spectacolul. Pentru o oră, spectatorii au urmărit vrăjiți cum s-a derulat povestea tristă, dar frumoasă. La pauză, când s-au aprins luminile, Angie s-a întors spre mama.

– Ce zici?

Mama plângea. Angie a înțeles. Asta îți provoca muzica, te făcea să dai frâu liber celor mai profunde emoții.

– Lui i-ar fi plăcut, a spus mama. Pe mine m-ar fi obosit coloana sonoră.

Angie atinse mâna catifelată a mamei.

– O să-i povestești totul.

Mama se întoarse spre ea. Ochelarii de modă veche îi măreau ochii întunecați, plini de lacrimi.

– Nu mai vorbește așa de mult cu mine. Îmi spune: *Este timpul, Maria.* Nu știu ce-o să fac singură.

Angie cunoștea acest gen de singurătate. O durea uneori mai mult decât putea să suporte, dar nu avea cum s-o evite. Pur și simplu mergeai mai departe până când trecea.

– Nu vei fi niciodată singură, mama. Ai copii și nepoți, prieteni și familie.

– Nu este același lucru.

– Nu.

Gura mamei se încreţi trist. Au stat acolo tăcute şi năpădite de amintiri până când mama spuse:

– Vrei să-mi aduci ceva de băut?

– Sigur.

Angie porni înclinându-se într-o parte pe şirul de bănci şi intră în mulţime. La uşă se opri un moment şi se uită înapoi.

Mama era singura persoană rămasă pe rândul al patrulea. Părea mică de aici, puţin adusă de spate. Şi vorbea cu tata.

Angie s-a grăbit pe hol spre bar. Erau multe persoane adunate acolo. Atunci l-a zărit. A tras aer cu putere în piept şi a expirat încet. Arăta bine. I s-a tăiat răsuflarea şi a simţit o strângere de inimă. Era totuşi cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse vreodată. Şi-a amintit când l-a văzut prima oară, cu ani în urmă la Huntington Beach. Ea încerca să înveţe surful şi se descurca bine. Un val mare năvălise peste ea, o trăsese sub el, o răsucise. Se panicase şi dăduse din mâini, incapabilă să se ridice. Atunci se simţise apucată de mână şi trasă la suprafaţă. Apoi se pierduse în cea mai albastră pereche de ochi pe care o văzuse vreodată....

– Conlan. Îi rosti numele încet, ca şi cum el n-ar fi fost acolo cu adevărat, iar ea îşi imagina doar. Se duse spre el. El o văzu. Se priviră, intenţionară să se îmbrăţişeze, apoi se retraseră. Erau ca nişte marionete care încercau să se mişte.

– Mă bucur să te văd, spuse el.

– Şi eu mă bucur, Conlan.

Se creă o pauză stânjenitoare, apoi brusc Angie îşi dori să nu fi ajuns acolo, să nu se fi salutat cu el.

– Ce mai faci? Eşti încă în West End?

– Sunt bine. Se pare că mă pricep la afacerea cu restaurantul. De unde oare?

– Tatăl tău, spuse el, amintindu-i brusc, prin cele două cuvinte, ce multe ştia despre ea.

– Mda. Bine. Ce noutăţi ai?

– Bune. Scriu o serie de cărţi despre ucigaşul de pe autostradă. Poate ai citit ceva?

Ea îşi dori să poată răspunde afirmativ. Cândva, ea fusese prima lui cititoare.

– Mă mulțumesc cu știrile locale în ultimul timp.

– Oh.

Inima ei bătea din ce în ce mai tare, până simți senzația de durere. O durea să fie atât de aproape de el. Trebuia să plece imediat, cât demnitatea îi era intactă. Dar se trezi întrebându-l:

– Ești singur?

– Nu.

Ea încuviință; fu mai mult o tresărire spasmodică a bărbiei.

– Sigur că nu. Ei, ar fi mai bine să... Se întoarse să plece.

– Stai puțin. El o prinse de încheietura mâinii.

Ea se opri, se uită la degetele lui puternice, bronzate, atât de desăvârșite prin contrast cu pielea ei palidă.

– Tu ce mai faci? o întrebă el venind mai aproape. Cu adevărat.

Îi simți mirosul de aftershave. Era o marcă scumpă, Dolce & Gabbana, cumpărată de ea de Crăciunul trecut. Își ridică privirea spre el, observând o zonă mică, neagră sub bărbie, unde nu se bărbierise bine. Întotdeauna i se întâmpla așa, făcea totul în mare grabă. Angie trebuia să-i verifice obrazul în fiecare dimineață. Ar fi vrut să ridice mâna, să-i atingă fața, să-și lase degetele să alunece pe maxilarul lui.

– Sunt bine. Mult mai bine, crede-mă. Îmi place că sunt din nou în West End.

– Întotdeauna spuneai că nu te-ai întoarce niciodată acasă.

– Am spus multe lucruri. Și n-am spus multe altele.

Văzu schimbarea de pe chipul lui. O tristețe teribilă păru că-i trage colțurile gurii în jos.

– Angie, nu...

– Îmi lipsești. Nu-i venea să creadă că spusese asta. Înainte ca el să-i poată răspunde (sau nu) ea se forță să-i zâmbească.

– Sunt din nou cu surorile mele, am redevenit mătușa Angela. E distractiv.

El începu să râdă, evident relaxat de schimbarea subiectului.

– Lasă-mă să ghicesc: I-ai promis lui Jason s-o convingi pe Mira să-l lase se poarte un cercel în sprânceană.

Pentru o secundă s-au simțit ca altădată. Vechile lor zile bune.

– Foarte hazliu. N-aş fi spus vreodată că e în ordine să porţi cercel în sprânceană. Cu toate că are deja un tatuaj.

– Conlan?

Angie văzu o blondă de treizeci şi ceva de ani, care venea spre el. Era îmbrăcată într-o rochie albastru-deschis şi purta un şirag de perle. Era foarte bine coafată. Arăta ca proprietara unui mic magazin exclusivist.

– Angie, ea este Lara. Lara, Angie.

Angie se forţă să-i zâmbească. A fost ceva absurd, forţat, dar nu avea ce face în această privinţă.

– Încântată să te cunosc. Iar acum trebuie să plec. Vru să se depărteze.

Conlan o trase încet spre el.

– Îmi pare rău, îi spuse încet.

– Pentru ce? zâmbi.

– Mai sună-mă.

Cu acelaşi zâmbet palid îi răspunse:

– Sigur, Conlan. Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim *întâmplător*. Pa.

Capitolul 15

CEL MAI RĂU ERA CĂ EA APROAPE ÎL DĂDUSE UITĂRII. SAU cel puţin aşa credea dar, de fapt, era acelaşi lucru. *Negare* era răspunsul dat de Mira la lunga şi elaborata explicaţie a lui Angie despre felul în care îşi controlase sentimentele după divorţ. Era, se gândi ea, o observaţie la fel de pertinentă ca altele. În intervalul mai-noiembrie îşi permisese să se gândească la unele din pierderile ei. În special la moartea tatălui şi la pierderea fiicei, la faptul că realizase că nu va avea copii niciodată. De fapt, era chiar mândră de felul în care făcuse faţă pierderilor. Când şi când mai fusese şocată, trasă sub suprafaţa lor îngheţată, dar de fiecare dată se ridicase liberă la suprafaţă. Într-un fel, dăduse divorţul uitării, un lucru minor în comparaţie cu alte pierderi mai dureroase. Iar acum vedea totul şi nu-şi putea întoarce privirea.

– Nu este nimic rău în a nega, îi spuse Mirei care stătea la tejgheaua de oţel inoxidabil făcând pasta.

– Poate că nu, dar poate într-o zi se umple paharul şi se revarsă. Aşa ajung unii în McDonald's cu o armă încărcată.

– Prevezi vreo crimă în viitorul meu?

– Subliniam doar că nu-ţi poţi ignora sentimentele atât de mult timp.

– Şi mi-a expirat timpul, nu?

– Conlan a fost unul dintre cei buni, spuse Mira încet.

Angie s-a îndreptat spre fereastră, uitându-se afară la strada aglomerată.

– Cred că trebuie să folosim timpul trecut când vorbim despre Conlan.

– Unele femei obişnuiesc să se întoarcă la bărbaţii pe care accidental îi lasă să plece din vieţile lor.

– Faci să sune totul ca şi cum Conlan ar fi un câine scăpat din lesă. Să pun afişe cu recompensă prin Parcul Voluntarilor?

Mira înconjură tejgheaua şi veni lângă Angie, punându-i o mână pe umăr. Împreună priviră pe fereastră. În sticla argintie, întunecată de lăsarea nopţii, deveniră o pereche de figuri estompate.

– Îmi amintesc când l-ai cunoscut pe Conlan.

– Ajunge, o opri Angie. Nu se putea lăsa purtată de amintiri acum.

– Voiam doar să spun...

– *Ştiu* ce vroiai să spui.

– Ştii?

– Sigur că ştiu. Îi zâmbi tandru surorii sale, sperând că zâmbetul nu era aşa de trist precum era ea. Unele lucruri se termină, Mira.

– *Dragostea* n-ar trebui să fie printre ele.

Angie îşi dori să mai poată fi din nou aşa de naivă, dar inocenţa era ceva ce se pierdea într-un divorţ. Poate primul.

– Ştiu, răspunse ea, rezemându-se de sora ei. Nu spuse ceea ce ştiau amândouă: că se întâmpla în fiecare zi.

LAUREN COBORÎ DIN AUTOBUZ LA STAŢIA SHOREWOOD. ERA acolo în faţa ei: o autostradă strălucitoare, întinsă.

Ştii ce o face pe o fată să vomite fără motiv, nu?

Îşi trase gluga de la hanorac şi încercă să se piardă în pliurile moi de bumbac. Lăsându-şi privirea în jos ca să nu vadă pe nimeni, intră în magazin, înşfăcă un coş roşu şi se îndreptă direct spre raionul cu articole pentru femei.

Nu o mai interesa preţul testelor, luă repede două cutii şi le aruncă în coş, apoi alergă la raionul cu ziare, de unde luă de pe raft un *US NEWS & World Report*. Articolul de pe prima pagină era *Cum se compară colegiile*.

Perfect. Îl aruncă peste testele de sarcină şi se duse la casă. După o oră, era din nou acasă stând pe marginea căzii. Încuiase uşa deşi nu era necesar. Sunetele care se auzeau din camera mamei erau inconfundabile. Mama nu ar fi deranjat-o acum pe Lauren.

Se uită la cutie. Era greu de citit scrisul mic; îi tremurau mâinile când deschise cutia.

– Te rog, Doamne. Nu mai rosti restul rugăminții. El știa ce-și dorește. Sau, mai precis, ceea ce *nu-și dorea* deloc.

ANGIE STĂTEA LA RECEPȚIE, FĂCÂND ÎNSEMNĂRI PE CALENDAR. În ultimele douăzeci și patru de ore lucrase din zori până seara. Orice era mai bun decât să se gândească la Conlan.

Își ridică privirea și o văzu pe Lauren lângă șemineu, uitându-se în foc. Restaurantul era plin de clienți și totuși Lauren stătea acolo fără să facă nimic. Angie se duse la ea, atingând-o ușor pe umăr.

Lauren se întoarse, privind-o uimită.

– Ce? Ai spus ceva?

– Te simți bine?

– Bine. Bine. Aveam nevoie de ceva pentru masa șapte. Se încruntă, de parcă nu-și mai amintea ce tocmai spusese.

– Zabaglione.

– Poftim?

– Masa șapte. Domnul și doamna Rex Mayberry. Așteaptă zabaglione și cappuccino. Iar Bonnie Schmidt a comandat tiramisu.

Zâmbetul lui Lauren era plin de tristețe. Ochii ei negri au rămas îngânduraţi, chiar abătuți.

– Așa este. Se îndreptă spre bucătărie.

– Așteaptă puțin, spuse Angie.

Lauren se opri și se întoarse.

– Mama a făcut niște *panna cotta* în plus. Știi ce repede se strică. Rămâi câteva minute după program, să mâncăm împreună.

– Nu prea am voie să mănânc ceva care îngrașă, spuse Lauren îndepărtându-se.

În orele care au urmat, Angie a urmărit-o cu atenție, observându-i paloarea, zâmbetul trist. De câteva ori a încercat s-o facă să râdă, dar fără succes. Ceva se întâmplase. Poate era David. Sau poate fusese respinsă la colegiu.

Angie a condus și ultimul client, apoi și-a luat la revedere de la mama, Mira și Rosa, și a închis registrul. Era chiar îngrijorată.

Lauren stătea în faţa ferestrei mari, uitându-se la noaptea de afară, ţinându-şi braţele încrucişate la piept. Peste drum, voluntarii erau ocupaţi cu atârnarea de felinare a curcanilor şi a pălăriilor de pelerini. Angie ştia că vor înşira mii de becuri de Crăciun pentru sărbătoarea care urma, Ziua Recunoştinţei. Ceremonia anuală de aprindere a pomului era un eveniment memorabil. Sute de turişti veneau în oraş pentru a asista. Prima sâmbătă din decembrie. Nici Angie n-o prea pierduse, nici măcar în anii cât fusese căsătorită. Unele tradiţii de familie erau păstrate cu sfinţenie.

Angie apăru din spatele lui Lauren.

– Mai este doar o săptămână până la prima sărbătoare a aprinderii pomului.

– Mda.

Angie vedea chipul lui Lauren în geam; era palid şi neclar.

– Voi mergeţi în fiecare an la ceremonie?

– Voi? Lauren îşi desfăcu braţele.

– Tu şi mama ta.

Lauren scoase un sunet care ar fi putut fi luat drept râs.

– Draga mea mamă nu este genul care să stea la rând într-o noapte friguroasă, ca să urmărească aprinderea luminilor.

Erau vorbele unui adult, realiză Angie. Explicaţia dată unui copil care tânjea să vadă luminile de Crăciun. Angie ar fi vrut să pună o mână pe umărul fetei, să-i spună că nu e singură, dar un asemenea gest intim era nepotrivit în acest moment.

– Poate vrei să mergi cu mine. Mai bine-zis cu *noi*. Familia DeSaria se năpusteşte ca lăcustele asupra oraşului. Mâncăm hot-dog, bem ciocolată fierbinte şi cumpărăm castane prăjite de la Rotary. Cam stupid, ştiu, dar...

– Nu, mulţumesc.

Angie simţi o notă defensivă în vocea fetei; iar în spatele ei, o inimă care durea. Era sigură că Lauren era gata să fugă, aşa că-şi alese cuvintele cu grijă:

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

Auzind cuvântele *draga mea*, Lauren păru să dea înapoi. Scoase un sunet şi se întoarse de la fereastră:

– Mai vorbim, spuse.

– Lauren Ribido, oprește-te chiar acum. Angie fu surprinsă de propria-i reacție. Nu știuse că are ceva din vocea unei mame.

Lauren se întoarse încet spre Angie.

– Ce vrei de la mine?

Angie auzi durerea din glasul fetei. Recunoscu fiecare nuanță.

– Îmi pasă de tine, Lauren. Se vede că ești supărată. Aș vrea să te ajut.

Lauren păru îngrozită.

– Nu. Te rog.

– Ce nu?

– Înțelege-mă. Nu suport să fii drăguță cu mine în seara asta.

Era ceea ce Angie putea înțelege, acel fel de fragilitate. Nu suporta ca o persoană atât de tânără să fie atât de vulnerabilă, dar din nou de vină era adolescența sau o confuzie acută și emoții copleșitoare? Sau era din cauza unei note mai slabe la un examen? Dacă nu cumva...

– Te-ai despărțit de David?

Lauren aproape îi zâmbi.

– Mulțumesc că-mi amintești c-ar putea fi și mai rău.

– Pune-ți haina.

– Merg undeva?

– Cu siguranță.

Angie profită de ocazie. Se duse din nou la bucătărie să-și ia haina. Când se întoarse, Lauren stătea la ușă, îmbrăcată cu haina ei verde, nouă. Rucsacul îi atârna pe un umăr.

– Vino, i-a spus Angie.

Au pornit una lângă alta în josul străzii întunecoase. La fiecare câțiva metri, un felinar ornat de pe stradă își arunca lumina asupra lor. În mod obișnuit, aceste străzi ar fi fost goale în timpul săptămânii, la ora zece treizeci noaptea, dar în seara asta era lume peste tot, grăbindu-se spre centru pentru sărbătoare. Aerul rece mirosea a lemn ars și a ocean.

Angie se opri la colț, unde femeile din Clubul Soropotomist ofereau căni cu ciocolată fierbinte.

– Vreți și acadele? întrebă femeia cu glas plăcut, a cărui respirație o atinse ca o pană albă. Angie zâmbi.

– Sigur.

Angie cuprinse ceaşca în palme. Căldura i se transmise la degete; aburul i se ridică spre faţă. O conduse pe Lauren spre piaţa oraşului. Se aşezară pe o bancă de beton. Chiar şi de la această distanţă se auzea oceanul. Era bătaia inimii acestui oraş, calmă şi egală.

Se uită într-o parte la Lauren, care privea tristă în ceaşcă.

– Poţi vorbi cu mine, Lauren. Ştiu că sunt matură, deci reprezint duşmanul, dar uneori viaţa te provoacă. Te ajută să vorbeşti cu cineva despre problemele tale.

– Probleme. Lauren repetă vorbele, făcând ca totul să sune mult mai grav. Dar asta este tipic adolescenţilor, Angie ştia asta. Făceau din ţânţar armăsar.

– Haide, Lauren, o impulsionă Angie. Lasă-mă să te ajut.

În cele din urmă, Lauren se întoarse spre ea.

– Este legat de David.

Sigur că asta era. La şaptesprezece ani cam totul se leagă de un băiat. Dacă nu te sună destul de des, ţi se poate rupe inima. Dacă el ar vorbi cu Melissa Sue la prânz, te-ar putea face să plângi ore întregi.

Angie aşteptă. Dacă ar fi vorbit, i-ar fi spus lui Lauren că este foarte tânără şi într-o zi David nu va fi decât o amintire a primei iubiri. Nu asta era ceea ce ar fi vrut să audă o adolescentă.

În cele din urmă, Lauren spuse:

– Cum să-i dai cuiva o veste proastă? Mai ales dacă-l iubeşti?

– Cel mai important lucru este să fii sinceră. Întotdeauna. Am învăţat asta într-un mod dur. Am încercat să-i menajez sentimentele soţului meu, minţindu-l. Asta ne-a despărţit. Se uită la Lauren. Este vorba de colegiu, aşa-i? Angie îşi îmblânzi vocea, sperând să îndulcească următoarele cuvinte. Te temi că vă veţi despărţi. Dar nici măcar n-ai primit aprobarea de la colegiu încă. Trebuie să ai toate datele înainte de a reacţiona.

Deasupra lor, luna apărea din dosul unui pâlc de nori. Lumina argintie cădea pe chipul lui Lauren, făcând-o brusc să arate mai matură, mai înţeleaptă. Obrajii ei rotunzi erau umbriţi. Ochii ei păreau nefiresc de întunecaţi şi plini de secrete.

– Colegiu, spuse într-o doară.

– Lauren? Te simți bine?

Lauren îi evită privirea repede, ca să-și ascundă lacrimile.

– Da. Asta este. Mă tem că... ne vom despărți. Cuvintele erau insuportabil de grele.

Angie întinse mâna și o așeză pe umărul lui Lauren. Observă că fata tremura și nu credea că este din cauza frigului.

– Asta este perfect normal, Lauren. Când eram în ciclul superior, mă îndrăgostisem de Tommy. El...

Lauren sări ca un arc, împinse mâna lui Angie. Lumina lunii îi evidenția dârele de lacrimi de pe obraji.

– Trebuie să plec.

– Stai. Cel puțin lasă-mă să te duc acasă.

– Nu. Lauren plângea acum și nu voia să ascundă asta. Mulțumesc pentru discuție, dar trebuie să ajung acasă. Mâine seară vin la lucru. Nu-ți face probleme.

Cu acestea, Lauren dispăru în întuneric.

Angie rămase pe loc ascultând pașii fetei până când s-a depărtat. Greșise cumva în seara asta prin omisiune sau prin faptul că se implicase; nu era sigură ce greșise. Nu știa decât că de la început totul pornise rău. Indiferent ce ar fi spus Angie ar fi fost greșit.

– Poate e mai bine că n-am avut copii niciodată, spuse cu voce tare.

Apoi își aminti propria adolescență. Ea și mama se certau zilnic, cu înverșunare din orice, începând de la lungimea fustei până la înălțimea tocurilor sau lucrurile interzise. Nimic din ce spunea mama nu era bine. Cu siguranță, sfaturile ei despre sex, iubire și droguri fuseseră ignorate.

Poate fusese greșeala lui Angie. Voise atât de mult să rezolve problema lui Lauren, dar poate că nu asta voia adolescenta de la ea.

Angie jură că data viitoare se va rezuma s-o asculte.

Capitolul 16

Seara îndrăgostiților a fost un real succes. Se părea că mulți locuitori din West End, tineri și bătrâni, căutau un pretext să iasă la cină și la un film. Vremea a fost de partea lor. Fusese o zi posomorâtă și mohorâtă de noiembrie și întrucât se apropia Ziua Recunoștinței, nu dădea semne să se îndrepte. Nu prea aveai ce face într-un asemenea oraș pe o vreme ca asta.

Angie trecu de la o masă la alta discutând cu clienții, asigurându-se că Rosa și noua chelneriță, Carla, se descurcau bine. A umplut carafele cu apă, a adus pâine și a servit chiar ea la multe mese.

Preparatele speciale ale mamei au fost extrem de gustoase în această seară. Rămăseseră fără risotto cu midii și șofran pe la opt și se părea că pastele cu somon, roșii prăjite și aioli cu anghinare se vor termina într-o oră. Era surprinzător cât de bine îi pica acest succes.

Angie se gândise mult la asta în ultimul timp. De fapt, de când îl revăzuse pe Conlan. Avea tot timpul să se gândească. Într-un oraș mic, o femeie fără copii și perspective romantice avea mult timp de gândire.

Odată ce începu să se gândească la propria-i viață, nu se mai putu opri. Se gândi la alegerea făcută cu mult timp în urmă, înainte de a fi destul de matură ca să înțeleagă ce conta cu adevărat.

La șaisprezece ani, hotărâse că vrea să ajungă cineva. Poate pentru că provenea dintr-o familie mare dintr-un oraș mic sau poate pentru că adorația și respectul tatălui însemnau mult pentru ea. Nici acum nu știa ce o determinase să facă alegerile. Știa doar că tânjise după o viață diferită, într-un ritm mai alert, mai

sofisticată. UCLA fusese începutul. Nimeni din clasa ei nu se dusese la un colegiu aşa de îndepărtat; odată ajunsă acolo, studiase lucruri care o depărtaseră de prietenii din liceu şi de familie. Literatura rusă. Istoria artei. Religii orientale. Filosofie. Tot ce învăţase o făcuse conştientă de cât de mare este lumea. Voia s-o prindă în mâini pe toată, s-o cunoască. Iar odată ce ţi-ai legat centura şi ai intrat în cursă, uiţi să mai încetineşti, să admiri peisajul. Totul este învăluit în ceaţă, cu excepţia liniei de sosire.

Atunci îl cunoscuse pe Conlan.

Îl iubise atât de mult. Destul ca să jure în faţa lui Dumnezeu că nu va mai iubi vreun alt bărbat în această viaţă.

Nici nu ştia sigur când începuse dragostea aceea să scadă în intensitate, când începuse să judece viaţa după propriile lipsuri, dar acela fusese rezultatul final. Era o ironie; dragostea o făcuse să vrea să aibă un copil, iar [illegible]ercarea o văduvise de dragoste.

Cum ar fi fost dacă pierderea suferită i-ar fi unit în loc să-i despartă? Ce-ar fi fost dacă erau mai puternici?

Acestea erau lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spună la teatru. În schimb, ea se comportase ca o adolescentă stupidă, cu o dragoste neîmpărtăşită. Încă se mai gândea la asta când s-a închis restaurantul, aşa că şi-a turnat un pahar cu vin şi s-a aşezat lângă foc. Era linişte în restaurant acum că plecase toată lumea. Nu vedea niciun motiv pentru care să se ducă acasă. Aici se simţea bine. Acolo era prea uşor să se simtă deprimată şi singură.

Singură.

Luă o gură de vin, spunându-şi că fiorul pe care abia îl simţise fusese provocat de căldura focului. Uşa bucătăriei s-a dat de perete. Mira a intrat în sala de mese cu o mină obosită.

– Am crezut c-ai plecat acasă, spuse Angie împingând un scaun spre sora ei.

– Am dus-o pe mama la maşină. Cât am stat în ploaie, s-a decis să-mi spună că fiica mea adolescentă se îmbracă ca o prostituată. Se lăsă în scaun. O să iau şi eu un pahar cu vin.

Angie turnă un pahar şi i-l întinse surorii ei.

– Toţi adolescenţii se îmbracă aşa.

– Asta i-am spus şi eu mamei. Răspunsul ei a fost: *Mai bine i-ai spune lui Sarah că face reclamă pentru un produs pe care este*

prea tânără ca să-l vândă. Oh. Şi că bunicul s-ar răsuci în mormânt.

– Ah. Marile argumente.

Mira zâmbi obosită, sorbind din vin.

– Nici tu nu pari prea fericită.

Ea oftă.

– Am probleme, Mira. De când l-am revăzut pe Conlan...

– Ai avut probleme din ziua în care v-aţi despărţit. Toată lumea ştie, numai tu nu ştii.

– Mi-e dor de el, recunoscu Angie încet.

– Şi ce ai de gând să faci?

– Să fac?

– Ca să-l aduci înapoi.

Numai auzul acestor vorbe o duru.

– Trenul a plecat din staţie, Mira. E prea târziu.

– Doar când mori e prea târziu. Ţi-l aminteşti pe Kent John? Când te-a trântit la pământ, i-ai plătit-o de te-a ţinut minte.

Angie pufni în râs. Era adevărat. Bietul băiat nu avusese nicio şansă. Ea îl luase pe sus ca un vârtej rece.

– Aveam cincisprezece ani.

– Da, iar acum ai treizeci şi opt. Conlan face mai mult ca un moft din şcoală. Dacă-l iubeşti... ca orice pescar bun – şi toată lumea din West End ştia să pescuiască – Mira lăsă momeala să o ispitească.

– Nu mă mai iubeşte, spuse Angie imediat.

Mira o privi.

– Eşti sigură?

*

ÎN VIAŢA EI, ERA PENTRU PRIMA OARĂ CÂND LAUREN CHIULEA o zi întreagă de la şcoală. Dar Angie avusese dreptate: avea nevoie de fapte, nu doar de frică.

Stătea ţeapănă pe locul de la geam al unui autobuz Greyhound, urmărind cum se schimba mereu peisajul. Când plătise biletul şi urcase, fusese întuneric afară, înainte de ivirea zorilor. Lumina începuse să se strecoare peste dealuri, pe când

autobuzul traversa Fircrest. Acolo opri de câteva ori. La fiecare oprire ea se crispă, rugându-se să nu se urce cineva cunoscut. Din fericire, nu s-a întâmplat aşa.

În cele din urmă, a închis ochii, să nu mai urmărească trecerea kilometrilor. Fiecare kilometru o apropia de destinaţie.

Ştii ce o face pe o fată să vomite din senin, nu?

– Nu sunt, şopti Lauren rugându-se să fie adevărat.

Testele de sarcină mai ieftine, care se foloseau la domiciliu, nu erau sigure. Toată lumea ştia asta. *Nu putea* fi însărcinată. Nu conta ce-i indicase acea mică bucată de hârtie.

– Seventh şi Gallen, anunţă şoferul când autobuzul opri.

Lauren îşi înşfăcă rucsacul şi se grăbi să coboare.

Frigul o lovi în faţă. Umezeala, aerul rece o învăluiră, îi creară o senzaţie de sufocare. Spre deosebire de zona în care locuia, unde aerul mirosea a pin şi verdeaţă şi a aer sărat de mare, aici predomina mirosul de oraş, de eşapament, de maşini şi lipsa de aer.

Îşi ridică fularul să-şi protejeze faţa şi verifică direcţia apoi străbătu două cvartale până la Chester Street. Acolo se afla o clădire de beton fără decoraţiuni, cu un acoperiş plat.

Planificare. Familială.

Ce glumă! Dacă se gândea mai bine, nu avea ce căuta aici. Ar fi trebuit să se numească sarcină neplanificată.

Trase aer adânc în piept, realizând cu o secundă mai târziu că începuse să plângă.

Opreşte-te.

Nu eşti însărcinată. Ai venit doar la control, să te asiguri.

La început văzu femeile, şi fetele, care sosiseră înaintea ei. Niciuna nu părea prea fericită că se afla acolo. Bărbaţi nu erau. Apoi observă atmosfera deprimantă – pereţi cenuşii, scaune gri de plastic, covor industrial cenuşiu. Lauren se îndreptă spre biroul de la recepţie unde o femeie îi zâmbi.

– Cu ce vă pot ajuta? o întrebă scoţându-şi o agrafă din părul tapat.

Lauren se aplecă spre ea, şoptindu-i:

– Ribido. Am programare.

Femeia consultă un registru.

– O, da, testul de sarcină.

Lauren clipi des. Femeia rostise cu voce tare cuvântul sarcină.

– Da, aşa este.

– Luaţi loc.

Lauren evită cu grijă să privească în ochii cuiva şi se grăbi să se aşeze pe scaun. Lăsă capul în jos, părul îi acoperi chipul şi nu se uită decât la rucsacul din poală.

După un timp o femeie intră şi rosti numele lui Lauren.

Sări în picioare şi se grăbi spre ea.

– Eu sunt Lauren.

– Vino cu mine, spuse femeia. Eu sunt Judy. Au intrat într-o sală mică de examinare. Judy a instruit-o pe Lauren să se aşeze pe masa de examinare acoperită cu hârtie, apoi s-a aşezat în faţa ei pe un scaun cu un caiet în mână.

– Aşadar, Lauren, spuse Judy, vrei un test de sarcină.

– Sunt sigură că nu este nevoie, dar... încercă să-i zâmbească. Dar mai bine să fiu sigură decât să regret. Zâmbetul îi pieri. Se aştepta ca Judy să sublinieze că dacă Lauren ar fi fost mai atentă, n-ar mai fi avut rost să-şi facă probleme acum.

– Eşti activă sexual?

Ea se simţi mică şi mult prea tânără ca să se afle aici răspunzând la aceste întrebări pentru adulţi.

– Da.

– Faci sex protejat?

– Da. Absolut. Am fost trei ani cu David înainte de a-l lăsa să... ştiţi... şi am făcut-o o singură dată fără prezervativ.

Judy afişă o înţelegere plină de tristeţe.

– Este de ajuns o singură dată, Lauren.

– Ştiu. Acum se simţea mizerabil, proastă, dar şi mică. Problema este că acea singură dată a fost în prima săptămână din octombrie. Îmi amintesc asta pentru că a fost după meciul cu Longview. Iar ciclul mi-a venit la timp în luna aceea.

– Atunci de ce ai venit astăzi aici?

– Luna asta mi-a întârziat ciclul şi... nu putu continua cu voce tare.

– Şi?

– Am făcut unul din acele teste de sarcină acasă. A fost

pozitiv. Dar nu te poți baza pe ele, nu?

– Pot greși, cu siguranță. Cât de abundent a fost ciclul de luna trecută?

– N-a fost abundent, dar a existat.

Judy o privi.

– Știi că poți avea ciclu foarte puțin în timp ce ești gravidă? Uneori seamănă cu un ciclu normal.

Lauren simți cum îngheață.

– Oh.

– Hai să facem testul și să vedem cum stăm.

*

LAUREN ÎNCHISE UȘA APARTAMENTULUI. ARUNCÂNDU-ȘI rucsacul pe sofa, porni pe hol spre camera mamei. Tot drumul spre casă se gândise cum să-i spună. Acum, că se afla aici în apartamentul lor, care duhnea a fum stătut de țigară, in fața ușii întredeschise de la camera mamei, nu găsise un răspuns. Tocmai vru să bată când auzi glasuri.

Perfect. El se afla din nou aici.

– Îți amintești noaptea în care ne-am cunoscut? spunea el pe un ton grav, uzat de timp. Toți iubiții mamei aveau astfel de voci, de parcă ar fi fumat încă din copilărie țigări fără filtru.

Totuși era o întrebare romantică, destul de surprinzătoare. Lauren se trezi aplecându-se în față, încordându-se la auzul răspunsului mamei.

– Desigur, spunea ea. Cum aș putea să uit?

– Ți-am spus că sunt în oraș pentru câteva săptămâni. A trecut deja o lună.

– Oh. Se simțea o oarecare vulnerabilitate în vocea mamei. Știu asta. Ne distrăm cât putem și asta e.

– Nu începe, îi spuse el încet.

Lauren se aplecă mai mult.

– Ce să nu încep? spunea mama.

– Nu sunt vreo partidă, Billie. Am făcut măgării în viața mea. Am rănit oameni. În special pe cele trei femei cu care am fost căsătorit.

– Dar eu sunt cumva Maica Tereza?

Lauren îl auzi străbătând încăperea. Salteaua scârţâi sub greutatea lui. Tăblia de la capul patului lovi peretele.

– Ai face prostia să vii cu mine când plec de aici? o întrebă el.

Lauren îşi ţinu răsuflarea şi auzi cum mama făcea acelaşi lucru.

– Îmi propui să merg cu tine? întrebă mama.

– Cred că da.

– Lauren termină şcoala în iunie. Dacă ai putea...

– Nu sunt genul care aşteaptă, Billie.

O pauză lungă, apoi mama spuse:

– Păcat, Jake. Poate am putea face ceva... nu ştiu.

– Da, zise el. Nu ne sincronizăm.

Lauren îl auzi ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Ea se împletici spre camera de zi, încercând să pară că abia atunci sosise acasă.

Jake ieşi în grabă din dormitor. Când o văzu pe Lauren se opri. Îi zâmbi. Era prima dată când îl vedea, de fapt. Era înalt – poate un metru nouăzeci – cu părul lung, blond. Era îmbrăcat în haine de motociclist, pantaloni negri din piele uzaţi, cizme negre greoaie şi o haină neagră din piele cu încrustaţii. Figura lui îi amintea de munţii stâncoşi din National Forest, duri şi aspri. Nu i se citea niciun fel de blândeţe pe chip; era tot doar unghiuri ascuţite şi găuri adânci. La gât, un tatuaj multicolor care îi ieşea de sub guler. Era o coadă. Dragon sau poate şarpe. Dacă necazul avea chip, acesta era.

– Bună, fetiţo, spuse trecând pe lângă ea.

Ea îl urmări cum iese din apartament, apoi se uită spre dormitorul mamei. Făcu câţiva paşi spre uşă, apoi se opri.

Poate nu era momentul.

Uşa dormitorului se deschise. Mama ieşi împleticindu-se din cameră, înjurând, când trecu pe lângă Lauren.

– Unde naiba îmi sunt ţigările?

– Pe măsuţa de cafea.

– Mulţumesc. Mă simt ca dracu. Am petrecut prea mult noaptea trecută. Mama se uită la stiva de cutii de pizza de pe masă zâmbind când îşi găsi ţigările.

– Ai venit devreme. Cum așa?

– Sunt însărcinată.

Mama își ridică rapid privirea. Țigara îi atârna neaprinsă în colțul gurii.

– Spune-mi că glumești.

Lauren se apropie. Nu se putu abține. Indiferent cât de des fusese dezamăgită în trecut, întotdeauna crezuse sau sperase că *de data asta* va fi altfel, iar acum tânjea să fie alinată, ținută în brațe, să i se spună: *E în regulă, va fi bine,* cu toate că știa că ar fi o minciună.

– Sunt însărcinată, spuse pe un ton mai blând de data asta.

Mama o lovi peste față. Tare. Amândouă au fost uluite de mișcarea aceea bruscă. Lui Lauren i se tăie răsuflarea. Obrazul o durea ca naiba, dar mama avea lacrimi în ochi.

– Nu plânge, spuse Lauren. Te rog.

Mama stătea acolo holbându-se la ea, cu țigara încă atârnându-i din gură.

În pantalonii roz cu talie joasă și bluza albă scurtă, ar fi putut trece drept o adolescentă. În schimb, arăta ca o bătrână, dezamăgită.

– N-ai învățat nimic din experiențele mele? Se rezemă de peretele cu stucatură veche.

Lauren veni lângă ea. Umerii li se atingeau, dar niciuna nu întinse mâna spre cealaltă. Lauren se uita mohorâtă la bucătăria în dezordine, încercând să-și amintească cum sperase că mama îi va spune:

– Am nevoie de ajutorul tău.

– În ce privință?

Toată viața Lauren se simțise singură în prezența mamei, dar acum mai mult ca niciodată.

– Nu știu.

Mama se întoarse spre ea. Tristețea din ochii mânjiți de machiaj era mai puternică decât palma.

– Scapă de sarcină, i-a spus obosită. Nu lăsa o greșeală să strice tot.

– Asta am fost eu? O greșeală?

– Uită-te la mine. Asta e viața pe care ți-o dorești?

Lauren înghiți cu greu, ștergându-se la ochi.

– Este un copil, nu este un nimic. Şi dac-aş vrea să-l păstrez? M-ai ajuta?

– Nu.

– Nu? Doar atât, nu?

În cele din urmă mama o atinse. A fost un gest trist şi timid.

– Eu mi-am plătit greşelile. Nu plătesc şi pentru ale tale. Fii sigură de asta. Fă un chiuretaj. Dă-ţi o şansă în viaţă.

– EŞTI SIGURĂ?

Întrebarea o ţinu trează pe Angie toată noaptea.

– La naiba cu tine, Mira, murmură.

– Ce-a fost asta ? a întrebat mama venind din spatele ei. Erau acasă, în bucătăria mamei, făcând plăcinte pentru Ziua Recunoştinţei.

– Nimic, mamă.

– Bombăni de când ai ajuns aici. Cred că ai ceva de spus. Pune cu grijă acele nuci, Angela. Nimeni nu mănâncă o prăjitură care nu are aspect.

– Nu ştiu ce naiba fac. Angie aruncă punga cu nuci pe tejghea şi ieşi afară. Pe verandă era rouă peste tot, pe balustrade şi pe podele. Pajiştea era groasă şi moale ca o catifea de Crăciun. Auzi cum se deschide uşa glisantă. Apoi se închise.

Mama se apropie, stătu lângă ea, uitându-se la grădina de trandafiri, goală acum.

– Nu vorbeai de nuci.

Angie se frecă la ochi şi oftă.

– L-am văzut pe Conlan la Seattle.

– Era şi momentul să-mi spui.

– Mira a trăncănit, nu?

– *Împărtăşit* este cuvântul potrivit. Era îngrijorată din cauza ta. Ca şi mine.

Angie îşi puse mâinile pe balustrada rece de lemn şi se aplecă. Pentru o secundă avu impresia că aude oceanul la distanţă, apoi realiză că era doar un avion cu reacţie pe deasupra. Oftă, vrând să-şi întrebe mama cum ajunsese ea în locul acesta, singură, la treizeci şi opt de ani, fără copii. Dar ştia. Lăsase dragostea să-i scape printre degete.

– Mă simt pierdută.

– Ce vei face acum?

– Nu ştiu. Mira m-a întrebat acelaşi lucru.

– Are ceva strălucire de geniu fata asta. Şi?

– Poate o să-i dau un telefon, spuse ea permiţându-şi să se gândească pentru prima oară la asta.

– Ar merge. Desigur, dacă aş fi în locul tău, aş prefera să mă uit în ochii lui. Numai atunci poţi să ştii.

– Ar putea să plece.

Mama părea uluită.

– Ai auzit asta, tată? Angela ta e o laşă. Nu este copilul pe care-l ştiu.

– Am luat câteva lovituri în ultimii ani, mamă. Încercă să zâmbească. Nu mai sunt aşa de puternică cum mă ştii.

– Nu este adevărat. Vechea Angela a fost prea marcată de pierderile suferite. Această nouă fiică a mea nu se teme de nimic.

Angie se întoarse şi privi în ochii profunzi, negri ai mamei. Îşi văzu întreaga viaţă oglindită în ei. Simţi sprayul de păr al mamei Aqua Net şi parfumul Tabu. Se simţi brusc reconfortată să se afle aici pe ponton, cu această femeie. Îi amintise că indiferent ce mult i se schimbase viaţa, o parte rămânea mereu aceeaşi. *Familia*. Era o ironie. Plecase departe, în California, pentru a se distanţa de familie. Ar fi trebuit să ştie că era un lucru imposibil. Această familie era în sângele ei şi în oase. A fost tot timpul cu ea, chiar şi tata care murise... şi totuşi era şi va fi întotdeauna aici, pe punte, într-o dimineaţă rece de toamnă.

– Mă bucur că m-am întors acasă, mamă. Nici n-am realizat cât de mult mi-aţi lipsit cu toţii.

Mama zâmbi.

– Am ştiut asta. Acum pune prăjiturile alea în cuptor. Mai avem multe de copt.

Capitolul 17

Cordonul uniformei de şcoală a lui Lauren era desfăcut, ca de obicei; cu toate acestea, ceva nu se potrivea. Se privi în oglindă şi încercă să-şi spună că nimeni nu putea intui adevărul. Se simţea ca Hester Prynne, numai că litera P era pe pântecul ei.

Se spălă, îşi uscă mâinile, apoi ieşi din baie. Orele se terminaseră în acea zi. Colegii treceau pe lângă ea râzând, discutând veseli, păreau nişte păstăi roşii şi negre. Întotdeauna era larmă în ultima zi de şcoală dinaintea vacanţei. Nici nu mai ştia câţi o strigaseră. Era imposibil ca ei să nu sesizeze cât de diferită era acum sau cât de distantă.

– Lo! o strigă David venind spre ea, târându-şi rucsacul. Îl lăsă cu totul jos când ajunse la ea şi o îmbrăţişă. Ea se strânse la pieptul lui. Când în final se eliberă, tremura.

– Unde ai fost? o întrebă el vârându-şi nasul în părul ei.

– Putem merge undeva să vorbim?

– Ai auzit, nu? La naiba, le-am spus tuturor că am vrut să te surprind.

Ea îşi ridică privirea spre el, observând brusc că-i străluceau ochii, că zâmbea din toată inima. Părea gata să izbucnească în râs în orice moment.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Adevărat? Dacă mai era posibil, zâmbetul lui deveni şi mai larg. O luă de mână şi o trase după el. Au trecut în fugă de cofetărie şi de bibliotecă, apoi pe lângă o nişă întunecată de lângă sala de muzică. Orchestra tocmai repeta. Notele *staccato* ale melodiei Tequila răzbăteau prin aerul rece al după-amiezii.

El o sărută apăsat, apoi se retrase zâmbindu-i:

– Aici.

Se uită la plicul din mâna lui. Fusese deschis prin rupere. Marginea de sus era franjurată. Îl luă de la el şi citi adresa. Universitatea Stanford. Abia mai putu să respire când scoase scrisoarea şi citi primul rând. *Stimate domn Haynes: Avem plăcerea de a vă oferi un loc...*

Lacrimile făcură ca lectura să fie imposibil de continuat.

– Nu e grozav? spuse el luând scrisoarea din mâna ei. M-a şocat c-a venit atât de repede.

– E devreme... nimeni altcineva n-a mai primit răspuns.

– Cred că sunt doar norocos.

Noroc. Mda.

– Uau, spuse incapabilă să-l privească. Nu avea cum să-i spună acum.

– Este doar începutul, Lauren. Tu o să intri la USC sau la Berkeley şi ne vom continua drumul. Vom fi împreună în fiecare weekend şi-n vacanţe.

În cele din urmă, îşi ridică privirea spre el. Acum simţea că sunt separaţi de kilometri întregi, o distanţă la fel de mare ca oceanul. Nu părea să mai conteze faptul că vor fi la colegii diferite.

– Pleci în seara asta, nu? Chiar şi pentru urechile ei, propria-i voce sună ca de lemn, posomorâtă.

– Ziua Recunoştinţei la unchiul Frederick. O trase în braţe şi o strânse cu putere, şoptindu-i: Este doar un weekend. Apoi vom sărbători.

Ea ar fi vrut să se bucure pentru el. *Stanford.* La asta visase el.

– Sunt mândră de tine, David.

– Te iubesc, Lauren.

Era adevărat. O iubea. Şi nu în acel fel adolescentin prostesc *vreau să fac sex cu tine.*

Cu o zi în urmă i-ar fi fost de ajuns; astăzi vedea altfel lucrurile. Era uşor să iubeşti pe cineva când viaţa nu este complicată.

Săptămâna trecută, cea mai mare teamă a lui Lauren – şi păruse atunci incredibil de mare – era că nu va fi admisă la Stanford. Astăzi asta era cea mai mică dintre temerile ei. Curând

va trebui să-i spună lui David despre copil şi din momentul acela nimic nu va mai fi uşor. În special *dragostea.*

*

CUMVA, LAUREN REUŞI SĂ FACĂ FAŢĂ SCHIMBULUI DIN ZIUA DE vineri de la restaurant. Sincer, nici ea n-a ştiut cum a reuşit. Mintea îi era atât de plină de gânduri, că nu putea să ţină minte o singură comandă, ca să nu mai vorbim că erau cu zecile.

– Lauren?

Întorcându-se, o văzu pe Angie stând acolo, zâmbindu-i, deşi cu o privire îngrijorată.

– Am vrea ca tu şi mama ta să veniţi acasă la mama să sărbătorim împreună Ziua Recunoştinţei.

– Oh. Lauren spera că nu se vede cât şi-ar fi dorit să meargă.

Angie se apropie.

– Ne-ar face plăcere să fiţi alături de noi.

Toată viaţa, Lauren aşteptase o astfel de invitaţie.

– Eu... părea că nu poate să refuze. Mamei nu-i prea plac petrecerile. *Decât dacă i se oferă gin şi droguri.*

– Dacă e ocupată, vino singură. Gândeşte-te la propunerea mea. Te rog. Toată lumea va ajunge la mama pe la ora unu. Angie îi întinse o bucată de hârtie. Aici ai adresa. Va însemna mult pentru noi să vii. Lucrezi la DeSaria's. Ceea ce înseamnă că *faci parte din familie.*

CÂND SE TREZI DE ZIUA RECUNOŞTINŢEI, PRIMUL GÂND AL LUI Lauren a fost: *Lucrezi la Desaria. Ceea ce înseamnă că faci parte din familie.* Pentru prima oară avea unde să se ducă de această sărbătoare, dar cum se putea duce acolo, aşa deznădăjduită, simţindu-se ca o proastă? Angie îşi va da seama dintr-o singură privire. Lauren s-a temut de clipa aceea din secunda în care a aflat că este însărcinată.

Tot mai străbătea apartamentul cu paşi mari pe la ora unsprezece când a sunat telefonul. A răspuns de la primul apel.

– Alo?

– Lauren? Sunt eu, Angie.

– Oh. Bună.

– Mă întrebam dacă vrei să vin să te iau astăzi. Se pare că va ploua, iar maşina mamei tale nu merge.

Lauren oftă. A fost un sunet de dorinţă puternică.

– Nu, mulţumesc.

– Vei fi acolo la ora unu, da?

La această întrebare pusă cu atâta delicateţe, Lauren nu putu să refuze. Îşi dorea atât de mult să meargă.

– Sigur. La ora unu. Când închise, se duse la uşa mamei şi rămase în faţa ei ascultând. Era linişte. În cele din urmă ciocăni.

– Mamă?

Arcurile patului scârţâiră, apoi auzi paşi. Uşa se deschise. Mama stătea în prag, cu ochii cârpiţi, cu pielea cenuşie, cu un tricou până la genunchi, pe pieptul căruia trona reclama unei taverne. Sloganul era: *Alcoolicii îi servesc pe alcoolici de peste 89 de ani.*

– Da?

– E Ziua Recunoştinţei, îţi aminteşti? Suntem invitate la masă.

Mama întinse mâna spre pachetul de ţigări. Îşi aprinse una.

– O, da. Şefa ta. Am crezut că nu eşti sigură.

– Mie... mi-ar plăcea să mă duc.

Mama privi peste capul ei la bărbatul din pat.

– Eu cred că mă voi învârti pe aici.

– Dar...

– Du-te tu. Distrează-te. Mie nu-mi plac astfel de petreceri. Ştii asta.

– Suntem amândouă invitate. Va fi jenant să apar singură.

Mama dădu fumul afară şi zâmbi.

– Ar fi mai jenant dacă ai apărea cu mine. S-a uitat insistent la pântecul lui Lauren. Şi oricum, nu mai eşti singură.

Uşa s-a închis. Lauren s-a dus înapoi în camera ei. Pe la douăsprezece şi un sfert schimbase deja trei ţinute şi se răzgândise de fiecare dată. Adevărul era că-i făcea bine ca îmbrăcămintea să-i distragă atenţia. Îi ţinea mintea ocupată, îi dădea şi o altă temă de gândire în afară de sarcină.

În cele din urmă, intră în criză de timp şi rămase cu ce avea pe ea: o fustă cu motiv indian floral, un tricou alb cu dantelă

neagră la gât şi haina dăruită de Angie. Îşi strânse părul într-o coadă de cal, aplică puţin fard pentru a conferi puţină culoare obrajilor palizi şi genelor şi mai palide.

A prins autobuzul de douăsprezece patruzeci şi cinci. Era singura pasageră în această zi de sărbătoare. Această imagine avea ceva trist în ea, exprima singurătatea unei fiinţe omeneşti fără familie.

Apoi din nou se gândi că avea unde să se ducă. Mai bine decât cei care stăteau singuri acasă, mâncând din tăvi mici de aluminiu, urmărind filme care te fac să tânjeşti după ce nu poţi avea. Toate sărbătorile speciale erau aşa. Filmele, paradele, toate prezentau familii venite împreună, bucurându-se de ziua aceea, de faptul că sunt împreună. Mamele ţinând... *copii.*

Lauren oftă zgomotos. Durerea era întotdeauna acolo, ca un dop elastic, gata să sară la suprafaţa gândurilor ei.

– Nu astăzi, spuse cu voce tare. De ce să nu vorbească singură? Nu avea cine să râdă de ea şi se uită nervoasă într-o parte.

Aceasta va fi prima ei Zi a Recunoştinţei pe care o va petrece în *familie.* Aşteptase toată viaţa pentru asta. Refuză să-i fie stricată de existenţa copilului. La colţul dintre autostrada Maple şi Sentinel coborî. Afară cerul era plumburiu. Părea mai mult seară decât miezul zilei. Vântul mătura pământul, ridicând frunzele înnegrite, scuturând copacii goi. Nu ploua încă, dar urma să plouă. Se apropia o furtună.

Îşi încheie nasturii hainei din cauza frigului şi se grăbi de-a lungul străzii, citind numerele caselor de-a lungul drumului, cu toate că nu era nevoie. Curtea era perfect îngrijită şi aranjată. Pe alee înfloriseră flori purpurii, creând un covor de culori pe solul iernii, lipsit de viaţă.

Casa era frumoasă, în stil Tudor, cu ferestrele cu geam sablat, cu un acoperiş înclinat din şindrilă şi o arcadă de cărămidă la intrare. O statuetă a lui Iisus se afla lângă uşă, cu mâinile întinse pentru a primi oaspeţii. Porni pe aleea pavată, trecu de fântâna Fecioarei Maria şi ciocăni la uşă. Nu primi niciun răspuns, cu toate că se auzea mişcare înăuntru. Sună la sonerie. Din nou, nimic . Tocmai voia să se întoarcă şi să plece,

când brusc se deschise uşa. O fetiţă fragilă, cu părul blond, se afla în cadrul uşii şi-şi ridică privirea spre ea. Purta o rochie drăguţă, din catifea neagră, cu garnitură albă.

– Cine eşti? întrebă fata.

– Sunt Lauren. Angie m-a invitat la masă.

– Oh. Fata zâmbi, apoi se întoarse şi fugi.

Lauren rămase acolo, confuză. Vântul rece îi ridica fusta, amintindu-i să închidă uşa. Cu precauţie intră în holul mic şi se opri la marginea livingului. Era mare zgomot. Erau cel puţin douăzeci de persoane. Trei bărbaţi stăteau într-un colţ, lângă fereastra cu vitralii bând cocteiluri, discutând însufleţit în timp ce urmăreau un meci de fotbal. Câţiva adolescenţi stăteau la o masă şi jucau cărţi. Rădeau şi strigau unul la altul. Copiii mai mici erau pe covor, lungiţi în jurul paletei cu *Candy Land*, ca spiţele unei roţi.

Temându-se să intre direct, făcu un pas înapoi din uşă şi se întoarse. La capătul opus al holului mic se afla altă încăpere. Acolo câteva persoane se uitau la televizor.

Lauren se grăbi într-acolo, ţinându-şi respiraţia. Nimeni n-o întrebă cine este şi se trezi în uşa bucătăriei.

Mirosul o izbi imediat. Raiul pe pământ. Apoi le văzu pe femei. Munceau împreună în bucătărie. Mira curăţa cartofii, Livvy aranja antipasti pe o tavă ornată de argint, Angie tăia legumele, iar Maria întindea coca pentru paste. Vorbeau toate în acelaşi timp şi râdeau adesea. Lauren putu prinde doar frânturi de discuţii.

– Lauren! strigă Angie ridicându-şi ochii din grămada de legume. Ai reuşit să ajungi!

– Mulţumesc pentru invitaţie. Realiză în clipa aceea că ar fi trebuit să aducă ceva, un buchet de flori, poate.

Angie privi în spatele ei.

– Unde este mama ta?

Lauren simţi cum roşeşte.

– Este... este răcită.

– Păi, ne pare bine c-ai venit.

În clipa următoare, Lauren fu înconjurată de femei. Apoi, timp de o oră munci la bucătărie. O ajută pe Livvy să aşeze

mesele, pe Mira să ducă tava cu antipasti în living şi pe Angie să spele vasele.

La un moment dat, erau cel puţin cinci persoane în bucătărie. Când s-au apucat să servească, numărul lor se dublase. Fiecare părea să ştie exact ce are de făcut. Asemeni înotătorilor, femeile îşi sincronizau mişcările, servind mâncarea şi ducând platourile dintr-o cameră în alta. Când în sfârşit se aşezară, Lauren se pomeni la masa adulţilor, între Mira şi Sal. Nu mai văzuse atâta mâncare în viaţa ei. Desigur, curcan şi două boluri de dressing, munţi de cartofi piure şi vase cu sosuri de friptură, fasole verde cu ceapă, usturoi, risotto cu parmezan şi prosciutto, paste făcute în casă în supă de clapon, legume coapte şi pâine de casă.

– E dezgustător de multă mâncare, nu? spuse Mira aplecându-se spre ea şi râzând.

– E frumos, răspunse Lauren cu un surâs trist.

În capul mesei, Maria le ceru să înceapă o rugăciune care se termină cu o binecuvântare de familie. Apoi se ridică.

– Este prima Zi a Recunoştinţei când stau pe scaunul tatei. Se opri şi strânse din ochi cu putere. De unde se află, el se gândeşte cât de mult ne iubeşte pe toţi. Când deschise ochii, erau plini de lacrimi. Mâncaţi, le spuse, aşezându-se brusc. După o clipă de tăcere, discuţia reîncepu.

Mira întinse mâna spre platoul cu carne de curcan feliată şi i-l oferi lui Lauren.

– Uite. Tinereţea înaintea frumuseţii. Începu să râdă.

Lauren începu cu curcanul şi nu se opri. Îşi umplu farfuria cu vârf. Fiecare bucată era mai gustoasă decât precedenta.

– Cum merge cu înscrierea la colegiu? o întrebă Mira sorbind din vinul alb.

– Am expediat toate cererile. Făcu eforturi ca vocea să sune mai entuziastă. Cu doar o săptămână în urmă ar fi fost teribil de preocupată. Se temea că nu va fi admisă, că va fi despărţită de David, dar încă entuziasmată pentru viitor. Lucrurile stăteau altfel acum.

– Unde ai aplicat?

– La USC, UCLA, Pepperdine, Berkeley, UW şi Stanford, spuse oftând.

– Ai o listă impresionantă. Nu e de mirare că Angie e mândră de tine.

Lauren se uită la Mira.

– Mândră de mine?

– Aşa spune tot timpul.

Acest gând veni ca o săgeată care i-a străbătut pieptul.

– Oh.

Mira tăie curcanul în felii subţiri.

– Şi eu mi-aş fi dorit să merg la facultate. Poate la Rice sau la Brown. Dar pe atunci noi nu gândeam aşa. Sau eu, cel puţin. Dar Angie a făcut-o. Apoi l-am cunoscut pe Vince şi... ştii.

– Ce?

– Plănuiam să fac doi ani la colegiul comunitar din Fircrest, apoi doi la Western. Zâmbi. Într-un fel, a mers. N-am crezut că vor trece opt ani între anul doi şi ceilalţi, dar viaţa îşi urmează propriul plan. Se uită în încăpere, la masa copiilor.

– Aşadar, un copil te-a ţinut departe de colegiu.

Mira se încruntă.

– Ciudat mod de a o spune! Nu, doar că am luat-o mai uşor, asta-i tot.

După aceea, Lauren n-a mai putut nici să mănânce, nici să zâmbească. Şi-a terminat mâncarea – sau aşa a pretins – apoi a ajutat ca un automat la spălatul vaselor. Nu se putea gândi decât la copilul din pântec, cum va creşte mai mare şi mai mare şi va face lumea ei tot mai mică. În jur se vorbea despre copii şi sugari şi prieteni care le aveau pe amândouă. S-au oprit când a intrat Angie în încăpere, dar în clipa în care a plecat, femeile au reînceput discuţia despre ei.

Lauren îşi dorea să plece, să se strecoare nevăzută în noapte şi să dispară. Dar n-ar fi fost politicos, iar ea era genul de fată care respecta regulile şi se purta frumos cu cei din jur. Genul de fată care se lăsase convinsă de prietenul ei că nu se va întâmpla nimic dacă nu va folosi o dată prezervativul. Mă voi retrage, îi promisese el.

– Nu îndeajuns de repede, a murmurat ea, luându-şi bucata de plăcintă în living.

Gândurile îi erau departe când s-a aşezat între băieţii lui Livvy. S-a uitat lung la bucata de plăcintă neatinsă. Unul dintre

băieţi i se adresa încontinuu, punându-i tot felul de întrebări despre jucării de care ea nu auzise şi filme pe care nu le văzuse. Nu putea răspunde la nicio întrebare de acest gen. Abia îşi aducea aminte să zâmbească şi să clatine din cap, să pretindă că-l ascultă. Cum să se concentreze la întrebările unui copil când chiar acum, în această secundă, o viaţă nouă creştea în ea, cu fiecare bătaie a inimii ei? Îşi duse mâna la pântec, simţind cât este de plat.

– Vino cu mine.

Lauren îşi ridică brusc capul, luându-şi mâna de la burtă.

Angie era acolo, cu un şal de lână ecosez pe umeri. Fără a mai aştepta răspunsul lui Lauren, se întoarse şi se îndreptă spre uşile glisante de sticlă. Lauren porni în urma ei pe veranda din spatele casei. Se aşezară una lângă alta pe o bancă de lemn, odihnindu-şi picioarele pe balustrada curţii. Angie întinse în jurul lor şalul.

– Vrei să discutăm?

Delicateţea întrebării a bulversat-o pe Lauren. Voinţa a părăsit-o, lăsând locul unei disperări triste. O privi pe Angie.

– Ştii ce este dragostea, nu?

– Am fost îndrăgostită mult timp de Conlan, iar părinţii mei au fost căsătoriţi aproape cincizeci de ani. Aşa că ştiu câte ceva despre dragoste.

– Dar eşti divorţată. Aşa că ştii că se şi sfârşeşte.

– Da, se poate sfârşi. Dar poţi să-ţi faci o familie şi să dureze pentru totdeauna.

Lauren nu ştia nimic despre acest fel de dragoste, care nu este afectat de trecerea timpului. Nu ştia nici cum va reacţiona David la aflarea veştii despre copil. Îi va pieri zâmbetul. Va încerca să spună că nu contează, că o iubeşte şi că va fi bine, dar niciunul dintre ei nu va crede asta.

– Ţi-ai iubit soţul? o întrebă Lauren.

– Da.

Lauren îşi dori să nu fi pus întrebarea; atât de afectată era Angie acum. Dar nu se putu opri.

– Aşadar, el a încetat să te iubească?

– Oh, Lauren, oftă Angie. Răspunsurile nu sunt întotdeauna aşa de tranşante, când este vorba de astfel de lucruri. Dragostea ne poate face să trecem peste cele mai grele momente. Dar ea însăşi

poate genera cele mai grele momente ale noastre. Își lăsă privirea în jos spre mâna stângă goală. Cred că m-a iubit mult timp.

– Dar căsătoria voastră n-a durat.

– Am avut probleme mari, Lauren.

– Fiica voastră.

Angie își ridică privirea, evident surprinsă. Apoi zâmbi trist.

– Este o chestiune pe care nu mulți o aduc în discuție.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Îmi place să vorbesc despre ea câteodată. Oricum, moartea ei a fost începutul rupturii dintre mine și Con. Dar să vorbim despre tine. Te-ai despărțit de David?

– Nu.

– Atunci este ceva legat de facultate. Vrei să discutăm despre asta?

Facultatea.

Pentru o secundă, nu înțelese întrebarea. Facultatea i se părea ceva foarte depărtat acum, nu mai părea ceva real. Nu pentru o fată însărcinată. Sau pentru o femeie care ar fi dat orice să aibă un copil. Se uită la Angie dorind atât de mult să-i ceară ajutorul, încât simți un gust amar. Dar n-o putea face, nu-i putea mărturisi.

– Poate că este ceva mai serios, spuse Angie încet.

Lauren dădu șalul la o parte și se ridică. Îndreptându-se spre balustradă, se uită afară, în curtea întunecată.

Angie veni în urma ei, atingând-o încet pe umăr.

– Te-aș putea ajuta cumva?

Lauren închise ochii. Se simțea foarte bine să primească o astfel de ofertă. Dar nu avea cum s-o ajute altcineva. Știa asta. Trebuia să se descurce singură. Oftă. Ce alternativă avea? Împlinise șaptesprezece ani. Tocmai trimisese cererea de aplicație la facultate și plătise cu vârf și îndesat pentru asta. Era o adolescentă. Nu putea deveni mamă. Numai Dumnezeu știa ce mult înțelegea despre mamele care nu-și doreau copiii. Nu voia să facă asta unui copil. Era o moștenire grea și ura s-o transmită altcuiva. Iar dacă urma să rezolve problema... *Spune-i,* îi dicta subconștientul. *Dacă te poți gândi la problema asta, rostește-o.*

Iar dacă urma să facă avort, să-i spună lui David? Cum să nu-i

spună?

– Crede-mă, murmură, văzând cum îi iese respirația în fâșii albe, dantelate. Ar fi mai bine să nu știe.

– Ce-ai spus?

Lauren se întoarse spre Angie.

– Adevărul este că lucrurile stau cam prost în familia mea. Mama este iar îndrăgostită de un ratat – nu e o surpriză prea mare și nu prea mai muncește. Și ne... contrazicem pe tot felul de lucruri.

– Eu și mama ne-am înțeles destul de bine când eram de vârsta ta. Sunt sigură că..

– Crede-mă. Nu este același lucru. Mama mea nu este ca a ta. Lauren simți din nou cum sentimentul de singurătate i se ridică în gât. Îi evită privirea lui Angie înainte ca aceasta să-i citească din nou gândurile. Știi cum trăim.

Angie se apropie mai mult.

– Mi-ai spus că mama ta e tânără, nu? Treizeci și patru? Asta înseamnă că era o copilă când te-a născut. I-a fost greu. Sunt sigură că face tot ce-i stă în putință. Atinse încet umărul lui Lauren. Uneori trebuie să-i iertăm pe cei pe care-i iubim, chiar dacă ne este al dracu' de greu. Asta este.

– Mda, spuse Lauren abia șoptit.

– Mulțumesc că mi-ai împărtășit gândurile tale cu sinceritate, spuse Angie. E greu să discuți chestiuni de familie.

Și așa era – sentimentul acela cumplit că ai atins fundul cu picioarele. Lauren scruta întunericul, incapabilă s-o privească pe Angie. Încerca să găsească ceva de spus, dar nu găsi nimic și rosti doar un încet și aspru:

– Mulțumesc. M-a ajutat să vorbesc cu tine.

Angie o luă după umeri, strângând-o ușor.

– Pentru asta sunt prietenii.

Capitolul 18

Aşadar, el a încetat să te mai iubească? Toată noaptea, Angie s-a gândit la întrebarea lui Lauren. N-a părăsit-o nicio clipă, a bântuit-o neîncetat. Dimineaţă numai la asta se gândea. Aşadar, *el a încetat să te mai iubească*? Conlan nu-i spusese niciodată aşa ceva lui Angie. În lunile în care îşi destrămaseră căsnicia niciunul nu rostise: *Nu te mai iubesc.*

Nu le mai plăcuse traiul lor comun. Nu era deloc acelaşi lucru. Acea neînsemnată sămânţă *ce ar fi dacă* încolţi şi rodi. *Dacă el continua s-o iubească?* Sau *ar putea s-o iubească din nou?* Odată ce-i încolţi acest gând în minte, nimic nu mai conta.

O sună pe Livvy.

– Bună, Livvy. Aş vrea să-mi ţii locul astăzi, îi spuse fără a se mai obosi s-o salute.

– E weekendul de Ziua Recunoştinţei. De ce aş...

– Mă duc să-l văd pe Conlan.

– Bine, îţi ţin locul.

Surori. Slavă Domnului că existau.

Acum era aproape amiază şi Angie se afla la periferia oraşului Seattle. Ca întotdeauna, traficul se desfăşura bară la bară în acest oraş, care-şi construise străzile cu mulţi ani în urmă. O luă pe prima ieşire şi ajunse în centru. Uimitor, găsi un loc de parcare chiar vizavi de clădirea ziarului *The Times*. Parcă acolo. Se întrebă ce naiba căuta ea în acel loc. Nici măcar nu ştia dacă el lucra în ziua aceea. Nu mai ştia nimic despre viaţa lui de acum. Erau despărţiţi. Divorţaţi. Ce-o făcuse să creadă că el ar vrea s-o vadă? *Ai auzit asta, tată? Angela ta se teme.* Era adevărat. Şi nu putea trăi cu asta. Scoase repede oglinda să-şi verifice chipul. Observă fiecare rid pe care timpul şi viaţa le marcaseră pe chipul ei.

La naiba. De-ar fi avut timp pentru un peeling.

Fii curajoasă, Angie. Îşi luă poşeta şi intră în clădire.

Observă o nouă secretară.

– Am venit la Conlan Malone.

– Aveţi stabilită o întâlnire?

– Nu.

– Domnul Malone este ocupat astăzi. O să verific...

– Sunt soţia lui. Clipi, apoi se corectă. *Fosta* soţie.

– Oh. Daţi-mi voie să...

Henry Chase, ofiţerul de pază care lucra de foarte mult timp în această clădire, apăru de după colţ.

– Angie, spuse, zâmbindu-i. Nu te-am mai văzut de mult.

Ea răsuflă uşurată.

– Bună, Henry.

– Ai venit să-l vezi?

– Da.

– Vino cu mine.

Îi întoarse zâmbetul secretarei care ridică din umeri şi întinse mâna spre telefon.

Angie porni în urma lui Henry spre lifturi, îşi luă rămas-bun şi urcă. La etajul trei, păşi în centrul agitat al vieţii lui Conlan. Peste tot birouri. În acest weekend, multe dintre ele erau goale. Se bucura de asta. Totuşi erau multe chipuri cunoscute. Oamenii îşi ridicau privirea, zâmbeau nervos, apoi priveau spre biroul lui Conlan. Era îngrijorătoare vizita fostei soţii. Fără îndoială, vestea vizitei ei se răspândise de la un birou la altul; reporterilor le plăceau ştirile, dar mai ales să le transmită mai departe.

Îşi ridică bărbia, strânse poşeta cu mâinile transpirate şi continuă să meargă.

Ea îl văzu înainte ca el s-o zărească. Se afla la fereastra biroului de pe colţ, vorbind la telefon. Se îmbrăca în timp ce vorbea.

În clipa aceea, toate imaginile pe care şi le reprimase reveniră cu putere. Îşi aminti cum obişnuia s-o sărute dimineaţă de dimineaţă – era primul lucru pe care-l făcea – chiar şi când întârzia la serviciu şi cum ea îl respingea pentru că avea alte lucruri mai importante în gând. Ciocăni în uşa de sticlă. Conlan

se întoarse şi o văzu. Zâmbetul îi pieri încet, ochii i se îngustară. *Mânie? Dezamăgire?* Nu mai ştia, nu putea să-i mai citească pe chip. Poate că o privise cu tristeţe. Îi făcu semn să intre. Ea deschise uşa şi intră. El ridică un deget, apoi spuse în receptor:

– Nu, e în ordine, George. Am fost programaţi. Fotograful s-a pregătit. Aşteaptă deja în camionetă.

Angie se uită la biroul lui. Era acoperit de notiţe şi de scrisori; un teanc de ziare se afla într-o parte. Fotografiile ei nu mai erau acolo. Nu mai avea nimic personal pe birou, niciun indiciu despre cine era el în afara orelor de program. Nu se aşeză, temându-se că va începe să bată din picior sau să se agite nervoasă.

– Zece minute, George. Nu te mişca de acolo. Conlan închise telefonul, apoi se întoarse spre ea.

– Angie, a fost tot ce-a spus. Acel *De ce ai venit aici,* n-a fost rostit, dar se subînţelegea.

– Eram în oraş. M-am gândit că am putea...

– Nu ne-am potrivit orarul, Ange. Era George Stephanopoulos la telefon. Am o întâlnire cu el în... – se uită la ceas – 17 minute.

– Oh.

El întinse mâna spre servietă.

Ea se dădu un pas în spate, simţindu-se vulnerabilă acum.

El o privi.

Niciunul nu făcu vreo mişcare, nu scoase o vorbă. Încăperea se simţi plină de năluci şi sunete lungi pierdute. Râsete. Plânsete. Şoapte.

Şi-ar fi dorit să vină spre ea, s-o încurajeze cu un semn cât de mic. Atunci ea ar fi putut rosti un: *Îmi pare rău* şi el ar fi ştiut de ce se afla acolo.

– Trebuie să fug. Îmi pare rău. Vru să vină spre ea, probabil s-o bată pe umăr, dar se retrase înainte de a o atinge. Se priviră un moment mai lung, apoi el plecă.

Ea se prăbuşi într-un scaun în faţa biroului lui.

– Angie?

Nu ştia sigur de când stătea acolo uluită, incapabilă să se adune. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Diane VanDerbeek.

Angie nu se ridică. Nu era sigură c-o vor ţine picioarele.

– Diane. Mă bucur să te văd.

Şi aşa era. Diane lucra de mult cu Conlan. Ea şi soţul ei, John, fuseseră prietenii lor ani la rând. Conlan menţinuse prietenia cu ei şi după divorţ. Nu, nu era chiar aşa. Angie renunţase la ei fără să lupte. La câteva săptămâni după despărţirea lor, Diane o sunase. Angie nu-i răspunsese la telefon.

– Lasă-l în pace, pentru numele lui Dumnezeu. Abia işi revenise.

Angie se încruntă.

– Spui asta de parcă a fost distrus în urma divorţului. Era tare ca o stâncă.

Diane o privi în tăcere, de parcă s-ar fi gândit ce să-i spună. După un moment, se uită pe fereastră la ziua cenuşie de noiembrie. Gura ei care zâmbea neîncetat de obicei, rămase strânsă într-o linie subţire, poate chiar cu colţurile uşor lăsate.

Angie simţi cum se crispează. Diane era directă ca o reporteră. *Spun ceea ce văd,* fusese mantra ei. Indiferent ce observaţie ar fi vrut ea să facă, Angie era aproape sigură că nu avea chef s-o audă.

– Chiar îţi lipseşte aşa de mult? o întrebă Diane în final.

– Nu cred că vreau să discut despre asta.

– Am intrat de două ori anul acesta în biroul lui şi l-am găsit plângând. O dată când a murit Sophie şi a doua oară când te-ai decis să divorţezi. Vocea i s-a înmuiat, la fel şi privirea. Cu Sophie mi-am spus: *Ce trist c-a venit aici să plângă.*

– Încetează, murmură Angie.

– Am mai încercat să-ţi spun asta când mai conta, dar nu m-ai ascultat. Aşa că de ce-ai mai venit acum aici?

– M-am gândit că... Angie se ridică brusc. În aproximativ cinci secunde urma să pufnească în plâns. Iar dacă începea, Dumnezeu ştie când se mai oprea. Nu contează. Trebuie să plec. Am fost o proastă. Porni în fugă spre uşă. Când dădu colţul în hol, o auzi pe Diane spunându-i:

– Lasă-l în pace, Angie. L-ai rănit destul.

*

ANGIE ADORMI CU GREU ÎN NOAPTEA ACEEA. CÂND AJUNSE ÎN pat şi închise ochii, nu văzu decât amintiri care se derulau pe ecranul vieţii ei. Ea şi Conlan se aflau la New York cu patru ani în urmă, de aniversarea lui. El îi cumpărase o rochie Armani – prima ei rochie de firmă.

– A costat mai mult decât prima mea maşină. Nu cred c-o s-o pot purta. Ar trebui s-o returnăm, de fapt... sunt copii care mor de foame în Africa...

El se apropiase. Chipurile lor se reflectau în ovalul perfect al oglinzii din camera de hotel.

– Să nu ne facem probleme de copiii care mor de foame în seara asta. Eşti foarte frumoasă.

Ea se întoarse, îl prinsese în braţe şi privise în ochii lui albaştri, albaştri. Ar fi trebuit să-i spună atunci că-l iubea mai mult ca pe propria viaţă, mai mult ca pe copiii pe care Dumnezeu n-a vrut să i-i dăruiască. De ce n-o făcuse oare?

– Problema cu mătasea, spusese el trecându-şi mâna pe spatele ei, este că se dezbracă la fel de repede cum se îmbracă.

Ea simţise fiori de dorinţă atunci; îşi amintea asta foarte clar. Dar nu era perioada potrivită pentru concepţie.

– Nu este momentul potrivit, îi spusese ea, neobservând decât mult mai târziu, ce mult îi răpiseră lui vorbele acelea.

Femeie proastă. Proastă.

O altă amintire îşi făcu loc. Mai recentă. De data asta erau la San Francisco cu afaceri. Ea ţinea o campanie strălucită pe o chestiune de interes naţional. Conlan venise s-o însoţească. Se gândise că vor avea un weekend romantic, sau cel puţin el aşa sperase. Ea fusese de acord pentru că... weekendurile romantice erau din ce în ce mai rare pentru ei acum.

În barul Promenade, la etajul 34, deasupra străzilor aglomerate din San Francisco, se aşezaseră la o masă de lângă geam. Oraşul, în toată splendoarea lui, strălucea în jurul lor. Conlan s-a scuzat şi s-a dus la toaletă. Angie a comandat un Cosmopolitan pentru ea şi Maker's Mark cu gheaţă pentru el. În timp ce aştepta, a consultat din nou statisticile companiei. Chelneriţa le-a adus băuturile.

Angie a fost uluită de nota de plată.

– Şaptesprezece dolari pentru un Cosmopolitan?

– Vă aflaţi la Promenade, i-a răspuns chelneriţa. Renumele acestui loc costă. Doriţi băuturile?

– Desigur, mulţumesc.

Conlan a revenit după un minut. Abia s-a aşezat, când Angie s-a aplecat spre el şi i-a spus:

– Mi s-a părut exagerat. Şaptesprezece dolari pentru o băutură.

El a oftat, apoi a zâmbit. Fusese un zâmbet forţat?

Atunci, ea nu gândise aşa.

– Lasă planurile de economisire ale familiei DeSaria în seara asta. Avem bani, Ange. Ne putem permite să-i cheltuim.

În cele din urmă, ea a înţeles. El nu venise în deplasarea asta în căutarea dragostei, ci mai degrabă a unei vieţi diferite. Era felul lui de a se lupta cu un vis care nu se împlinea. Voia să-şi reamintească sieşi şi ei că puteau avea o viaţă minunată chiar şi fără copii, că weekendurile petrecute în afara casei erau recompensa pentru o casă prea goală şi o cameră a copilului care rămăsese pustie. Ea ar fi trebuit să spună atunci: *Atunci o să comand trei băuturi... şi homari.*

Ar fi fost aşa de uşor. El ar fi sărutat-o şi poate ar fi început *o viaţă nouă* pentru ei.

Dar ea începuse să plângă.

– Nu-mi cere să renunţ la asta, murmurase. Nu sunt pregătită.

Şi imediat, noul lor început revenise în cenuşiul vieţii lor comune.

De ce nu văzuse adevărul când fusese chiar lângă ea, când împărţise patul cu el noapte de noapte? În tot timpul acesta, se gândise că încercările eşuate de a avea un copil le distruseseră dragostea. Dar acesta nu era întregul adevăr. O distruseseră pe ea, iar ea, la rându-i, distrusese relaţia lor. Nu era de mirare că el divorţase. Nu era de mirare. *De două ori am intrat în biroul lui şi l-am găsit plângând... Cât de trist că a venit aici ca să plângă...*

SÂMBĂTA SEARA RESTAURANTUL ERA ARHIPLIN. TOATE MESELE erau ocupate, iar o mulţime de doritori aşteptau să le vină

rândul. Angie era mulţumită de cum mergea afacerea. Mai precis pentru că nici nu avea timp să se mai gândească. Gândurile erau ultimul lucru pe care şi-l dorea. La închidere a apărut Mira care se grăbea să intre din cauza frigului.

– Ei? a întrebat-o. Livvy mi-a spus că te-ai dus să-l vezi pe Conlan. Cum a mers?

– Nu prea bine.

– Oh. Chipul rotund al Mirei păru să se schimonosească.

– Îmi pare rău.

– Nu la fel de mult cum îmi pare mie, crede-mă.

Iubirea ne poate trece de cele mai grele momente. Dar ne şi poate crea cele mai grele clipe. Tot weekendul Lauren s-a gândit la discuţia cu Angie. Continua să spere că răspunsul se afla cumva acolo, aşteptând ca ea să fie destul de inteligentă să-l descopere. Pentru că aşa cum era acum, nu vedea nimic, în afară de decizii proaste.

Nu voia să devină mamă.

Nu voia nici să renunţe la copil. Îşi *dorea* doar să nu fie însărcinată.

Duminică era teribil de îngrijorată. O ignorase pe Angie în timpul orelor de program şi se strecurase afară din restaurant, fără să-şi ia rămas-bun de la nimeni. Plecase pe jos spre casă, fără să aştepte autobuzul care traversa oraşul. Indiferent cât ar fi încercat să se gândească la alte lucruri, COPILUL era întotdeauna acolo.

Undeva, pe drum, începu să plouă. Îşi ridică gluga şi continuă să meargă. Vremea se potrivea cu dispoziţia ei. Simţea o plăcere perversă să meargă prin frig şi umezeală. Coti spre casă şi-l văzu. David stătea în faţa apartamentului ei, cu un buchet de trandafiri roşii în mână. În ploaie.

– Hei, Trixie.

Se simţi inundată de dragoste, arzând ca o flacără. Alergă spre el, prinzându-l cu braţele după gât. O ridică în braţe şi o strânse la piept că abia mai respira. *Mă iubeşte.* Tocmai asta uitase ea în această săptămână. Nu mai era singură. Ea nu era ca mama. Alunecă din nou pe picioarele ei, zâmbindu-i, clipind des prin ploaie.

– Am crezut că lipsiţi din oraş până mâine-dimineaţă.

– Mi-a fost dor de tine, aşa că am venit mai devreme.

– Mama ta nu cred c-a fost prea fericită din acest motiv.

– I-am spus că am test la chimie. Zâmbi. N-ar vrea ca Stanfordul să se răzgândească. Viitorul meu este de aur, nu ştii?

Lui Lauren îi pieri zâmbetul. *Viitorul lui era de aur. Stanford.*

Singurătatea reveni cu şi mai multă putere, făcând-o să se simtă mai bătrână ca David şi infinit mai departe, chiar dacă se afla în braţele lui. Trebuia să-i spună despre copil. Asta trebuia.

– Te iubesc, David. Simţea că va pufni în plâns, dar lacrimile i se amestecară cu ploaia şi fură spălate înainte ca el să le vadă.

– Şi eu te iubesc. Acum să urcăm în maşină, înainte să facem pneumonie. Îi zâmbi. E o petrecere acasă la Eric.

Ea ar fi vrut să-i spună: *Nu, nu în seara asta,* şi să-l ducă în apartamentul ei sărăcăcios şi să închidă uşa. Dar odată ce rămâneau singuri, va trebui să-i spună adevărul şi nu voia s-o facă. Nu deocamdată, oricum. Mai voia încă o noapte în care să fie copii. Speed Racer şi Trixie, râzând cu prietenii lor. Aşa că atunci când el o luă de mână şi o trase spre maşină, îl urmă.

Iubirea ne poate ajuta să depăşim cele mai grele momente. Te rog, Doamne, se gândi, *fă să fie adevărat.*

Capitolul 19

Visele lui Angie din noaptea aceea erau alb-negru, imagini estompate dintr-un album uitat de familie cu momente trecute sau care n-au existat niciodată. Se afla în parcul Searle, la călușei, făcând cu mâna unei fetițe cu părul negru, cu ochii albaștri ai tatălui ei....

Încet, figura fetei s-a estompat și a dispărut, ca și cum ar fi fost învăluită în ceața care acoperise lumea. Apoi l-a văzut pe Conlan pe terenul de fotbal, antrenând echipa celor mici. Imaginile erau volatile și neclare, pentru că ea nu fusese niciodată acolo în tribune să-și urmărească soțul antrenând copiii amicilor, să bată din palme când Billy VanDerbeeck a marcat de la centru. Ea rămăsese acasă în zilele acelea, strânsă în poziție fetală în pat. *Doare prea tare*, îi spusese soțului ei când acesta o implorase să-l însoțească. De ce nu se gândise atunci la nevoile lui?

– Îmi pare rău, Con, murmură în visul ei, întinzând mâna după el.

Se trezi respirând cu greutate. În orele următoare a rămas cuibărită în pat pe o parte, încercând să-și facă ordine în gânduri. Nu ar fi trebuit să încerce să se întoarcă în timp; o durea prea mult. Unele lucruri se pierd pur și simplu. Ar fi trebui să știe asta.

Încă o dată realiză că plângea. Când auzi o bătaie în ușă, perna îi era udă de lacrimi.

Mulțumesc, Doamne, se gândi. Era cineva care să-i abată gândurile de la trecut.

Se ridică și-și îndepărtă părul căzut în ochi. Dând pătura la o parte, coborî din pat și porni împleticindu-se pe scări.

– Vin. Nu pleca, strigă.

Uşa se deschise larg. Le văzu pe mama, pe Mira şi pe Livvy, îmbrăcate cu hainele de duminică.

– Este Naşterea lui Hristos, spuse mama. Vii cu noi la biserică.

– Poate duminica viitoare, le spuse Angie obosită. M-am culcat târziu azi-noapte. N-am dormit bine.

– Sigur că n-ai dormit, spuse mama.

Angie ştia când se lovea de un zid, iar când femeile DeSaria îşi puneau ceva în minte, alcătuiau cu minţile lor un zid din cea mai solidă cărămidă.

– Bine.

*

I-AU TREBUIT CINCISPREZECE MINUTE SĂ FACĂ DUŞ ŞI SĂ SE îmbrace, să-şi usuce părul. Alte trei minute să se machieze şi era gata de plecare.

Pe la ora zece opreau în parcarea bisericii.

Angie a ieşit în dimineaţa rece de decembrie şi s-a simţit ca şi cum ar fi mers înapoi în timp. Era din nou o fetiţă îmbrăcată în alb, la prima comuniune... apoi femeie în ziua nunţii... apoi o femeie în doliu plângându-şi tatăl. Multe din viaţa ei se petrecuseră în spatele acestor ferestre pictate.

S-au aşezat în rândul al treilea, unde Vince şi Sal aliniaseră copiii după înălţime. Angie a stat lângă mama.

În următoarea jumătate de oră, repetă mişcările din tinereţe: ridicându-se, îngenunchind şi ridicându-se din nou. Pe la rugăciunea de încheiere realiză că se schimbase ceva în ea, că revenise cumva la loc, deşi nu simţise că nu era în regulă până acum.

Credinţa o însoţise tot timpul curgându-i prin vene, aşteptându-i întoarcerea. O cuprinse un fel de pace, o făcu să se simtă mai puternică, mai sigură pe sine. Când s-a terminat slujba, a ieşit afară în frig şi s-a uitat peste stradă. Acolo era *parcul Searle.* Caruselul din visul ei strălucea în razele ascuţite ale soarelui. Crescuse jucându-se în parcul acesta. Şi copiilor ei i-ar fi plăcut.

Traversă strada auzind râsete care n-au existat niciodată.

Împinge-mă, mamă.

Se aşează pe grilajul rece, din fier forjat şi închise ochii gândindu-se la adopţia care nu mersese, la copiii pe care nu-i avusese, la Sophie care-i murise prea repede, la căsătoria destrămată. Plânse pentru asta. Suspine grele care păreau că-i sparg pieptul şi-i rănesc inima, dar când s-au terminat avea sufletul uscat. În sfârşit.

Îşi ridică faţa spre cerul albastru, clar. Îşi simţi tatăl lângă ea, o prezenţă caldă în aerul rece.

– *Angie!*

Se şterse la ochi.

Mira traversa strada în fugă, cu fusta lungă lovindu-i-se de picioare. Abia mai respira când a ajuns la parc.

– Eşti bine?

I-a fost uimitor de uşor să zâmbească.

– Ştii ceva? Chiar sunt bine.

– Nu glumeşti?

– Nu glumesc.

Mira se aşeză lângă ea. Loviră nisipul cu picioarele, iar caruselul a început să se învârtească.

Angie s-a lăsat pe spate şi s-a uitat la cer. Se mişca din nou.

LAUREN ŞI-A PETRECUT ZIUA URMĂTOARE ADUNÂNDU-ŞI curajul. Era întuneric când a ajuns la Mountainaire. Poarta era închisă, iar casa paznicului părea părăsită. Un bărbat în uniformă cafenie înşira ghirlandele de Crăciun de-a lungul gardului de fier forjat, care proteja casele din perimetru.

S-a dus la casa paznicului şi s-a uitat pe fereastră. Un scaun gol era aşezat în spatele unui birou plin cu reviste de maşini.

– Vă pot fi de folos?

Era omul cu luminile. Părea iritat de prezenţa ei, sau poate asta era slujba lui.

– Am venit la David Haynes.

– Vă aşteaptă?

– Nu. Abia rosti aceste vorbe. Nu era de mirare. Petrecerea de noaptea trecută fusese foarte zgomotoasă. Ea şi David strigaseră unul la altul ca să se audă. Mai apoi, după ce el plecase acasă – asta în cazul în care apăreau ai lui – ea plânsese până ce adormise.

Acesta nu era un secret pe care să-l păstreze. Se dezvolta în interiorul ei.

În faţa ei poarta zvâcni o dată, apoi se deschise spre interior.

Lauren îi mulţumi portarului, cu toate că nu-l vedea prin ferestruica aceea. Nu vedea în suprafaţa aceea pătrată decât propria imagine: *o fată slabă, speriată, cu părul roşu, cârlionţat, ochii căprui deja plini de lacrimi.*

Până să ajungă acasă la David parcursese un traseu lung, mergând în jos şi-n sus pe străzi necunoscute – începuse să plouă. Nu prea tare, mai mult o ceaţă care-i îmbrobona obrajii şi-i îngreuna respiraţia.

În cele din urmă ajunse acasă la el. Casa maiestoasă în stil georgian, părea o felicitare de Crăciun de la Hallmark. Era casa perfectă pentru vacanţă, cu lumini aprinse peste tot, cu imitaţii de lumânări la ferestre, coroniţe de brad deasupra uşii de la intrare.

Împinse poarta de la intrarea în acel grup de case şi merse pe cărarea pietruită până la uşa de la intrare. Când ajunse la uşă, lumina se aprinse automat. Sună la sonerie. Se auzi o simfonie; poate Bach.

Domnul Haynes răspunse la uşă, îmbrăcat în pantaloni kaki şi o cămaşă albă, ca zăpada proaspăt căzută. Avea părul impecabil ca şi bronzul.

– Salut, Lauren. Ce surpriză.

– Ştiu că e târziu, sir. Aproape şapte şi jumătate. Ar fi trebuit să sun înainte. De fapt, am făcut-o, dar n-a răspuns nimeni.

– Aşa că ai venit, oricum.

– Mi-am imaginat că sunteţi plecat şi eu... chiar trebuie să-l văd pe David.

El îi zâmbi.

– Nu-ţi face probleme. Joacă acel joc blestemat din nou. Sunt sigur că va fi fericit să te vadă.

– Vă mulţumesc, sir. Simţea că poate respira din nou.

– Du-te jos. Îl trimit pe David.

Covorul de pe scară era atât de gros încât paşii ei nu se auziră. Jos era o încăpere mare şi perfect decorată. Covoare de culoarea inului, o sofa supradimensionată crem, din piele, cu

perne aurii şi gri, o măsuţă de cafea din marmură deschisă la culoare. Uşi de lemn sculptate ascundeau un televizor uriaş cu plasmă.

Se aşeză stingherită pe sofa, aşteptând. Nu auzi paşi pe scări, dar brusc David năvăli în încăpere prinzând-o în braţele sale.

Ea se atârnă de gâtul lui.

Ar fi dat orice să intoarcă timpul, să nu aibă nimic mai important să-i spună decât cât îl iubea de mult. Adulţii discută adesea despre greşelile lor, despre cât de mult costă o greşeală. Îşi dori să-i fi ascultat.

– Te iubesc, David. Auzi tonul ei disperat şi clipi des. El se încruntă, se retrase. Ei îi displăcu asta, faptul că se retrăsese.

– Te-ai purtat ciudat în ultima vreme, îi spuse el întinzându-se pe sofa trăgând-o peste el.

Ea îl evită, apoi îngenunche lângă sofa.

– Părinţii tăi sunt acasă. Nu putem...

– Doar tata. Mama este la o colectă de fonduri în oraş. Încercă din nou s-o tragă deasupra.

Şi ea ar fi vrut. Să-l sărute, să-l lase s-o atingă, până când ar fi uitat totul despre... *copil*.

Îl împinse cu blândeţe, apoi se ridică.

– David. Se pare că tot ce a putut face a fost să-i rostească numele.

– Ce s-a întâmplat? Mă sperii.

Ea nu se putu abţine; lacrimile îi inundară ochii.

– Nu te-am mai văzut plângând până acum. Ea auzi cum în vocea lui începea să se simtă panica.

Trase aer adânc în piept.

– Îţi aminteşti acel joc Longview? Primul joc de casă al anului?

Confuzia i se citea lui David pe chip.

– Mda, 21-7.

– Eu mă gândeam la un altfel de scor.

– Poftim?

– După partidă am fost cu toţii la Rocco's la pizza, apoi în parcul de stat.

– Mda. Ce vrei să spui, Lo?

– Tu ai luat Escalade-ul mamei tale, spuse ea cu blândeţe, amintindu-şi totul. Felul în care el dăduse pe spate bancheta şi scosese o pătură bleu şi o pernă cu şnur. Totul în afară de cel mai important accesoriu.

Un prezervativ.

Parcaseră la capătul plajei sub marginile dantelate ale pădurii vechi de pini. Luna uriaşă, argintie era deasupra lor, conferind chipurilor lor un aer metalic, lucios. La radio, se auzea *Truly Madly Deeply* a lui Savage Garden.

Şi el îşi amintea. Văzu cum amintirile îi puseră stăpânire pe chip. *Ştiu* exact când a înţeles. Teama îi îngustă privirea. Se retrase încruntându-se.

– Îmi amintesc.

– Sunt însărcinată.

El scoase un sunet care ei i-a sfâşiat inima, un oftat care s-a pierdut în tăcere.

– Nu. Închise ochii. La naiba! La naiba!

– Bănuiesc c-am lămurit cu precizie problema. Îl simţi cum se depărtează de ea şi o duru mai mult decât şi-ar fi imaginat. Ea încercase să se pregătească pentru asta, dar dacă el n-ar mai fi iubit-o, n-ar fi suportat.

Încet, deschise ochii, se întoarse şi o privi posac.

– Eşti sigură?

– Da.

– Oh, exclamă el. Cu toate că era speriat şi uluit, încercă să-i zâmbească şi să-i alunge disperarea. Ce este de făcut acum? A întrebat cu o voce groasă şi încordată.

Ea a refuzat să-l privească. Era sigură că el era gata să izbucnească în plâns. Nu suporta să-l vadă cedând.

– Nu ştiu.

– Ai putea... face... ştii tu?

– *Un avort.* Lauren strânse din ochi, simţind că i se rupe ceva în suflet. Lacrimile îi ardeau ochii, dar refuzau să curgă. La asta se gândise şi ea. Şi atunci de ce o durea atât de tare să-l audă rostind aceste cuvinte? Probabil acesta este răspunsul.

– Da, spuse el prea repede. O să-l plătesc eu. Şi o să merg cu tine.

Se simţea ca şi cum s-ar fi înecat încet.

– Bine. Chiar şi ei i se păru că vocea i-a sunat foarte distant.

LAUREN PRIVI PE FEREASTRĂ LA AMESTECUL DE VERDE ŞI AURIU al peisajului şi încercă să nu se mai gândească încotro se îndreaptă şi cu ce scop. David era alături de ea, cu mâinile strânse pe volan. Nu schimbaseră niciun cuvânt aproape de o oră. Ce mai era de spus acum? Mergeau să rezolve *problema*.

Ea se cutremură la acest gând, dar ce putea să facă?

Drumul de la West End la Vancouver părea că nu se mai termină şi cu fiecare kilometru tot corpul i se încorda. Putea face asta mai aproape de casă, dar David n-a vrut să rişte să fie văzut. Familia sa era în relaţii de prietenie cu prea mulţi medici locali. Acolo, undeva, zări clinica prin geamul aburit al maşinii. Ea se aştepta să vadă grupuri care să picheteze cu postere pe care să scrie lucruri teribile şi care să arate imagini care-ţi frângeau inima, dar intrarea era goală şi liniştită astăzi. Poate nici protestatarii nu voiseră să iasă pe o astfel de zi rece şi posomorâtă.

Lauren închise ochii, luptându-se cu panica tot mai accentuată.

David o atinse pentru prima oară. Mâna îi tremura şi era rece; în mod ciudat, îngrijorarea lui îi dădu ei putere.

– Te simţi bine?

Ea îl iubi şi mai mult pentru că-i pusese această întrebare, pentru că era cu ea şi pentru că şi el o iubea. I-ar fi spus asta, dar nu putea rosti niciun cuvânt. Când parcară, întreaga greutate a hotărârii luate începu s-o apese. Nu avea doar o grijă de ceva, ci urma să facă *un avort*.

Pentru o clipă, care i se păru îngrozitoare, nu se putu mişca. David înconjură maşina şi-i deschise portiera. Îl luă de mână. Împreună, porniră spre clinică. Un pas, apoi altul; numai la asta îşi îngădui să se gândească.

El îi deschise uşa.

Sala de aşteptare era plină de femei – de fete mai ales, majoritatea singure, cu capetele plecate ca în rugăciune sau disperare, cu genunchii strânşi. Un gest tardiv. Unele se făceau că răsfoiesc reviste; altele nu pretindeau că ar putea exista ceva

care să le distragă de la scopul pentru care se aflau acolo. David era singurul bărbat din încăpere.

Lauren se duse la recepție și își spuse numele, apoi reveni pe un scaun liber și completă fișele pe care le primise. Când le termină, le duse înapoi la recepție și i le înmână femeii care le citi.

– Ai împlinit șaptesprezece ani? o întrebă ridicându-și privirea.

Lauren simți o umbră de panică. Intenționase să mintă în privința vârstei, dar fusese prea emoționată să gândească clar.

– Am aproape optsprezece ani. Trebuie să... vocea îi deveni imperceptibilă. Am nevoie de acceptul mamei pentru... *asta*?

– Nu în statul Washington. Am vrut doar să mă asigur că datele sunt exacte. Pari mică.

Ea înclină din cap ușurată.

– Oh.

– Ia loc. Te vom chema noi.

Lauren se duse înapoi la locul ei. David se așeză lângă ea. Se ținură de mână, dar fără a se privi. Lauren se temea că va izbucni în plâns dacă se vor privi. Citise broșura de pe masă, lăsată de o altă nefericită.

Procedura de avort. Odată declanșată nu durează mai mult de cincisprezece minute.

...recuperarea se face în douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore...

disconfort minim...

Închise broșura și o puse deoparte. Poate că era foarte tânără, dar știa că ceea ce conta nu era durerea, perioada de recuperare sau durata procedurii.

Ceea ce conta era dacă se va putea împăca cu ce urma să facă.

Își apăsă o mână pe pântecul încă plat. Exista viață în interiorul ei.

Viață.

Era mai ușor să nu se gândească astfel la sarcina ei, să se gândească doar ca la o procedură, care dura cincisprezece minute și care îi putea rezolva problema. Dar dacă nu era așa? Dacă va plânge tot restul vieții după acest copil pierdut? Dacă va fi marcată pentru totdeauna de această zi?

Îşi ridică privirea spre David.

– Eşti sigur?

El păli.

– Ce alternativă am avea?

– Nu ştiu.

O femeie intră în sala de aşteptare. Cu un carnet în mână, citi câteva nume.

– Lauren. Sally. Justine.

David îi strânse mâna uşor.

– Te iubesc.

Lauren tremura când s-a ridicat în picioare. S-au ridicat şi celelalte două fete. Lauren a zăbovit cu privirea pentru ultima oară asupra lui David, apoi a pornit pe hol în urma asistentei îmbrăcate în alb.

– Justine, la cabinetul doi, a spus femeia oprindu-se în faţa uşii închise.

O adolescentă speriată a intrat şi a închis uşa în urma ei.

– Lauren, cabinetul trei, a spus femeia după câteva secunde, deschizând o uşă. Îmbracă halatul şi pune-ţi boneta.

De data asta, Lauren era adolescenta speriată, care a intrat în cabinet. Când s-a dezbrăcat de haine şi a îmbrăcat halatul şi boneta de hârtie, n-a putut să nu remarce ironia: ***bonetă şi robă.*** Ca elevă în an terminal, asta întrecea cu mult imaginaţia ei. S-a aşezat pe marginea mesei.

Uşa s-a deschis. A intrat un bărbat în vârstă, cu bonetă şi o mască lejeră care i se lovea de gât când se mişca. Părea obosit şi tocit, ca un creion vechi.

– Bună, i-a spus, uitându-se la fişa ei. Lauren. Pune-ţi picioarele pe suporţi şi întinde-te pe spate. Aşază-te confortabil.

A intrat altă persoană.

– Bună, Lauren. Sunt Martha. Îl voi asista pe doctor. O bătu uşor pe mână.

Lauren simţi cum lacrimile îi pişcă ochii, apoi ii întunecă vederea.

– Vei fi gata în câteva minute, i-a spus asistenta.

Gata.

În câteva minute.

Fără copil.
Procedura.
Şi ea ştiu.
Se ridică în şezut.
– Nu pot s-o fac, spuse încet, simţind lacrimile cum i se rostogolesc pe obraji.
Doctorul oftă greu. Ochii lui trişti, cu pleoapele căzute, îi spuneau cât de des asistase la acest moment.
– Eşti sigură? Se uită pe fişa ei. Intervalul în care ţi se poate aplica procedura....
– *Avortul,* spuse Lauren rostind cuvântul tare pentru prima oară. Păru că-i taie limba cu marginile sale ascuţite.
– Da, zise el. Avortul nu mai poate avea loc după asta.
– Ştiu. Pentru prima oară, după zile întregi, era sigură de ceva şi această siguranţă o calmă. Nu mă voi răzgândi. Şi-a scos boneta.
– Bine. Îţi doresc noroc, a spus el şi a ieşit.
– *Planificarea familială* te poate ajuta cu *adopţia*... dacă asta te interesează, i-a spus asistenta. Fără a mai aştepta răspunsul, a ieşit şi ea.
Lauren a rămas acolo singură. Emoţiile îi erau amestecate. Era mulţumită de decizia luată. Era singurul mod în care îşi putea continua viaţa. Avea convingerea că *doar femeia are dreptul să aleagă,* iar aceasta era alegerea ei. Se dădu jos de pe masă şi începu să se îmbrace.
Făcuse ceea ce trebuia. Făcuse. Ştia asta cu toată fiinţa ei.
Dar ce va spune David?

După câteva ore, Lauren se afla pe sofaua crem din livingul familiei, alături de David. Sus, la etaj, poate că se desfăşura viaţa obişnuită; aici jos, era o linişte ciudată. Îl ţinea atât de strâns de mână că o dureau degetele. Nu se putea opri din plâns.
– Ne vom căsători, presupun, spuse el pe un ton indiferent.
A durut-o mai rău ca orice altceva să-l audă atât de distrus. S-a întors spre el atunci prinzându-l în braţele sale. Simţea lacrimile adunându-i-se în gât; fiecare o ardea. S-a retras un pic, destul ca să-l vadă. El părea distrus. Încerca din greu să pară

matur, dar privirea îi trăda tinerețea. Ochii îi erau marcați de teamă, gura îi tremura. Îi atinse obrazul umed.

– Dacă sunt însărcinată nu înseamnă...

David se depărtă de ea.

– Mamă!

Doamna Haynes apăru în prag, îmbrăcată cu un costum negru, impecabil, cu o bluză albă. Ținea în mâini o cutie cu pizza.

– M-a sunat tatăl tău. S-a gândit că v-ar plăcea o pizza, a spus ea trist, uitându-se la David. Apoi a început să plângă.

Capitolul 20

LAUREN N-AR FI CREZUT CĂ S-AR PUTEA SIMŢI MAI PENIBIL. În seara aceea, stând într-un fotoliu elegant din living, lângă un foc care ar fi trebuit s-o încălzească, a realizat ce mult s-a înşelat. Imaginea doamnei Haynes plângând a fost aproape insuportabilă. Reacţia lui David la lacrimile mamei sale a fost şi mai rea. În timpul acelor ţipete, certuri, discuţii, plânsete, Lauren a încercat să spună cât mai puţin posibil.

Ca şi cum ar fi fost doar vina ei.

În mintea ei ştia că nu era aşa. Amândoi făcuseră acest copil, dar de câte ori o povăţuise mama pe Lauren să aibă prezervative în poşetă? Niciun bărbat când este în erecţie nu mai are mintea întreagă, îi repetase ea, iar consecinţele le vei suporta tu.

Acestea fuseseră sfaturile despre sex primite de la mama ei. Lauren ar fi trebuit s-o asculte.

– Am relaţii la Los Angeles şi la San Francisco, spuse domnul Haynes trecându-şi mâna prin părul rărit. Medici excelenţi. Şi discreţi. Nu va afla nimeni.

Dezbăteau acest subiect de cel puţin zece minute. După bătăi puternice în piept şi întrebări cum aţi putut fi atât de neatenţi, ajunseseră în final la întrebarea-cheie. Ce facem acum?

– A încercat, le spuse David.

– În Vancouver, adăugă Lauren. Abia îşi putea auzi propria voce.

Doamna Haynes o fixa cu privirea. Încet, încet, s-a aşezat. Mai bine zis, s-a prăbuşit.

– Suntem catolici, spuse ea.

Lauren i-a fost recunoscătoare pentru această mică informaţie.

– Da, răspunse ea. Şi... mai este ceva. Nu voia să rostească cuvântul cu voce tare – copilul sau viaţa – dar era acolo oricum, o prezenţă ca mobila sau muzica ce răzbătea din încăperea alăturată.

– Am cerut-o pe Lauren în *căsătorie*, spuse David.

Ea vedea cât de tare încerca să fie puternic şi îl iubi pentru asta; mai văzu şi că era gata să cedeze şi se urî pentru asta. El înţelegea totul acum, la ce va trebui să renunţe. Cum putea dragostea să ceară atâtea sacrificii şi să supravieţuiască?

– Sunteţi prea tineri să vă căsătoriţi, pentru numele lui Dumnezeu. Spune-le şi tu, Anita.

– Suntem prea tineri şi pentru a avea un copil, spuse David. Asta îi reduse pe toţi din nou la tăcere.

– Mai există şi *adopţia*, spuse doamna Haynes.

David ridică privirea.

– Aşa este, Lauren. Există oameni care ar iubi acest copil.

Speranţa din glasul lui o făcu să cedeze. Lacrimile îi împăienjeniseră privirea. Ar fi vrut să se împotrivească, să le spună că ea putea iubi acest copil. *Copilul ei. Copilul lor.* Dar îi pierise glasul.

– O să-l sun pe Bill Talbot, spuse domnul Haynes. Îmi va da o relaţie bună, cu siguranţă. Vom găsi un cuplu care să-i ofere un cămin bun.

Spusese asta de parcă ar fi renunţat la un căţel.

Doamna Haynes îşi urmări soţul cum iese din încăpere, apoi oftă, lăsând capul în jos.

Lauren se încruntă. Ei se purtau ca şi cum ar fi luat deja o hotărâre.

David veni la ea. Nu-i văzuse niciodată ochii atât de trişti. Îi luă mâna, o strânse uşor. Aşteptă ca el să spună ceva; era aproape disperată să-l audă spunându-i: *Te iubesc*. Dar el nu spuse nimic.

Ce era de spus? Nu exista un răspuns la această situaţie, nu exista un drum care să nu-i provoace cuiva – în special lui Lauren – durere în suflet. Nu era încă pregătită să ia această hotărâre.

– Să mergem, Lauren, spuse în final doamna Haynes ridicându-se.

– O pot duce eu acasă, mamă.

– O voi face eu, spuse doamna Haynes pe un ton care, chiar şi în starea dificilă în care se afla, nu suporta niciun dezacord.

– Atunci mergem toţi trei, spuse David luând-o pe Lauren de mână.

Au pornit după doamna Haynes spre garajul unde se afla acel Cadillac Escalade negru şi strălucitor. *Scena crimei.*

David deschise portiera pasagerului. Lauren ar fi vrut să se împotrivească, să nu stea în faţă, dar nu voia să pară needucată. Cu un oftat, s-a aşezat pe scaun. CD-playerul a intrat imediat în funcţiune. Acordurile stinghere, obsedante, ale melodiei *Hotel California* răzbătură în maşină.

David i-a spus mamei s-o ia pe autostrada de vest; apoi nu vorbiră. Cu fiecare secundă de tăcere care trecea, Lauren simţea cum i se încordează stomacul. Avea un sentiment terifiant că doamna Haynes voia s-o vadă pe mama ei; acesta era motivul pentru care o conducea acasă.

Ce putea spune ea la asta? Ar fi ajuns acasă cam pe la miezul nopţii.

– Mama este plecată din oraş cu afaceri, spuse Lauren o minciună în grabă, urând felul în care o făcea să se simtă.

– Am crezut că e coafeză, spuse mama lui.

– Este. Are o prezentare. Una din acelea în care sunt informate despre toate produsele noi. Lauren îşi aminti că şeful mamei se ducea la astfel de prezentări.

– Înţeleg.

– Mă puteţi lăsa aici, spuse Lauren. Nu are rost....

– Pe autostradă? s-a încruntat doamna Haynes. Nu cred că e potrivit.

Lauren a înghiţit cu greutate. Nu-şi găsea glasul. De pe bancheta din spate, David îi dădu mamei instrucţiuni cum să ajungă la blocul lui Lauren.

Au oprit în faţa clădirii dărăpănate. În lumina lunii, părea scoasă dintr-un roman al lui Roald Dahl, un loc de genul *biata copilă trăieşte în acest loc mizerabil*. David a coborât din maşină şi a venit la portiera ei. Doamna Haynes a trântit portiera, apoi s-a întors încruntându-se. Lauren a clipit la zgomotul puternic.

– Aici locuieşti?

– Da.

În mod surprinzător, chipul doamnei Haynes păru să se îmblânzească. Oftă adânc.

David încercă să deschidă portiera.

– David este singurul copil pe care l-am putut avea, spuse doamna Haynes. A fost un miracol. Poate că l-am iubit prea mult. Maternitatea... te schimbă cumva. N-am vrut decât să-l știu fericit, să poată face alegerile pe care eu nu le-am putut face. O privi pe Lauren. Dacă tu și David vă căsătoriți și păstrați acest copil... Vocea i se frânse. Viața este grea când ai un copil. Fără bani sau educație este cu atât mai grea. Știu cât de mult îl iubești pe David. Înțeleg asta. Și el te iubește. Destul de mult ca să renunțe la viitor. Cred că ar trebui să fiu mândră de asta. Rosti ultimele cuvinte cu blândețe, de parcă voia să simtă asta, deși nu putea.

David bătu în geam.

– Deschide portiera, mamă!

Lauren înțelese că doamna Haynes nu-i spunea clar ce gândea. *Dacă îl iubești cu adevărat pe David nu-i distruge viața,* era mesajul ei.

Era același lucru pe care-l gândea și ea. Dacă el o iubea într-atât încât să renunțe la tot, nu trebuia să-l iubească și ea la fel de mult și să nu-l lase s-o facă?

– Dacă vrei să discutăm despre asta, poți veni oricând la mine, a adăugat doamna Haynes.

Invitația ei o surprinse pe Lauren.

– Vă mulțumesc.

– Spune-i mamei tale c-o s-o sun mâine.

Lauren nici nu vru să se gândească la acea discuție.

– Bine.

Nu știa ce altceva să mai spună, așa că apăsă butonul care debloca portiera și coborî.

– Ce naiba ți-a spus? a întrebat-o David trântind ușa în urma ei.

Lauren s-a uitat la el, amintindu-și cum plânsese mama lui atât de încet, dar cu atâta profunzime; ca și cum s-ar fi rupt ceva în ființa sa.

– A pus că te iubește.

Chipul lui se schimonosi.

– Ce vom face?

– Nu ştiu.

Au rămas acolo multă vreme privindu-se. În cele din urmă, el spuse:

– Mai bine plec.

Ea încuviinţă. Când el o sărută de noapte bună, ea reuşi să nu se agaţe de gâtul lui. I-a trebuit multă stăpânire de sine să-l lase să plece.

LAUREN ŞI-A GĂSIT MAMA ÎN SUFRAGERIE, STÂND PE CANAPEA, fumând o ţigară. Părea nervoasă şi neliniştită.

Mama lăsă băutura jos, pe podea.

– Am vrut să merg astăzi cu tine.

– M-da. Ce s-a întâmplat?

Mama a întins din nou mâna după băutură. Mâna îi tremura vizibil.

– M-am dus la magazin să-mi iau ţigări. Pe drumul de întoarcere am dat peste Neddie. The Tides era deschis. M-am gândit să beau ceva repede. Aveam nevoie de ceva... ştii tu... dar când m-am uitat din nou la ceas era prea târziu. A tras din ţigară şi a privit-o pe Lauren prin fumul cenuşiu.

– Arăţi rău. Poate ar fi bine să te aşezi. Vrei o aspirină? Îţi aduc una.

– Mă simt bine.

– Îmi pare rău, Lauren, spuse mama cu blândeţe.

De data asta, Lauren simţi un regret adevărat în vocea mamei.

– E în ordine. Se aplecă să adune cutiile de pizza şi pachetele de ţigări goale de pe podea. Se pare că tu şi Jake aţi dat o adevărată petrecere noaptea trecută. Când Lauren îşi ridică privirea, mama plângea. Asta îi încălzi inima, era o simplă dovadă de emoţie. Lauren se îndreptă spre ea şi îngenunche lângă sofa.

– Sunt bine, mamă. Nu este cazul să plângi.

– O să mă părăsească.

– Poftim?

– Viaţa *mea* este un dezastru. Şi îmbătrânesc. Mama stinse

ţigara şi aprinse alta.

Asta o duru mai tare decât palma. Chiar şi acum, în această zi îngrozitoare, *mama se gândea numai la ea.* Lauren înghiţi greu şi se depărtă. Încet, reveni la curăţenia pe care trebuia s-o facă în apartament. Trebuia ca la fiecare suflare să-şi stăvilească lacrimile.

– N-am făcut avort, spuse încet.

Mama îşi ridică privirea. Avea ochii injectaţi şi încercuiţi de rimelul scurs.

– Ce-ai spus? Îi trebui un minut să înţeleagă semnificaţia cuvintelor lui Lauren.

– Spune-mi că este o glumă.

– Nu glumesc. Lauren încercă să fie tare, dar simţea că se prăbuşeşte. Durerea din inimă era iute şi ascuţită. După câte ştia ea era o nebunie, ceva imposibil, să aştepte ca mama să-şi desfacă braţele în clipa aceea, s-o ţină la piept, aşa cum nu făcuse niciodată, şi să-i spună: *E în ordine, iubita mea. Nici eu n-am putut renunţa la sarcină. Eu trebuie să plătesc pentru greşelile mele, nu...* Îşi coborî privirea spre pântec.

– Fetiţo, spuse mama rece. Nici măcar nu poţi rosti cuvântul.

Lauren făcu un pas înainte. Îşi muşca buza de jos şi-şi frângea mâinile.

– Mi-e teamă, mamă. Am crezut că...

– Ar trebui să-ţi fie. Uită-te aici. Se ridică şi făcu un gest larg cu mâinile spre cameră. Asta este viaţa pe care ţi-o doreşti? Pentru asta ai învăţat ca o fraieră? Vei pierde acest an de colegiu, ştii asta, nu? Şi dacă nu începi acum, nu te vei mai duce niciodată. O luă pe Lauren de umeri şi o scutură. Vei fi ca mine. După cât te-ai chinuit până acum. Asta vrei? *Asta?*

Lauren se eliberă şi se dădu un pas înapoi.

– Nu, spuse cu glas abia auzit.

Mama oftă adânc.

– Dacă n-ai putut face un avort, cum Dumnezeu crezi că te vei descurca cu adopţia? Sau chiar mai rău, să-l creşti singură? Du-te înapoi la clinică mâine. De data asta o să merg cu tine. Dă-ţi o şansă în viaţă. Mânia păru să dispară dintre ele atunci. Îi îndepărtă părul lui Lauren din ochi, îi dădu o şuviţă după ureche. A fost poate cel

mai afectuos gest făcut de mama vreodată.

Tandreţea ei era mai greu de suportat decât dacă ar fi urlat la ea.

– Nu pot.

Mama o privi cu ochii plini de lacrimi.

– Îmi rupi inima.

– Nu spune asta.

– Ce-aş putea spune altceva? Tu ai luat deja o hotărâre. Bine. Am încercat. Se aplecă luându-şi poşeta. Vreau să beau ceva.

– Nu pleca. Te rog.

Mama porni spre uşă. Pe la jumătatea drumului, se întoarse.

Lauren rămăsese pe loc plângând. Ştia că i se citeşte în priviri rugămintea disperată ca mama să rămână.

Mama era pe punctul de a începe să plângă din nou.

– Îmi pare rău. Apoi a plecat.

DIMINEAŢA URMĂTOARE, DUPĂ O NOAPTE DE NESOMN, LAUREN s-a trezit în sunetele unei muzici care răzbătea prin pereţi. Era CD-ul lui Bruce Springsteen.

Se ridică încet frecându-şi ochii umflaţi, nisipoşi.

Petrecerea mamei se transformase cu siguranţă în ceva care durase toată noaptea. Presupuse că nu era ceva surprinzător. Când fiica ta de şaptesprezece ani o dă în bară, nu ai altceva de făcut decât să petreci.

Cu un oftat, coborî din pat şi se împletici spre baie, unde făcu un duş prelung, fierbinte. Când termină, rămase pe un prosop destrămat care servea drept covor de baie şi îşi studie corpul gol în oglindă. Sânii îi crescuseră, fără îndoială. Poate şi sfârcurile; nu putea fi sigură de asta, pentru că nu le trecuse niciodată pe lista ei de priorităţi.

Se întoarse într-o parte.

Pântecul îi era la fel de plat ca întotdeauna. Nu observă niciun semn de la viaţa care creştea în el.

Se înfăşură într-un prosop şi reveni în dormitor. După ce-şi făcu patul, se îmbrăcă în uniforma de şcoală – pulovăr roşu pe gât, fustă în carouri, ciorapi albi, pantofi negri. Stinse apoi lumina din dormitor şi ieşi pe hol.

În living se opri. Se încruntă.

Ceva nu era în regulă. Scrumierele de pe masa de cafea erau goale. Nu existau pahare pe jumătate goale pe tejgheaua din bucătărie. Cuvertura zdrenţuită veche, purpurie, care stătea de obicei pe spatele canapelei, dispăruse.

Dispăruse. Fără îndoială.

Nici chiar mama n-ar...

Auzi cum porneşte un motor afară; era acel zgomot aspru făcut de un Harley Davidson.

Lauren se năpusti spre fereastră şi dădu perdeaua străvezie la o parte.

Acolo jos, pe stradă, mama stătea in spatele lui Jake pe motocicletă. Îşi ridică privirea spre Lauren.

Lauren atinse geamul cu degetele.

– *Nu.*

Încet, de parcă ar fi durut-o mişcarea, mama îi făcu semne de rămas-bun. Motocicleta începu să vuiască pe stradă, dădu colţul şi dispăru de sub privirile ei.

Lauren rămase astfel mult timp uitându-se pe strada goală, aşteptând ca ei să se întoarcă.

Când în cele din urmă se întoarse de la fereastră, observă biletul de pe masa de cafea.

Atunci şi-a dat seama.

L-a luat şi l-a deschis. Un singur cuvânt fusese scris cu cerneală albastră, cu litere mari.

La el se reducea întreaga relaţie mamă-fiică, la un singur cuvânt. *Regret.* Iar Boss cânta: *Iubito, ne-am născut ca să hoinărim....*

Capitolul 21

ANGIE FORMĂ PENTRU A TREIA OARĂ NUMĂRUL LUI LAUREN.

– Tot nu răspunde? o întrebă mama ieşind din bucătărie.

Angie se duse la fereastră şi privi afară.

– Nu. Ea nu este genul care să chiulească de la muncă. Sunt chiar îngrijorată.

– Fetele de vârsta ei o mai dau în bară uneori. Sunt sigură că nu are nicio problemă.

– Poate ar trebui să trec pe la ea pe acasă.

– O şefă nu apare din senin. N-a venit la lucru o seară. Şi ce? Poate bea o bere cu iubitul ei.

– Nu mă prea consolezi cu asta, mamă.

Mama veni lângă ea.

– O să vină mâine. O să vezi. De ce nu mergi cu mine acasă? Bem şi noi un pahar de vin.

– O să fac un tur, mamă. Vreau să cumpăr un pom de Crăciun. Se rezemă de mama ei. De fapt, voi pleca mai devreme dacă nu te deranjează.

– Tata... ar fi fericit să vadă casa decorată din nou.

Angie simţi cum se frânge glasul mamei şi înţelese. Mama petrecea primului ei Crăciun fără tata. Îşi luă mama după mijlocul subţire şi o trase mai aproape.

– Îţi spun eu ce facem, mamă. Hai să sărbătorim miercuri. Putem să mergem la cumpărături, să mâncăm în oraş, apoi să ne întoarcem şi să împodobim pomul. Iar tu m-ai putea învăţa să fac tortellini.

– Tortellini sunt prea greu de făcut pentru tine. S-o luăm încet. Poate cu tapenade. Ştii să foloseşti blenderul, nu?

– Ce amuzant!

Mama zâmbi mai relaxată.

– Mulţumesc, îi spuse.

Au mai rămas aşa, ţinându-se în braţe un moment, privind afară în noapte. În cele din urmă, Angie îşi luă rămas-bun, se îmbrăcă şi ieşi din restaurant.

Piaţa oraşului era un furnicar în seara asta întunecată şi rece. Zeci de turişti conservatori o străbăteau, exclamând entuziasmaţi la vederea miilor de lumini albe aprinse prin tot oraşul. La capătul străzii, un grup de colindători îmbrăcaţi în haine de catifea verde cu roşu cânta *Silent Night*. Câţiva turişti şi localnici se înghesuiau în jurul lor ca să-i asculte. Îi recunoşteai pe localnici după pungile de cumpărături. O trăsură cu cai hurducăia pe străzile pavate cu cărămidă, clopoţeii scoţând sunete discordante. Prima ceremonie de aprindere a pomului de Crăciun fusese un succes evident, dar sâmbăta viitoare va fi şi mai grozav. Turiştii vor sosi cu autobuzele, localnicii vor bombăni că oraşul lor s-a transformat într-un Disneyland şi că vor sta deoparte cu orice preţ. Restaurantul va fi plin toată săptămâna.

Când a ajuns la Christmas Shoppe, începuse să ningă. Îşi ridică gluga şi porni repede pe stradă, intrând într-un magazin.

Era o lume de vis a Crăciunului, cu pomi, ornamente şi lumini peste tot. Angie se opri. Chiar în faţa ei se afla un brad subţire, nobil, împodobit cu ornamente argintii şi aurii. Fiecare pom era uluitor şi unic în felul său. Îngeri şi Moşi Crăciuni şi mingi multicolore de sticlă. Asta îi aminti de colecţia pe care Conlan începuse s-o facă pentru ea, cu ani în urmă, cu un mic ornament din Olanda pe care scria *Primul nostru Crăciun*. De atunci, îi dăruise un nou ornament în fiecare an.

– Bună, Angie, auzi o voce veselă de femeie.

Angie îşi ridică privirea, ştergându-şi ochii, tocmai când proprietara magazinului, Tillie, apăru din spatele casei de marcat. Era îmbrăcată ca soţia lui moş Crăciun, într-o rochie roşie care era veche încă de pe vremea copilăriei lui Angie.

– Am auzit c-ai făcut minuni cu restaurantul DeSaria's, îi spuse Tillie. Se vorbeşte că mama ta e aşa de mândră că mai are puţin şi explodează.

Angie încercă să zâmbească. Aşa fusese întotdeauna viaţa în West End. Nicio afacere cât de mică nu era trecută cu vederea, mai ales dacă era a altuia.

– Se distrează cu noile reţete, asta e sigur.

– Cine s-ar fi gândit? Cel mai bine ar fi să trec pe acolo. Poate după sărbători. Aşadar, ce-ţi pot oferi?

Angie privi în jur.

– Am nevoie de câteva ornamente.

Tillie încuviinţă.

– Am auzit de divorţul tău. Îmi pare rău.

– Mulţumesc.

– O să-ţi spun ceva. De ce nu revii peste zece minute? Atunci voi avea o mulţime de podoabe de brad pentru tine. Fără bani.

– O, n-aş putea...

– În schimb, ne vei oferi o masă mie şi lui Bill.

Angie încuviinţă. Aşa făcuse şi tatăl ei afacerile în West End.

– Mă duc să-mi aleg pomul şi mă întorc imediat.

După o oră, Angie era pe drum spre casă, cu pomul legat deasupra maşinii, cutia de ornamente pe bancheta din spate şi o grămadă de becuri albe de pom pe scaunul pasagerului. A întârziat mai mult ca de obicei; drumurile erau alunecoase, cu polei. *Jingle Bell Rock* răzbătea din difuzoare, introducând-o în atmosfera de sărbătoare.

Sincer vorbind îi trebuia o stare de spirit mai bună. Gândul la pomul de Crăciun ales de ea, ridicat de ea, decorat de ea, de care se bucura doar ea, era cam deprimant.

Parcă în faţa casei şi opri motorul. Apoi rămase lângă pom privindu-l, în timp ce fulgii de zăpadă îi cădeau pe faţă ca sărutările.

Bradul părea mai mare decât atunci când îl văzuse în grămada de pomi.

Ei, bine.

Luă o pereche de mănuşi vechi de lucru ale tatălui ei din garaj şi se apucă să dezlege bradul. Căzu de două ori până apucă să termine, o lovi peste nas o ramură rebelă şi zgârie vopseaua de pe maşină.

Strângând trunchiul mai bine, târî pomul spre casă cu paşi mici. Ajunsese aproape de uşă când apăru o maşină pe alee.

Ea stătea în lumina farurilor, în timp ce fulgii de zăpadă cădeau leneş sub fasciculele de lumină. Lăsă jos pomul şi se îndreptă de spate. Era Mira. Venise s-o ajute cu pomul.

Surori.

– Bună, spuse Angie, clipind repede din cauza luminii prea puternice.

– Mă orbeşti.

Luminile nu se stinseră. Ba chiar se deschise uşa şoferului. Vocea lui Mick Jagger răzbătu în noapte. Cineva coborî din maşină.

– Mira? se încruntă Angie făcând un pas în spate. Doar în clipa aceea realiză cât era de izolată aici...

Cineva se îndreptă spre ea, iar cizmele lui nu făcură zgomot în zăpada proaspăt căzută.

Când îi văzu chipul simţi că se sufocă.

– *Conlan.*

El se apropie atât de mult, încât ea putu simţi pe faţă căldura respiraţiei lui:

– Bună Angie.

N-avea habar ce să-i spună. Cândva, cu ani în urmă, discuţiile curgeau lin ca apa între ei. Dar în ultimul timp râul secase. Îşi aminti cuvintele Dianei. *Am intrat de două ori în biroul lui şi l-am găsit plângând.*

Când ai pierdut aşa ceva ca soţie, ce mai poţi spune?

– Mă bucur să te văd...

– E o noapte frumoasă...

Au vorbit în acelaşi timp, apoi au râs jenaţi şi s-a lăsat din nou tăcerea. Ea aştepta ca el să spună ceva, dar el tăcu.

– Voiam să împodobesc bradul.

– Văd asta.

– Ai făcut brad anul acesta?

– Nu.

Văzându-i chipul atât de trist, ea îşi dori să nu-l fi întrebat.

– Bănuiesc că nu vrei să mă ajuţi să-l duc în casă.

– Prefer să urmăresc cum te lupţi cu el.

– Tu ai un metru optzeci, eu unu şaizeci. Du pomul în casă.

El începu să râdă, apoi se aplecă şi ridică pomul.

BIBLIOTECA MEIR
Serviciul INFORM.

Ea alergă în faţa lui să-i deschidă uşa. Împreună, ridicară pomul pe un suport.

– Puţin mai la stânga, spuse ea împingându-l să stea mai drept.

El mormăi ceva şi se duse la loc sub pom.

Ea se luptă cu un acces brusc de tristeţe. Amintirile năvăliră cu putere. Imediat ce bradul a fost ridicat şi fixat în suport, ea spuse:

– Mă duc să aduc nişte vin şi alergă la bucătărie.

Când a ieşit din cameră, a răsuflat uşurată. O durea chiar şi să-l privească.

A turnat vin roşu – preferatul lui – în două pahare şi s-a dus înapoi în living. El stătea lângă şemineu, privind-o. În pulovărul cel negru, cu blugii prespălaţi, părul negru care trebuia tuns, arăta mai mult ca un star rock care îmbătrânea, decât ca un reporter de prima clasă.

– Aşa deci, spuse el după ce ea îi întinse vinul şi se aşeză pe sofa; ţi-aş putea spune că plecasem după un reportaj şi am trecut pe aici.

– Aş putea să-ţi spun că nu-mi pasă motivul pentru care eşti aici.

Au stat faţă în faţă conversând cu prudenţă, fără un subiect anume. Angie termina al treilea pahar de vin, când el i-a pus întrebarea care conta:

– De ce ai venit la mine la birou?

Avea multe variante de răspuns. Întrebarea era alta: *Cât de departe voia ea să meargă?* Ani de-a rândul îi spusese doar jumătăţi de adevăr lui Conlan. Începuse prin a-l proteja de veştile proaste, dar amăgirea era un drum lunecos, care te făcea să te învârţi în loc. Sfârşise prin a încerca să se autoprotejeze. Cu cât inima îi era mai sfâşiată, cu atât devenea mai introvertită. Până când, într-o zi, s-a trezit singură.

– Mi-a fost dor de tine, i-a mărturisit în cele din urmă.

– Ce înseamnă asta?

– Ţi-a fost dor de mine?

– Nu pot să cred că mă întrebi asta.

Ea s-a ridicat, apropiindu-se.

– Ţi-a fost?

A îngenunchiat în faţa lui. Feţele lor erau aşa de apropiate, încât ea se reflecta în ochii lui albaştri. Uitase cum simţise asta cândva, să se vadă oglindită în ei.

– M-a făcut să-mi pierd minţile, spuse ea repetând vorbele pe care i le adresase cu luni în urmă în camera copilei.

– Şi acum ţi-ai revenit?

Îi simţi răsuflarea foarte aproape de buzele ei, lucru care îi stârni atât de multe amintiri.

– Revenirea este un cuvânt pentru adulţi. Dar sunt cu siguranţă mai bine. Şi ceea ce este mai important, mi-am acceptat situaţia.

– Mă sperii, Angie, spuse el încet.

– De ce?

– Mi-ai frânt inima.

Ea s-a aplecat aproape imperceptibil spre el.

– Nu te teme, i-a şoptit întinzându-se spre el.

Capitolul 22

ANGIE UITASE CUM ESTE SĂ FII SĂRUTATĂ CU ADEVĂRAT. O făcea să se simtă din nou tânără: mai bine, de fapt, pentru că nu mai avea nimic din disperarea, teama sau îngrijorarea specifice tinereții. Nu avea decât acest sentiment care-i anima întreg corpul, făcând-o să simtă că trăiește din nou. Un mic geamăt îi scăpă de pe buze, apoi dispăru.

Conlan o dădu la o parte.

Ea clipi repede, simțind o dorință aproape dureroasă.

– Con?

Și el simțea asta. Vedea în ochii lui întunecați, în felul în care strângea buzele. Pentru un moment, el se simți pierdut; apoi urcă pe un teren mai sigur.

– Te-am iubit, îi spuse.

Dacă ar fi căzut un văl peste amintirile ei, timpul trecut folosit în această propoziție l-ar fi făcut să se ridice. Cu aceste trei cuvinte el își baricadase sufletul și-i spusese tot ce conta.

Îl prinse de braț. El tresări, încercând să și-l tragă. Ea nu-l lăsă. În ochii lui citi nesiguranță și teamă. O licărire de speranță exista totuși acolo și Angie se agăță de ea.

– Vorbește-mi, îi spuse știind că el învățase să nu-i mai vorbească. În lunile de după moartea lui Sophie, ea devenise atât de delicată, încât el învățase s-o țină la piept în tăcere. Acum se temea s-o iubească, se temea că fragilitatea ei va reveni, și ca o maree puternică îi va îneca pe amândoi.

– Ce s-a schimbat?

– Ce vrei să spui?

– Dragostea noastră nu ți-a fost de ajuns.

– M-am schimbat.

– Brusc, după opt ani de obsesie, te-ai schimbat, pur şi simplu?

– Brusc? Ea se retrase. În anul care a trecut mi-am pierdut tatăl, fiica şi soţul. Chiar crezi că pot trece prin toate astea fără să mă schimb? Dar din toate aceste rele, Con, ceea ce îmi sfâşie inima şi mă trezeşte în puterea nopţii eşti *tu*. Tata şi Sophie... au fost destinaţi să plece. *Tu*...vocea îi pieri. Pe tine te-am lăsat în urmă. Mi-a luat mult timp să realizez asta. N-am fost alături de tine. Nu cum ai fost tu pentru mine şi mi-e greu să trăiesc cu asta. O schimbare bruscă? Nu cred.

– Ştiam cât eşti de îndurerată.

– Da, m-am lăsat copleşită de durere. Îi atinse din nou chipul încet. Dar şi *pe tine* te-a afectat mult.

– Da, a fost tot ce i-a spus el.

S-au privit în tăcere. Angie n-a mai ştiut ce să-i spună.

– Fă dragoste cu mine, spuse, ceea ce a surprins-o şi pe ea. Era evidentă disperarea din glasul ei, dar nu-i păsa. Vinul îi dăduse curaj.

Râsul lui a fost forţat şi nesigur.

– Nu e chiar aşa de simplu.

– De ce nu? Toată viaţa am respectat regulile amândoi. Colegiu. Căsătorie catolică. Copii. Făcu o pauză. Aici ne-am lăsat prinşi. Am sfârşit ca acele animale din Kalahari care se împotmolesc în noroi şi mor. Se aplecă spre el, atât de aproape, încât el ar fi putut s-o sărute dacă ar fi vrut. Dar nu mai există loc pentru noi pe hartă nicăieri. Nu mai găsim drumul drept. Suntem doar un cuplu care a trecut prin momente grele şi a ajuns într-un loc nou. Du-mă în pat, îi spuse încet. El scăpă o înjurătură. Era mânie în glasul lui şi înfrângere.

Ea se agăţă de asta.

– Te rog. Iubeşte-mă.

El gemu şi întinse mâna spre ea şoptind:

– La naiba cu tine, apoi gura lui o găsi pe a ei.

DIMINEAŢA URMĂTOARE, ANGIE SE TREZI ÎN RĂPĂITUL FAMILIAR al ploii care cădea pe acoperiş şi se scurgea pe geamuri. Conlan o ţinea strâns în braţe chiar şi în somn. Ea stătea cu spatele spre

el plăcându-i cum îl simțea pe piele. Respirația lui înceată, inegală îi gâdila gâtul.

Dormiseră toată viața lor în această poziție. Uitase cât de bine o făcea să se simtă.

S-a depărtat de el puțin, atât cât să se întoarcă. Simțea nevoia să-l privească...

I-a atins fața, urmărind ridurile pe care durerea i le-a lăsat pe chip. Se potriveau cu ale ei; fiecare rid era rezultatul a ceea ce trăiseră, câștigaseră și pierduseră. Mai curând sau mai târziu, totul ajunge să ți se imprime pe față. Dar tânărul se afla și el acolo; cel de care se îndrăgostise. Îl vedea în pomeții obrajilor, în buzele lui, în părul care nu albise încă și trebuia tuns.

El deschise ochii.

– Bună dimineața, spuse ea surprinsă de timbrul ascuțit.

Dragostea, se gândi; marchează fiecare parte a unei femei, chiar și vocea, într-o dimineață rece de iarnă.

– Bună dimineața. El o sărută încet, apoi se retrase. *Și acum?*

Ea nu putu să nu zâmbească. Așa era Conlan. Teoria cum că nu mai aveau un drum comun nu se potrivea pentru un bărbat care trăia pentru a găsi răspunsuri. Ea știa răspunsul în ceea ce o privea. Îl știuse din clipa în care îl văzuse la teatru, la Seattle și probabil cu mult înainte de asta.

Dar dăduseră greș o dată și asta îi marcase pe amândoi, îi rănise.

– Cred c-o să vedem ce se va întâmpla, spuse ea.

– N-am fost niciodată prea buni la acest gen de lucruri. Știi cum suntem *noi*. Facem planuri.

Noi.

Era de ajuns deocamdată. Era mai mult decât cu o zi înainte.

– Trebuie să fim altfel de data asta, nu? spuse ea.

– Te-ai schimbat.

– Pierderile au acest efect asupra unei femei.

El oftă la auzul cuvântului pierdere, iar ea își dori să nu fi rostit aceste vorbe. Cu toate astea, cum să dai timpul înapoi? Cândva, dragostea lor fusese caracterizată de speranță, de bucurie și de pasiune. Fuseseră tineri pe atunci, plini de speranță și credință. Ar putea doi oameni maturi să găsească drumul înapoi spre asta?

– Trebuie să ajung la serviciu pe la prânz.

– Sună şi spune că nu te simţi bine. Am putea...

– Nu. El o dădu la o parte şi coborî din pat. Rămase acolo gol, privind-o cu ochi goi. Întotdeauna ne-am potrivit la pat, Ange. Asta n-a fost niciodată o problemă. El oftă şi acel sunet le reaminti tot ce nu mersese bine între ei; s-a aplecat să-şi ia hainele.

În timp ce se îmbrăca, ea încerca să se gândească ce să-i spună, ca să-l oprească să plece. Dar singurele cuvinte care i-au venit în minte au fost: *De două ori am intrat în biroul lui şi l-am găsit cu lacrimi în ochi.*

Ea i-a frânt inima. Ce mai putea să-i spună acum să schimbe lucrurile? Cuvintele sunt lucruri lipsite de permanenţă; se duc odată cu suflarea.

– Întoarce-te, spuse ea în cele din urmă, când el s-a îndreptat spre uşă. Oricând. Când te simţi pregătit.

El s-a oprit şi s-a întors s-o privească.

– Nu cred c-o să mai pot. Rămas-bun, Ange. Şi a ieşit.

ANGIE ERA NEATENTĂ LA MUNCĂ. MAMA I-A OBSERVAT PURTAREA, a remarcat-o de câteva ori, dar Angie ştia că este bine să nu spună nimic. Nişte vorbe de genul *M-am culcat cu Conlan* ar fi pus familia pe jar. Nu avea chef să audă şaisprezece păreri despre ce se întâmplase şi mai mult chiar teama lor ar fi molipsit-o şi pe ea. Ar fi vrut să se agaţe de speranţa că el se va întoarce, mai curând sau mai târziu. În schimb, se concentră pe problemele imediate. Cum ar fi faptul că Lauren lipsise de la schimb şi nici nu se deranjase să sune. Angie îi lăsase câteva mesaje, dar nu primise răspuns la niciunul.

– Angela.

Înţelese că mama i se adresa şi lăsă jos telefonul.

– Ce este, mamă?

– Cât mai ai de gând să stai acolo uitându-te la telefon? Clienţii aşteaptă.

– Mă tem că Lauren are probleme. Trebuie s-o ajute cineva.

– Dar are o mamă.

– Uneori adolescenţii nu le spun tot părinţilor. Dacă se simte singură?

Mama oftă.

– Atunci salveaz-o tu. Dar fii atentă, Angie.

Era un sfat bun. De bun-simţ. O ţinu departe de casa lui Lauren vreo două zile. Cu fiecare zi îngrijorarea creştea, iar Angie începu să aibă presentimente rele.

– Mâine, îşi spuse cu fermitate.

CU FIECARE ZI ÎI ERA TOT MAI GREU SĂ SE INTEGREZE ÎN LUMEA obişnuită a liceului. Se simţea străină, căzută pe această planetă fără niciun fel de abilitate care să-i permită să supravieţuiască. Nu se putea concentra la orele de clasă, nu putea purta o discuţie, nu mânca fără să vomite. *Copilul... copilul...* Copilul îi era permanent în gând.

Simţea că nu mai aparţine acestui loc. În fiecare moment simţea că minte. Se aştepta ca vestea să izbucnească în fiecare secundă şi bârfele să înceapă.

Uitaţi-o pe Lauren Ribido
biata fată
învinsă de viaţă
terminată

Nu ştia dacă prietenele ei o vor apăra sau o vor desconsidera, iar adevărul era că nici nu ştia dacă-i pasă. Nu mai avea nimic în comun cu ele. Cui ii mai păsa acum de chestionarele de trigonometrie sau de figurile pe care le făceau Robin şi Chris la dans? Totul părea prea copilăresc şi deşi Lauren se simţea captivă intr-o lume cenuşie care nu era încă a unei femei, ştia că nu se va mai simţi vreodată tânără.

Chiar şi David o trata altfel. O iubea încă. Ştia asta fără îndoială, *slavă Domnului.* Dar uneori simţea cum se îndepărtează de ea ca să se ducă la locul său, să se gândească şi era conştientă că în clipele acelea el se gândea la cât de mult îl costase dragostea lor.

El va face ce trebuie. Indiferent ce însemna asta. Dar ar pierde Stanfordul şi toate avantajele unei şcoli ca aceasta. Şi mai presus de orice şi-ar sacrifica tinereţea. Ar fi fost preţul pe care ea îl plătise deja.

– Lauren?

Ea îşi ridică privirea, surprinsă să constate că îşi pusese capul

pe bancă. Nu voise asta. Acum, profesorul ei, domnul Knightsbridge, stătea lângă banca ei, privind-o.

– Te plictisesc, Lauren? se auziră râsete în sala de clasă. Ea se îndreptă.

– Nu, domnule.

– Bine. Îi întinse un plic roz. Doamna Detlas vrea să te duci la biroul ei.

Lauren se încruntă.

– De ce?

– Nu ştiu, dar eşti în timpul orelor, iar ea este consilier-şef al liceului.

Lauren nu credea c-a primit încă un răspuns de la facultate; poate uitase să completeze ceva sau expediase actele pe o adresă greşită. De parcă mai conta acum.

Îşi luă caietele şi cărţile, le aşeză în rucsac şi străbătu campusul spre cancelaria şcolii. Era un ger tăios afară. Urme de zăpadă acopereau şanţurile şi câmpul.

Ciudat, i se păru rece şi în birou. Mary, secretara şcolii, abia ridică privirea din hârtiile ei când intră Lauren, iar Jan, asistenta medicală, o evită mult prea repede, ceea ce n-a fost un gest prea politicos.

Lauren străbătu holul plin de afişe şi anunţuri pentru colegii şi slujbe pe timpul verii. În faţa biroului doamnei Detlas se opri, trase adânc aer în piept şi bătu la uşă.

– Intră.

Lauren deschise uşa.

– Bună ziua, doamnă Detlas, i-a spus, încercând să nu pară nervoasă.

– Lauren, ia loc.

Fără zâmbete sau obişnuitele glume. Urma ceva rău.

– Am discutat în dimineaţa asta cu David. Spunea că se gândeşte să renunţe la Stanford. Spunea – citez – că s-a ivit ceva. Ştii cumva despre ce este vorba?

Lauren înghiţi în sec.

– Sunt sigură că nu va renunţa la Stanford. Cum să facă asta?

– Adevărat, cum să facă asta? Doamna Detlas bătu cu pixul în birou fixând-o pe Lauren. Normal că am fost îngrijorată.

Numele Haynes înseamnă ceva în şcoala asta.

– Desigur.

– Aşa că am sunat-o pe Anita. Lauren oftă din greu.

– Nu mi-a spus nimic, dar am înţeles că era supărată. Aşa că l-am trimis pe antrenorul Tripp la vestiarul băieţilor. Ştii că este foarte apropiat de David.

– Da, doamnă.

– Aşa am aflat că eşti însărcinată.

Lauren închise ochii şi înjură încet. David îi promisese să nu spună nimănui. Până la sfârşitul zilei va afla toată lumea, dacă nu cumva se aflase deja. De acum înainte oriunde va merge va fi subiect de bârfă, va fi arătată cu degetul şi se va discuta pe seama ei.

După o pauză lungă, doamna Detlas spuse:

– Îmi pare rău, Lauren. Mai mult decât îţi închipui.

– Ce voi face acum?

Doamna Detlas clătină din cap.

– Nu ştiu ce să-ţi spun. Ştiu doar că în istoria Fircrest-ului n-a absolvit nicio elevă însărcinată. Părinţii vor protesta când se va afla.

– Cum s-a întâmplat cu Evie Cochran?

– Da. Evie a încercat să rămână, dar în cele din urmă s-a dovedit a fi imposibil. Cred că este la o mătuşă din Lynden.

– Eu nu am nicio rudă.

Consiliera n-o mai asculta. A deschis un plic şi a citit conţinutul. Apoi l-a închis. Am discutat deja cu directorul de la West End High. Poţi termina semestrul acolo şi să absolvi în ianuarie.

– Nu înţeleg.

– Aici ai bursă, Lauren. Îţi poate fi retrasă oricând, din orice motiv. Iar tu ne-ai dat unul, cu siguranţă. Te-am considerat o elevă model. Asta se va schimba în lunile următoare, nu? Considerăm că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai termina liceul la West End High.

– Mai sunt doar şase săptămâni din semestru. Voi face faţă comentariilor. Vă rog. Vreau să termin liceul la Fircrest.

– Cred că îţi va fi... neplăcut. Fetele pot fi nemiloase una cu alta.

Lauren știa asta. Cu mult înainte, când se hotărâse să nu mai fie doar o tocilară, să arate ca vai de lume, să se exprime prost și să trăiască în partea mizeră a orașului, nimeni nu se împrietenise cu ea. În naivitatea ei, crezuse c-a reușit să schimbe toate astea, transformându-se într-o fată care se adaptase. Acum înțelese crudul adevăr. Fusese doar o aparență, un strat subțire, transparent de minciună, peste realitate. Adevărata față se vedea abia acum.

Ar fi vrut să se poată înfuria, să facă uz din nou de ambiția și de hotărârea care o făcuseră să treacă pragul liceului Fircrest la început, dar toate acestea păreau prea îndepărtate.

Și o trecu un fior. Cum să susțină ideea cu eleva model? Era acum o fată însărcinată dintr-o școală catolică particulară. Nu era un exemplu pentru nimeni, poate doar un avertisment.

Fii atentă ca să nu sfârșești ca Lauren Ribido.

– Du-te la West End, îi spuse doamna Detlas cu blândețe. Termină acolo semestrul și vei absolvi mai devreme. Slavă Domnului, ai credite destule. Acolo îți este locul. Lauren auzi aceste cuvinte foarte clar, de parcă ar fi fost rostite cu voce tare.

Dar asta era altă minciună. *Adevărul era că nu aparținea niciunui loc.*

LAUREN SE ÎNTOARSE ÎN CLASĂ ȘI RELUĂ ACTIVITĂȚILE TIPICE liceului. Luă notițe și trecu prin orarul zilnic, revăzu sarcinile care o așteptau, discută cu colegii. O dată sau de două ori zâmbi chiar, dar în inimă nu simți decât răceală. O mânie neobișnuită i se risipea prin sânge.

David îi promisese să păstreze secretul lor. El știa – ei știau – că va ieși la suprafață mai curând sau mai târziu, dar desigur, nu deocamdată. Nu era pregătită să facă față bârfelor și întrebărilor.

Pe la prânz trecuse de faza de furie. Era supărată rău. Își ignoră prietenii și traversă campusul spre sala de haltere. El se afla acolo cu amicii. Pe lângă ridicarea greutăților și pufăitul forțat al aerului, vorbeau și râdeau. Când intră ea în încăpere, se făcu liniște.

La naiba cu tine, David.

Simți cum obrajii îi iau foc.

– Bună, spuse încercând să sune normal, de parcă ar fi fost altă colegă de şcoală, nu cea cu problema.

David se ridică încet. Felul în care o privi o făcu să respire greu.

– La revedere, băieţi.

Nu-i răspunse nimeni.

Ea şi David străbătură campusul în tăcere, apoi ieşiră pe terenul de fotbal. Era o zi rece, geroasă, iar iarba era acoperită cu un strat de gheaţă. Aerul mirosea vag a mere.

– Cum ai putut? zise ea în cele din urmă. Vocea ei a sunat surprinzător de blând. Se aşteptase să urle întrebarea aceasta, poate să-l şi lovească pentru a-şi exprima furia, dar acum, când se afla aici, se temea şi îngheţase până la os.

El a luat-o de mână şi a condus-o la tribune. Acolo s-au aşezat pe scaunele tari şi reci. N-a mai luat-o după umeri. A preferat să privească spre terenul îngheţat şi să ofteze.

– Mi-ai promis, a repetat ea mai tare de data asta, cu vocea stridentă. Şi tocmai antrenorului Tripp. Toată lumea ştie că e gură-spartă. Nu te-ai gândit că...

– Tata nu-mi mai vorbeşte.

Lauren se încruntă.

– Dar... nu ştiu cum să termine propoziţia.

– Spune că sunt un idiot. Nu. Un idiot irecuperabil. Astea au fost vorbele lui, mai exact. Răsuflarea lui David ieşea în nori palizi.

Mânia ei se risipi; dintr-o dată. Ceva din interiorul ei păru să se înmoaie. Îl atinse şi se rezemă de el. De când îl ştia, el încerca să-i atragă atenţia tatălui. Era unul din lucrurile pe care le aveau în comun. Aveau câte un părinte care părea că nu-i iubeşte suficient.

Speedsterul era mândria şi bucuria lui David, nu numai pentru că îl invidiau ceilalţi băieţi sau pentru că fetelor le plăcea. El iubea maşina pentru că şi tatălui lui îi plăcea. Îi păsa de orele petrecute în garaj cu tatăl său. Acolo, doar acolo, se părea că se înfiripă un dialog între ei.

– Nici nu mai lucrează la maşină. Spune că nu merită să repare roţile pentru un fiu care nu se va duce nicăieri. În cele din

urmă o privi pe Lauren. Simţeam nevoia să discut cu cineva. Cu un bărbat.

Cum să nu înţeleagă asta? Era o perioadă de singurătate insuportabilă. Îşi strecură mâna în palma lui.

– E în ordine. Îmi pare rău c-am ţipat la tine.

– Îmi pare rău că i-am spus. Am crezut c-o să păstreze secretul.

– Ştiu. Tăcură din nou amândoi uitându-se spre câmp. În cele din urmă, Lauren spuse:

– Cel puţin ne avem unul pe altul.

Încet, cam fără convingere, el îi răspunse:

– Mda.

*

CÂND LAUREN AJUNSE ACASĂ, DOAMNA MAUK O AŞTEPTA PE treptele de la intrare. În momentul în care o văzu, era prea târziu să se mai întoarcă.

– Lauren, a spus ea oftând din greu. Am fost la mama ta la serviciu astăzi.

– Oh, aţi găsit-o?

– Ştii că nu. Şeful ei mi-a spus c-a plecat. Din oraş.

Lauren se aplecă sub greutatea celor două cuvinte.

– Mda. O să-mi iau o slujbă cu normă întreagă. Promit.

– Nu pot face asta, fetiţo, spuse ea, şi cu toate că Lauren observă că nu-i plăcu vestea, i-o dădu oricum. Nu-ţi poţi permite apartamentul ăsta singură. Şeful meu s-a săturat deja de mama ta, care plătea cu întârziere. Vrea să vă evacuez.

– Vă rog, nu faceţi asta.

Faţa cărnoasă a doamnei Mauk căpătă un aer trist.

– Aş vrea să te pot ajuta. Îmi pare rău. Se întoarse încet şi intră în casă. Uşa stricată, cu paravan, se închise în urma ei.

Lauren simţea că-i va veni să urle, dacă-i mai spunea cineva *că-i pare rău.* Nu că i-ar fi folosit cumva. Se târî sus pe scări, intră în apartament şi trânti uşa.

Gândeşte-te, Lauren, spuse încercând să se regăsească, să redevină vechea fată care putea urca orice munte. *Gândeşte.*

Cineva bătu la uşă.

Fără îndoială, doamna Mauk uitase să-i spună că trebuia să elibereze apartamentul chiar de a doua zi.

Se duse la uşă şi o deschise.

– Nu am cum...

Acolo, în întuneric, se afla Angie.

– Oh, a fost tot ce-a reuşit să rostească Lauren.

– Bună, Lauren, zâmbi Angie cu o bunătate care îi provocă o durere fizică. Poate mă inviţi să intru.

Lauren îşi imagină scena: Angie Malone intrând, păşind pe covorul destrămat şi împuţit stând jos – nu, neîndrăznind să se aşeze pe sofaua înclinată –, privind în jur. Emiţând judecăţi, simţind milă faţă de Lauren.

– Nu. Nu chiar. Îşi încrucişă braţele, blocând uşa cu corpul.

– Lauren, spuse Angie cu încăpăţânare. Era tonul de mamă. Lauren n-a putut să reziste. S-a dat la o parte.

Angie a trecut de ea şi a intrat.

Lauren s-a împleticit după ea. Îi era imposibil să nu vadă locul prin ochii lui Angie. Pereţii cu stucatură de prost gust, pătaţi de fumat de-a lungul anilor, ferestrele înceţoşate care nu lăsau să se vadă nimic cu excepţia clădirii din cărămidă roşie din vecinătate. Nu putea să-i ofere lui Angie un loc să se aşeze.

– Do... doreşti o Cola? începu agitată, mutându-se de pe un picior pe celălalt. Când realiză ce făcea – practic dansa macarena pentru numele lui Dumnezeu –, se forţă să se liniştească.

Spre totala uimire a lui Lauren, Angie se aşeză pe sofaua ruptă. Nici nu-i aruncă vreuna din acele priviri de genul *mă tem c-o să-mi stric hainele.* Pur şi simplu se aşeză.

– Nu, mulţumesc oricum pentru Cola.

– În privinţa slujbei mele...

– Da?

– Ar fi trebuit să sun.

– Da, ar fi trebuit. De ce n-ai făcut-o?

Lauren îşi frânse mâinile.

– Am avut o săptămână proastă.

– Stai jos, Lauren.

Ea nu îndrăznea să se apropie mai mult. Se temea că o simplă

atingere a acesteia ar fi făcut-o să izbucnească în plâns. Aşa că luă un scaun dintre cele de la masa din bucătărie, îl duse în living, apoi se aşeză.

– Am crezut că suntem prietene, spuse Angie.

– Suntem.

– Ai dat de necaz, aşa-i?

– Da.

– Cu ce te pot ajuta?

Atât i-a trebuit. Lauren a izbucnit în plâns.

– N...nimic. E prea târziu.

Angie s-a ridicat de pe sofa şi a venit la Lauren, luând-o în braţe, ridicând-o de pe scaun. Suspinele lui Lauren se amplificară. Angie o mângâie pe cap şi-i spuse:

– Va fi bine, i-a repetat de cel puţin douăsprezece ori.

– Nu, nu va fi, a spus Lauren distrusă, când lacrimile i s-au oprit. Mama m-a părăsit.

– Te-a părăsit?

– A fugit cu un tip, Jake Morrow.

– O, iubito. Se va întoarce...

– Nu, a spus Lauren încet. Era uimitor şi pentru ea cât de mult o durea să admită asta. După toţi anii în care ştiuse cât de puţin o iubea mama, tot o mai durea. Iar doamna Mauk spune că nu pot rămâne aici. Cum să câştig bani suficienţi să plătesc pentru propriul apartament? Îşi lăsă privirea în podea, apoi o ridică încet spre Angie. Şi asta nu este cea mai rea parte.

– Este ceva mai rău de atât?

Lauren trase aer adânc în piept. Ura să-i spună adevărul lui Angie, dar ce alternativă avea?

– Sunt însărcinată.

Capitolul 23

DUMNEZEU S-O IERTE, DAR PRIMA REACȚIE A LUI ANGIE A fost de invidie. A simțit o săgeată în inimă, iar otrava începea să i se risipească prin trup.

– În nouă săptămâni, a spus Lauren arătând nefericită și imposibil de tânără. Atât de disperată și imposibil de tânără.

Angie își îndepărtă propriile sentimente. Va fi timp mai târziu, la noapte, presupuse ea, când va fi singură și vulnerabilă, să se gândească de ce viața este uneori așa de nedreaptă. S-a dat în spate și s-a așezat pe masa de cafea. Trebuia să mărească distanță dintre ele. Durerea lui Lauren era așa de evidentă că Angie ar fi vrut s-o alunge, dar nu era unul din acele momente. O îmbrățișare nu rezolva problema.

O privi pe Lauren. Părul roșu al fetei era încâlcit, obrajii ei rotunzi, pufoși erau mai palizi ca de obicei, ochii căprui erau umbriți de tristețe. Dacă avusese vreodată o fată nevoie de mângâierea unei mame...

Nu.

– I-ai spus mamei tale? O întrebă Angie.

– De asta a plecat. A spus că a crescut deja propria greșeală și nu va mai face asta.

Angie oftă. În anii ei de infertilitate și de pierderi, înțelesese de prea multe ori că maternitatea este supusă hazardului. Prea multe femei, care nu sunt capabile să crească un copil, devin mame, în timp ce altele trăiesc cu brațele goale.

– Am încercat să avortez.

– Ai încercat?

– M-am gândit să rezolv problema cumva. Să mă comport ca o matură. Dar n-am putut s-o fac.

– Ar fi trebuit să apelezi la mine, Lauren.

– Cum să fi apelat la tine? Ştiam că te-ar fi afectat. Şi n-am vrut să mă priveşti aşa cum mă priveşti acum.

– Cum aşa?

– Ca şi cum aş fi *o proastă*.

Angie era atrasă de ea, în pofida celor mai bune intenţii ale sale. I-a îndepărtat o şuviţă după ureche.

– Nu te privesc aşa. Sunt tristă şi speriată din cauza ta, asta-i tot.

Ochii lui Lauren se umplură încet de lacrimi.

– Nu ştiu ce să mai fac. David spune că va renunţa la Stanford şi se va căsători cu mine, dar nu va merge. Va începe să mă urască. Nu cred c-aş suporta asta.

Angie îşi dori să fi existat nişte cuvinte magice, care să-i uşureze durerea bietei copile, dar uneori viaţa te aruncă într-un colţ şi nu este uşor să ieşi de acolo.

Lauren se şterse la ochi, suspină şi se ridică îndreptându-se.

– Nu vreau să iei asupra ta toate problemele astea. Sunt doar speriată. Nu ştiu ce să fac, iar acum trebuie să caut un loc unde să trăiesc.

– E în ordine, Lauren. Trage adânc aer în piept. Angie se uită la ea. Ce vrei să faci?

– Să mă întorc în timp, în luna octombrie şi să folosesc prezervativ.

Angie începu să râdă, dar era un râs trist şi puţin cam încordat.

– Tu şi David vreţi să păstraţi copilul?

– De unde să ştiu? Eu vreau... Se lăsă mai jos în scaun aplecându-şi capul. Angie era sigură că plângea. Nu scoase niciun sunet, ca şi cum ar fi învăţat să nu se exteriorizeze deloc.

– E problema mea. Am intrat în ea; trebuie să şi ies. Poate doamna Mauk mă mai lasă să mai stau aici.

Angie strânse din ochi, simţind că lăcrimează. Amintirile reveniră cu putere – Lauren la Asociaţia Ajută-ţi Vecinul, îngheţată de frig, cerând însă o haină pentru mama sa...; în parcarea de la băcănie, într-o noapte ploioasă lipind afişe pe parbrizele maşinilor...; apoi spunând încet *nu mă pot duce la*

balul de Homecoming şi îmbrăţişând-o pe Angie pentru ceva foarte simplu cum ar fi că-i împrumutase o rochie şi nişte farduri.

Lauren era singură pe lume. Era o fată bună, responsabilă şi ar fi făcut orice trebuia sau ar fi murit încercând să facă, dar cum putea o fată de şaptesprezece ani să-şi găsească drumul drept pe o cale atât de înşelătoare? Avea nevoie de ajutor.

Nu este fiica ta, Angela.

Fii atentă cu fata asta.

Era un sfat bun, şi acum, în clipa aceasta, Angie era îngrozită că nu-l asculta. Se luptase atât să iasă din întunecimea dorinţei de a avea un copil; cum se lăsa să alunece înapoi? Ar putea sta lângă Lauren să vadă cum îi tot creşte pântecul? Ar putea suporta intimităţile sarcinii altei femei – răul matinal, visele care se amplificau cu fiecare kilogram acumulat, minunea din cuvintele neînsemnate de genul: *M-a lovit cu picioruşul... este o mică acrobată... aici, pune mâna pe burta mea...*

Şi totuşi.

Cum s-o lase baltă pe Lauren în aceste clipe?

– O să-ţi spun ceva, începu Angie încet, incapabilă să găsească altceva. De ce nu vii să locuieşti cu mine?

Lauren tresări, ridicându-şi privirea.

– Nu vorbeşti serios.

– Ba da.

– Te vei răzgândi. O să vezi cum mă voi îngrăşa şi...

– Ai avut vreodată încredere în cineva?

Lauren nu-i răspunse, dar adevărul i se citea în ochi.

– Ai încredere în mine. Vino la cabană o vreme, până îţi vei da seama ce vrei să faci în viitor. Trebuie să te îngrijească cineva.

– Să aibă cineva grijă de mine?

Angie sesiză mirarea din vocea lui Lauren. Era un lucru atât de simplu – *grija* –, dar ce gol trebuie să lase în suflet absenţa ei.

– O să fac curat şi o să spăl. Pot să şi gătesc, iar dacă îmi arăţi care sunt buruienile...

– Nu este nevoie să faci curat în casa mea, zâmbi Angela. Deşi senzaţia de teamă era încă prezentă şi continua să se întrebe dacă îi va putea fi alături, se simţea şi ea bine. Putea schimba viaţa acestei fete. Poate ea nu va fi mamă niciodată, asta nu înseamna

însă că nu se putea purta ca și cum ar fi fost. Doar să vii la lucru când este schimbul tău și să iei note bune. Bine?

Lauren se aruncă în brațele lui Angie, strângând-o într-o îmbrățișare disperată.

– Bine.

LAUREN ÎȘI ÎMPACHETĂ HAINELE ȘI UNIFORMELE DE ȘCOALĂ (care nu-i mai erau necesare acum), fardurile, micile amintiri și tot mai avea loc.

Ultimul lucru pe care-l împachetă a fost o fotografie mică a ei și a mamei. În ea arătau ca două artiste, scoțându-și capetele prin niște orificii pictate. De fapt, Lauren nu-și amintea să fi pozat vreodată în această ipostază. După spusele mamei, fuseseră în Las Vegas când camioneta se oprise pe drumul de vest. Ani întregi, Lauren încercase să creioneze o amintire legată de această imagine, dar nu reușise.

Era singura lor fotografie împreună. O așeză în siguranță printre rândurile de haine și închise valiza. Coborî și se opri în fața ușii doamnei Mauk.

– Poftiți cheile, îi spuse.

– Unde te duci?

Lauren o luă pe femeie de braț și o conduse spre fereastră. Afară, pe stradă, Angie stătea lângă mașină, cu privirea ridicată spre clădire.

– Cea de-acolo este Angie Malone. Mă duc să locuiesc la ea. Simți uimirea din propria-i voce.

– Mi-o amintesc.

– Veți vinde mobila pentru chiria restantă, nu?

– Bine. Doamna Mauk se uită la chei, apoi la ea. Zâmbea trist.

– Regret, Lauren. Dacă te pot ajuta cumva... Lăsă propoziția neterminată. Amândouă știau că nu o putea sfârși.

Lauren aprecie gestul în aceeași măsură.

– Ați fost bună cu noi. Ne-ați tolerat să plătim chiria cu întârziere și toate celelalte.

– Tu ai avut probleme mari, fetițo. Mama ta a fost o poamă.

Lauren îi întinse o foaie de hârtie. Îi scrisese adresa lui Angie, numărul de telefon, dar și datele de contract de la restaurant.

– Uitaţi, îi spuse incet. Când vine mama acasă, dacă vrea să ştie unde mă aflu. Simţi vechea ei nevoie în glas, acea parte ascuţită, tăioasă şi nu se putu abţine.

– *Când?*

– Când se va despărţi de Jake – şi asta se va întâmpla –, va reveni.

– Iar tu o vei aştepta. Doamna Mauk rosti vorbele trist, patetic.

Ce mai putea spune Lauren la asta? Toată viaţa tânjise după dragostea mamei. Nu putea să renunţe la speranţele pe care şi le făcuse. Această credinţă era o parte din ea, ca şi bătăile inimii sau pulsul. Dar n-o mai afecta aşa de mult; devenise mai distantă faţă de această pierdere.

O privi din nou pe Angie, care aştepta jos s-o ia acasă.

Acasă.

Apoi se uită iar la doamna Mauk şi-i spuse:

– Acum sunt bine.

– Eşti un copil bun, Lauren. O să am numai gânduri bune pentru tine.

– Poate ne mai întâlnim.

– Sper că nu, Lauren. Odată ce ai părăsit partea asta de oraş, stai departe de ea. Dar voi fi aici, dacă ai nevoie de mine. Cu un ultim zâmbet, doamna Mauk îşi luă rămas-bun.

Pe hol, Lauren ridică valiza şi se grăbi să coboare treptele.

– Vrei să iau eu restul lucrurilor? o întrebă Angie venind spre ea.

– Aici este tot ce am, spuse Lauren lovind valiza cu palma.

– Oh! Angie se opri. Se încruntă uşor, apoi spuse: Bine, să plecăm.

Pe drumul spre oraş, de-a lungul plajei şi apoi sus, pe colină, Lauren privi pe geam, tăcută. Din când în când, razele lunii cădeau chiar asupra ei şi se trezea privindu-şi propria imagine. Nu vedea decât o fată care, deşi avea ochii trişti, zâmbea. Se întrebă dacă ochii îi vor fi întotdeauna aşa, dacă vor vedea întotdeauna şansele pe care le-a pierdut. Mai mult ca sigur asta i se întâmplase şi mamei.

Aruncă o privire spre Angie, care fredona odată cu muzica

de la radio. Probabil nici ea nu ştia ce să spună.

Lauren închise ochii. Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa ei dacă Angie ar fi fost mama ei. Totul ar fi fost mai uşor, mai plăcut. Angie nu şi-ar fi pălmuit niciodată fiica însărcinată, n-ar fi părăsit-o în miezul nopţii sau...

– Am ajuns. Casă, dulce casă.

Lauren deschise ochii brusc. Poate aţipise vreun minut. Era ca într-un vis, de asta era sigură.

Angie parcă lângă casă şi coborî. Pe aleea până la intrare şi apoi în casă îi vorbi tot timpul peste umăr lui Lauren, care se grăbi după ea, târându-şi valiza.

... cuptorul este cu aproximativ douăzeci de grade mai fierbinte decât indică. Nu am microunde. Îmi pare rău. Acele ţevi vechi ruginite...

Lauren încercă să reţină toate informaţiile. Pe lângă toate acestea mai observă şi altceva. Ferestrele trebuiau spălate şi era o cută pe braţul sofalei. La astea Lauren o putea ajuta.

Angie continuă să vorbească în timp ce urca scările... presiunea apei este foarte mare. Îţi recomand să te legi dacă nu vrei să te zboare duşul. Ţevile şuieră puţin la început şi nu trebuie să tragi apa la toaletă înainte de duş. Se opri şi se întoarse.

– Este în regulă să împărţim baia, nu? Dacă nu...

– Nu este nicio problemă, spuse Lauren repede.

Angie zâmbi.

– Aşa m-am gândit şi eu. Bine. Uite, asta este camera ta. Am dormit toate aici când eram copile. Deschise uşa de la capătul holului.

Era o cameră mare, frumoasă, cu tavanul înclinat şi grinzi de lemn. Un tapet roz, cu trandafiri mici, acoperea pereţii. Aşternuturi asortate erau întinse pe două paturi alăturate. Un birou mic de stejar se afla într-un colţ; la stânga, trei ferestre dreptunghiulare dădeau spre ocean. În seara asta razele lunii împodobeau valurile argintii.

– Oh, exclamă Lauren.

– Cearşafurile n-au fost spălate recent. Le pot spăla acum...

– Nu. Vocea lui Lauren sună dur. Nu voise asta. Era doar... copleşită. Pot să-mi spăl singură lenjeria de pat.

– Desigur. Eşti adult. N-am vrut să las să se înţeleagă că n-ai şti să speli. Numai că...

Lauren lăsă jos valiza şi alergă la Angie prinzând-o cu braţele după gât.

– Îţi mulţumesc, spuse îngropându-şi faţa în curba caldă şi moale a gâtului ei.

Încet, Angie o îmbrăţişă la rândul ei. Când Lauren simţi că va începe să plângă încercă să se depărteze, dar Angie n-o lăsă. O mângâie pe creştet, repetându-i că va fi totul bine. Repetă iar şi iar: *E în ordine acum, Lauren. E în ordine.*

Toată viaţa, Lauren aşteptase un moment ca acesta.

– POFTIM?

Cuvântul a fost rostit la unison. Mai degrabă, strigat.

Angie a rezistat impulsului de a se da un pas înapoi.

– Lauren s-a mutat la mine.

Surorile şi mama se aliniaseră în bucătăria mamei. Se holbau la ea.

– O să ai grijă de fata asta? pretinse mama un răspuns, lovindu-şi coapsele cu palmele.

– Cred că va fi grozav, spuse Livvy. O să fie bine pentru amândouă.

Mama dădu impacientată din mână.

– Taci. Sora ta nu mai gândeşte normal. Făcu un pas în faţă. Măcar să nu mai aduci şi alte persoane cu părul roşu în casă.

– Nu e o străină, spuse Livvy. A lucrat la restaurant. E o fată bună.

– Asta până când n-a mai apărut vreo trei zile, spuse mama. După câte se aude, e căutată pentru crimă.

Livvy a pufnit în râs.

– Bine. A mers din oraş în oraş, a jefuit minimarketuri, s-a oprit de ajuns cât să-şi refacă provizia de muniţie şi să ia testul la matematică.

Angie se muta nervoasă de pe un picior pe altul. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie la vestea mutării lui Lauren. Ceea ce va urma era cu totul altceva. Cuvântul balistic îi veni în minte.

– Angie, spuse Mira venind mai aproape, studiind-o. Este

ceva ce nu ne-ai spus încă.

Angie clipi des.

– Ce? Şi tu ai secrete? Mama răsuflă zgomotos. Tu ştiai că tata îmi spunea tot, nu?

Angie era încolţită. Nu avea ce face. Sarcina nu putea rămâne un secret. Se uită la şirul de femei, apoi spuse:

– Mai este ceva. Lauren e însărcinată.

Balistic se dovedi un cuvânt prea slab.

DISCUŢIA CONTINUA DE CÂTEVA ORE. CÂND AJUNSE LA UN sfârşit epuizant, mama chemă întăriri. Sosiră ambii cumnaţi ai lui Angie, mătuşa Giulia şi unchiul Francis. Toată lumea prezentă avea câte o părere referitoare la decizia luată de Angie.

Cu o mişcare care surprinse pe toată lumea, Livvy dădu glas propriului dezacord.

– Lăsaţi-o să facă ce vrea, spuse cândva, în decursul celei de-a doua ore de dezbateri. Nimeni nu ştie cum este să fii în pielea ei.

Aceste cuvinte puseră capăt discuţiei pseudo-orăşeneşti. Când se făcu referire la faptul că Angie nu avea copii, toţi se uitară în altă parte.

Angie îi aruncă o privire plină de recunoştinţă. Livvy îi făcu cu ochiul şi zâmbi. Apoi, totul reîncepu.

Angie nu mai suporta. În timp ce discutau pro şi contra deciziei ei, s-a strecurat afară din încăpere şi a urcat la etaj.

În vechea ei cameră a închis uşa. O linişte binecuvântată a învăluit-o. Şi-a imaginat că va avea cam şase minute de linişte, înainte ca mama sau Mira să vină după ea. Mai puţin, chiar. Uşa s-a deschis. Mama era în cadrul ei, afişând un chip dezamăgit. Era privirea pe care fetele ei o ştiau foarte bine.

– Două minute, observă Angie, aşezându-se pe colţul patului. Un nou record.

Mama închise uşa după ea.

– I-am trimis acasă pe toţi.

– Bine.

Mama oftă, apoi se aşeză pe pat lângă Angie. Vechile arcuri se lăsară sub greutatea ei.

– Tatăl tău – Dumnezeu odihnească-i sufletul – ar fi ţipat la

tine în seara asta. Pe el l-ai fi ascultat.

– Tata n-a ţipat niciodată la mine. Tu ai făcut-o.

Mama începu să râdă.

– Nu era nevoie să ţipe. Mă lăsa să mă agit o vreme, apoi trăgea o linie în nisip. *Ajunge, Maria,* spunea. Făcu o pauză. E mai greu acum fără linii pe nisip.

Angie se rezemă de mama ei.

– Ştiu.

Mama îşi aşeză palma ridată pe genunchii lui Angie.

– Îmi fac griji pentru tine, asta-i tot. Aşa sunt mamele.

– Ştiu. Şi te iubesc pentru asta.

– Vei fi atentă, da? Ţi-am văzut inima frântă de prea multe ori.

– Sunt mai puternică acum, mamă. Sigur sunt.

– Sper, Angela.

Capitolul 24

Lauren s-a trezit cu mult înainte să sune ceasul. S-a dus la baie pe la ora cinci, apoi n-a mai putut să adoarmă. Ar fi putut să înceapă curăţenia, dar nu voia s-o trezească pe Angie.

Era atât de linişte aici. Singurele zgomote erau ale valurilor care se loveau de mal şi de stânci şi bătaia ocazională a vântului în geam.

Nu se auzeau claxoane, vecini care să ţipe unul la altul, nu se spărgeau sticlele pe alee.

Într-un pat ca acesta, cu astfel de aşternuturi şi plapumă călduroasă, o fată se simţea în siguranţă.

Se uită la ceas. Era ora şase. Încă întuneric afară. În aceste prime luni de iarnă, zilele erau mai scurte. Dacă ar fi mers la Fircrest luni dimineaţă, ar fi trebuit să poarte pantalonii de lână la uniformă.

Acum nu mai conta, oricum. Era prima ei zi la West End High. O elevă însărcinată, venită prin transfer, care va frecventa cursurile până la sfârşitul semestrului. Fetele cele mai cunoscute o vor agrea cu siguranţă.

Dădu pătura la o parte şi coborî din pat. Adunându-şi lucrurile, se duse la baie, făcu repede duş, apoi îşi uscă părul cu atenţie şi îl întinse.

Revenind în dormitor, scotoci prin sertare ca să se îmbrace cu ceva. Nimic nu i se părea potrivit pentru această primă zi de şcoală. În final se hotărî la o pereche de blugi largi, cu talie joasă, cu cordon din piele franjurat şi un pulovăr alb. Când îmbrăca pulovărul, unul din cercei se desfăcu şi căzu pe podea. David îi dăruise aceşti cercei la ultima ei aniversare. Se aplecă şi începu să-l caute, întinzându-şi mâinile în jur. Şi îl găsi. Căută sub pat

unde găsi cerceii... şi altceva. Într-un colţ era o cutie lungă şi îngustă din lemn. Semăna atât de mult cu podeaua, încât trebuia să fi fost foarte aproape ca s-o vezi.

Lauren scoase cutia de sub pat. Deschizând-o, găsi un teanc de fotografii de familie alb-negru. În cele mai multe apăreau trei fetiţe frumos îmbrăcate, strânse în jurul unui bărbat brunet, bine îmbrăcat, cu un zâmbet care-i lumina toată faţa. Era înalt şi slab, destul de elegant, iar ochii aproape i se închideau când zâmbea. Şi râdea în aproape toate fotografiile. Îi amintea lui Lauren de un actor de demult, unul care era mereu îndrăgostit de Grace Kelly.

Domnul DeSaria.

În mod absurd, Lauren se gândi la el ca fiind tatăl ei. Văzu fotografiile, imaginile unei copilării la care visase şi ea: excursii cu familia la Grand Canyon şi Disneyland, zile petrecute la Grays Harbor County Fair, mâncând vată de zahăr, plimbându-se cu vaporaşul, serile petrecute în această cabană, prăjind ciuperci pe un grătar de la malul apei. Se auzi o bătaie în uşă.

– E şase şi jumătate, Lauren. Trezeşte-te şi străluceşte.

– M-am trezit. Împinse cutia la loc sub pat, apoi aranjă aşternutul şi făcu puţină ordine. Când ieşi din cameră şi închise uşa, nu era nicio dovadă vizibilă că acea cutie s-ar fi aflat acolo.

O găsi pe Angie jos, la bucătărie.

– Bună dimineaţa, spuse Angie, scoţând omleta din tigaie pe o farfurie. Ai sosit la timp.

– Mi-ai pregătit micul dejun?

– Nu e bine? Te deranjează?

– Glumeşti? E grozav!

Angie zâmbi din nou.

– Bine. Va trebui să te hrăneşti pentru doi în lunile următoare.

Se priviră într-o tăcere bruscă, jenantă. Vuietul distant al oceanului păru să se amplifice. Lauren nu putu să nu-şi atingă pântecul.

Angie tresări.

– Poate n-ar fi trebuit să spun asta.

– Sunt însărcinată. Nu are rost să pretindem contrariul.

– Nu.

Lauren nu ştiu ce să adauge. Se aşeză la masă.

– Micul dejun miroase grozav.

Angie îi întinse farfuria cu omletă, două felii de pâine prăjită cu scorţişoară şi câteva felii de pepene.

– Altceva nu ştiu să gătesc.

– Îţi mulţumesc, spuse Lauren încet ridicându-şi privirea.

Angie se aşeză faţă în faţă cu ea.

– Pentru puţin. În cele din urmă, îi zâmbi. Cum ai dormit?

– Bine. Va trebui să mă obişnuiesc cu liniştea de aici.

– Mda. Când m-am mutat la Seattle abia m-am obişnuit cu zgomotul.

– Nu-ţi lipseşte oraşul?

Angie se întoarse surprinsă de întrebare, de parcă nu s-ar fi gândit la ea până acum.

– De fapt, nu prea îmi lipseşte. Am dormit neaşteptat de bine în ultimul timp; asta trebuie să însemne ceva.

– Este de la aerul de mare.

– Poftim?

– Mama îmi spunea că o fată care creşte respirând aer de mare nu poate niciodată respira departe de mare.

Angie începu să râdă.

– Vorbeşte ca mama. Dar Seattle nu prea este departe de mare.

– Mama ta se gândeşte la orice, în afară de faptul că West End este departe de mare.

Au mai vorbit puţin, apoi Angie s-a ridicat.

– Spală tu vasele. Eu fac duş şi ne vedem în zece minute, apoi te duc la şcoală.

– Ce vrei să spui?

– Te duc cu maşina, desigur. Restaurantul este închis astăzi, aşa că nu este o problemă să folosesc maşina pentru asta. Apropo, am crezut că Fircrest are uniformă.

– Are.

– Tu de ce nu o porţi?

Lauren simţi cum obrajii îi iau foc.

– Mi-au retras bursa. Bănuiesc că nu se găsesc uniforme şcolare de mari dimensiuni.

– Vrei să spui că te-au eliminat din şcoală pentru că eşti însărcinată?

– Nu e mare scofală. Speră ca vocea să nu trădeze ce simţea.

– Nu mai spune.

– Nu ştiu...

– Spală vasele, Lauren, şi îmbracă uniforma. Facem o mică vizită la Fircrest Academy.

O ORĂ MAI TÂRZIU, SE AFLAU ÎN BIROUL CONSILIEREI. LAUREN stătea cu spatele la perete de parcă ar fi vrut să dispară în tencuiala tare, albă.

Angie se aşează pe un scaun, cu faţa la doamna Detlas, care stătea la biroul ei, cu mâinile încleştate pe suprafaţa metalică.

– Este o plăcere să vă cunosc în cele din urmă, doamnă Ribido, spuse doamna Detlas. Bănuiesc că nu vi s-a comunicat corect viitorul lui Lauren aici, la Fircrest.

Lauren trase cu putere aer în piept şi se uită la Angie, care îi zâmbi.

– Mă aflu aici ca să discut... viitorul fiicei mele, spuse Angie punând picior peste picior.

– Înţeleg. Va trebui în acest caz să discutaţi cu consilierul de la West End. Vedeţi...

– Ceea ce văd, o întrerupse Angie, este un caz penal. Sau poate un titlul de ziar: *o şcoală catolică elimină o elevă săracă doar pentru că este însărcinată.* Ştiu câte ceva despre genul ăsta de titluri, pentru că fostul meu soţ este reporter la *Seattle Times.* Ştiţi, îmi spunea chiar ieri seară că publicaţiile din oraşele mari abia aşteaptă câte un subiect de scandal din oraşele mici.

– Noi... practic... noi n-am eliminat-o pe Lauren. I-am sugerat doar că restul fetelor ar putea fi foarte răutăcioase cu ea, pentru că se află în această situaţie. Se încruntă. N-am ştiut de soţul dumneavoastră. Începu să se uite prin dosarul lui Lauren.

Angie o privi pe Lauren.

– Te-ai temut că fetele vor fi rele cu tine?

Lauren scutură din cap. Dacă mai avea glas, nu şi-l putea găsi. Angie se întoarse spre consilieră.

– Aţi fost foarte amabilă să vă gândiţi la ce va simţi Lauren,

dar după cum vedeți este o fată destul de curajoasă.

Doamna Detlas închise dosarul lui Lauren. Apoi spuse:

– Presupun c-ar putea termina semestrul aici, să-și dea examenele finale. Mai sunt doar șase săptămâni din semestru, iar vacanța de Crăciun este chiar la mijloc. Și-ar putea susține examenele finale în ianuarie, să termine școala mai devreme, dar cred că...

Angie se ridică.

– Vă mulțumesc, doamnă Detlas. Lauren va termina școala la Fircrest, așa cum trebuie.

– Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți, spuse doamna Detlas vădit iritată.

– Sunt sigură că veți face orice efort ca s-o ajutați. Și eu voi avea grijă să-i comunic unchiului meu că totul s-a rezolvat bine pentru Lauren.

– Unchiul dumneavoastră?

– Oh, am uitat să menționez asta? O privi în ochi pe consilieră. Cardinalul Lanza este fratele mamei mele.

Doamna Detlas păru că se face tot mai mică în scaun.

– Oh, a fost tot ce a putut să răspundă, cu o voce sfârșită, care abia s-a auzit.

– Să mergem, Lauren, spuse Angie îndreptându-se spre ieșire.

Lauren s-a împleticit ținând pasul cu ea.

– A fost uluitor, spuse când au ajuns afară.

– Și distractiv. Cucuveaua asta bătrână avea nevoie de o zguduială.

– De unde ai știut ce să-i spui?

– Viața, draga mea. Te învață fără să vrei.

Lauren zâmbi. Se simțea bine. *Grozav*. Nimeni nu luptase astfel pentru ea, iar efortul o întări, o făcu să se simtă invincibilă. Cu Angie alături putea să facă orice.

Chiar să asiste la ore, unde colegii se vor holba și vor comenta.

Angie zâmbi.

– Sper doar să existe vreun Cardinal Lanza.

La asta, au izbucnit amândouă în râs.

*

ANGIE RĂMĂSESE ÎN COLȚUL STRĂZII, URMĂRIND CUM LAUREN străbate campusul. Se abținuse să nu strige:

– La revedere, iubito. Să ai o zi bună la școală. Vin la șase să te iau. Era încă destul de tânără ca să știe că o astfel de scenă ar fi fost cât se poate de nepotrivită. Iar biata Lauren nu mai avea nevoie să atragă în vreun fel atenția. Era oricum foarte greu să fie gravidă într-un liceu privat. Vreo viitoare mamă tocilară putea s-o scoată din sărite.

Lauren se opri în fața ușii duble a clădirii impozante. Întorcându-se încet, ii făcu un semn cu mâna lui Angie, apoi dispăru înăuntru.

Angie simți o strângere de inimă.

– Voi, mici vrăjitoare, ar fi bine să vă purtați frumos cu *fata mea*, spuse. Închizând ochii, rosti o rugăciune pentru Lauren, apoi urcă în mașină.

Pe când se îndrepta spre casă, încercând să nu-și imagineze furtuna stârnită de prezența lui Lauren la Fircrest Academy, se gândi să se întoarcă și să parcheze lângă baliză pentru orice eventualitate. Dacă Lauren va ieși plângând, afectată de micile răutăți pe care doar adolescentele știu să le rostească? Va avea nevoie de ea...

– Nu, spuse cu voce tare, renunțând la fanteziile sale negative. Lauren trebuia să treacă singură peste ziua asta. Nu exista altă soluție. Drumul pe care-l alesese era lung și înspăimântător, dar nu avea altă cale decât cea dreaptă.

Sunetul telefonului celular o salvă. Scotoci prin poșetă până îl găsi, răspunzând la al treilea apel.

– Angie?

Nici nu realizase până în clipa aceasta când trăsese aer cu putere în plămâni, cât așteptase acest telefon.

– Hei, Con, spuse încercând ca vocea să-i sune obișnuit. Pentru siguranță, trase pe marginea drumului. Inima îi bătea nebunește.

– M-am tot gândit la noaptea trecută.

Și eu.

– Trebuie să discutăm.

– Ar fi trebuit s-o facem de câțiva ani, spuse ea. Vrei să vii la mine? În clipa în care lansă invitația se gândi la Lauren.

El nu va fi prea fericit de situația asta.

– Nu, astăzi sunt ocupat, îi spuse el. Poate... vocea îi pieri marcată de nesiguranță. Se răzgândise, era sigură.

– E luni. Restaurantul e închis. Ne-am putea întâlni să-ți ofer un prânz.

– Un prânz?

– E doar un prânz. Pentru noi, de obicei, era alcătuit din sandvișuri și supă. Gluma ei nu avu efect. Haide, Con. Trebuie să mănânci de prânz.

– Ce zici de Al Boccalino?

– Aș putea ajunge acolo pe la unsprezece și jumătate. Semnalizează întoarcerea și ieși din nou pe drum.

– Ne vedem atunci. Pa, îi spuse el.

– Pa. Angie ar fi vrut să zâmbească, dar nu se putea gândi decât la fata care trăia în casa ei. Conlan nu va primi bine vestea asta.

AJUNSE ÎN TIMP RECORD ÎN CENTRUL ORAȘULUI SEATTLE ȘI SE îndreptă spre restaurant.

Restaurantul lor preferat. Cel puțin așa fusese cândva. Era la patru clădiri distanță, când a început să plouă. Picături de ploaie de mărimea mingilor de golf căzură pe trotuar în fața ei, formând râulețe argintii pe bordură. Deschise umbrela și o luă spre Pioneer Square. În parc, zeci de oameni fără locuință se ghemuiau unii în alții, trecându-și țigara de la unul la altul, încercând să se ferească de ploaie.

În cele din urmă, ajunse la Yesler. Viaductul, acel arc de beton care risca să se prăbușească la un cutremur puternic, mai stăvilea ploaia.

Intră în restaurant. Al Boccalino era gol la această oră. Lumea care lucra și venea să mănânce la prânz nu va aglomera restaurantul cel puțin o oră de acum încolo. Carlos, proprietarul restaurantului, apăru de după colț. Văzând-o, îi zâmbi.

– Doamnă Malone! Mă bucur să vă revăd.

– Și eu. Ea îi întinse haina, umbrela, și-l urmă în mica trattoria în stil toscan. Imediat simți mirosul pătrunzător de

usturoi şi cimbru, care-i amintea de casă.

– Ar trebui s-o mai aduci pe mama dumitale aici, îi spuse Carlos zâmbind.

Angie începu să râdă. Singura dată când îşi adusese aici părinţii, mama îşi petrecuse toată seara în bucătărie muştruluindu-l pe bucătar pentru felul în care tăia roşiile pentru marinara. *Striveşte-le,* îi spusese. *De asta ne-a dat Dumnezeu mâinile.*

– Sigur, Carlos, spuse ea şi zâmbetul îi păli văzându-l pe Conlan.

El se ridică la apariţia ei.

Carlos o ajută să se aşeze, le dădu meniul, apoi dispăru.

– Mi se pare ciudat să mă aflu aici din nou, spuse Angie.

– Ştiu. N-am mai fost aici de la aniversarea noastră.

Ea se încruntă.

– Am crezut că apartamentul tău este chiar după colţ.

– Este.

Tăcerea se aşternu din nou. Nu făceau decât să se uite unul la celălalt.

Carlos apăru la masă cu o sticlă de şampanie.

– Cuplul meu preferat este iar împreună. E bine. Umplu paharele cu lichidul strălucitor, cu bule. Îl privi pe Conlan.

– Mă lăsaţi pe mine să decid asupra meniului?

– Desigur, spuse Conlan, care nu-şi lua privirea de la Angie.

Ea se simţi vulnerabilă sub privirea lui. Lupă paharul doar din nevoia de a ţine ceva în mână.

Vreau să-ţi vorbesc despre fata pe care am cunoscut-o.

– Conlan, spuse ea chiar când Carlos reveni la masă cu o farfurie de salată caprese. După ce exclamară încântaţi de gustul salatei, Angie îşi pierduse deja răbdarea. Termină paharul cu şampanie şi-şi mai turnă unul.

E grozavă. Locuieşte la mine. O, ţi-am spus că e însărcinată?

Conlan se aplecă spre ea, sprijinindu-şi coatele pe masă.

– Azi dimineaţă m-a sunat agentul meu. Mi s-a oferit un contract pentru o carte. Făcu o pauză, apoi adăugă: Iar tu ai fost singura persoană căreia am vrut să-i spun. Ce crezi că înseamnă asta?

Ea ştia cât îl costase să recunoască asta. Voia să întindă mâna

spre el, să-l prindă de mână, să-i spună că încă îl mai iubeşte şi că l-a iubit dintotdeauna, dar era prea curând pentru asta. Preferă să-i spună:

– Cred că asta înseamnă că ne iubim de mult timp.

– Cam de toată viaţa mea.

Îşi ciocni paharul de al lui. Clinchetul acesta era sunetul unui început. Ştia că trebuie să-i spună acum despre Lauren, dar n-o putea face. Acest moment era într-un fel magic, plin de posibilităţi.

– Spune-mi tot.

El se lansă în relatarea unei poveşti despre un localnic care fusese condamnat pentru violarea şi uciderea câtorva femei în vârstă, pe la sfârşitul anilor '90. Conlan investigase subiectul şi fusese atras de el. Ajunsese să creadă că omul era nevinovat, iar testele ADN tocmai o confirmaseră.

– Este o afacere gen Cenuşăreasa, spuse el. Mi se dă o sumă decentă ca să scriu cartea asta, apoi încă una.

El încă mai vorbea despre carte o oră mai târziu când terminaseră desertul şi achitaseră nota.

Angie s-a ridicat, simţind că era destul de ameţită.

Conlan era lângă ea susţinând-o.

Ea îl fixă cu privirea. Chipul lui, care acum îi zâmbea, o făcu să vrea să plângă.

– Sunt atât de mândră de tine, Conlan.

Zâmbetul lui păli.

– Asta nu sună bine.

– De ce nu? Eu...

El o prinse în braţe şi o sărută chiar acolo, în faţa tuturor. Nu era unul din acele săruturi gen *mi-ai putea fi bunică*. Oh, nu.

– Oh! exclamă ea în final. Realiză că se cam clătina. Încercă să se calmeze. Îi era greu; inima îi bătea cu putere. Îl dorea cu o fervoare care o surprindea.

– Dar trebuie să discutăm, spuse ea, încercând să-şi limpezească gândurile.

– Mai târziu, spuse el pe un ton grav, disperat. Luând-o de mână, o conduse spre ieşire. Mergem la mine.

Ea nu rezistă tentaţiei. Îi era imposibil.

– Putem alerga?

– Sigur.

Afară, Angie fu surprinsă să vadă că era încă lumină. Apoi își aminti: *se întâlniseră la masa de prânz.* Alergară pe strada Yesler, apoi o luară pe Jackson.

Conlan introduse cheia în broască.

Angie se năpusti în spatele lui și-l prinse cu brațele. Își coborî mâinile spre mijlocul lui.

– La naiba, murmură el încercând altă cheie.

Ușa se descuie în sfârșit.

O împinse dincolo de ușă și o trase spre lift. Când se deschiseră ușile, năvăliră înăuntru, încă sărutându-se.

Angie ardea de dorință. Îl atinsese peste tot, îl sărutase într-un ritm amețitor. Nu mai putea respira.

Ușile se deschiseră. El o luă în brațe și o purtă de-a lungul holului. În câteva minute – secunde – erau în dormitorul lui. Conlan o așeză încet pe pat. Ea rămase acolo uluită de acest gen de dorință pe care-l uitase.

– Scoate-ți hainele, îi spuse cu glas înecat de emoție, sprijinindu-se în coate. El îngenunche lângă pat, între picioarele ei.

– Nu pot sta departe de tine, îi șopti. Era atât uimire, cât și dezamăgire în glasul lui.

Ea știu că va exista un preț pentru clipa asta. Dar acum nu-i păsa.

Capitolul 25

Angie stătea goală la fereastra soțului – mai precis a fostului ei soț – privind spre Elliott Bay. Ploaia conferea întregii lumi un aer estompat, distant. Mașinile huruiau spre nord și sud pe pod. Geamurile ferestrelor care zăngăneau ușor din cauza traficului acum făceau un zgomot care semăna cu clănțănitul dinților.

Dacă ar fi fost o scenă de film, ea ar fi fumat o țigară și s-ar fi încruntat, în timp ce un montaj de imagini ale mariajului lor eșuat și ale bruștei împăcări apărea pe ecran. Ultima imagine, când filmul revenea la momentul prezent, ar fi fost chipul lui Lauren.

– Pari îngrijorată, spuse Conlan.

Cât de bine o cunoștea el! Chiar când stătea în profil, cu spatele spre el, el îi putea intui gândurile. Probabil că atitudinea sau ținuta ei o dădeau de gol. El spunea întotdeauna că-și ridică bărbia și-și încrucișează brațele când e supărată.

Nu se întoarse spre el. Din fereastră o privea o imagine a propriului chip, estompată de ploaie.

– N-aș spune îngrijorată. Poate gânditoare.

Arcurile patului scârțâiră. Probabil el se ridica.

– Ange?

În cele din urmă, ea se îndreptă spre pat și se așeză lângă el. El o atinse pe braț, îi sărută sânii.

– Ce este?

– Trebuie să-ți spun ceva.

El se retrase.

– Asta nu sună prea bine.

– E vorba despre o fată.

– Oh!

– E o fată bună. Are note mari. Muncește.

– Și ce legătură are cu noi?

– Am angajat-o în septembrie. Lucrează vreo douăzeci de ore pe săptămână la restaurant. Știi, după școală, în weekend. Mama nu recunoaște, dar este cea mai bună chelneriță pe care am avut-o.

Conlan continua s-o fixeze cu privirea.

– Și ce defect îngrozitor are?

– Nu este nicio problemă.

– Angie Malone – te cunosc. Despre ce naiba vrei să-mi vorbești? Cu siguranță, nu despre fata asta care e chelneriță.

– Mama ei a părăsit-o.

– Părăsit-o?

– A plecat pur și simplu într-o zi.

El o privea fix.

– Spune-mi că i-ai găsit un loc unde să trăiască.

– I-am oferit unul.

Conlan expiră cu putere.

– Locuiește cu tine la cabană?

– Da.

Dezamăgirea i se întipări imediat pe chip în ochii albaștri, în gura care i se crâmpoți.

– Așadar, locuiește o adolescentă în casa ta?

– Nu este același lucru. Nu ca înainte, oricum. O ajut doar până când...

– Până când ce?

Angie oftă acoperindu-și ochii cu mâna.

– Până se naște copilul.

– O, la naiba! exclamă Conlan dând cearșaful la o parte și coborând din pat.

– Con...

El dădu buzna în baie, trântind ușa.

Angie simți atitudinea lui ca pe o lovitură în inimă. Știa că se va întâmpla asta. Dar ce alternativă avea? Cu un oftat, se aplecă, își luă hainele și se îmbrăcă. Apoi se așeză pe pat așteptând.

În cele din urmă, el ieși îmbrăcat cu o pereche veche de blugi Levi's și un tricou albastru-deschis. Mânia părea să îi fi trecut, dar

în lipsa ei părea obosit. Umerii i se lăsaseră ca ai unui om înfrânt.

– Spuneai că te-ai schimbat.

– Aşa e.

– Şi vechea Angie a adus o adolescentă însărcinată în casă. O privi. Acesta a fost începutul sfârşitului pentru noi. Eu ţin minte chiar dacă tu ai uitat.

– Haide, spuse ea simţindu-se ca şi cum i s-ar fi rupt ceva în interior. Se apropie de el. Cum să fi uitat? Mai dă-mi însă o şansă.

– Ţi-am dat o viaţă întreagă de şanse, Ange. Privi în jur, apoi spre pat. Asta a fost o greşeală. Ar fi trebuit să ştiu.

– De data asta e altceva. Jur. Întinse mâna spre el. El se feri de atingerea ei.

– Cum? Cum este diferit?

– Este o fată de şaptesprezece ani, care nu are pe nimeni să-o îngrijească şi nu are unde să se ducă. O ajut, dar nu mai am acea obsesie privitor la ceea ce-mi lipseşte. M-am împăcat cu gândul că nu voi avea copii. Te rog, şopti. Dă-mi şansa să-ţi arăt că este altceva. Vino s-o cunoşti.

– S-o cunosc? După ce ne-a făcut să pătimim Sarah Dekker?

– Ea nu este Sarah. Copilul este al lui Lauren. Vino s-o cunoşti. Te rog. Fă-o pentru mine.

El o privi îndelung, cu duritate apoi, îi spuse:

– Nu voi mai trece prin toate astea. Prin exaltări. Prin jurăminte. Prin obsesii.

– Conlan, crede-mă, eu...

– Să nu îndrăzneşti să termini propoziţia asta. Se întinse după cheile de pe măsuţa de toaletă şi porni spre uşă.

– Îmi pare rău, murmură ea.

El se opri. Fără a se uita în urmă, îi spuse:

– Întotdeauna îţi pare rău, nu, Ange? Asta ar fi trebuit să ţin minte.

CU UN AN ÎN URMĂ, LA ORA DE ISTORIE UNIVERSALĂ, LAUREN redactase un raport despre Londra în Epoca Victoriană. Una din sursele de cercetare fusese filmul *The Elephant Man*. Îşi aminti cum stătuse ore întregi în bibliotecă, uitându-se la ecranul micului televizor, urmărind londonezii cu tocuri înalte care-l

necăjeau şi ridiculizau pe bietul John Merrick, ale cărui chip şi trup fuseseră torturate şi torsionate mai mult decât poate suporta cineva. Dar şoaptele şi privirile îl răneau la fel de profund ca şi diformităţile sale.

Lauren înţelegea asta acum, cât era de dureros să fii obiectul bârfei. În toţi anii la Fircrest se luptase să atingă acea perfecţiune, care să-i atragă doar comentarii pozitive. Nu întârzia niciodată la ore, nu încălca regulile, nu vorbea urât despre colegi. Încerca pe toate căile să fie precum soţia lui Caesar: *ireproşabilă*.

Ar fi trebuit să ştie totuşi cât de rău putea să cadă şi cât de dur era solul.

Toată lumea se uita la ea, o arăta cu degetul şi şuşotea. Chiar şi profesorii păreau şocaţi şi enervaţi de prezenţa ei. Se purtau de parcă ar fi avut un virus letal, care se transmitea pe calea aerului şi infecta orice trecător nevinovat.

După şcoală, se lăsa înghiţită de mulţimea zgomotoasă de elevi. Chiar şi în mijlocul acestora – majoritatea prieteni – se simţea diferită. Izolată. Cu capul plecat, încerca să se facă nevăzută.

– Lauren!

Îşi ridică instinctiv privirea, deşi imediat îşi dori să n-o fi făcut. Gaşca era adunată în jurul balizei; Susan şi Kim stăteau pe marginea de cărămidă lângă ei, iar David şi Jared jucau hacky sack.

Lauren îşi adună tot curajul pentru a face faţă inevitabilului. Îi evitase la prânz ascunzându-se în bibliotecă, dar acum nu avea de ales. Trebuia să-i salute.

– Salut, le spuse apropiindu-se. Ezită, văzând că David face acelaşi lucru.

Se priviră de la distanţă.

Fetele o flancară, trăgând-o de mână. Ea le urmă în spatele şcolii, la locul lor de pe terenul de fotbal. Băieţii veniră după ele, continuând să joace hacky sack.

– Ei bine? întrebă Kim când se aflau pe lângă poartă. Cum te simţi?

– Speriată, răspunse Lauren. Cu asta voia să spună că nu vrea să discute pe tema aceasta, dar era mai bine s-o facă decât să fie dezbătută de alţii. Şi ele erau cele mai bune prietene ale ei.

– Ce o să faci? o întrebă Susan scotocind prin rucsac după

ceva. În cele din urmă, scoase o cola. Deschizând-o, luă o gură şi o dădu şi celorlalţi.

David apăru din spatele lui Lauren prinzând-o de mijloc.

– Nu ştim.

– De ce n-ai avortat? o întrebă Kim. Aşa a făcut vara mea.

Lauren ridică din umeri.

– N-am putut s-o fac. Începea să-şi dorească să fie departe, departe de acest loc. Cu Angie, unde se simţea în siguranţă....

– David spunea c-o să-l dai spre adopţie. Ar fi bine. Mătuşa mea, Sylvia, a adoptat un copil anul trecut. Acum e fericită, spuse Susan întinzând mâna după cola.

Lauren îl privi pe David.

Pentru prima oară realiză că *lui nu-i păsa prea mult,* că poate să rămână în trecut cu toate amintirile lui din liceu. Într-o bună zi *va uita de copil* ca de un trofeu MVP din clasa a zecea sau de vreo notă. De ce nu înţelesese asta înainte?

Crezuse că treceau împreună prin situaţia asta, dar brusc toate avertismentele îi apărură în minte. Era fata care rămăsese însărcinată.

– Vino cu mine, îi şopti trăgându-l deoparte. El o urmă într-un colţ mai retras de lângă tribune. Ea ar fi vrut cu disperare să fie ţinută în braţe, sărutată şi sigură de iubirea lui, dar el stătea acolo uitându-se la ea, cu o privire confuză.

– Ce este?

– Voiam doar... O să-mi lipseşti în vacanţă. Îşi dori ca el s-o fi invitat, dar era o vacanţă în familie.

– Tata a stabilit o întâlnire în ianuarie. Cu un avocat. Clipi, apoi se uită la gâtul ei. Pentru adopţie.

– Renunţă, spuse ea, simţind amărăciunea din propria-i voce. Ar fi aşa de uşor pentru el.

– Ar trebui să-l ascultăm, măcar. David părea că va izbucni în plâns, chiar acolo, pe terenul de fotbal în faţa prietenilor, aflaţi la doar câţiva metri.

Iar ea ştiu: *Nimic din ce se petrecea nu era uşor nici pentru el.*

– Da, spuse. Sigur că da. Ar trebui să-l ascultăm.

El o privi. Ea părea mai distantă, mai matură acum.

– Poate o să-ţi iau un inel. Aspen are zeci de magazine de

bijuterii grozave.

Inima ei începu să bată mai tare.

– Adevărat?

– Te iubesc, îi spuse el încet.

Vorbele lui sunau diferit, de parcă le-ar fi murmurat de la distanţă sau de sub apă. Când ajunse acasă nu-şi mai putea aminti deloc cum sunaseră.

ANGIE CITEA INSTRUCŢIUNILE PENTRU RICOTT A GNOCCHI CEL puţin a patra oară. Nu se considera o proastă, dar nu-şi imagina cum naiba putea folosi dinţii furculiţei ca să formeze gnocchi.

– Las-o baltă. Făcu un sul din aluat şi-l tăie în bucăţi mici. Hotărâse să înveţe să gătească; asta nu însemna că voia să-şi dedice viaţa gătitului.

– Destul de bine.

Apoi amestecă sosul. Aroma pătrunzătoare de usturoi care sfârâia, de ceapă şi roşii umplu casa. Nu era aşa de bun ca al mamei, desigur; nu poţi obţine acel miros de mâncare gătită în casă dintr-un sos cumpărat. Spera doar ca niciunul dintre membrii familiei să nu treacă pe la ea.

Cel puţin acum gătea.

Se presupune că asta avea rol terapeutic. Aşa îi spuseseră întotdeauna surorile ei. Angie fusese destul de disperată să încerce, dar acum era sigură. Tot tăiatul şi curăţatul zarzavatului, amestecatul, n-o ajutaseră cu nimic.

Nu vreau să trec din nou prin asta. Prin exaltări, prin disperare, prin toate acele obsesii.

Poate că n-ar fi trebuit să-i spună lui Conlan despre Lauren. Oricum, nu deocamdată. Poate ar fi trebuit să lase ca dragostea lor să ia din nou avânt.

Nu. Ar fi fost ca în vremurile apuse, iar ea ar fi ajuns într-o singurătate disperată vecină cu a lui, dar fără a trece graniţa care îi despărţea. Cu toate că el nu sesizase nuanţele schimbării ei, ea o făcuse.

Sinceritatea era singura ei opţiune.

O dată sau de două ori se rătăcise azi prin meandrele propriilor regrete, aproape dorindu-şi să n-o fi invitat la ea pe

Lauren, dar adevărul era că nu regreta decizia luată. Era bucuroasă s-o poată ajuta.

Spălă o legătură de pătrunjel, apoi începu să-l toace. Frunzele se lipiră de lama cuțitului formând un glob verde. Tăie cu foarfeca în bucăți ceea ce rămăsese.

Se deschise ușa de la intrare. Lauren sosise acasă. Era udă leoarcă.

Angie se uită la ceas.

– Ai venit mai devreme. Trebuia să vin să te iau...

– M-am gândit să te scutesc de deranj. Lauren își dezbrăcă haina și o atârnă în cuierul de metal, apoi își aruncă pantofii din picioare. Aceștia se izbiră de perete.

– Pune pantofii în ordine, te rog, spuse Angie ca un automat, imitându-și propria mamă. Când realiză asta, începu să râdă.

– Ce ți se pare așa de amuzant?

– Felul în care am reacționat. Exact ca mama mea. Puse pătrunjelul în sos, amestecă încă o dată cu lingura de lemn, apoi acoperi vasul. Așa, spuse după ce lăsă lingura jos. Am crezut că după ore o să mai stai cu David.

Lauren o privi abătută.

– Mda, păi...

– Știi ce să faci? Schimbă-te cu niște haine uscate, să bem o ciocolată fierbinte și să stăm de vorbă.

– Dar ești ocupată.

– Gătesc. Ceea ce înseamnă că va trebui să mergem undeva să mâncăm, așa că îmbracă-te. În sfârșit, un zâmbet.

– Bine.

Angie dădu mai încet focul la aragaz, apoi făcu un ibric cu ciocolată. Era unul din puținele lucruri pe care le făcea bine. Când termină și se așeză în sufragerie, Lauren cobora scările.

– Mulțumesc, spuse ea luând o ceașcă de ciocolată și așezându-se în fotoliul mare din piele de la fereastră.

– Presupun că n-ai avut o zi prea grozavă, spuse Angie pe un ton blajin.

Lauren ridică din umeri.

– Mă simt... mai bătrână decât prietenii mei.

– Bănuiesc că pot să înțeleg și motivul.

– Ei își fac probleme în privința datelor din Războiul Civil, iar eu nu știu cum să fac ca să plătesc o bonă cât merg la facultate. Nu prea mai avem multe în comun. Își ridică privirea. David spune că s-ar putea să-mi cumpere un inel.

– Este o cerere în căsătorie?

N-ar fi trebuit să spună asta. Chipul bietei Lauren se schimonosi.

– Nu cred.

– O, draga mea, nu fii prea dură cu el. Nici bărbații maturi nu știu să reacționeze la o sarcină neașteptată. Probabil, David se simte ca și cum ar fi fost aruncat din avion, iar pământul se grăbește să-l întâmpine. Știe că se va lovi tare. Dar dacă e speriat nu înseamnă că nu te iubește.

– Nu știu dacă aș suporta asta. Să nu mă mai iubească.

– Știu ce vrei să spui.

Lauren o privi pătrunzător. Își șterse ochii și-și suflă nasul.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să aduc subiectul ăsta în discuție. Nu vreau să te întristezi.

– Ce vrei să spui?

– Că încă îți mai iubești fostul soț. Știu după cum vorbești despre el.

– Este chiar atât de evident, nu? Angie își privi mâinile, apoi spuse încet: L-am văzut astăzi. Nu știu ce a făcut-o să-i împărtășească secretul. Poate nevoia de a vorbi despre asta.

– Adevărat? Și mai este îndrăgostit de tine?

Angie simți speranța din glasul lui Lauren și înțelese nevoia fetei de a crede că o dragoste stinsă se poate reaprinde. Ce femeie n-ar vrea să creadă asta?

– Nu știu. Sunt multe de rezolvat.

– Poate nu va fi de acord să locuiesc aici.

Perspicacitatea fetei o surprinse pe Angie.

– De ce spui asta?

– Așa. După cele întâmplate cu cealaltă fată care era însărcinată.

– A fost altceva, spuse Angie repetând ce-i spusese lui Conlan cu câteva ore în urmă, dorindu-și să creadă asta. Sigur că mi-a păsat de Sarah. Dar m-am îndrăgostit de copilul din

pântecele ei. L-aş fi adoptat, l-aş fi adus în viaţa noastră, apoi ne-am fi luat rămas-bun de la Sarah. Ar fi dispărut din viaţa noastră de zi cu zi. Cu tine e altceva.

– Cum?

– Ţin la tine, Lauren. Oftă. Şi este adevărat că fostele dorinţe încep să mă părăsească. Câteodată stau în pat şi mă gândesc la tine ca la fiica mea. Dar asta nu mă transformă în ce am fost şi nu mă mai răneşte. Trebuie să-l fac pe Conlan să înţeleagă acest lucru. Angie îşi ridică privirea. Observă că nu i se mai adresa lui Lauren. Vorbea cu sine.

Lauren se uita la ea.

– Uneori şi eu îmi imaginez că eşti mama mea.

– Oh!

Exclamaţia ei aproape se pierdu în aburul respiraţiei.

– Mi-aş fi dorit să fii.

Lui Angie îi veni să plângă când auzi asta. Amândurora le lipsea acelaşi lucru, ei şi lui Lauren; nu era de mirare că se găsiseră una pe alta aşa de repede.

– Formăm o echipă, spuse încet. Tu şi cu mine. Cumva, Dumnezeu a aflat că avem nevoie una de cealaltă. Se forţă să-i zâmbească şi se şterse la ochi. Iar acum, destul cu tristeţea. O să încerc să fierb naibii aceste gnocchi. De ce nu aşezi tu masa?

LAUREN SE ÎNTINSE PE PAT, PRIVIND FOTOGRAFIILE. ERAU [illegible] împrăştiate în faţa ei. Domnul şi doamna DeSaria. Cele trei fete împreună, separat şi în aproape orice combinaţie. Fotografii făcute primăvara, vara, iarna şi toamna. La plajă, la munte, chiar şi unele pe marginea drumului. Se uită la aceste fotografii frumoase, imaginându-şi cum s-ar fi simţit să fie iubită astfel toată viaţa, să aibă un tată care să vină la ea, să-i zâmbească, să-i întindă mâna.

Vino cu mine, i-ar fi spus, astăzi vom...

Auzi o bătaie în uşă.

Lauren se răsuci brusc la 90 de grade. Nu voia să fie prinsă umblând prin fotografiile personale ale familiei. Deschise uşa doar ca să vadă afară.

Angie o privea prin deschizătura uşii cu ochiul stâng.

– *Plecăm* în zece minute.

– Ştiu. Să ai o zi bună. Lauren închise uşa, ascultându-i paşii. Altă bătaie în uşă. O deschise.

– Ce-ai vrut să spui cu asta? o întrebă Angie.

– Cu ce?

– Mi-ai urat o zi bună.

– Mda. În oraş.

– Este Ajunul Crăciunului.

– Ştiu. De asta te duci în oraş. Mi-ai spus totul aseară. Mi-ai povestit că familia DeSaria a descins în oraş ca lăcustele, devorând tot ce întâlnea în cale. Aşa că distrează-te!

– Înţeleg. Iar *tu nu eşti o DeSaria.*

Lauren nu înţelese.

– Nu, nu sunt.

– Aşa că ai presupus c-o să te las *singură* aici în ajunul Crăciunului şi o să mă duc la adevărata mea familie, să petrecem cu prăjituri şi vin fiert.

Lauren roşi.

– Păi, dacă aşa spui...

– Îmbracă-te. Acum îţi este totul clar?

Lauren se trezi zâmbind.

– Da, doamnă.

– Îmbracă-te bine. Se prognozează un Crăciun alb. Şi te rog să-ţi aminteşti că sunt prea tânără să mi se spună doamnă.

Lauren închise uşa şi alergă spre pat. Adună toate fotografiile, cu excepţia câtorva pe care le-a ales, apoi le-a pus la loc în cutia pe care a vârât-o sub pat. Apoi strânse cele două aparate de fotografiat şi le ascunse în sertarul noptierei. Odată ce ascunse toate dovezile, se îmbrăcă în vechii ei blugi Target, cu un pulovăr negru din lână pe gât şi jachetă cu garnitură de blană.

Jos, Angie o aştepta. Era frumoasă, într-o rochie verde din lână, cu cizme negre şi capă neagră. Părul ei lung, negru era lăsat lejer. O făcea să arate grozav.

– Arăţi foarte bine, spuse Lauren.

– Şi tu. Acum să mergem.

Au urcat în maşină. Au vorbit tot drumul spre centrul oraşului. Nimic important, doar despre viaţa de zi cu zi.

Când au ajuns pe strada Front, traficul se desfăşura bară la bară.

– Nu-mi vine să cred că toţi oamenii ăştia au ieşit la cumpărături în ajunul Crăciunului, spuse Lauren.

– Este seara în care, potrivit tradiţiei, se aprind luminile bradului.

– Oh, zise Lauren, neînţelegând despre ce era vorba. Trăia în oraşul acesta de ani întregi, dar nu fusese niciodată la vreuna din aceste ceremonii. Muncise întotdeauna în weekenduri şi de sărbători. David îi spusese că este OK, dar nici el nu mai fusese la ceremonii de câţiva ani. *Prea multă lume*, pretextau ai lui.

Angie găsi un loc de parcare şi opri. În clipa în care coborâră din maşină, Lauren auzi primele manifestări ale Crăciunului: *clopotele*. Toate bisericile din oraş trăgeau clopotele. Undeva, în apropiere, mergea o trăsură cu cai; auzea zgomotul făcut de copitele cailor şi dangătul clopoţeilor de la ham.

În piaţa oraşului, se aflau zeci, poate sute, de turişti care circulau de la un magazin la altul, adunându-se în faţa chioşcurilor care vindeau aproape orice, de la ciocolată fierbinte până la prăjituri cu rom şi vată de zahăr. La Clubul Rotary se prăjeau castane lângă baliză.

– Angela! se auzi vocea Mariei din mulţime.

În clipa următoare, Lauren se simţi luată pe sus de familia DeSaria. Vorbeau toţi într-un glas, glumeau, se ţineau de mână. Mergeau de la un chioşc la altul gustând din tot ce li se oferea, şi umplând sacoşele cu ce nu puteau mânca acolo pe loc. Lauren zări mulţi colegi de şcoală, prin mulţime, împreună cu familiile lor. Pentru prima oară se simţea ca făcând parte din această familie, nicidecum ca o intrusă.

– Este timpul, spuse Mira în cele din urmă. Ca la un semn, familia se opri. De fapt, tot oraşul păru să îngheţe.

Luminile se stinseră. Întunericul se instală. Brusc, stelele de deasupra capului li se părură uimitoare. Mulţimea anticipa ce va urma. Angie luă mâna lui Lauren în palmele sale şi o strânse uşor.

Se aprinseră luminile de Crăciun. Sute de mii se aprinseră simultan.

Lui Lauren i se tăie răsuflarea.

Magie.

– Grozav, nu? spuse Angie.

– Mda. Lauren simţi un nod în gât.

Mai petrecură încă o oră în piaţă, apoi intrară în biserică pentru slujba de la miezul nopţii care în această zi şi epocă avea loc la ora zece. Lui Lauren îi veni să plângă când intră în biserică la braţul lui Angie. Era ca în visele ei de copilă; putea să-şi închipuie că Angie este mama ei. După slujbă, familia DeSaria se despărţi, fiecare luând-o pe drumul său.

Angie şi Lauren merseră prin mulţime arătându-şi diverse lucruri una alteia. Când ajunseră la maşină începuse să ningă. Au condus încet pe drumul spre casă. Fulgii căzuţi din cer păreau imenşi. Cădeau alene spre pământ.

Lauren nu-şi mai amintea când văzuse ultima oară un Crăciun cu ninsoare. În timpul acestei sărbători, de obicei ploua.

Pe Miracle Mile Road, zăpada părea lipicioasă. Acoperea crengile pomilor şi drumurile. Curtea era ascunsă sub un strat de omăt alb, sclipitor.

– Mă întreb dacă vom putea merge mâine cu sania, spuse ea agitându-se pe scaun. Era conştientă că se comportă ca un copil, dar nu se putea abţine. Sau poate vom face oameni de zăpadă. I-am văzut odată la televizor. Ei, cine e acolo?

El stătea în faţa uşii de la intrare, într-un con de lumină aurie. Un văl de zăpadă îi ascundea chipul.

Maşina se opri. Lauren se uită prin parbriz. El făcu un pas înainte în faţa terasei. Şi brusc Lauren ştiu. Bărbatul în Levi's uzaţi şi jachetă neagră de piele era Conlan. Se întoarse spre Angie, ai cărei ochi păreau imenşi pe chipul palid.

– El este?

Angie încuviinţă.

– E Conlan al meu.

– Oh! exclamă Lauren. Arăta ca Pierce Brosnan. Ea coborî din maşină.

El se îndreptă spre ea, iar pantofii lui scârţâiră pe aleea pietruită.

– *Tu* trebuie să fii Lauren.

Avea un timbru grav şi puternic, ca şi cum ar fi fumat şi băut

prea mult în tinerețe.

Lauren se străduí să nu bată în retragere. Avea cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată şi păreau s-o pătrundă până în măduva oaselor. *Părea supărat pe ea.*

– Da, eu sunt.

– Conlan, rosti Angie cam fără suflare, apropiindu-se de el.

El n-o privi pe Angie. Privirea lui era aţintită asupra lui Lauren.

– *Pe tine* am venit să te cunosc.

Capitolul 26

El încerca să păstreze distanța față de Lauren; Angie era sigură de asta. Purta echipamentul de reporter ca pe o armură, ca și cum câteva bucăți de metal sudate puteau proteja inima unui bărbat. Stătea rigid în capul mesei, amestecând cărțile. Jucau cărți de o oră vorbind aproape permanent, cu toate că Angie n-ar fi numit asta o discuție. Poate un interogatoriu.

– Ai trimis aplicații la universități? o întrebă când împărți mâna următoare de cărți. Nu se uita la Lauren. Angie știa că acesta era un șiretlic reportericesc. *Nu privi; vor crede că e o întrebare obișnuită, căreia nu-i dai importanță.*

– Da, răspunse Lauren, fără a-și ridica privirea din cărțile ei.

– Unde?

– La USC. Pepperdine. Stanford. Berkeley. UW. UCLA.

– Încă te mai gândești la facultate?

Referirea la sarcină o făcu pe Angie să-și ridice brusc privirea din cărțile sale.

Privirea lui Lauren fu surprinzător de directă. Era evident că se săturase de discuție.

– Mă duc la facultate.

– O să-ți fie greu, spuse el scoțând cărțile pentru a le da mai departe.

– Nu vreau să fiu obraznică, domnule Malone, spuse Lauren, vocea ei prinzând forță, dar viața e întotdeauna grea. Am obținut bursă la Fircrest pentru că nu renunț niciodată. Voi obține bursă și la facultate din același motiv. Voi face tot ce trebuie.

– Ai vreo rudă care să te ajute?

– Angie este ajutorul meu.

– Şi familia ta?

Lauren îi răspunse încet:

– Sunt singură.

Bietul Conlan. Angie îl văzu cum se topeşte chiar acolo în capul mesei, cu cărţile în mână. Renunţă la aerul său de reporter, lăsând loc unui chip trist, ridat, al unui bărbat îngrijorat.

Angie era sigură că încerca să treacă peste emoţiile pe care le stârnise, dar era captivul lacrimilor din ochii acestei fete. Îşi drese glasul.

– Angie mi-a spus că te interesează jurnalismul. Iată: ţintea sus.

Lauren încuviinţă. Ea conducea cu două cărţi.

– Da.

Conlan îşi puse regele în joc:

– Poate într-o zi o să vii să lucrezi cu mine. Te-aş putea prezenta unor persoane; să vezi ce presupune munca de reporter.

Amintindu-şi acestea, Angie văzu cum totul se schimbă. Tonul lui interogativ dispăru, lăsând locul unei mici petreceri. Discutară, râseră şi jucară cărţi încă o jumătate de oră. Conlan le povesti lucruri hazlii despre criminali proşti. Angie şi Lauren relatară despre greşelile făcute la prepararea prăjiturilor.

La ora zece sună un telefon. Era David, de la Aspen. Lauren luă telefonul sus.

Conlan se întoarse spre Angie. Ea nu era sigură, dar se gândi că era prima oară că îndrăznea s-o privească.

– De ce ai venit aici? îl întrebă.

– Este ajunul Crăciunului. Tu eşti familia mea.

Ea ar fi vrut să se aplece, să-l sărute, dar se simţea stingherită, nesigură. După toţi anii în care trăiseră împreună şi se iubiseră, ajunseseră să se despartă.

– Obişnuinţa nu este de-ajuns, spuse ea încet.

– Nu?

– Este vorba de un nou început, Conlan?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Lauren intră din nou în cameră zâmbind încântată, ca o fată care are toată viaţa în faţă.

– Îi lipsesc, le spuse aşezându-se din nou la masă.

Angie şi Conlan reluară imediat jocul de cărţi. În continuare au discutau doar fleacuri.

A fost cea mai grozavă noapte a lui Angie, aşa cum nu mai avusese de mult timp. I-a plăcut atât de mult, încât când a venit miezul nopţii şi Lauren i-a anunţat că se duce la culcare, Angie a încercat s-o convingă să mai rămână. Nu voia ca această seară să se termine.

– Ange, i-a spus Conlan, lasă biata fată să se culce. E târziu. Cum să poată veni Moş Crăciun, dacă ea n-a adormit?

Lauren începu să râdă. A fost un râs copilăresc, plin de speranţă. Lui Angie i-a făcut bine s-o audă.

– Bine, noapte bună, le-a spus Lauren îndreptându-se spre Angie şi îmbrăţişând-o. Crăciun Fericit, le-a spus apoi. Când s-a retras, a adăugat: *A fost cel mai frumos Crăciun pe care l-am petrecut vreodată.* Apoi i-a zâmbit lui Conlan şi a ieşit din cameră.

Angie s-a aşezat la loc, pe scaun. După plecarea lui Lauren încăperea părea prea goală.

– Cum te vei descurca în timpul sarcinii ei? o întrebă Conlan încet, de parcă vorbele l-ar fi durut. Cum vei putea urmări cum îi creşte pântecul, să simţi cum copilul loveşte cu picioruşele, cum vei face cumpărături pentru noul-născut?

– Va fi *dureros.*

– Exact.

Privirea ei era calmă, chiar dacă vocea nu era aşa.

– Dar dacă nu i-aş fi de ajutor, m-ar durea şi mai tare.

– Am mai trecut prin asta.

Angie se gândi la asta, la ei doi. Jucaseră cărţi şi cu Sarah Dekker, se uitaseră împreună la televizor, îi cumpăraseră haine noi. Dar întotdeauna puntea de legătură fusese copilul nenăscut.

– Nu, spuse în cele din urmă. *Nu asta.*

– Tu îţi faci prea uşor speranţe, Angie. Asta a dus la distrugerea căsniciei noastre. Nu ştii să renunţi.

– Speranţa era tot ce aveam.

– Nu. Mă aveai *pe mine.*

Adevărul rostit de el îi apăsă greu inima.

– Să nu ne mai uităm în urmă în seara asta. Te iubesc. Nu-ţi este de ajuns?

– Pentru seara asta?

Ea încuviinţă.

– Alcoolicii se mulţumesc cu una pe zi. Poate şi iubiţii cu vechime, pot face la fel.

La aceste cuvinte, Conlan se aplecă spre ea, îşi aşeză mâinile după gâtul ei şi o trase spre el. Privirile li se întâlniră; a ei încărcată de lacrimi neplânse, a lui întunecată de îngrijorare.

O sărută. De asta avea nevoie, acel sărut era mai mult decât şi-a imaginat. Ştia ce va urma; Conlan o ducea în braţe sus spre dormitor. În vechiul ei dormitor.

Ea începu să râdă.

– Dormitorul mare. Suntem adulţi de acum.

El se întoarse, deschise uşa, apoi o închise în urma lor.

A DOUA ZI, CÂND ANGIE SE TREZI, O DUREA TOT CORPUL. Se întoarse pe o parte şi se ghemui la pieptul lui Conlan, sărutându-i faţa nerasă.

– Crăciun fericit, murmură trecându-şi palma peste pieptul lui gol.

El clipi şi se trezi.

– La mulţi ani.

Pentru ceea ce ei i se păru o eternitate, îl privi stând cu sânii striviţi de pieptul lui, cu tot trupul plin de o dorinţă intensă, dar dulce. Simţea cum le bat inimile la unison din nou. Când l-a sărutat, a făcut-o cu tot ce avuseseră împreună, cu bune şi cu rele. A fost un sărut care a înlăturat stratul dur al anilor şi a făcut-o să se simtă din nou tânără, fără griji şi plină de speranţă.

I-a atins mirată obrazul. Probabil asta simţeau femeile când li se întorceau bărbaţii de la război. Oarecum triste, dar mult mai îndrăgostite decât credeau.

– Iubeşte-mă, îi şopti.

– Am încercat să nu te mai iubesc. N-a mers, spuse el, trăgând-o în braţele sale.

Mai târziu, când Angie îşi recăpătase ritmul respiraţiei şi acel tremur al corpului i se mai calmase, s-a dat jos din pat şi şi-a căutat halatul.

– Vii cu noi la mama?

El a început să râdă.

– Asta ar da naştere din nou la bârfe.

– Te rog...

– Unde aş putea merge de Crăciun?

Angie începu să râdă cu poftă. Se simţea foarte bine.

– Îmbracă-te. Am întârziat deja. Îmbrăcă halatul şi se îndreptă spre camera lui Lauren. Se aştepta s-o găsească trează şi îmbrăcată, abia aşteptând să deschidă darurile, dar Lauren dormea buştean. Angie se aşeză pe patul ei.

– Trezeşte-te, scumpo, spuse îndepărtând părul de pe faţa fetei.

Lauren se trezi clipind.

– Bună dimineaţa, murmură.

– Trezeşte-te, somnoroaso. E Crăciunul.

– Oh, da. Închise ochii din nou.

Angie se încruntă. Ce copil nu stătea ca pe ace în ziua de Crăciun?

Răspunsul veni rapid: *unul care nu fusese obişnuit cu darurile de Crăciun.* Nu putu să nu-şi amintească acea clădire în care se afla apartamentul lui Lauren... mama care plecase fără o vorbă.

Se aplecă şi o sărută pe creştet.

– Haide, *Frumoasa Adormită.* Trebuie să ajungem într-un sfert de oră la mama. Cadourile se deschid devreme în familia asta.

Lauren dădu pătura la o parte şi alergă la baie. Ştiau amândouă că va fi apă caldă şi pentru al doilea duş, dar numai apă rece pentru nefericitul cu numărul trei.

Angie se întoarse în dormitor. Îl găsi pe Conlan în dreptul ferestrei, îmbrăcat cu halatul vechi al tatălui ei. Ţinea în mâini o cutie mică învelită în hârtie argintie. Ei obişnuiau să-şi ofere daruri înainte de a merge la mama, dar anul acesta nu mai sperase la un dar de la el.

– Mi-ai adus un dar? Eu nu...

El se apropie, întinzându-i cutia.

– E doar un fleac.

Ea desfăcu ambalajul şi deschise cutia albă. În interior se afla un ornament de Crăciun lucrat manual. Un înger argintiu cu

becuri de cristal şi aripi frumoase.

– L-am găsit luna trecută în Rusia, când o intervievam pe Svetlaska.

Ea fixă cu privirea frumosul înger care-i încăpea în palmă, amintindu-şi o altă zi de Crăciun, cu mulţi ani în urmă.

Este pentru că mă gândesc întotdeauna la tine, îi spusese el, oferindu-i un ornament în formă de pantof cumpărat din Olanda. Fusese începutul unei colecţii. O tradiţie. În final, şi-a ridicat privirea spre el.

– Pe acesta l-ai cumpărat luna trecută?

– Mi-a fost dor de tine, îi spuse el încet.

Ea se îndreptă spre dulap atunci, deschise sertarul de sus şi scotoci sub lenjerie. Când s-a întors spre Conlan, avea în mână o cutie mică de catifea albastră.

– Şi eu am un dar pentru tine, îi spuse venind spre el.

Ştiau amândoi ce era.

El a luat-o şi a deschis-o.

Inelul ei de nuntă se afla în interior. Diamantul strălucea pe fondul negru de catifea. Se întrebă dacă-şi amintea şi el ziua în care îl aleseseră. Doi tineri îndrăgostiţi mergând din magazin în magazin, ţinându-se de mână, crezând din toată inima că vor rămâne împreună toată viaţa.

– Mi-l dai înapoi? spuse el.

Ea zâmbi.

– Îmi imaginez că vei şti ce să faci cu el, mai curând sau mai târziu.

VIAŢA E MINUNATĂ.

Miracolul de pe strada 34.

O poveste de Crăciun.

Aproape toată viaţa Lauren urmărise acele fantastice filme despre vacanţe şi multe altele şi-şi spusese: *Da, sigur.* Pomi de Crăciun cu forme perfecte, împodobiţi cu sute de ghirlande luminoase, cu ornamente lucrate manual, lăsate moştenire din generaţie în generaţie. Ramuri de brad care împodobeau şemineul şi balustradele în formă de spirală.

Nu era adevărat, ar fi spus. *Nu era Crăciunul pe care-l vedeau copiii obişnuiţi.*

Apoi a intrat pe uşa decorată cu ghirlande a familiei DeSaria şi s-a trezit într-o lume a minunilor. Peste tot existau decoraţii, pe fiecare masă, la ferestre şi la tablouri. Reni mici de sticlă, oameni de zăpadă din porţelan, sănii de aramă pline cu globuri viu colorate. Pomul aflat într-un colţ al încăperii era imens şi atât de plin de podoabe, încât abia mai vedeai verdele crengilor. O stea albă, frumoasă, strălucea în vârf, atingând tavanul.

Şi darurile.

Lauren nu văzuse niciodată atâtea daruri într-o încăpere. Se întoarse spre Conlan.

– Uau! A fost tot ce a putut să spună.

Abia aştepta să-l sune pe David seara, să-i descrie tot. Nu va uita niciun detaliu.

– Aşa m-am simţit şi eu când am venit prima oară aici, îi spuse Conlan zâmbind. Tata obişnuia să-i dăruiască mamei un aparat de prăjit pâine, fără să se obosească să-l mai ambaleze.

Lauren era mai apropiată de genul acesta de sărbătoare.

Angie apăru lângă ei.

– E grotesc, ştiu. Aşteaptă să ne vezi mâncând. Suntem ca nişte piranha. O luă după umeri pe Lauren. Vino la bucătărie. Acolo se desfăşoară acţiunea. Apoi îi zâmbi lui Conlan. Asta ar trebui să fie bună.

Le-a trebuit aproape jumătate de oră să treacă prin sufragerie. Fiecare persoană, tânără sau bătrână, care îl vedea pe Conlan, începea să ţipe, să sară în sus de pe scaun, să-l abordeze. Ca şi cum ar fi stat lângă un rockstar. Lauren s-a agăţat de mâna lui Angie şi s-a lăsat condusă prin mulţime. Când au ajuns la bucătărie, era ameţită. La uşă s-au oprit.

Maria era la masă, tăind prăjituri dintr-un strat de aluat verde. Mira aranja măslinele şi tăia morcovii pe o tavă ornată de cristal. Livvy turna un amestec alb, cremos, pe o foaie de plăcintă.

– Ai întârziat, spuse Maria abia ridicându-şi privirea. Stai doar la cinci kilometri distanţă şi tot întârzii.

Conlan intră în încăpere.

– Este vina mea, Maria. Am ţinut-o trează aseară până târziu pe fata ta.

Femeile începură să țipe dintr-o dată, ridicându-și mâinile în sus, alergând la Conlan să-l sărute și să-l îmbrățișeze.

– Toate îl iubesc pe Con, îi spuse Angie lui Lauren, dându-se la o parte ca să-și lase surorile să năpustească asupra lui.

Când în cele din urmă terminară cu sărutările, îmbrățișările și cu întrebările adresate lui Conlan și lui Angie, femeile s-au întors la gătit. Lauren învață să taie ridichi în formă de trandafir, să facă sos de friptură, să aranjeze antipasti pe tavă.

Apoi copiii năvăliră în încăpere, trăgând-o de mânecă pe Maria, implorând-o să deschidă darurile.

– Bine, spuse Maria ștergându-și mâinile de făină. E timpul.

Angie a luat-o pe Lauren de braț și a condus-o în living, unde lumea se așezase peste tot pe scaune, fotolii, sofale, taburete, cămin, podea.

Copiii s-au adunat în fața bradului răscolind cadourile, repartizându-le fiecărei persoane din încăpere. Lauren s-a scuzat și a ieșit din casă, închizând ușa. S-a dus repede la mașină și a luat singurul dar pe care-l cumpărase. Ținându-l strâns la piept s-a întors în casa caldă, învăluită în aromă de scorțișoară și s-a așezat pe cămin lângă Angie.

Micul Dani a venit la ea, oferindu-i un dar.

– O, dar nu este pentru mine, a spus Lauren. Uite, lasă-mă să te ajut să citești...

Angie a atins-o încet.

– Este pentru tine.

Lauren nu știa ce să spună. Murmură doar un mulțumesc și lăsă darul cu grijă în poală. Nu putu să nu-l atingă, trecându-și ușor degetele peste ambalajul lucios.

Apoi primi un alt dar și încă unul. De la Maria. De la Livvy. De la Mira.

Lauren nu mai primise în viața ei atâtea daruri. Se întoarse spre Angie, șoptindu-i:

– Nu știam... Eu n-am adus daruri pentru...

– Aici nu suntem într-o competiție, draga mea. Familia mea și-a amintit de tine când a făcut cumpărăturile. Asta-i tot.

Conlan și-a croit drum prin grupul de copii aflat în mijlocul încăperii și s-a așezat lângă Lauren. Ea s-a retras spre Angie

pentru a-i face loc.

– Este copleşitor oarecum, nu?

Lauren râse impresionată.

– Absolut.

– Sunt toate aici, Nana, a strigat unul dintre copii şi atât a trebuit. Toată lumea a început să deschidă darurile. Zgomotul provocat de ruperea ambalajelor se auzea ca un fierăstrău. Atât adulţii, cât şi copiii exclamau încântaţi şi se grăbeau să se sărute.

Lauren s-a aplecat şi a luat un cadou din multele primite. Era de la Mira, Vince şi copiii.

Aproape că îi era teamă să-l deschidă. În cele din urmă îşi luă inima în dinţi. Desfăcu ambalajul şi îl împături la loc cu grijă pentru a-l refolosi. Din fericire, toată lumea era ocupată cu propriile daruri. Scoase capacul cutiei albe. În interior se afla o bluză albă, frumoasă, lucrată de mână, în stil *country*. O putea îmbrăca în timpul sarcinii.

Gândindu-se la asta, avu o strângere de inimă. Scrută încăperea, dar Mira şi Vince erau ocupaţi cu propriile lor daruri. Apoi desfăcu brăţara de argint de la Livvy şi familia ei. De la Maria a primit o carte de bucate. Ultimul dar a fost un jurnal cu coperţi din piele de la Angie. Pe el scria:

Dragei mele, Lauren

Cel mai nou membru al familiei
Fii binevenită.

Cu dragoste,
Angie

Tocmai citea cele scrise, când Angie exclamă lângă ea:

– *Doamne!*

Lauren se întoarse spre stânga.

Angie desfăcuse darul oferit de ea. Era o ramă simplă, din stejar, mare, de 40x60 centimetri, cu garnitură de fildeş şi partiţii pentru fotografii de dimensiuni diferite. Lauren alesese fotografii din acea cutie pentru toate compartimentele ramei.

Unele erau fotografii color făcute de Ziua Recunoştinţei cu aparatul ei.

Angie trecu cu degetul arătător peste fotografia ei şi a tatălui ei. În ea, Angie purta pantaloni înfloraţi şi un tricou strâmt, decoltat, cu dungi orizontale, multicolore. Stătea în poala tatălui ei, fiind evident că-i povestea ceva. Fotografia îl surprinsese râzând.

– Unde ai găsit fotografiile astea? O întrebă Angie.

– Sunt nişte copii. Originalele sunt în cutie.

Zgomotul din încăpere se reduse brusc. Una dintre discuţii încetă, apoi alta şi alta. Lauren se simţi privită de toată lumea.

Maria a fost prima care s-a ridicat şi a venit spre ea. A îngenunchiat în faţa lui Angie, a luat fotografia în poala ei şi a privit-o îndelung. Când şi-a luat privirea de la ea, avea lacrimi în ochi.

– Asta a fost excursia noastră la Yellowstone... aniversarea a douăzeci şi cinci de ani de căsătorie. Unde ai găsit-o?

– Erau într-o cutie sub patul meu. La cabană. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să...

Maria o strânse la pieptul său.

– Îţi mulţumesc. Când se desprinse din îmbrăţişare, zâmbea fericită, chiar dacă ochii erau inundaţi lacrimi. Asta mi l-a readus pe Tony al meu de Crăciun. Este cel mai frumos dar. O să-mi aduci mâine fotografiile, da?

– Sigur că da. Lauren părea să zâmbească cu toată faţa. Nu se putea abţine. Încă mai zâmbea când Maria a plecat şi Angie i-a strâns uşor mâna, spunându-i:

– Este foarte frumos. Îţi mulţumesc.

MASA DE CRĂCIUN DIN CASA DESARIA A FOST CEVA MAI LINIŞTITĂ decât un joc Mariners, dar nu cu mult. Întinseseră trei mese. Două în sufragerie, fiecare cu patru scaune şi una în camera de zi, la care se înghesuiseră şaisprezece persoane. O masă era doar pentru copiii mici, iar alta pentru adolescenţi, care aveau grijă de cei mici. Uneori situaţia scăpa de sub control. Abia reuşeai să iei câteva înghiţituri înainte ca un adult să vină să-l cicălească pe unul mic sau invers. Desigur, nimeni nu acorda mare atenţie nici unora, nici

altora şi când se termină şi cea de a treia sticlă de vin, copiii ştiau că nu are rost să vină în sufragerie. Adulţii se distrau prea bine.

Nu la asta se aşteptase Angie de la primul Crăciun fără tatăl lor. Toţi se aşteptaseră să se vorbească în şoaptă, afişând ochi plini de tristeţe.

Darul lui Lauren schimbase toate astea. Acele fotografii vechi, uitate de zeci de ani îl aduseseră pe tata înapoi printre ei. Acum, în loc să discute despre vechile amintiri, le împărtăşeau. Chiar acum mama le spunea de excursia făcută la Yellowstone şi cum o uitaseră fără să vrea pe Livvy la masă. *Trei fetiţe şi un câine însemnau multă responsabilitate.* Începu să râdă.

Singura care nu râdea era Livvy. De fapt, fusese tăcută toată ziua. Angie se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva căsătoria surorii sale începuse să scârţâie. Îi zâmbi peste masă, dar Livvy îi evită privirea.

Angie îşi propuse să discute cu Livvy după masă, apoi privi la dreapta ei. Lauren se angajase într-o discuţie animată cu Mira. Când se întoarse spre stânga, îl văzu pe Conlan privind-o atent.

– E o fată deosebită, spuse el.

– Te-a cucerit şi pe tine, nu?

– E periculos, Angie. Când pleacă...

– Ştiu. Se aplecă spre el. Ştii ceva, Con? Inima mea este destul de mare ca să piardă câte un pic, uneori.

El îi zâmbi detaşat.

– Mă bucur să aud asta. Tocmai voia să spună altceva, când zgomotul unei furculiţe pe sticlă îl opri. Angie întoarse privirea.

Livvy şi Sal se ridicară. Sal bătea cu furculiţa în paharul de vin. Când s-a aşternut tăcerea, a luat-o după umeri pe Livvy.

– Voiam să vă anunţăm că la Crăciunul viitor va exista un nou-născut în familia asta.

Nimeni nu scoase o vorbă.

Livvy îşi ridică încet ochii înlăcrimaţi, privind-o pe Angie.

Se aşteptase să fie dureros pentru ea şi se crispase înainte de a face anunţul. Conlan o atinse încet pe picior. *Calmează-te,* spunea acea atingere.

Dar ea era calmă. Asta o făcu pe Angie să zâmbească. Se ridică în picioare şi ocoli masa, îmbrăţişându-şi sora.

– Mă bucur pentru tine.

Livvy se retrase.

– Adevărat? Mi-era teamă să-ţi spun.

Angie zâmbi. Durerea exista, desigur, înfiptă în inima ei, ca un ciob de sticlă. Şi invidia. Dar n-o mai durea ca altădată. Sau poate că în cele din urmă învăţase să se descurce cu durerea asta. Ştia doar că nu mai simţea nevoia să alerge într-o încăpere unde să fie singură, să plângă şi să nu mai fie nevoită să zâmbească.

– Vorbesc cu toată sinceritatea.

La aceste cuvinte, conversaţia izbucni din nou în încăpere.

Angie se întoarse la locul ei când mama începu rugăciunea. Când se încheie, după ce se rugaseră pentru toţi cei dragi, care nu mai erau printre ei, incluzându-i pe tata şi pe Sophie, Conlan se aplecă spre ea.

– Chiar eşti bine?

– Te şochează, nu?

El o fixă îndelung cu privirea, apoi îi spuse foarte încet:

– Te iubesc, Angela Malone.

– CÂT E CEASUL? ÎNTREBĂ LAUREN, RIDICÂNDU-ŞI PRIVIREA dintr-o revistă.

– Au mai trecut zece minute de când m-ai întrebat ultima oară, i-a răspuns Angie. O să vină. Nu-ţi face probleme.

Lauren puse deoparte revista. Nu avea rost să se prefacă c-o citeşte. Se duse la fereastra din living şi privi afară. Noaptea se lăsa încet peste ocean. Valurile abia se vedeau acum, păreau doar un fir argintiu de-a lungul ţărmului carbonizat. Ianuarie venise la West End aducând un vânt rece din răsărit, a cărui răsuflare îndoia copacii.

Angie veni lângă ea, prinzând-o după talie. Lauren se aplecă într-o parte. Ca întotdeauna, Angie putea s-o calmeze atât de uşor doar cu o....

atingere...

...de mamă.

– Mulţumesc, îi spuse Lauren, simţindu-şi tremurul vocii. Uneori o lovea lăsând-o fără suflare acea dorinţă ca Angie să fi fost mama ei. Întotdeauna asta o făcea să se simtă oarecum

vinovată, acea dorinţă, dar nu-i putea nega existenţa. Zilele acestea, când se gândea la mama ei (de obicei noaptea târziu, în întuneric, când valurile îndepărtate o ajutau să aibă un somn liniştit, aşa cum nu mai avusese vreodată) se simţea cam dezamăgită. Dar ascuţimea durerii provocate de trădare se mai diminuase cumva. Îi părea rău pentru mama ei, dar şi mai rău pentru ea. Acum ştia ce viaţă ar fi putut să aibă. Dacă ar fi fost crescută de Angie, ar fi ştiut ce înseamnă dragostea de la început. N-ar fi trebuit s-o caute.

Se auzi soneria.

– A venit! Lauren plecă de la fereastră şi alergă la uşă, deschizând-o de perete. David era acolo, în jacheta roşu cu alb şi o pereche de blugi vechi. Ţinea în mână un buchet de trandafiri roşii.

Îl prinse cu amândouă mâinile după gât. Când se retrase râzând de propria-i disperare, mâinile îi tremurau şi lacrimile îi ardeau ochii.

– Mi-ai lipsit.

– Şi tu mie.

Ea îl luă de mână, conducându-l spre cabană.

– Hei, Angie, ţi-l aminteşti pe David?

Angie se apropie de ei. Lauren se simţi mândră când o văzu. Era atât de frumoasă, îmbrăcată în negru, cu părul negru lăsat pe umeri, cu zâmbetul ei de stea de cinema.

– Mă bucur să te revăd, David. Ai avut un Crăciun frumos?

El o strângea în braţe pe Lauren.

– A fost bine. Aspenul e grozav dacă porţi blănuri scumpe şi bei martini. Dar mie mi-a fost dor de Lauren.

Angie zâmbi.

– Probabil de asta ai sunat aşa de des.

– A fost prea mult? Am...

– Te necăjeam doar, spuse Angie. Ştii că vreau ca Lauren să fie acasă până la miezul nopţii, da?

Lauren începu să chicotească. *O interdicţie.* Probabil era singurul copil din lume încântat de asta.

El o privi confuz.

– Ce vrei să facem? Să mergem la un film?

Lauren voia doar să fie cu el; atâta tot.

– Putem să jucăm cărți aici. Sau să ascultăm muzică.

David se încruntă, privind-o pe Angie care spuse repede:

– Eu am de lucru sus.

Lauren o iubi pentru aceste cuvinte.

– Ce zici, David?

– Sigur.

– Bine, spuse Angie. Aveți mâncare în frigider și porumb pentru floricele. Lauren, tu știi unde este aparatul de floricele. Îl privi în ochi pe David. O să mai trec pe aici din când în când.

Lauren ar fi trebuit să fie iritată de asta dar, de fapt, se simțea bine. *Cineva îi purta de grijă. Se simțea iubită.*

– Bine.

Angie le ură noapte bună, apoi urcă.

Când rămaseră singuri, Lauren luă florile și le puse într-o vază. Imediat ce termină, aduse din bucătărie darul pentru el și i-l întinse.

– Crăciun fericit.

Se așezară pe sofa, rezemați unul de celălalt.

– Deschide-l, spuse ea.

El desfăcu acea cutie mică. Înăuntru se afla un medalion mic din aur, reprezentându-l pe Sf. Christopher.

– Te va proteja, îi spuse Lauren, simțind cum îi tremură glasul. Când vom fi departe unul de altul.

– Ai putea merge și tu la Stanford, spuse el, dar cam fără convingere.

Apoi trase aer adânc în piept și-l eliberă.

– E în ordine, murmură ea. Știu că vom fi despărțiți. Dar dragostea noastră poate rezista.

El o privi. Încet, duse mâna la buzunar și scoase un pachet frumos ambalat.

Nu era o cutie pentru un inel.

Ea îl luă, surprinsă de descumpănirea care o cuprinse în momentul în care a despachetat darul. Nu știuse până atunci, până în secunda aceasta, că se așteptase la *o cerere în căsătorie*. În cutie se afla o pereche de cercei mici cu diamante în formă de inimă, suspendați de un fir atât de subțire, încât părea ață pescărească.

– Sunt frumoşi, spuse cu glasul tremurat. N-am crezut niciodată că voi avea cercei cu diamante.

– Am vrut să-ţi cumpăr un inel.

– Cerceii sunt grozavi.

– Mama şi tata nu cred c-ar trebui să ne căsătorim.

Aşadar, urma o discuţie pe tema asta.

– Tu ce crezi?

– Nu ştiu. Îţi aminteşti de avocatul cu care voia tata să discutăm?

– Da. Lauren făcu un efort să zâmbească în continuare.

– Spune că există oameni care l-ar iubi. Care l-ar dori.

– Copilul *nostru*, spuse ea încet.

– Nu pot fi *tată*, spuse el cu un aer atât de trist şi de înfrânt, încât ei îi veni să plângă. Adică... sunt, de fapt... sunt conştient de asta, dar...

Ea îi atinse chipul, întrebându-se cât va persista durerea acestui moment. Se simţea cu zeci de ani mai matură decât el chiar în această clipă. Brusc înţelese foarte clar că relaţia lor este în pericol.

Ar fi vrut să-i spună că este de acord, că va urma planul părinţilor lui şi va da copilul spre adopţie şi va continua cu tot ce planificaseră. Dar nu ştia dacă o poate face. Se aplecă spre el. În lumina focului, ochii lui înlăcrimaţi nu mai erau albaştri.

– Trebuie să te duci la Stanford şi să uiţi de toate astea.

– Dar vorbeşte cu avocatul, da? Poate el ştie ceva. Vocea i se frânse şi acel sunet slab îi distruse puterea de decizie. Era pe punctul de a izbucni în plâns.

Ea oftă. A fost un sunet slab, ca un muşchi care se desprinde de os.

– Bine.

Capitolul 27

LAUREN ÎNCHISE CARTEA ŞI SE UITĂ LA CEAS. 2:45. 2:46.

Oftă nervos. În jur, ceilalţi colegi râdeau şi vorbeau, adunându-şi lucrurile pentru a părăsi sala de clasă. Săptămâna asta era multă activitate în şcoală. Era firesc. Examenele finale începeau luni. În vremurile normale, Lauren ar fi fost la fel de implicată ca şi ei. Dar acum, în a treia săptămână din ianuarie, avea probleme mai mari. Săptămâna viitoare pe vremea asta, în timp ce prietenii ei îşi vor căuta noile săli de clasă, ea va fi încheiat liceul. Va fi absolventă.

Întinse mâna spre rucsac şi băgă cartea şi caietul în el. Apoi puse la loc rucsacul greu şi ieşi din clasă. Traversând holul aglomerat, făcu eforturi să le zâmbească prietenilor, să vorbească şi să se comporte ca în oricare altă zi.

Tot timpul acesta se gândea: *Ar fi trebuit s-o rog pe Angie să vină astăzi cu mine.*

De ce n-o făcuse?

Nici acum nu ştia.

Se opri la dulapul ei şi-şi luă haina. Tocmai voia să-l închidă, când apăru David din spatele ei şi o luă de mână.

– Salut, îi şopti.

Ea se rezemă de el.

– Salut.

O întoarse încet cu faţa spre el. Avea un zâmbet enervant de optimist. Nu-l mai văzuse astfel de când îi spusese despre copil.

– Pari fericit.

Ea îşi simţi amărăciunea din glas şi asta o făcu să clipească. Vorbise exact ca mama ei.

– Îmi pare rău.

Dar el nu știa de ce-i părea rău sau ce greșise. Ea se întrebă dacă din acest moment el va începe s-o menajeze. Se forță din nou să-i zâmbească.

– Să nu-ți pară. Stările mele se schimbă mai repede ca vremea. Așadar. Unde mergem? El păru vizibil mai relaxat, dar o nouă îngrijorare apăru în ochii lui. Acasă la mine. Mama s-a gândit că ar fi mai ușor pentru tine. O luă după umeri, strângând-o lângă el.

Ea închise ușa de la dulap și se lăsă condusă prin campus spre mașina lui.

În cei câțiva kilometri care despărțeau Fircrest Academy de Mountainaire, au vorbit fleacuri. Au bârfit. Au discutat despre balul de absolvire. Cine agață pe cine. Lauren a încercat să se concentreze pe asta, pe nimicurile de zi cu zi din școală, dar când David opri în fața gheretei paznicului, ea trase adânc aer în piept.

Poarta s-a deschis imediat.

Ea și-a lipit palmele și s-a uitat pe geam la casele mari, frumoase.

În ultimii ani, de când venea aici, în această enclavă a bogaților, văzuse numai partea ei frumoasă. Visase să aparțină cândva unui loc ca acesta. Acum se mira de ce oamenii cu atâția bani nu preferă să trăiască pe apă sau de ce n-ar dori vecinătatea aglomerată unde trăia familia DeSaria. Acolo străzile erau pline de viață. Aici totul era prea închis, prea separat și aranjat. Cum poate *viața reală* – și *dragostea adevărată* – să se dezvolte, cum pot oamenii trăi într-un spațiu atât de limitat?

Când ajunseră în fața casei imense a familiei Haynes, se trezi întrebându-se ce făceau acești trei oameni cu atâta spațiu. David parcă mașina, apoi se întoarse la ea.

– Ești pregătită pentru ce urmează?

– Nu.

– Vrei să contramandăm?

– Nici vorbă. Coborî din mașină și porniră spre casă. Pe la jumătatea drumului, David o prinse din urmă și o luă de mână. Sprijinul lui îi mai potoli fluturii din stomac.

La intrare se opriră amândoi. Apoi, David deschise ușa și o invită să intre.

Casa era liniştită, ca de obicei. Opusul casei familiei DeSaria.

– Mamă? Tată? strigă David închizând uşa. Doamna Haynes apăru de după un colţ, îmbrăcată într-o rochie albă de lână. Părul ei castaniu-roşcat era strâns la spate într-un coc. Părea mai slabă ca ultima oară când o văzuse Lauren şi mai bătrână.

Lauren înţelegea şi motivul. În ultimele săptămâni învăţase cum poate marca viaţa o persoană.

– Bună ziua, doamnă Haynes, îi spuse făcând un pas înainte.

Doamna Haynes o privi. Pe buzele rujate i se întipărise o oarecare tristeţe.

– Bună, Lauren. Cum te simţi?

– Bine.

– Îţi mulţumesc că ai acceptat să vii astăzi. David ne-a spus cât îţi este de greu.

David o strânse de mână.

Lauren ştia că trebuia să spună ceva, poate să-şi exprime opinia, dar când încercă s-o facă nu reuşi. Preferă să încuviinţeze.

Tocmai atunci intră domnul Haynes. Îmbrăcat în costum bleumarin la două rânduri de nasturi şi cămaşă galben-deschis, arăta exact ca acel deţinător al puterii care făcea ce voia în camera de consiliu. Alături de el se afla un bărbat solid, îmbrăcat în costum negru.

– Bună, Lauren, spuse domnul Haynes, fără a se mai obosi să-i zâmbească. Nici nu-şi privi fiul. Ţi-l prezint pe Stuart Phillips. Este un avocat respectabil, specializat în *adopţii*. Atât i-a trebuit, un singur cuvânt rostit cu voce tare, şi Lauren a izbucnit în lacrimi.

Doamna Haynes veni imediat lângă ea, întinzându-i un şerveţel, murmurând că *totul va fi bine*.

Dar n-a fost aşa. Lauren îşi şterse ochii şoptind: *Îmi pare rău*, şi se lăsă condusă în living. Acolo s-au aşezat toţi pe sofalele scumpe, de culoare crem. Ea s-a temut că lacrimile vor decolora materialul. A fost un moment de tăcere stânjenitoare înainte ca avocatul să înceapă să vorbească.

Lauren l-a ascultat sau cel puţin a încercat s-o facă. Inima îi bătea atât de tare, încât uneori nu mai auzea nimic altceva. Fragmente de cuvinte ajungeau până la ea, lipindu-se ca nişte

resturi în mintea ei. *Cea mai bună decizie pentru copil – altă familie – altă mamă – părinți care îl vor îngriji mai bine – terminarea drepturilor – acum pentru tine cel mai bine este să mergi la facultate – prea tânără.* Când totul se încheie și avocatul spuse tot ce-și propusese, se reașeză pe scaun și zâmbi calm, de parcă acele cuvinte ar fi fost doar sunete și respirație, nimic mai mult.

– Ai vreo întrebare, Lauren?

EA PRIVI ÎN JUR.

Doamna Haynes părea gata să izbucnească în lacrimi, iar David pălise. Ochii lui albaștri se îngustară de îngrijorare. Domnul Haynes bătea cu degetul în brațul fotoliului.

– Toți credeți că ar trebui să fac asta, spuse Lauren abia șoptit.

– Sunteți prea tineri pentru a fi părinți, spuse domnul Haynes. Pentru Dumnezeu, David nu ține minte nici măcar să hrănească câinele sau să-și facă patul.

Doamna Haynes îi aruncă soțului o privire ucigătoare, apoi îi zâmbi lui Lauren. A fost un zâmbet trist, plin de înțelegere.

– Nu poți da prea ușor un răspuns în această situație, Lauren. Știm asta. Dar tu și David sunteți copii buni. Tu meriți o șansă în viață. Nu este ușor să fii părinte. Trebuie să te gândești și la copil. O să vrei să-i oferi tot ce-i mai bun. Am încercat să discut asta cu mama ta, dar nu mi-a răspuns la telefoane.

– Crede-mă, domnișoară, interveni avocatul, sunt zeci de oameni minunați care ți-ar adora copilul.

– Tocmai asta este problema, îngăimă Lauren foarte încet. Este *copilul meu*. Se întoarse spre David. *Copilul nostru.*

El nu se mișcă, nu-i evită privirea. Pentru cineva care nu-l cunoștea, putea să pară neafectat. Dar Lauren, care-l iubea de atâta timp, observă că totul în privirea lui se schimbă. Fața ii părea schimonosită de dezamăgire.

– Bine, rosti el, de parcă ea i-ar fi pus o întrebare. Ea a știut atunci – de parcă n-ar fi știut dintotdeauna – că el îi va fi alături, o va sprijini în alegerea ei.

Dar el nu voia asta. Pentru el nu era vorba despre un copil, ci de *un accident. O greșeală.* Dacă ar fi fost după el, ar fi semnat

acele hârtii, ar fi dat copilul spre adopție și ar fi mers mai departe.

Iar dacă ea nu făcea această alegere va distruge și viața lui și pe a ei. Poate și pe a copilului.

Trase adânc aer în piept, apoi îl dădu încet afară. O va rupe cu David. Dacă îl iubea atât de mult, îl va elibera de toate astea.

Gândul acesta, că-l va pierde, o paralizează. Privi în jur, văzu că toți stăteau în expectativă și se simți înfrântă.

– O să mă gândesc, spuse.

Zâmbetul brusc al lui David îi frânse inima.

– FOARTE BINE, SPUSE ANGIE INTRÂND ÎN LIVING. AI AUZIT alarma de la cuptor?

– Da, am auzit bip-ul, spuse Lauren trăgându-și genunchii aproape de piept. Stătea pe podea în fața focului.

– Da, așa este, dar știi de ce?

– Masa e gata?

Angie își dădu ochii peste cap.

– Înțeleg că nu sunt cea mai bună bucătăreasă din lume, dar nici măcar eu nu scot mâncarea din cuptor la ora unsprezece dimineața.

– Oh, ai dreptate. Lauren își privi mâinile. Își rosese unghiile până în carne.

Angie se așeză în genunchi în fața ei.

– Ai exagerat cu curățenia casei. Săptămâna trecută, când ai absolvit, ți-am cumpărat pizza preferată și abia te-ai atins de ea. Seara trecută te-ai culcat de la ora șapte. Am avut răbdare așteptând să discuți cu mine, dar...

– Mă duc să fac curat în camera mea. Vru să se ridice.

Angie o opri.

– Draga mea. Camera ta n-ar putea fi mai curată ca acum. Asta faci de câteva zile. Muncești, faci curat în camera ta și dormi. Ce se întâmplă?

– Nu pot vorbi despre asta.

– Așadar, e vorba despre *copil.*

Lauren auzi cum i se frânse vocea lui Angie când rosti cuvântul *copil.*

– Nu vreau să discut cu tine despre asta.

Angie oftă.

– Ştiu. Şi ştiu şi motivul. Dar nu mai sunt aşa sensibilă.

– Surorile tale spun că eşti.

– Surorile mele vorbesc prea mult.

Lauren o privi. Ceea ce citi în ochii ei o îndupleca.

– Cum ai reuşit să treci peste asta? Peste pierderea lui Sophie.

Angie se lăsă pe spate.

– Oh! Nimeni nu mi-a mai pus întrebarea asta.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să...

– Nu. Suntem prietene. Putem discuta despre vieţile noastre.

Angie se apropie de Lauren, o luă după umeri. Se uitară împreună la focul care ardea. Angie se simţi cuprinsă din nou de vechea durere, care-i strânse pieptul până nu mai putu să respire.

– Mă întrebi cum poţi trăi cu inima sfâşiată? spuse în cele din urmă.

– Da, cred că da.

Odată ce amintirile reveniră, Angie nu putu decât să le blocheze.

– Am ţinut-o în braţe; ţi-am spus vreodată? Era atât de mică. Şi se învineţea. Trase aer cu durere în piept. După ce s-a dus, nu mă mai puteam opri din plâns. Îmi lipsea atât de mult ea şi gândul c-o avusesem. M-am lăsat copleşită de pierderea ei şi am devenit ceea ce am devenit... Apoi Conlan m-a părăsit şi m-am întors acasă şi aici mi s-a întâmplat cel mai uluitor lucru.

– Ce?

– A apărut în viaţa mea o tânără inteligentă şi frumoasă, care mi-a amintit că mai există bucurie pe lumea aceasta. Am început să mă rog. Am înţeles că tata avusese dreptate când obişnuia să spună *O să treacă şi asta.* Viaţa are propriul ei curs şi trebuie să te străduieşti să-l urmezi. *O inimă frântă se reface.* Ca la fiecare rană, există o cicatrice, o amintire, apoi aceasta păleşte. În cele din urmă, realizezi că a trecut o oră fără să te mai gândeşti la ea, apoi o zi. Nu ştiu dacă ăsta e răspunsul la întrebarea ta....

Lauren se uita la flacără.

– Mda, vechiul răspuns: *Timpul vindecă orice rană...*

– Ştiu că e greu pentru un adolescent să creadă, dar este

adevărat.

– Poate. Oftă. Toată lumea vrea să mă gândesc la adopție.

Primul gând al lui Angie, *Dumnezeu să-i ajute*, a fost *dă-mi mie copilul*. Se dispreţui pentru acest gând. Îşi dori să poată spune ceva, dar se pare că-i pierise vocea. Brusc, se gândi la camera copilului şi la vechile vise. Luptă cu aceste sentimente, părăsindu-le în cele din urmă pentru a întreba încet:

– Tu ce vrei să faci?

– Nu ştiu. Nu vreau să-i distrug viaţa lui David. Nici pe a mea. Vieţile noastre, să zicem, dar nici nu pot încredinţa copilul meu spre adopţie. Se întoarse spre Angie. Ce să fac?

– Oh, Lauren, spuse Angie, îmbrăţişând-o.

Nu exprimase ce era evident; că Lauren se hotărâse deja. Preferă să-i spună:

– Uită-te la mine.

Lauren se retrase. Chipul îi era răvăşit de lacrimi.

– Ce este?

– Sunt aici pentru tine. Pentru prima oară, Angie îndrăzni să atingă pântecul lui Lauren. Şi pentru această mică fiinţă, pentru care trebuie să fii puternică.

– Mă tem că nu pot s-o fac singură.

– Asta încerc să-ţi spun. *Indiferent* ce hotărăşti, *nu eşti singură.*

ULTIMELE ZILE MOHORÂTE, SCURTE ŞI CENUŞII DE IANUARIE SE scurgeau una după alta. Cerul era permanent acoperit cu nori, ploaia cădea constant.

Cetăţenii din West End se adunau sub streşinile uriaşe ale bisericii congregaţiei şi pe aleile acoperite de pe Driftwood Way; discuţiile lor se axau pe vreme. Zilnic, aşteptau să apară soarele.

Când veni sfârşitul lui ianuarie, şi-au pus speranţele în luna februarie.

De Sf. Valentin, norii s-au risipit şi cu toate că nu se ivise soarele, ploaia se redusese la o ceaţă de culoarea perlei.

Restaurantul era plin. Pe la ora şapte, ambele saloane erau pline şi alte persoane aşteptau în dreptul ferestrelor să le vină rândul. Toţi se mişcau în mare viteză. Lauren, care lucrase

program complet de când terminase şcoala, avea un număr dublu de mese. Mama şi Mira triplaseră numărul de comenzi speciale, în timp ce Angie turna vin şi aducea pâinea, debarasa mesele de câte ori putea. Chiar şi Rosa intrase în atmosferă – ducea două farfurii odată, nu una.

Uşa bucătăriei se dădu de perete.

– Angela! strigă mama. Inimi de anghinare şi ricotta.

– Imediat, mamă. Angela se grăbi să coboare pe scară să aducă un vas cu inimi de anghinare şi un altul cu brânză ricotta proaspătă. Îşi dădu sufletul în următoarea jumătate de oră. Vor mai avea nevoie de încă o chelneriţă. Poate chiar două.

Tocmai verifica rezervările, când dădu peste Livvy. La propriu vorbind. Angie pufni în râs.

– Nu-mi spune c-ai ieşit la restaurant în seara asta.

– Să petrec Sf. Valentin la restaurantul familiei? Nu cred. Sal lucrează până târziu.

– Atunci de ce ai venit?

– Am aflat că aveţi nevoie de ajutor.

– Nu. Ne descurcăm. Suntem foarte ocupate, dar ne descurcăm. Du-te acasă şi...

Cineva veni din spatele lui Angie, apucând-o de umeri. Înainte de a putea să se întoarcă, Conlan o prinse în braţe şi o scoase din restaurant.

Ultimul cuvânt pe care l-a auzit Angie a fost rostit de sora ei:

– După cum spuneam. Lipsă de mână de lucru.

El o aşeză în maşina sa, cu un zâmbet uluitor.

– Închide ochii.

Ea făcu aşa cum îi ceruse.

– Îmi place această nouă Angie. Mă ascultă.

– Stai puţin, amice... începu să râdă. Se simţea atât de bine. Afară era frig, ger, în această noapte de februarie, totuşi el decapotase maşina; aerul îi biciuia obrajii şi-i răvăşea părul. Am ajuns la plajă, spuse ea simţindu-i mirosul, auzind zgomotul valurilor înspumate.

El opri, apoi veni pe partea ei. Auzi portbagajul cum se deschide, apoi se închide cu putere. El o ridică din nou, purtând-o pe braţe. După greutatea paşilor lui şi după greutatea cu care

începu să respire, știu că mergea pe nisip.

– Cineva ar trebui să meargă mai des la sală, îl necăji ea.

– Vorbește greutatea pe care o car în brațe.

O lăsă jos. Ea simți cum Conlan întinde o pătură și rostește niște cuvinte cam neortodoxe, îndreptând-o. Apoi el aprinse focul. Mirosul aspru îl întină pe cel al mării, făcând-o să-și amintească toate petrecerile din școală la care participase.

Ea inhală adânc mirosul tinereții sale. Nisipul, marea, trunchiurile care pluteau, care nu erau niciodată complet uscate sau complet ude.

– Deschide ochii.

Când îi deschise, privi în ochii lui.

– Un Sf. Valentin fericit îți doresc, Ange.

Ea se aplecă. El se așeză în genunchi să fie mai aproape de ea. S-au sărutat cu disperare, ca doi adolescenți, apoi s-au întins pe pătură.

Au stat așa îmbrățișați, cu cerul plin de stele deasupra lor, sărutându-se și vorbind. S-au gândit să facă dragoste, dar era al naibii de frig și sincer operațiunea în sine era prea plăcută pentru a fi executată în condiții vitrege.

În partea cea mai întunecată a nopții, când stelele erau atât de strălucitoare încât te dureau ochii, iar razele lunii străluceau pe valurile înspumate, Angie s-a cuibărit lângă el, l-a sărutat pe față, pe obraz, în colțul gurii.

– Și acum? întrebă el încet; întrebarea asta existase permanent între ei. Dacă ea ar fi ascultat-o, valurile ar fi luat-o cu ele.

– Nu trebuie să hotărâm nimic, Con. Deocamdată este suficient. În săptămânile care trecuseră de la Crăciun, se văzuseră uneori, discutaseră ore întregi la telefon. Ei îi plăcuse totul, așa că nu voia să riște dorindu-și mai mult.

– Vechii Angela îi plăcea să stabilească niște obiective și să le atingă. Ea n-ar fi acceptat acest *să așteptăm și să vedem.*

– Angie era tânără pe atunci. Îl sărută lung, apăsat și cu toată dragostea din inima ei. Când se opri, tremura. Citi în ochii lui o umbră a fostelor temeri, nesiguranța că le va reuși a doua oară, după ce eșuaseră deja o dată.

– Ne purtăm ca doi copii.

– Am fost prea mult timp adulți, spuse ea. Iubește-mă, Con, atâta doar. E suficient deocamdată.

Mâinile lui alunecară în jos, pe spatele ei și se strecurară sub cămașă.

– Pot face asta.

Ea trase pătura deasupra lor.

– Bine, fu în stare să mai rostească înainte ca el s-o sărute.

ZILELE PLOIOASE DE FEBRUARIE SE CONTOPEAU UNELE ÎNTR-altele, alcătuind o pâclă cenușie a efemerității timpului.

Doar în ultima noapte a celei mai scurte luni din an, Angie a avut din nou visul legat de copil. S-a trezit brusc, s-a întors căutând în van prezența puternică și liniștitoare a soțului ei. Singură fiind, s-a ridicat și a aprins veioza de la capul patului, apoi a rămas acolo cu genunchii strânși la piept, de parcă faptul că se ținea strâns în brațe o făcea să-și simtă brațele mai puțin goale.

Lipsa lacrimilor pe obraji era un lucru bun. Simțise că va izbucni în plâns, dar nu se întâmplase așa. *Făcea progrese*, se gândi ea; începea cu pași mărunți, pe la apusul soarelui.

N-a surprins-o că avusese din nou visul acela. Viața alături de Lauren uneori îi răscolea trecutul. Nu avea cum să evite asta, cum să bată în retragere. Mai ales acum; în ultima săptămână, adolescenta începuse să ia în greutate. Talia i se rotunjise aproape imperceptibil. Cine n-o cunoștea, n-ar fi sesizat asta, dar pentru o femeie care își petrecuse mult timp din viață încercând să aducă pe lume un copil, strălucea ca un indicator de neon. Iar în ziua aceasta aveau programare la doctor; *asta nu va fi ușor.* Angie renunță în final la încercarea de a mai adormi și se apucă de lucrul la actele de pe noptieră. În orele următoare s-a ocupat de contabilitatea restaurantului. Când soarele s-a ivit timid la fereastra ei, și-a găsit din nou liniștea.

Vor mai fi zile ca aceasta – și nopți ca aceea care tocmai trecuse.

Vor mai fi momente în viitor când va fi tulburată de pierderea fetiței și de dorul ei. Știuse asta când îi oferise lui Lauren un loc în casa ei. Astfel de vise nu vor dispărea curând,ci, dimpotrivă, o vor urmări toată viața. *Știa asta.*

Dădu pătura la o parte și se duse la baie. După un duș lung,

fierbinte, se simți din nou bine. Pregătită să înfrunte ziua care tocmai începea. Și fără îndoială, va fi una grea. De dragul lui Lauren, o va înfrunta.

Tocmai își făcea patul când Lauren a strigat-o. Angie se duse la ușă, o deschise și întrebă:

– Ce este, Lauren ?

– Micul dejun e gata.

Angie coborî și o găsi în bucătărie, amestecând în fulgii de ovăz.

– Bună dimineața, spuse Lauren voioasă.

– Te-ai trezit devreme.

– Nu este chiar așa devreme. Lauren o privi. Ai avut o altă noapte grea?

– Nu, nu, răspunse Angie repede, dorindu-și să nu-i fi spus vreodată că uneori are insomnii.

Lauren ii zâmbi ușurată.

– E bine.

Aduse două căni cu fulgi de ovăz, le puse pe fiecare pe un suport albastru, apoi se așeză în fața lui Angie.

– Mama ta mi-a spus că trebuie să mănânc mai multe fibre și m-a învățat cum să prepar fulgii.

Angie își prepară bolul în stilul DeSaria – cu zahăr brun, sirop de arțar, stafide și lapte, apoi gustă.

– E grozav, exclamă.

– Desigur, Mira mi-a spus să mănânc multe proteine, iar Livvy m-a luat deoparte și mi-a spus că de fapt carbohidrații ajută copilul să fie puternic. Presupun că ar trebui să mănânc orice.

– Acesta este răspunsul familiei mele la orice chestiune legată de viață: *Mănâncă mai mult.*

Lauren începu să râdă.

– Am programare la doctor la ora zece. Autobuzul pleacă...

– Cum îți imaginezi că te las să te duci la doctor cu autobuzul?

– Știu că ți-e greu.

Angie gândi să dea un răspuns oarecare, dar privind chipul sincer al lui Lauren spuse:

– Viața e plină de alegeri greu de făcut, Lauren. Vreau să te

însoțesc la medic.

După aceea conversația lor reveni la problemele obișnuite, la drumurile zilnice. Spălând vasele una lângă alta, au vorbit de restaurant, vreme, despre programul noii săptămâni. Lauren i-a povestit ceva hazliu despre ultima ei întâlnire cu David și ceva și mai simpatic despre mama.

Când au ajuns la doctor, Angie era din nou tensionată.

S-a oprit la intrarea în clinică, încercând să se calmeze. Lauren i-a atins brațul.

– Vrei să mă aștepți în mașină?

– Nu, sigur că nu. Forțându-se să zâmbească, oricât de neobișnuit i s-ar fi părut, deschise ușa și intră în încăperea aceea care mirosea a medicamente.

Amintirile au izbit-o puternic. Fusese în prea multe clinici ca aceasta, îmbrăcase prea multe halate străvezii, încălțase prea mulți papuci reci. Ani întregi făcuse asta....

Continuă să înainteze. La biroul recepționerei se sprijini de marginea de plastic.

– Lauren Ribido, spuse.

Recepționera a frunzărit teancul de programări și a scos un plic. Apoi i-a întins lui Angie un formular.

– Completați-l, apoi înapoiați-mi-l.

Angie privi cu ochi mari cunoscutul formular. *Ultima menstruație... numărul de sarcini anterioare.... duse la termen...* Încet, i-l întinse lui Lauren.

– Oh, spuse secretara, încruntându-se. Îmi pare rău. Am presupus că...

– Nu vă faceți probleme, spuse Angie repede. O conduse pe Lauren spre șirul de scaune aflat de-a lungul peretelui. Se așezară una lângă alta.

Lauren începu să completeze formularul.

Angie auzea doar cum scârțâia stiloul pe hârtie. În mod ciudat, aceasta o calmă.

Când s-a strigat numele lui Lauren, Angie fu pe punctul de a se ridica. Apoi își spuse: *Nu.* Lauren trebuia să se maturizeze făcând asta. Era începutul. Angie putea fi alături de ea după aceea.

Vizita la medic părea să nu se mai sfârșească. I-a dat lui Angie

timpul necesar să se relaxeze, să se adune. Când ieşi Lauren, Angie reuşi să-şi ţină în frâu trăirile. Putea să discute despre toate problemele cu Lauren – simptome, dureri şi disconfort, greţurile matinale, cursurile de Lamaze.

În drum spre casă, s-au oprit la o farmacie pentru a mai cumpăra vitamine prenatale, apoi s-au aşezat pe o bancă aflată la ieşire.

– De ce stăm aici? întrebă Lauren. Se pare că va începe să plouă.

– Probabil că da.

– Mi se face frig.

– Încheie-ţi nasturii la haină.

O camionetă verde, mică, opri în faţa lor.

– Era şi timpul, murmură Angie, aruncându-şi paharul de cafea la coşul de gunoi de lângă ele. Uşile s-au deschis toate deodată. Mira, mama şi Livvy au coborât, vorbind în acelaşi timp. Mama şi Livvy s-au îndreptat spre Lauren. Luând-o fiecare de câte un braţ, au ridicat-o în picioare.

– Am crezut că astăzi restaurantul e închis, spuse Lauren încruntându-se.

Mama s-a oprit.

– Angela ne-a spus că ai nevoie de haine noi.

Lauren, de obicei palidă, a roşit. Roşeaţa părea să-i accentueze pistruii.

– O, n-am luat bani la mine.

Livvy a început să râdă.

– Nici eu, mamă. Mi-am uitat portmoneul. Va trebui să scoţi vechiul card de credit. Şi mie îmi trebuie haine de gravidă.

Mama i-a aplicat una după ceafă lui Livvy.

– Şmechero. Haideţi, începe ploaia.

Toate trei au luat-o în josul străzii, braţ la braţ, vocile lor auzindu-se ca zumzetul unui stup de albine.

Mira a rămas în urmă.

– Aşa, deci. O să poţi trece peste asta?

Angie îşi iubi sora că îndrăznise să pună această întrebare.

– N-am mai fost de mult timp într-un magazin pentru gravide.

– Ştiu.

Angie s-a uitat de-a lungul străzii. Semnul din fier forjat pe care scria *Mama şi Copilul* era suspendat deasupra trotuarului. Ultima dată fusese în magazin cu surorile sale. Fusese însărcinată pe atunci şi îi era uşor să zâmbească. Se întoarse spre Mira.

– O să fie bine, spuse, realizând adevărul vorbelor rostite. Poate c-o durea un pic, dar aceste dureri erau parte din ceea ce era ea şi în cele din urmă ar fi fost mai dureros să fugă de ele, decât să le înfrunte. Vreau s-o ajut pe Lauren. Are nevoie de mine.

Zâmbetul Mirei era blând, neexprimând altceva decât îngrijorare.

– Mă bucur pentru tine.

– Da, răspuns Angie zâmbind. Va fi bine.

Calmă, şi-a luat sora de braţ să se sprijine de ea.

Capitolul 28

Primăvara venea devreme în West End. Iarna rece, ploioasă, lăsase loc unei explozii de culori. Când in final soarele îndrăzni să se ivească din stratul gros de nori, peisajul se schimba sub ochii tăi. Din pământul mai întâi tare şi întunecat se ivea şofranul violet-strălucitor. Când dealurile au înverzit, pomii şi-au expus splendoarea frunzelor abia înmugurite. Margaretele înfloreau pe marginea drumului, creând pete de culoare printre tufele răzleţe de salal. Lauren înflorea şi ea. Luase deja câteva kilograme. La fiecare vizită se aştepta ca medicul să-i facă observaţii în privinţa creşterii în greutate. Se mişca mai greu acum. Uneori, la restaurant trebuia să se oprească în faţa uşii de la bucătărie să-şi tragă sufletul. Deplasarea de la o masă la alta devenise un adevărat sport olimpic. Şi asta nu era cel mai rău. O dureau picioarele. Se ducea la baie mai des ca băutorii de bere, iar în mijlocul pieptului avea impresia că-i arde permanent o flacără. Sughiţa mereu.

Prin aprilie începu să-şi pună întrebarea: *Ce urmează?*

În ultimele luni mersese tot timpul privind doar înainte, la schimbul următor de la restaurant sau gândindu-se la următoarea întâlnire cu David. Dar acum, din nou, el îi pusese *Marea Întrebare,* iar ea ştia că era momentul să pună capăt a ceea ce era atât de evident.

– Ei bine? spuse David mângâind-o.

Erau îmbrăţişaţi pe sofa, strângându-se în braţe. Focul ardea în şemineu.

– Nu ştiu, spuse ea încet. Cele două cuvinte nu mai aveau nicio urmă de bunăvoinţă.

– Mama spune c-a discutat iar cu avocatul săptămâna trecută. Are câteva cupluri care abia aşteaptă să-l crească.

– Nu pe *el*, David. Nu pe *copilul nostru*.

El scoase un sunet puternic.

– Ştiu, Lo. Crede-mă, ştiu.

Ea îşi ridică privirea spre el.

– Ai putea face asta? Să renunţi la copilul nostru?

El s-a desprins de ea şi s-a ridicat.

– Nu ştiu ce vrei de la mine, Lauren. Vocea i se întrerupse. Ea realiză brusc că era gata să izbucnească în lacrimi.

S-a dus spre el, a rămas în spatele lui şi l-a înlănţuit cu mâinile de mijloc. Nu se putea apropia prea mult, pântecul îi era atât de mare. Copilul dădu din picioare, atingând-o uşor, ca o pană.

– Ce fel de părinţi am fi? o întrebă David fără a se întoarce s-o privească. Dacă renunţăm la facultate, ce facem? Cum să ne permitem...

Ea se întoarse cu faţa spre el. Acesta era singurul răspuns.

– Tu mergi la Stanford. Indiferent ce s-ar întâmpla.

– Se presupune c-ar trebui să plec, spuse el posac.

Lauren privi în ochii lui umezi. Ar fi vrut să-i spună că va fi bine, că dragostea lor va învinge toate obstacolele, dar se simţea prea mică acum ca să rostească acele cuvinte, iar micile bătăi din pântec îi aminteau cât de diferită era situaţia acum pentru fiecare dintre ei.

Risca să-l piardă dacă păstra copilul lor.

O alegere grea, îi spusese cândva Angie. Cum de n-a înţeles până în acest moment?

Voia să spună ceva – nu ştia prea bine ce anume – când a sunat soneria. A oftat greu, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui.

– Vin.

A deschis şi l-a văzut pe Ernie, poştaşul. Avea câteva pachete mici şi o grămadă de scrisori.

– Poftim.

– Mulţumesc. Ea a pus pachetele pe masa de lângă uşă şi s-a uitat peste scrisori. Una îi era adresată.

– E de la USC, spuse, simțind cum inima începe să-i bată mai tare. Uitase de cererile de înscriere în nebunia din ultimele săptămâni.

David veni spre ea. Părea la fel de speriat și agitat ca și ea.

– Știai că vei fi admisă, îi spuse, iar ea l-a iubit pentru încrederea acordată.

Deschise scrisoarea citind cuvintele la care visase.

– *Am reușit,* murmură ea. *N-aș fi crezut...*

El o prinse în brațe strângând-o la piept.

– Îți amintești prima noastră întâlnire? După meciul cu Aberdeen. Am stat pe plajă, lângă focul acela imens de artificii. Noi am discutat, în timp ce toți ceilalți dansau, beau și alergau. Mi-ai spus că într-o zi o să câștigi Pulitzerul și te-am crezut. Numai tu nu vezi cât ești de grozavă.

Pulitzerul. Ea nu putea să nu-și mângâie pântecul bombat. Dă-ți o șansă, îi spusese mama mereu. *Nu sfârși ca mine.*

– Ce să fac? șopti ea, uitându-se în ochii albaștri ai lui David.

– Acceptă bursa, îi sugeră el și deși vorbele lui sunară dur, exista și o anume blândețe în ele. Era ceea ce ar fi trebuit să facă, știa asta. Sau cel puțin *mintea ei știa asta.* Cu inima, altfel stăteau lucrurile. Cum să crească un copil fără educație, fără perspective de viitor? Încă o dată se gândi la mama ei, care stătea toată ziua în picioare tunzând părul oamenilor, bând toată noaptea, căutându-și dragostea în cele mai sumbre locuri. Oftă adânc. Adevărul trecea de barierele ei de apărare, ascuțit ca un pumnal. Ar fi vrut să se ducă la facultate. Era șansa ei de a fi altfel de mamă. Încet, își ridică privirea spre David.

– Avocatul a găsit un cuplu de oameni buni ca să ia copilul?

– Pe cei mai buni.

– Ne-am putea întâlni cu ei? Să-i alegem noi?

Bucuria transformă chipul lui David, făcându-l din nou băiatul de care se îndrăgostise. O strânse atât de tare încât abia mai respira, o sărută până ameți. Când o eliberă, râdea:

– Te iubesc, Lauren.

Ea nu putea să zâmbească. Entuziasmul lui a adus-o la realitate, a înfuriat-o.

– Obții întotdeauna ce vrei, nu? Lui îi pieri zâmbetul.

– Ce vrei să spui?

Nu ştia nici ea. Ştia doar că îşi doreşte două lucruri şi nu le putea avea.

– Nu ştiu...

– La naiba, Lauren. Ce naiba este cu tine? Cum să pot spune ce trebuie, dacă te răzgândeşti la fiecare zece secunde?

– De parcă ai fi spus vreodată ce trebuie. Totdeauna ai vrut să scapi de copil.

– Voiai să te mint? Crezi că vreau să renunţ la viitorul meu ca să fiu *tată*?

– Dar eu? Eşti un nemernic. Îl împinse.

El păru să pălească; ca şi cum s-ar fi dezintegrat chiar sub ochii ei.

– Ceea ce este între noi nu mai merge.

– Mare scofală!

Rămaseră privindu-se. În cele din urmă David a venit spre ea.

– Îmi pare rău, crede-mă.

– Relaţia noastră nu mai merge, îi răspunse ea.

El o prinse de mână şi o conduse înapoi spre canapea. S-au aşezat unul lângă altul. Totuşi se simţeau la mulţi kilometri distanţă.

– Să nu ne mai certăm şi să discutăm serios, îi ceru el încet. Fără menajamente.

*

ANGIE COBORÎ DIN MAŞINĂ ŞI ÎNCHISE PORTIERA.

Depozitul se afla chiar în faţa ei.

C-22.

Pe fiecare parte se aflau depozitele altora. Clădirea lungă şi joasă era una dintre multele de acest gen. *Depozitul A-1* scria pe semnul de la intrare. *Păstraţi-l în siguranţă. Încuiat.*

Angie înghiţi greu. Simţea cheia rece şi străină în mână. Era pe punctul de a se răzgândi, fiind convinsă că nu era destul de puternică să facă asta.

De asta se temea, că nu era pregătită să fie aici. Dar aceeaşi teamă o îndemnase să facă pasul final. Puse un picior în faţa celuilalt

şi descoperi că se afla în faţa încuietorii. Introduse cheia în broască şi deschise. Uşa gen garaj făcu zgomot şi se ridică spre tavan.

Apăsă pe comutator.

Se aprinse singurul bec din tavan, aruncând lumină asupra unui maldăr de cutii şi mobilier învelit în pături şi ambalaje.

Rămăşiţele căsniciei ei se aflau toate acolo. Patul cumpărat de ea şi Conlan din Pioneer Square, în care dormiseră atâţia ani. Biroul folosit de el ca student, la care renunţase apoi. Sofaua demontabilă pe care o cumpăraseră pentru că toată familia se putea întinde pe ea să se uite la televizor.

Dar nu venise aici pentru aceste lucruri, amintirile a ceea ce fusese ea.

Venise pentru Lauren. Îşi croi drum printre cutii mutând-o pe prima, apoi alta, pătrunzând mai adânc în depozit. În final găsi ce căuta; era ascuns în spate, într-un colţ. Trei cutii pe care scria *Camera copilului.*

Trebuia să le ia şi să le pună în maşină, dar nu putea. În schimb, îngenunche pe podeaua rece de ciment şi deschise cutia. Lampa cu Winnie-the-Pooh stătea pe un morman de aşternuturi de pat din flanel roz.

Ar fi trebuit să ştie ce va simţi privind aceste lucruri alese cu atâta grijă, nefolosite. Parcă erau fragmentele inimii ei pierdute pe drum, dar niciodată uitate.

Luă un scutec alb, mic, strâns în formă de ghem şi-l duse la nas. Nu mirosea nicicum, doar a carton. Nici a pudră de talc pentru copii, nici a şampon Johnson. Nici nu avea cum. Niciun copil nu le purtase sau nu se trezise în lumina care strălucea de la găleata cu miere a lui Winnie-the-Pooh.

Închise ochii amintindu-şi fiecare detaliu al camerei *copilului ei.* Îşi aminti apoi noaptea în care împachetase tot.

În mintea ei văzu o fetiţă cu părul negru, cu ochii scânteietori ai tatălui ei.

– Ai grijă de Sophie a noastră, tată, murmură ridicându-se din nou.

Venise momentul ca toate acestea să iasă din întunecimea sumbră a depozitului. Trebuiau folosite, ţinute în braţe, folosite ca jucării. Erau pentru *camera unui copil.*

Una câte una, duse cutiile la mașină. Când încuie depozitul la loc, ploua.

LUI ANGIE NU-I VENEA SĂ CREADĂ CÂT DE BINE SE SIMTE. ZIUA aceasta îi umbrise orizontul ani întregi, blocându-i lumina.

Camera copilului. Hainele acestuia și jucăriile. Știuse că atâta timp cât le va păstra, va fi într-un fel învinsă. Iar acum, în sfârșit se eliberase.

Își dori să fi fost și Conlan aici s-o vadă, după toate acele momente în care o găsise stând pe podeaua din camera copilului, ținând în brațe ceva care scotea sunete sau cotcodăcea, plângând. Nu era un obiect în acele cutii care să nu fi fost udat de lacrimile ei.

De fapt...

Apăsă pe butonul de apelare rapidă al mobilului.

– Biroul știri.

– Salut, Kathy, spuse Angie în microfon. Sunt Angie. Conlan este?

– Sigur.

După un minut, îi răspunse chiar el.

– Bună. Ești în oraș?

– Nu, mă întorc în West End.

– Mergi în direcție greșită.

Ea începu să râdă.

– Ghicește ce am în mașină.

– Asta e o chestie nouă.

Ea se simți ca o alcoolică pusă în fața faptului de a recunoaște că are o problemă. Dovada cea mai importantă se afla în cutia de carton a mașinii.

– *Lucrurile copilului.*

O pauză. Apoi:

– Ce vrei să spui?

– Leagănul. Hăinuțele. Totul. Am eliberat depozitul.

Urmă o pauză, apoi se auzi un pârâit în microfonul mic, negru.

– Pentru Lauren?

– Va avea nevoie de ele. Angie știa că el auzea și ecoul îndepărtat al altei versiuni a acestor vorbe. Iar *noi nu avem.*

– Eşti bine? o întrebă el.

– Ăsta este lucrul uluitor, Con. Mă simt mai mult decât bine. Îţi aminteşti când am mers cu elicopterul să schiem în Whistler?

– Şi tu n-ai dormit trei nopţi înainte de asta?

– Exact. Mi-a fost teamă de moarte, dar odată ce m-am dat jos din el, am coborât muntele şi abia aşteptam să urc din nou. Aşa mă simt. Cobor din nou pe munte.

– Uau!

– Ştiu. Abia aştept să-i dau toate astea. Va fi încântată.

– Sunt mândru de tine, Angie.

Asta era: motivul pentru care îl sunase, cu toate că abia acum realiza asta.

– Sărbătorim mâine seară.

– Să fii sigur.

Încă zâmbea când a închis telefonul. La radio se difuza un vechi cântec al lui Billy Joel. *It's Still Rock & Roll to Me.* Dădu mai tare şi cântă odată cu aparatul. Când ajunse în West End şi o luă pe drumul spre plajă, cânta cât putea de tare şi bătea cu degetele în volan în ritmul muzicii.

Se simţea din nou copil, întorcându-se acasă de la un meci de fotbal câştigat de echipa preferată.

Parcă aproape de casă, îşi luă poşeta şi intră repede.

– Lauren!

Casa era cufundată în linişte. Focul ardea în şemineu. Urmă o pauză care i se păru o veşnicie, apoi un foşnet.

– Suntem aici.

Lauren se ridică de pe sofa. Obrajii ei palizi erau uzi de lacrimi. Avea ochii umflaţi şi roşii. David era lângă ea ţinând-o de mână. Şi el arăta de parcă ar fi plâns.

Angie fu cuprinsă de teamă. Ştia ce înseamnă să plângă o gravidă.

– Ce s-a întâmplat?

– Discutam cu David.

– Copilul e bine?

– Bine. Perfect.

Angie răsuflă uşurată. Reacţionase exagerat, ca de obicei.

– Oh. Vă las să continuaţi. Porni spre scară.

– Stai puţin, o strigă Lauren ridicându-se cam stânjenită în picioare. Luă o bucată de hârtie de pe măsuţa de cafea şi i-o întinse lui Angie.

David se apropie imediat de Lauren, luând-o după umeri. Angie privi adresa pe care o ţinea în mână.

Stimată domnişoară Ribido,

Avem plăcerea de a vă anunţa că aţi fost admisă la Universitatea Southern California... studentă... bursă completă pentru şcolarizare şi cazare... răspundeţi până la 1 iunie...

– Am ştiut c-o să reuşeşti, spuse Angie cu blândeţe. Ar fi vrut s-o prindă în braţe, s-o învârtească, să râdă împreună, dar acel fel de entuziasm era pentru fetele obişnuite, în momente obişnuite. Iar acesta nu era un asemenea moment.

– N-am crezut că voi fi admisă.

Angie nu mai sesizase acea tristeţe în glasul lui Lauren până acum. I se rupea inima. Din toate încercările la care fusese supusă Lauren anul acesta, acum, când îşi putea realiza visul, simţea durerea cel mai tare. Trebuia să ia o hotărâre, ştiau cu toţii asta.

– Sunt mândră de tine.

– Asta schimbă lucrurile, spuse Lauren atât de încet, încât Angie se aplecă s-o audă.

Angie ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, dar David o ţinea deja de mână.

– Nu este imposibil să mergi la facultate având un copil.

– Unul de două luni? Vocea lui Lauren sună depărtată şi parcă mai matură. Avu ecou, apoi păli de parcă ar fi aruncat vorbele urâte într-o fântână. Angie închise ochii. Orice răspuns i-ar fi dat ar fi fost o minciună. Angie ştia deja ceea ce va descoperi Lauren, cu siguranţă; bonele care acceptau un bebeluş de două luni erau destul de rare. Şi costisitoare. Se frecă la nas, oftând uşor. Ca şi cum s-ar fi aflat pe un vas care se scufunda. Parcă simţea cum creşte nivelul apei.

– Asta e o problemă, spuse în final. Nu avea rost s-o mintă. Dar eşti puternică, isteaţă...

– O fată isteață ar fi rezolvat lucrurile altfel, spuse Lauren. Ochii i se umplură din nou de lacrimi, deși încerca să zâmbească. Își ridică privirea spre David care încuviință, încurajând-o. Apoi o privi pe Angie cu speranță. Pentru o clipă, nimeni nu vorbi.

Angie simți fiori pe șira spinării. Brusc, începu să se teamă.

Lauren dădu drumul mâinii lui David și făcu un pas înainte;

– Acceptă copilul nostru, Angie.

Ea simți că nu mai are aer. Simți cum se sufocă.

– Nu, murmură ea folosindu-se de mâini pentru a respinge ideea, pe lângă cuvinte.

Lauren mai făcu un pas. Se apropie. Părea atât de tânără. De disperată. Lacrimile îi împăienjeniseră ochii.

– Te rog. Vrem să adopți copilul nostru. Am discutat toată ziua despre asta. Este singura soluție.

Angie închise ochii, abia auzind sunetele slabe, ca de șoricel, care îi scăpară de pe buze. Nu se mai putea întoarce pe drumul viselor. Aproape o uciseseră ultima oară. Nu se putea gândi să-și umple din nou brațele goale cu...

un copil.

Nu putea. Nu era destul de puternică.

Și totuși. Cum să refuze o astfel de propunere?

Un copil.

Lauren o fixa cu privirea. Obrajii palizi, rotunzi ai fetei erau brăzdați de lacrimi. Ochii ei negri erau injectați și umflați. Scrisoarea de la USC era chiar acolo, o bucată de hârtie care putea schimba vieți...

– Te rugăm... murmură Lauren, izbucnind din nou în plâns.

Inima lui Angie păru să cedeze o fracțiune de secundă, făcând-o să se simtă goală în interior. Pierdută. Nu încăpea nicio îndoială că trebuia să refuze copilul acesta. Dar, pentru Dumnezeu, n-o putea face.

Nu putea să refuze. Nu pe Lauren, nu-și putea refuza asta sieși. Dar știa în adâncul inimii ei frânte că nu făcea bine, chiar dacă cu voce tare spuse:

– Da.

*

– E CEVA ÎN NEREGULĂ CU TINE ASTĂZI, ÎI SPUSE MAMA, împingându-şi ochelarii mai bine pe nas. Angie îi evită privirea.

– Prostii. Sunt bine.

– Nu eşti deloc bine. Jerrie Carl ţi-a cerut de trei ori o masă înainte ca tu să-i răspunzi.

– Iar când domnul Costanza ţi-a cerut vin roşu, i-ai întins sticla, spuse Mira, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

Angie n-ar fi trebuit să intre în bucătărie. Ca o pereche de hiene, Mira şi mama simţiseră *dezastrul* şi, odată alertate, se adunaseră urmărind-o, aşteptând.

– Nu am nimic, sunt bine. Se întoarse şi ieşi din bucătărie.

În salonul aglomerat se simţi mai puţin expusă. Făcu un efort să-şi îndeplinească toate sarcinile. Se mişca poate mai încet, dar dată fiind starea minţii ei, orice mişcare era un triumf. Zâmbi jenată şi încercă să se comporte ca şi cum totul era în regulă.

De fapt, nu putea să simtă mai nimic. În ultimele douăzeci şi patru de ore îşi ţinuse emoţiile închise într-o cutie în care nu îndrăznea să privească.

Era mai bine să nu vadă. Nu voia să privească prea atent la târgul faustian pe care-l făcuse cu Lauren. Această înţelegere le-ar purta pe-o cale teribilă, la sfârşitul căreia n-ar rămâne decât *inimi frânte*. Angie se simţea ca închisă într-o cameră mică şi întunecată.

Se îndreptă spre fereastră şi privi afară în noapte. Zarva restaurantului aglomerat pieri încet, până ce nu-şi mai auzi decât bătăile inimii.

Şi acum?

Era întrebarea care o ţinuse trează toată noaptea; tot cu ea se trezise şi în această dimineaţă. Emoţiile ei erau un amestec de disperare şi de speranţă. Nu putea găsi punctul din care să înceapă să le descâlcească. O parte din ea se gândea permanent *Un Copil*, şi asta îi umplea inima cu ceva insuportabil de dulce, dar exista şi cealaltă parte, întunecată: *Lauren nu va fi în stare să facă asta*. Oricare ar fi situaţia, *inima ei va fi frântă din nou*. La capătul acestui drum se prefigura o alegere teribilă: *Lauren sau copilul*. În cel mai bun caz, îi putea avea pe unul sau pe altul. În cel mai rău, îi putea pierde pe amândoi.

– Ange?

Tresări şi se întoarse. Conlan stătea în spatele ei, cu un buchet imens de trandafiri roz.

Uitase de întâlnirea lor. Încercă să-i zâmbească, dar a fost o încercare slabă şi disperată şi l-a văzut cum se încruntă.

– Ai venit mai devreme, îi spuse ea râzând prea forţat, rugându-se să fi fost aşa. De obicei, era. El continuă să se încrunte.

– Doar cu un minut sau două. Eşti bine?

– Sigur că sunt. Lasă-mă doar să-mi iau jacheta şi să le urez *noapte bună*. Trecu de el, îndreptându-se spre bucătărie. Tocmai se afla la uşa batantă când realiză că nu luase florile de la el.

La naiba.

– A venit Conlan, le spuse mamei şi Mirei. Putem închide în seara asta?

Mama şi Mira schimbară priviri pline de înţeles.

– A, asta era, spuse mama. Te gândeai la el.

– O duc eu pe Lauren acasă, se oferi Mira. Tu, distrează-te.

Distracţie.

Angie uită să râdă sau să-şi ia rămas-bun. Se întoarse în salon.

– Şi unde mergem? Luă florile din mâna lui, mimând că le simte mirosul.

– O să vezi. Conlan o conduse spre maşină şi o ajută să se aşeze. În câteva minute porneau spre sud. Angie privea pe geam. Imaginea feţei lungi şi slabe se reflecta în sticla mată.

– Este tot chestiunea legată de *lucrurile copilului*?

Ea clipi şi se întoarse spre el.

– Poftim?

– Ieri parcă ai luat lucrurile din depozit, nu? De asta eşti aşa tăcută?

Revenise vechea problemă, ezitarea din glasul lui Conlan, care o trata ca pe un copil. Ura intimitatea şi blândeţea asta.

– A fost bine ieri.

Se întâmplase cu adevărat cu o zi în urmă când se aşezase pe vine în faţa amintirilor fostelor ei speranţe, convinsă că a făcut *un pas înainte*?

– Adevărat?

– Am împachetat tot şi le-am dus acasă pentru Lauren. Vocea

i se frânse, apoi îi reveni.

Ia copilul nostru, Angie.

– Păreai bine, spuse el precaut.

– Eram aşa de fericită. Spera doar ca vocea să nu-i fi sunat plină de regret. Se petrecuseră prea multe de atunci.

– Am ajuns. Conlan opri într-o parcare pietruită.

Angie îşi întinse gâtul şi se uită prin parbriz.

Un conac elegant din piatră, flancat de brazi Douglas şi rododendroni. *Hanul Sheldrake vă aşteaptă,* scria la intrare.

Îl privi pe Conlan zâmbindu-i pentru prima dată în seara aceea din toată inima.

El făcu o grimasă.

– Locuieşti cu o *adolescentă* acum. Trebuie să planific totul dinainte.

Ea coborî din maşină şi intrară în hanul elegant. O doamnă îmbrăcată în veşminte victoriene îi întâmpină la intrare şi-i conduse la recepţie.

– Domnul şi doamna Malone, spuse bărbatul aflat la biroul de rezervări. Chiar la timp.

Conlan completă formularul, prezentă cartea de credit, apoi urcară. Rezervase un apartament frumos cu două camere, cu un pat imens, un şemineu din piatră de râu, o cadă de baie destul de mare pentru doi şi o privelişte minunată a coastei în lumina lunii.

– Ange?

Ea se întoarse încet cu faţa spre el. *Cum să-i spun?*

– Vino aici.

Ea nu putu să reziste vocii lui. Porni spre el. El o prinse în braţe, o ţinu atât de strâns, încât ea se simţi ameţită.

Trebuia să-i mărturisească. Acum. Dacă urma ca ei să aibă un viitor comun, trebuia să-i spună.

– Conlan...

El o sărută atât de tandru. Când se retrase o privi.

Ea simţi că se îneacă în ochii lui albaştri.

– Nu mi-a venit să cred că renunţi la lucrurile copilului. Sunt atât de mândru de tine, Ange. Te privesc şi pot să respir din nou. Nu cred c-am realizat până ieri cât de mult timp am ţinut totul în mine.

– Oh, Con. Avem nevoie....

El îngenunche încet. Zâmbind, îi întinse verigheta ei.

– Acum ştiu ce trebuie să fac cu ea. Recăsătoreşte-te cu mine.

Felul în care Ange s-a aşezat în genunchi a semănat mai mult a aplecare.

– Te iubesc, da? Nu uita asta. Aşa cum spunea tata, *te iubesc mai mult decât toate picăturile de ploaie care cad pe pământ.*

El se încruntă.

– Aşteptam un simplu da. Apoi să sărim în pat.

– Răspunsul meu este afirmativ, dar mai întâi trebuie să-ţi spun ceva. S-ar putea să te răzgândeşti.

– În privinţa căsătoriei?

– Da.

El o privi lung, încruntându-se uşor.

– E în regulă. Uimeşte-mă.

Ea trase aer adânc în piept.

– Ieri când te-am sunat în privinţa camerei copilului, eram atât de emoţionată. Abia aşteptam să ajung acasă să-i spun lui Lauren. Se ridică, depărtându-se de el. Se duse la fereastră uitându-se la valurile care se spărgeau de mal. Când am ajuns acasă ea era plânsă. Iar David se afla acolo.

Conlan s-a ridicat. Ea a auzit scârţâitul podelei vechi. Probabil voise să se apropie de ea, dar n-a făcut nicio mişcare.

– A fost admisă la USC cu bursă completă. *Facultatea visurilor ei.*

– Şi?

– Asta schimbă tot, spuse încet, redând exact cuvintele lui Lauren. Poate dacă ar fi avut un copil mai mare s-ar fi descurcat, dar cu unul de două luni? Nu are cum să studieze la USC, să muncească şi să crească un nou-născut.

A trecut destul de mult timp până când Conlan a reuşit să articuleze câteva vorbe. Când i-a răspuns, vocea îi suna răguşit, nu era vocea lui obişnuită.

– *Şi?*

Angie strânse din ochi.

– Vrea să dea copilul spre adopţie. Crede că este cel mai bine pentru el.

– Probabil aşa este. E foarte tânără. Veni lângă ea, dar n-o atinse.

– Mi-a spus: *Ia copilul meu, Angie.* Pur şi simplu aşa mi-a spus. A oftat, simţindu-l că se crispează. A fost ca şi cum aş fi suferit un accident de maşină. Aşa de repede şi de tare m-a izbit propunerea ei.

– Şi ai acceptat.

Angie simţi tristeţea din glasul lui. Se întoarse spre el, satisfăcută că măcar el nu s-a dat la o parte.

– Ce-aş fi putut face? Ţin la Lauren. Poate n-ar fi trebuit s-o las în inima mea.... nu. *Nu trebuie să spun asta.* Mă bucur c-am făcut-o. Datorită ei mi-am revenit. Şi ţie, desigur. Îl prinse cu braţele după gât şi-l ţinu aşa forţându-l s-o privească. Dacă Sophie ne-ar fi rugat pe noi?

– Ea *nu este* Sophie, spuse, iar ea a observat cât l-a durut să rostească aceste cuvinte.

– Şi ea este Sophie a cuiva. O adolescentă speriată, de şaptesprezece ani, care vrea să fie iubită, să aibă cineva grijă de ea. Cum s-o refuz? Cum să-i spun să dea copilul unor străini când eu sunt chiar lângă ea. Când suntem lângă ea.

– La naiba cu tine, Angie. Trecu de ea şi se duse în cealaltă încăpere.

Ea ştiu că n-ar fi trebuit să se ducă la el, ar fi trebuit să-i dea timp, dar gândul că-l pierdea din nou o făcea să dispere.

– Cum o putem refuza? Traversă încăperea ajungând la el. Tu i-ai putea fi antrenor la Little League...

– Te rog, nu. Vocea lui era aproape de nerecunoscut.

– Cum s-o refuzăm? spuse din nou forţându-l s-o privească. În timp ce rostea această întrebare nu putea să nu se gândească la ziua în care mersese la el la serviciu, unde Diane îi spusese: *Am intrat de două ori în biroul lui şi l-am găsit plângând.*

El îşi trecu o mână prin păr, oftând:

– Nu cred că mai pot trece din nou prin asta. *Îmi pare rău.*

Ea închise ochii; acele cuvinte o dureră neaşteptat de tare.

– Ştiu, spuse lăsându-şi capul în jos. Conlan avea dreptate. Cum puteau *ei – ea –* să rişte totul din nou? Lacrimile îi ardeau ochii. Nu exista un răspuns potrivit. *Nu putea să-l piardă din nou*

pe Conlan... dar cum s-o refuze pe Lauren? Te iubesc atât de mult, Con, murmură.

– Şi eu te iubesc. Felul în care rosti aceste cuvinte le făcu să sune ca un blestem.

– Ar putea fi şansa noastră, spuse ea.

– Ne-am mai gândit la asta înainte, îi aminti el posac. Ştii cum a fost pentru mine să-ţi ridic moralul, să-ţi şterg lacrimile, să ascult lamentările tale? Să-mi fac griji că era cumva vina mea?

Ea îi atinse chipul.

– Şi tu ai vărsat lacrimi.

– E adevărat. Vocea lui suna dur.

– Iar eu nu ţi le-am şters niciodată. Cum puteam s-o fac dacă nu te-am văzut plângând?

– Durerea ta era atât de mare...

– De data asta este altceva, Con. *Noi suntem diferiţi.* Am putea fi o echipă. Poate Lauren va duce sarcina cu bine şi vom fi părinţi, aşa cum ne-am dorit întotdeauna. Sau poate ea se va răzgândi şi vom rămâne doar noi doi. *Oricum ar fi, va fi bine.* Jur. Se lăsă într-un genunchi murmurând: Însoară-te cu mine, Conlan.

El o privi cu ochii strălucind.

– La naiba cu tine, îi spuse lăsându-se încet în genunchi. Nu mai pot trăi fără tine.

– Atunci n-o face. Te rog... Îl sărută. Ai încredere în mine, Conlan. De data asta vom fi pentru totdeauna împreună.

*

LAUREN AUZI MAŞINA LUI DAVID. ALERGĂ LA UŞA DIN FAŢĂ ŞI O deschise, aşteptându-l.

Pentru prima oară după câteva luni, el zâmbea.

– Eşti pregătită? o întrebă luând-o de mână.

– Mai mult ca oricând.

Au străbătut curtea şi au urcat în maşina lui. Tot drumul spre Mountainaire el i-a vorbit doar despre Porsche. Ambreiaje, depăşirea vitezei şi culori. Ea simţea că este încordat şi în mod ciudat neliniştea lui a calmat-o. Când au ajuns acasă la el, a parcat, a oftat din greu şi a privit-o.

– Eşti sigură?

– Sunt.

– Bine.

Au pornit pe aleea pietruită spre imensa uşă de la intrare a familiei Haynes. David a deschis uşa şi a condus-o în salonul răcoros, bej, elegant.

– Mamă? Tată?

– Eşti sigur că sunt acasă? şopti Lauren luându-l de mână.

– Sunt. Le-am spus că trebuie să discutăm.

Domnul şi doamna Haynes au apărut rapid, de parcă ar fi aşteptat după colţ.

Doamna Haynes a privit la pântecul rotunjit al lui Lauren.

Domnul Haynes a preferat să n-o privească. I-a condus în livingul adânc, unde tot mobilierul era crem-închis şi nimic nu făcea notă discordantă.

Desigur, dacă nu luai în calcul *gravida*.

– Bine, zise domnul Haynes după ce s-au aşezat.

– Cum te simţi? o întrebă doamna Haynes. Vocea ei era încordată şi părea că n-o poate privi pe Lauren.

– M-am îngrăşat, dar mă simt bine. Doctorul spune că totul este perfect.

– A fost admisă cu bursă completă la USC, le spuse David părinţilor săi.

– Asta e grozav, răspunse doamna Haynes. Îşi privi soţul care se aplecase în fotoliul său.

Lauren i-a luat mâna lui David şi a ţinut-o. Se simţea surprinzător de calmă.

– Am hotărât să dăm copilul spre adopţie.

– Slavă Domnului, primi cu entuziasm vestea domnul Haynes, oftând puternic. Pentru prima oară, Lauren i-a observat chipul crispat, îngrijorarea din priviri. Uşurarea i-a schimbat trăsăturile. În final, a zâmbit.

Doamna Haynes a venit lângă Lauren.

– Cred că n-a fost o hotărâre uşoară pentru voi.

Lauren i-a fost recunoscătoare pentru aceste cuvinte.

– Nu, n-a fost.

Doamna Haynes a vrut s-o atingă, apoi şi-a retras mâna în

ultimul moment. Lauren avu strania impresie că mama lui David se temea s-o atingă.

– Cred că este cel mai bine aşa. Sunteţi atât de tineri amândoi. Vom chema avocatul şi...

– Am ales deja părinţii, se grăbi Lauren. Şefa... mea, Angie Malone.

Doamna Haynes a încuviinţat. Chiar dacă părea detensionată, era oarecum tristă. S-a aplecat, şi-a luat poşeta şi a ţinut-o în poală. A scos un carnet de cecuri, a scris unul, l-a rupt apoi s-a ridicat. I-a întins cecul lui Lauren. Era de cinci mii de dolari.

Lauren şi-a ridicat privirea.

– Nu-i pot accepta.

Doamna Haynes a privit-o. Lauren i-a văzut ridurile prin stratul de machiaj pentru prima oară.

– Este pentru facultate. Los Angeles este un oraş cu preţuri ridicate. Nu rezolvi mare lucru cu bursa.

– Dar...

– Te rog, lasă-mă să fac asta, spuse blând. Eşti o fată deosebită, Lauren. Vei deveni o femeie bună.

Lauren a înghiţit cu putere, uimită de cum a fost afectată de un astfel de compliment.

– Vă mulţumesc.

Doamna Haynes a vrut să plece, dar s-a oprit şi s-a întors.

– Poate îmi vei da fotografia... *nepotului meu*, când se va naşte.

Era pentru prima oară când Lauren se gândea la copil ca la *nepotul lor.*

– Sigur că da, încuviinţă ea.

Doamna Haynes a privit-o din nou.

– Chiar crezi c-o poţi face?

– *Trebuie.* Este cel mai bine.

După asta, n-a mai fost nimic de spus.

Capitolul 29

CÂND LAUREN A AJUNS ACASĂ ERA APROAPE DE MIEZUL nopții.

Închizând ușa în urma ei, s-a rezemat de ea și a oftat din tot sufletul. Abia aștepta să se urce in pat și să închidă ochii. Ziua aceasta o rănise adânc. Și-a atins pântecul, simțind o lovitură ușoară.

– *Hei,* își salută copilul îndreptându-se spre living.

Era la masă când a observat focul din șemineu și a auzit muzică răzbătând prin boxe. Era ceva duios, hawaian. *Somewhere over the Rainbow,* cântat la ukulele.

– Oh, exclamă surprinsă. Am crezut că aveai o escapadă romantică.

Angie se ridică, venind spre Lauren. Când se apropie, întinse mâna stângă. Pe inelar, strălucea un diamant imens.

– Ne căsătorim din nou.

Lauren exclamă de bucurie și se aruncă în brațele lui Angie.

– E grozav! spuse strângând-o la piept pe Angie. Nu realizase până în acest moment cât de singură se simțise toată ziua, cât îi lipsise Angie. Nu voia să-i mai dea drumul. *Acum copilul meu va avea și tătic.*

– Scuze, spuse în final, retrăgându-se. Se simți ridicol, o fată care ar fi trebuit să fie femeie.

Rostise *copilul meu.*

– De fapt, Lauren, tocmai despre asta am venit să discutăm.

Conlan rostise aceste cuvinte.

Lauren închise ochii pentru o clipă, simțindu-se brusc epuizată. Nu știa dacă mai poate vorbi despre *copil.* Dar nu avea de ales. Angie îi luă mâna și i-o strânse ușor. Acest gest a ajutat-o.

Împreună, mână în mână, s-au îndreptat spre canapea şi s-au aşezat. Conlan a rămas aşezat pe şemineu. Era aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi. Părul negru, lung, îi acoperea o parte din faţă. În lumina focului, ochii lui păreau imposibil de albaştri.

S-a simţit străfulgerată de privirea lui. A început să se foiască nefiresc pe sofa.

– Eşti doar un copil, spuse Conlan pe un ton surprinzător de blând, aşa că îmi pare rău de toate astea.

Lauren zâmbi.

– Nu mai sunt un copil de vreo câteva luni.

– Nu. A trebuit să te confrunţi cu probleme de oameni mari. Dar asta nu înseamnă că eşti *adult*. Oftă. Chestia este că... eu şi Angie *ne temem*.

Lauren nu se aşteptase la acest răspuns.

– Am crezut că vă doriţi copilul.

– Ni-l dorim, spuse Angie cu vocea sugrumată. Poate că ni-l dorim prea mult.

– Atunci ar trebui să fiţi fericiţi. Lauren îşi muta privirea de la Conlan la Angie. Vi-l dau... oh. Realiză imediat ce se întâmplase. Cealaltă fată. Cea care s-a răzgândit.

– Da, încuviinţă Angie.

– Eu nu v-aş face asta. Vă promit... Adică, vă iubesc. Şi-mi iubesc copilul. *Copilul vostru*. Vreau să fac cum este mai bine.

Angie îi atinse chipul.

– Ştim asta, Lauren. Vrem doar...

– Avem nevoie, o întrerupse Conlan.

– .... să ştim că te-ai gândit bine la asta. Că eşti convinsă. *Nu va fi uşor de făcut.*

– Va fi mai greu decât să fii părinte la şaptesprezece ani?

Zâmbetul lui Angie era la fel de blând ca atingerea ei.

– Acesta este un răspuns din raţiune. *Răspunsul trebuie să vină din inimă.*

– Nimic din toate astea nu este uşor, mărturisi Lauren ştergându-se la ochi. Dar m-am tot gândit. Acesta este cel mai bun răspuns. Puteţi avea încredere în mine.

După această declaraţie, se lăsă tăcerea. O întrerupse doar

un buştean care căzuse în şemineu provocând o multitudine de scântei şuierătoare.

– Noi considerăm că ar trebui să fii consiliată, concluzionă Conlan.

– De ce?

Angie încerca să-i zâmbească, ca şi când ar fi vrut să-i dea de înţeles că aceasta nu era decât o simplă discuţie care se purta târziu, în noapte. Dar tristeţea din priviri o trădă.

– Pentru că te iubesc, Lauren, şi oricât aş vrea să adopt copilul tău, ştiu spre ce ne îndreptăm. Spre ce te îndrepţi. Una este să te hotărăşti să renunţi la un copil. *Să o şi faci* este altceva. Vreau să fii absolut sigură.

Lauren abia auzi ce urmă după acel *te iubesc*. Numai David îi mai spusese aceste cuvinte. Se aplecă spre Angie şi o îmbrăţişă cu putere.

– Nu ţi-aş face rău niciodată, şopti răguşit. Niciodată.

Angie se retrase.

– Ştiu asta.

– Aşadar, mergi la un consilier? întrebă Conlan care părea un pic cam speriat.

– Desigur. Lauren zâmbi din toată inima, pentru prima oară în ziua aceea. Fac *orice* pentru voi.

Angie o strânse din nou în braţe. De la distanţă, Lauren l-a auzit pe Conlan spunându-i foarte blând:

– Atunci, să nu-i frângi inima.

BIROUL AVOCATULUI ERA PLIN DE OAMENI. ÎN PARTEA STÂNGĂ A încăperii, scaunele fuseseră împinse la perete şi acolo se afla familia Haynes. În partea dreaptă, Angie stătea lângă Conlan. Scaunul lui Lauren se afla în mijloc şi deşi nu era prea mult spaţiu liber între ea şi ceilalţi, se simţea oarecum singură, despărţită de ei.

Angie s-a ridicat, venind la ea.

Tocmai atunci a intrat avocatul în încăpere. Era un bărbat înalt, bine clădit, cu un costum negru, scump şi le-a atras imediat atenţia spunându-le:

– Bună ziua tuturor.

Angie s-a aşezat imediat la loc.

– Numele meu este Stu Phillips, se recomandă avocatul, întinzându-i mâna lui Conlan, care s-a ridicat imediat.

– Conlan Malone. Ea este... Angie Malone.

Angie întinse mâna avocatului, apoi se aşeză din nou. Stătea foarte liniştită, încercând să nu-şi amintească ultima întâlnire de acest gen.

Am un copil pentru dumneavoastră, domnule şi doamnă Malone. O adolescentă...

– Aşadar, domnişoară, i se adresă Stu lui Loren privind-o cu blândeţe, te-ai decis?

– Da, domnule. Vocea abia i se auzi.

– Bine. Să începem cu partea tehnică a problemei. Trebuie să vă informez că uneori este nesigură dubla reprezentare într-o adopţie. Este legal în statul acesta, dar nu este întotdeauna recomandabil. Dacă apare ceva, o neînţelegere, nu voi putea să reprezint niciuna dintre părţi.

– Nu se va ivi nimic, interveni Lauren. Vocea îi era mai puternică acum. *M-am decis.*

Stu s-a uitat la Conlan.

– Sunteţi pregătiţi pentru riscurile dublei reprezentări?

– Este cel mai mic dintre riscurile pe care ni le asumăm, Stu, răspunse Conlan.

Stu a scos nişte acte dintr-un plic şi i le-a înmânat peste birou.

– Semnaţi aceste documente şi vom continua. Acestea stabilesc doar faptul că voi acceptaţi, în cunoştinţă de cauză, riscurile inerente ale dublei reprezentări.

După ce s-au semnat documentele le-a pus deoparte. Timp de o oră le-a vorbit despre procedură. Cine pentru ce plăteşte, ce trebuie semnat şi de cine, avantajele şi dezavantajele legii din Washington, ce vor trebui să studieze, ce înseamnă *terminarea drepturilor părinţilor naturali, tutela* care va fi desemnată, perioada şi costul total.

Angie mai auzise toate astea înainte şi ştia că la sfârşit partea tehnică nu avea legătură cu eşecul. *Emoţiile contau. Sentimentele.* Puteai să semnezi toate actele din lume, să oferi un camion de promisiuni, dar fără să ştii ce-o să simţi când ajungi acolo. De

aceea, *adopția nu se putea finaliza înainte de naștere. Lauren va trebui să-și țină copilul în brațe, apoi să semneze că renunță la el.*

Pe Angie o durea sufletul la gândul acesta. Privi în stânga ei.

Lauren stătea foarte liniștită pe scaunul ei, cu mâinile în poală. Chiar cu pântecul rotunjit, părea tânără și inocentă. O fată care a înghițit un pepene. Încuviința cu toată convingerea la orice întreba avocatul.

Angie ar fi vrut să se ducă la ea, să îngenuncheze în fața ei, s-o ia de mână, să-i spună: *Nu ești singură,* dar tristul adevăr era că în curând așa va fi. Ce ar putea să-ți aducă mai multă singurătate decât să-ți oferi copilul spre adopție?

Iar Angie nu putea face nimic s-o protejeze pe Lauren de acest moment. Angie închise ochii. *Cum să treacă prin toate acestea cu inimile neafectate? Cum ?*

Se simți trasă de mânecă. Clipi des, privi în jur. Conlan o fixa cu privirea. La fel avocatul, Lauren și ceilalți din încăpere.

– M-ați întrebat ceva? se interesă simțind cum brusc încep să-i ardă obrajii.

– După cum spuneam, reluă Stu, aș dori să fac un plan de adopție. Asta ar face lucrurile mai clare. Începem?

– Sigur, răspunse Angie.

Stu își mută privirea de la Angie la Lauren.

– Cum vreți să țineți legătura după adopție?

Lauren s-a încruntat.

– Cum adică?

– După ce familia Malone adoptă copilul, bănuiesc că vei dori să ții cumva legătura cu ei. Telefoane de ziua lui de naștere și poate de Crăciun. Scrisori și fotografii, cel puțin o dată pe an.

Lauren trase aer în piept cu putere. Ca și cum s-ar fi sufocat. Era evident că nu se gândise la acest aspect, nu realizase că adopția îi va schimba pe toți. Se întoarse către Angie, care brusc se simțea la fel de fragilă ca o frunză iarna.

– Vom ține legătura tot timpul, spuse Angie, simțind cum vocea îi cedează. Suntem... *Lauren face parte din familie.*

– Nu sunt sigur că atâta deschidere este în interesul copilului, spuse avocatul. Limitele clar definite sunt mai eficiente. Noi considerăm că...

– Oh, spuse Lauren muşcându-şi buza de jos. Se uita la Conlan şi la Angie. Nu m-am gândit la asta. Un copil are nevoie de *o singură mamă.*

David s-a aplecat, a luat mâna lui Lauren în palmele sale.

– Nu este vorba de o adopţie ca oricare alta, interveni Angie. Ar fi spus mai mult, dar vocea i se înmuie, ii cedă şi nu se mai putu gândi la nimic. Nu-şi imagina c-ar putea s-o lase pe Lauren să iasă din vieţile lor... dar cum altfel se putea termina totul?

Lauren o privi. Tristeţea din ochii negri ai fetei era aproape insuportabilă. Pentru prima oară arăta matură, chiar foarte matură. Ar fi trebuit... Încercă să zâmbească.

– Vei fi o mamă perfectă, Angie. Copilul *meu* este norocos.

– Copilul *nostru,* spuse David încet. Lauren i-a întors un zâmbet atât de trist, încât i-a frânt inima. Angie a mai rămas acolo o clipă, nesigură pe ceea ce avea de spus. În final, Lauren se adresă din nou avocatului.

– Spuneţi-mi cum este mai bine.

Întâlnirea a continuat; au urmat o mulţime de explicaţii, schimburi de replici, consemnate, apoi, pe hârtie; nişte reguli stricte care stabileau cum să se comporte fiecare.

În tot acest timp, Angie ar fi vrut să se ducă la Lauren, s-o ia în braţe, să-i şoptească că *totul va fi bine.*

Dar acum, stând în acest birou, înţesat de legi şi reguli, înconjurată de suflete marcate de incertitudine, era derutată. *Oare va fi totul bine?*

PENTRU PRIMA OARĂ, DUPĂ CÂTE ÎŞI AMINTEAU TOŢI, NU PLOUA în Duminica Paştelui. Ba chiar răsări soarele pe cerul albastru, limpede. Străzile erau pline de oameni, cei mai mulţi în hainele de duminică, îndreptându-se din direcţii diferite spre biserică.

Angie mergea între Conlan şi Lauren. În faţa lor, clopotele bisericii au început să bată. Prietenii şi familia intrau, pe rând, în biserică. Chiar în faţa uşii, Angie se opri. Conlan şi Lauren n-au avut încotro şi s-au oprit şi ei.

– O să le spunem totul mai târziu. La ciocnirea ouălor de Paşti, da?

Amândoi fură de acord.

Angie şi-a atins inelul de cununie, întorcându-l ca să ascundă diamantul. Un astfel de şiretlic nu le va păcăli mult timp pe femeile din familia DeSaria, dar din fericire vor fi prea ocupate cu slujba religioasă ca să observe. Făcu un pas în faţă.

Lauren o opri cu o atingere uşoară.

– Ce este, draga mea? Angie nu-şi dădea seama ce spun ochii lui Lauren. Un fel de teamă poate, de parcă mersul la biserică împreună cu familia era un dar rar. Sau poate era nelinişte. Erau cu toţii agitaţi din cauza a ceea ce va urma.

– Haide, ţine-mă de mână.

– Mulţumesc, îi spuse Lauren evitându-i repede privirea, dar nu înainte ca Angie să observe lacrimile apărute brusc în ochii ei. Mână în mână au urcat pe treptele de beton şi au intrat în biserica veche şi frumoasă.

Slujba părea să nu se mai sfârşească, deşi nu dură prea mult. Angie era atentă s-o ajute pe Lauren să îngenuncheze şi să se ridice.

Când i-a venit rândul lui Angie să se roage, a îngenuncheat pe suportul capitonat, şi-a plecat capul şi s-a gândit: *Doamne, te rog arată-ne calea bună prin toate hăţişurile în care umblăm. Fereşte-ne. Protejează-ne şi ai grijă de Lauren. Mă rog ţie pentru asta. Amin.*

După terminarea slujbei, au coborât la subsolul bisericii, unde zeci de dulciuri şi prăjituri erau aşezate pe mese. Angie şi-a ţinut mâna stângă în buzunar cât a discutat cu familia şi prietenii.

În cele din urmă copiii ţâşniră pe hol, vorbind toţi deodată, ducând cartoanele cu ouă şi cutiile de bijuterii făcute din macaroane.

Congregaţia a început să se deplaseze spre uşă. Au ieşit în aerul rece al dimineţii luminoase, o mulţime de oameni bine îmbrăcaţi, care aveau ceva în comun. Au traversat strada şi au intrat în parc.

Angie a privit caruselul gol. Lumina soarelui îl făcea să strălucească precum argintul veritabil.

Conlan apăru lângă ea, luând-o de mijloc. Ştia că şi el se gândea tot la Sophie. De câte ori nu stătuseră aici împreună, urmărind alţi copii care se jucau, visând să aibă unul al lor? Şoptindu-şi unul altuia: *Într-o zi...*

Copiii săreau în carusel, făcându-l să se învârtească.

– Bine copii, strigă părintele O'Houlihan cu accentul său irlandez: ouăle sunt ascunse peste tot. Căutați-le!

Copiii au început să țipe și au pornit în căutarea ouălor ascunse.

Lauren s-a îndreptat spre micul Dani, care stătea lângă Mira.

– Vino, îl chemă Lauren, încercând să îngenuncheze, dar renunțând la idee. Te ajut să le cauți. L-a luat pe Dani de mână și au pornit împreună.

În câteva clipe s-a adunat tot clanul DeSaria. *Erau ca gâștele,* se gândi Angie. Într-un fel sau altul se strângeau în formație. Conversațiile aveau un aer vag păsăresc, cu atâția oameni care vorbeau în același timp. Angie și-a dres glasul.

Conlan a strâns-o ușor de mână, încurajând-o să înceapă.

– Am două lucruri de spus, începu ea. Când văzu că n-o ascultă nimeni, vorbi mai tare.

Mama îl atenționă pe unchiul Francis cu o palmă după ceafă.

– Nu mai vorbi. Angela noastră are ceva să ne spună.

– Într-o zi, Maria, o să-ți întorc palma, protestă unchiul Francis, frecându-se la ceafă.

Mira și Livvy se apropiară.

Angie le arătă inelul.

Țipetele lor probabil ar fi spart toate geamurile din oraș. Familia s-a pornit ca un val uriaș, adunându-se zgomotos în jurul ei și al lui Conlan. Vorbeau toți deodată, felicitându-i, chestionându-i, spunând că ei au știut tot timpul.

Când valul s-a retras și au ajuns din nou cu toții pe mal, mama își aminti.

– Care este cel de-al *doilea* lucru? întrebă ea.

– Poftim? spuse Angie trăgându-se spre Conlan.

– Ai spus că ai *două* lucruri de anunțat. Care este al doilea? Renunți la restaurant?

– Nu. De fapt, mă gândeam – ne gândeam – să rămânem de data asta în West End. Conlan are un contract să scrie o carte și i s-a încredințat o rubrică săptămânală la ziar. Poate lucra de aici.

– Astea sunt vești grozave, se entuziasmă mama.

Livvy se apropie.

– Aşadar, ce surpriză ne mai oferi, surioară?

Angie îl luă de mână pe Conlan, lăsându-l s-o sprijine.

– *Vom adopta copilul lui Lauren.*

De data asta, tăcerea ar fi putut sparge şi sticla. Angie a simţit-o până în măduva oaselor.

– Nu e o idee bună, spuse mama în cele din urmă.

Angie îi strânse puternic mâna lui Conlan.

– Ce ar trebui să fac? Să refuz? Să stau să urmăresc pasivă cum dă copilul unor străini?

Ca un tot întreg, familia s-a întors spre Lauren. Adolescenta era lângă leagăn, aplecată, căutând ceva prin iarbă. Micul Dani era cu ea, chicotind şi arătându-i ceva. De la distanţă, arătau ca orice mamă tânără şi copilul ei.

– Lauren are o inimă mare, continuă mama şi un trecut trist. *Este o combinaţie periculoasă,* Angela.

Livvy făcu un pas înainte.

– O să te descurci? o întrebă blând. Singura intrebare care a contat cu adevărat. *Dacă se răzgândeşte?*

Angie îşi ridică privirea spre Conlan care i-a zâmbit şi a încuviinţat. *Împreună,* spunea chipul lui, *putem face orice.*

– Da, confirmă în final, găsind puterea să şi zâmbească frumos. Mă pot descurca. Cel mai greu va fi să ne luăm rămas-bun de la Lauren.

– Dar vei avea un copil, interveni Mira.

– Poate, spuse mama. Înainte....

– Nu este cazul să votăm, le-o reteză scurt Conlan.

S-au uitat din nou la Lauren, una câte una, apoi au reluat discuţiile despre lucrurile mai obişnuite.

Angie a răsuflat uşurată. Furtuna trecuse cu bine şi supravieţuise. O, desigur, se va discuta mult problema asta în familie, vor incinge telefoanele disecând veştile primite şi formulându-şi diverse opinii. Unele dintre acestea vor ajunge până la Angie. Mare parte din ele, nu.

Nu conta. Nu o puteau surprinde cu nimic pe Angie.

Totuşi, unele lucruri din viaţă nu pot fi căutate. Trebuie pur şi simplu aşteptate. Ca şi vremea. Poţi privi la orizont şi să vezi nori negri de furtună. Dar asta nu înseamnă că a doua zi va ploua cu

siguranţă. Ar putea la fel de bine să fie soare şi senin. Nu ai cum să prevezi asta. *Nu poţi decât să mergi înainte, trăindu-ţi viaţa.*

MAŞINILE SOSISERĂ ÎNTR-UN RITM APROAPE CONSTANT ÎN ultima oră. La câteva minute sau cam aşa ceva, uşa de la intrare se deschidea şi apăreau musafiri noi în casă aducând cutii de mâncare şi daruri frumos ambalate. În living erau bărbaţi care urmăreau emisiuni sportive la televizorul vechi şi beau bere. O mulţime de copii se grupaseră în încăpere; unii se jucau stând pe jos, alţii o puneau pe Barbie să danseze cu Ken, iar ceilalţi jucau *Nintendo.*

Dar în bucătărie acţiunea era în toi. Mira şi Livvy erau ocupate pregătind tăvile cu antipasti – provolone, ardei copţi, ton, măsline, bruschetta. Maria aşeza manicotti de casă pe tăvi de porţelan, iar Angie încerca să facă crema ricotta pentru cannoli. Într-un colţ, pe masa mică de bucătărie, la care altădată se întâlnea zilnic familia DeSaria, trona un tort alb de nuntă peste un maldăr de şervete şi argintărie.

– Lauren, spuse Maria, începe să aşezi masa în living.

Lauren se grăbi către masa mică, începând să strângă lucrurile. A început cu argintăria şi şervetele.

Le-a dus în living şi a rămas acolo, uitându-se la masa imensă. Era acoperită cu o faţă de masă verde-deschis din damasc. În mijloc se afla o vază cu trandafiri albi.

Trebuia să ia fotografiile de pe masa aceasta. Să facă lucrurile bine. Dar cum?

– Argintăria merge acolo pentru început, spuse Angie venind lângă ea. Aşa.

Lauren a urmărit-o pe Angie cum aranjează elegant argintăria şi, brusc, tresări speriată la gândul: *Voi pleca curând.*

– Te simţi bine, draga mea? Arăţi de parcă tocmai ţi-ai pierdut cel mai bun prieten.

Lauren se forţă să zâmbească şi spuse repede;

– Nu cred că ar trebui să aranjezi masa la propria ta cununie.

– Ăsta este cel mai grozav lucru când te măriţi cu acelaşi tip. *Importantă este căsătoria, nu ceremonia.* Facem asta doar pentru mama. I-am spus să nu-şi facă probleme, dar o ştii cum este...

Angie reveni la aşezarea argintăriei.

Lauren a simţit-o cum se mişcă uşor spre stânga, apoi brusc i s-a părut că există o distanţă mare între ele.

– Îţi doreşti fată sau băiat?

Lui Angie i s-a oprit mâna in aer, iar o pereche de cuţite au rămas suspendate deasupra mesei. Momentul părea să nu se mai termine. Din celelalte încăperi începu să răzbată zgomotul, dar aici, în living, se auzea doar respiraţia înceată a celor două femei.

– Nu ştiu, spuse în cele din urmă, apoi reîncepu să aranjeze argintăria. Important este să fie sănătos.

– Consiliera la care.... m-ai trimis, mi-a spus că te pot întreba orice. Spunea că este mai bine ca totul să fie... pe faţă.

– Poţi discuta orice cu mine. Ştii asta.

– Planul de adopţie pe care ni l-am făcut... Lauren începu să formuleze întrebarea care o ţinuse trează toată noaptea; pe la jumătate însă îşi pierdu curajul.

– Da?

Lauren a înghiţit cu zgomot.

– O să ţinem legătura? O să-mi trimiţi scrisori şi fotografii?

– Oh, draga mea. Sigur că vom face asta.

Ceva din felul în care rostise, draga mea, atât de tandru, îi sfâşie inima lui Lauren. Nu se mai putu abţine.

– *Mă vei uita.*

Chipul lui Angie se încreţi. Lacrimile îi invadară ochii când o prinse în braţe şi-i spuse cu hotărâre:

– *Niciodată.*

Lauren se retrase prima. În loc s-o consoleze, îmbrăţişarea a făcut-o să se simtă mai singură. Puse o mână pe pântec, simţind mişcările uşoare ale copilului. Tocmai voia s-o invite pe Angie să le simtă şi ea, când David intră în living. Alergă în întâmpinarea lui, lăsându-se îmbrăţişată. Scăpă de sentimentul de singurătate care o cuprinsese acum câteva clipe. *Nu va fi singură după ce va da copilul. Îl va avea pe David.*

– Arăţi grozav, remarcă el.

O făcu să zâmbească, chiar dacă era o minciună.

– Sunt mare cât casa.

El râse.

– Îmi plac casele. De fapt, mă gândeam la o carieră de arhitect.

– Grozav!

El o luă după umeri şi se îndreptară spre masa cu mâncare. Între timp, îi relată toate bârfele de la şcoală. Râdea din nou când începu muzica, iar Maria îi conduse pe toţi spre curtea din spatele casei unde un arbore alb, închiriat, era împodobit cu sute de trandafiri roz de mătase.

Conlan stătea în spatele arborelui, îmbrăcat cu o pereche de Levi's negri şi un pulovăr negru pe gât. Părintele O'Houlihan era lângă el, îmbrăcat în sutană.

Pe acordurile muzicii lui Nat King Cole *Unforgettable,* Angie păşi pe alee. Purta un costum alb din caşmir şi o fustă albă transparentă. Era desculţă, iar vântul îi bătea prin părul lung, negru , lăsat pe spate. Buchetul ei era alcătuit dintr-un singur trandafir alb.

Lauren o privea uluită.

Când Angie trecu pe lângă ea, îi zâmbi. Privirile li se întâlniră un moment şi Lauren îşi spuse: *Şi eu te iubesc.*

Era o nebunie...

Angie îi dădu trandafirul lui Lauren şi continuă să meargă.

Lauren l-a privit neîncrezătoare. Chiar şi acum, în acest moment care îi aparţinea numai ei, *Angie se gândise la Lauren.*

– Vezi ce norocos eşti, îi şopti copilului, atingându-şi pântecul umflat. Va fi *mama ta.*

Fără vreun motiv anume, îi venea să plângă.

Capitolul 30

Într-o zi ploioasă de luni, pe la sfârșitul lui aprilie, Maria hotărî că venise timpul ca Angie să învețe să gătească. Și-a făcut apariția devreme, cu o cutie mare din carton, plină de alimente. Niciun fel de argument nu i-ar fi schimbat decizia.

– Te-ai măritat din nou. Trebuie să gătești.

Lauren se afla în cadrul ușii, încercând să nu râdă de protestele lui Angie.

– Tu de ce râzi? o întrebă Maria, punându-și mâinile în șolduri. Și tu o să înveți. Îmbrăcați-vă amândouă și veniți în zece minute la bucătărie.

Lauren alergă sus în cameră, schimbă cămașa de noapte din flanelă cu o pereche de colanți negri și un tricou vechi Fircrest Bulldogs. Când apăru în bucătărie, Maria își ridică privirea spre ea.

Lauren zâmbea, nesigură pe ea.

– Ce să fac?

Maria se îndreptă spre ea. Scuturând din cap, îi făcu semn să păstreze liniștea.

– Ești prea tânără ca să ai ochii ăștia triști, îi spuse încet.

Lauren nu știu ce să răspundă.

Maria scoase un șorț din cutie și i-l întinse.

– Poftim. Pune-ți-l.

Lauren făcu ce i se ceruse.

– Acum, vino aici. Maria o conduse spre bufet și începu să scoată ingredientele din cutie. Când se întoarse Angie la bucătărie, îmbrăcată cu blugi și tricou, se afla deja o grămadă de făină pe fundul de tocat și un bol metalic plin cu ouă.

– Pasta, spuse Angie, încruntându-se.

În următoarea jumătate de oră au muncit cot la cot. Maria

le-a învățat să facă o gaură în mijlocul făinii, s-o umple cu numărul exact de ouă, apoi să frământe corespunzător aluatul, să nu se întărească. În timp ce Lauren învăța să ruleze aluatul în foi, Angie s-a dus în living și a dat drumul la muzică.

– E mai bine așa, spuse ea întorcându-se în pași de dans.

Maria i-a întins lui Lauren un cuțit cu mâner metalic.

– Acum taie pasta în pătrate, cam de cinci centimetri.

Lauren se încruntă.

– Aș putea greși. N-ar fi mai bine să încerce Angie?

Angie pufni în râs.

– Mda. Cu siguranță reprezint o alegere mai bună.

Maria îi atinse cu blândețe fața lui Lauren.

– Știi ce se întâmplă dacă greșești?

– Ce?

– O amestecăm din nou și încerci iarăși. Taie.

Lauren luă ruloul de aluat și începu apoi să taie aluatul în pătrate. Nici măcar o analiză de laborator nu se făcea cu atâta grijă.

– Vezi, Angie? remarcă Maria. *Fata ta* este talentată.

Fata ta. Cele două cuvinte i-au rămas în minte lui Lauren tot restul dimineții, au încălzit-o. Când au umplut tortellini și au terminat pasta, s-a trezit zâmbind. Râzând uneori fără motiv.

Nu ar fi vrut ca lecția de gătit să se termine.

– Ei bine, zise Maria într-un târziu. Trebuie să plec acum. Mă așteaptă grădina. Am multe de plantat.

Angie începu să râdă.

– Slavă Domnului! Îi făcu cu ochiul lui Lauren. Eu o să mă mulțumesc cu resturile de la restaurant.

– Într-o zi o să-ți pară rău, Angela, pufni Maria, că ai ignorat moștenirea primită

Angie o luă după umeri, ținând-o strâns.

– Glumeam doar, mamă. Apreciez lecțiile tale. Mâine o să iau o carte de bucate, să încerc ceva de una singură. Ce zici?

– Ar fi bine.

Maria le-a îmbrățișat pe amândouă, și-a luat rămas-bun și a plecat. Lauren s-a dus la chiuvetă și a început să spele vasele. Angie a venit lângă ea. Le-au spălat și le-au uscat în acel ritm lent pe care îl stabiliseră în ultimul timp. Când farfuriile au fost

uscate şi puse la loc, Angie spuse:

– Trebuie să mă duc la Ajută-ţi Vecinul. Am o întâlnire cu directorul. Acţiunea cu hainele a mers aşa de bine, încercăm să organizăm altă promoţie.

– Oh.

Lauren rămase acolo uscându-şi mâinile când Angie plecă de acasă. Uşa se trânti în urma ei; în curte se auzi motorul unei maşini. Lauren se duse la fereastră şi privi afară, urmărind-o cum pleacă. În urma ei, schimbă CD-ul. Auzi vocea gravă a lui Bruce Springsteen: *Baby, ne-am născut să alergăm...*

Se întoarse de la fereastră şi alergă la casetofon, apăsând cu putere pe buton. Se instală o tăcere apăsătoare. Era atât de linişte încât se gândi că aude cum bat degetele lui Conlan pe tastatura laptopului de sus, dar asta era imposibil.

Încercă să nu se gândească la mama ei, dar acum şi asta era imposibil.

– Am crezut că adolescenţii de vârsta ta îl iubesc pe Boss, spuse Conlan din spatele ei.

Ea se întoarse încet.

– Hei, îi spuse.

În săptămânile care trecuseră de la cununie, Lauren încercase să păstreze distanţa faţă de Conlan. Trăiau în aceeaşi casă, desigur, aşa că nu era uşor. Dar simţea un fel de ezitare în ceea ce-l privea, ca şi cum nu dorea s-o cunoască. Rămase cu spatele la fereastră privindu-l, răsucindu-şi nervoasă mâinile.

– Angie a plecat în oraş. Se întoarce repede.

– Ştiu.

Sigur că-i spusese soţului ei. Lauren se simţi ca o idioată că-i spusese asta.

Conlan traversă încăperea apropiindu-se de ea.

– Devii agitată în preajma mea.

– Şi tu eşti la fel în prezenţa mea.

El zâmbi.

– *Touché.* Sunt doar îngrijorat, asta-i tot. Angie este... prea fragilă uneori. Pune prea mult suflet...

– Iar tu crezi c-o s-o rănesc.

– Nu intenţionat.

Lauren nu avu răspuns la asta, aşa că schimbă subiectul.

– Îţi doreşti să fii *tată*?

Ceva ii întunecă privirea in clipa aceea, tristeţe poate, ceea ce o făcu să-şi dorească să nu-l fi întrebat asta.

– Da.

Se uitară unul la celălalt. Ea observă că el încerca să zâmbească şi asta o duru, o apropie de el. Ea ştia ce înseamnă dezamăgirea.

– Nu sunt ca fata aceea.

– Ştiu. El se dădu înapoi, de parcă ar fi vrut să lase o distanţă între ei şi se aşeză pe sofa.

Ea se duse spre măsuţa de cafea şi se aşeză pe ea.

– Ce fel de tată vei fi?

Întrebarea păru să-l impulsioneze. Tresări, privindu-şi mâinile. I-a luat destul de mult să-i răspundă, apoi a făcut-o în final, cu un glas blând.

– Bănuiesc că nu voi pierde niciun moment. Niciun joc, nicio piesă de la şcoală, vreo programare la dentist. Îşi ridică privirea. O să-l duc sau o s-o duc în parc, la plajă şi la film.

Lauren simţi că nu are aer. Dorinţa îi intensifică bătăile inimii. Nu realizase până atunci, primind acel răspuns rostit încet, că întrebarea era, de fapt: *Ce ar trebui să facă un tată?*

El o privi şi ea văzu din nou acea tristeţe în ochii lui, dar şi o nouă înţelegere.

Lauren se simţi transparentă, vulnerabilă. Se ridică.

– Cred c-o să mă duc să mai citesc. Abia am început o carte nouă a lui Stephen King.

– Am putea merge la un film, propuse el încet. În centru rulează *A avea sau a nu avea.*

Ea abia reuşi să rostească.

– Nici n-am auzit de asta.

El se ridică.

– N-ai auzit de Bogart şi Bacall? Cea mai grozavă pereche de actori din toate vremurile? Păcat! Hai! Să mergem.

LUNA *MAI* IZBUCNI CU PUTERE ÎN VESTUL WASHINGTONULUI. Zilele erau tot mai luminoase şi mai calde. În tot oraşul înfloreau trandafirii, înmiresmaţi. Peste noapte, părea că acele coşuri

atârnate pe Driftwood Way se transformau din vrejuri cenuşii şi neobservate in cascade explozive de culoare. Lobelia violet, gardenia roşie, panseluţele galbene şi floxul de culoarea lavandei. Aerul mirosea a flori proaspete, a apă sărată, iar algele se coceau sub soarele fierbinte.

Oamenii ieşeau încet din casele lor, clipind ca nişte cârtiţe în soarele puternic. Copiii îşi deschideau larg dulapurile şi scotoceau printre lucruri să-şi găsească pantalonii scurţi din anul precedent şi o cămaşă fără mâneci sau şosete subţiri. După aceea, mamele lor stăteau în aceleaşi dormitoare cu mâinile în şolduri, privind la maldărul de haine groase, ascultând zgomotul roţilor de la bicicletele de afară şi râsetele copiilor, care stătuseră prea multe luni în casă, ascunzându-se de ploaie.

Curând, după *Memorial Day*, oraşul va începe să se umple de turişti. Vor sosi în hoarde cu maşina, cu autobuzul, cu alte vehicule de vacanţă, cărându-şi undiţele, consultând hărţile mareelor. Fâşia goală de plajă îi chema, atrăgându-i spre mare cu cuvinte atât de vechi şi de primitive, încât nu mai ştiau ce-i adusese acolo. Dar de venit, veneau.

Pentru cei care trăiseră întotdeauna în West End sau pentru cei care supravieţuiseră câtorva ierni pline de umezeală, apariţia turiştilor era o veste deopotrivă bună şi rea. Nimeni nu se mai îndoia că banii lor erau de mare ajutor oraşului, le reparau drumurile, aduceau cele necesare în şcoli şi asigurau salariile profesorilor. Dar tot ei produceau aglomeraţie în trafic, înghesuială pe străzi şi cozi interminabile la casele de marcaj ale supermarketurilor.

În prima sâmbătă din mai, Lauren s-a trezit devreme, mai ales pentru că nu mai putea găsi o poziţie confortabilă de dormit. S-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni cu talie mare, ca de elefant, şi o bluză străvezie cu mâneci clopot, apoi a privit pe fereastră.

Cerul era minunat, de culoarea lavandei roz, şi părea să lumineze copacii din spate. A hotărât să iasă din casă. Se simţea prea îngrădită, prea bine păzită. A trecut pe vârfuri prin faţa uşii închise de la dormitorul lui Angie şi a lui Conlan. S-a strecurat jos pe scară, a luat o pătură moale de angora de pe canapea şi a

ieşit. Sunetul calm, în surdină, al valurilor a fost ca un balsam pentru nervii ei întinşi. A simţit cum se instalează o stare de linişte interioară, cum respiră din nou bine.

A stat sprijinită de balustrada verandei cam zece minute, până au început s-o doară picioarele.

Sarcina începea să-i facă probleme. O dureau picioarele, inima părea că-i arde, capul o durea cam tot timpul, iar copilul începuse să facă adevărate acrobaţii în pântecul ei. Dar cel mai greu era la cursurile de Lamaze, unde mergea săptămânal cu Angie. Imaginile erau terifiante. Bietul David participase la o singură lecţie şi implorase să fie lăsat să plece. De fapt şi ea fusese bucuroasă să scape de el. Voia ca Angie să fie cu ea când va veni clipa. Lauren era convinsă că a respira adânc în ritm de ha-ha-ha nu-i va diminua durerea. Avea nevoie de Angie.

Noaptea trecută avusese din nou acel vis în care era o fetiţă îmbrăcată cu o rochiţă verde strălucitor *J.C. Penney*, care se ţinea de mâna mamei. Se simţea atât de apărată de acea mână puternică, care-i ţinea degeţelele. *Haide*, îi spunea mama din vis, *să nu întârziem.*

Lauren nu ştia la ce nu trebuia să întârzie. Uneori parcă la biserică, alteori la şcoală sau la masa cu tata. Nu ştia decât că s-ar fi dus oriunde cu acea mamă...

Noaptea trecută, în visul ei, femeia care o ţinea de mână fusese Angie.

Lauren se aşează pe balansoarul vechi din stejar de pe verandă. Scaunul curbat părea făcut pentru ea. Oftă simţindu-se confortabil. Va trebui să-i spună lui Angie că acesta va fi un loc grozav unde să legene copilul noaptea. În felul acesta fetiţa (Lauren credea că va fi o fetiţă) va creşte ascultând valurile mării. Lauren considera că viaţa ei ar fi fost diferită dacă ar fi fost legănată ca să adoarmă, ascultând valurile şi nu certurile vecinilor şi aprinsul ţigărilor.

– *Ţi-ar plăcea, nu?* îi spuse copilului din pântec, care lovi cu picioruşul ca răspuns.

S-a rezemat de spetează şi a închis ochii. Balansarea lentă era atât de liniştitoare. În ziua aceasta avea nevoie de ea. Urma o zi dificilă. Una în care întreaga ei viaţă părea prinsă într-o retrovizoare mică. Anul trecut, pe vremea aceasta fusese pe plajă

cu prietenii. Băieţii jucaseră fotbal şi hacky sack, în timp ce fetele se bronzaseră purtând bikini minusculi şi ochelari de soare. Când s-a lăsat întunericul, au prăjit hot dog şi ciuperci şi au ascultat muzică. Ea s-a simţit atât de sigură în braţele lui David în noaptea aceea, atât de sigură de locul ei în lume, alături de el. Începuse doar să-şi facă probleme că vor merge la facultăţi diferite. Într-un an evoluase de la *copil* la *femeie*. Spera doar că exista posibilitatea de a reveni la această situaţie. Când le va da copilul lui Angie şi Conlan, Lauren va....

Nu putea finaliza acest gând. I se întâmpla tot mai des în ultimul timp, acest atac de panică. Nu era adopţia. Lauren nu se îndoia că făcuse alegerea potrivită şi că va respecta promisiunea făcută. Problemele vor apărea după aceea.

Lauren era o fată isteaţă. Pusese întrebările necesare consilierului specializat în adopţii şi tutorelui voluntar care-i fusese desemnat. Întrebase orice îi trecuse prin minte. Fusese la bibliotecă şi citise despre adopţiile deschise. Din punctul ei de vedere erau mai bune ca acelea vechi, închise, pentru că putea primi mereu informaţii despre dezvoltarea copilului. *Fotografii. Miniaturi. Scrisori.* Chiar şi vizitele ocazionale intrau în acest nou gen de adopţie. Dar singurul lucru pe care-l aveau în comun toate aceste tipuri de adopţii era următorul: *Mama naturală îşi continua viaţa. Singură.*

Acesta era viitorul care o frământa pe Lauren. Îşi găsise un cămin aici cu Angie şi Conlan, cu familia DeSaria. Gândul că o va pierde, că va fi din nou singură pe lume, era greu de suportat. Dar mai curând sau mai târziu, *va fi din nou singură*. David va merge la facultate, mama plecase, iar Angie şi Conlan nu o vor mai dori în preajmă, odată ce vor avea copilul. Unele lucruri din viaţă aveau o ordine firească, evidentă pentru toată lumea. *Adio, mamă naturală*, era unul dintre acestea.

Oftă adânc, mângâindu-şi pântecul umflat. Ceea ce conta era fericirea copilului ei şi a lui Angie. Asta trebuia să aibă în minte.

În spatele ei, uşa se deschise scârţâind şi se trânti la loc.

– Te-ai trezit devreme, spuse Angie venind lângă ea, punându-i o mână caldă pe umăr.

– Ai încercat vreodată să dormi pe un pepene? Cam aşa este.

Angie s-a aşezat pe balansoarul de lemn. Lanţul metalic zornăi sub greutatea ei.

Lauren îşi aminti prea târziu că Angie ştia cum se simte asta. Tăcerea se aşternu între ele întreruptă doar de zgomotul apropiat al valurilor. Ar fi trebuit să-i fie uşor să închidă ochii, să se rezeme şi să pretindă că totul este ok. Asta făcuse în ultimele luni. Toată lumea se concentra asupra prezentului, pentru că viitorul era înfricoşător. Dar nu mai aveau timp să se prefacă.

– Mai am doar câteva săptămâni, spuse, de parcă Angie n-ar fi ştiut. În cărţi scrie că ar trebui să fii mai liniştită. Dar poate că ar trebui să facem şi o petrece pentru copil*.

– Şi eu am stat liniştită destul, Lauren. Şi am cumpărat o mulţime de lucruri pentru copil.

– Ţi-e teamă, nu? Crezi că s-ar putea întâmpla ceva cu copilul cum a fost cu Sophie?

– O, nu, spuse Angie imediat. Sophie s-a născut prematur. Asta a fost. Sunt sigură că *micuţul tău* este puternic şi sănătos.

– Vrei că spui *copilul tău*, o corectă Lauren. Ar trebui să transformăm camera mea în camera copilului. Am văzut toate cutiile alea din spălătorie. Cum de nu le-ai despachetat?

– Mai este timp.

– Aş putea începe....

– Nu. Angie păru să realizeze cât de ascuţit îi sunase vocea. A fost aproape un strigăt. Schiţă un zâmbet. Nu mă pot gândi la aranjarea camerei deocamdată. E prea devreme.

Lauren citi teama din ochii ei şi brusc totul reveni la normal.

– Cealaltă fată. A decorat camera copilului cu tine.

– Sarah, adăugă Angie şi glasul ei se pierdu în zgomotele verii timpurii; valurile, briza, cântecul păsărilor. O pereche de clopote de vânt bătu precum clopotele bisericii.

O durea să vadă că Angie se temea atât de tare. Lauren se îndreptă spre ea, aşezându-se în leagăn alături de ea.

– Eu nu sunt Sarah. Nu te-aş răni aşa.

– Ştiu asta, Lauren.

– Aşa că nu te teme.

---

* În unele ţări există obiceiul organizării unei petreceri – *Baby shower* – , la care participă doar femeile, pentru a celebra venirea pe lume a nou-născutului, oferindu-i daruri tinerei mame. (n.red.)

Angie începu să râdă.

– Bine. Atunci o să pot vindeca şi cancerul şi voi păşi pe apă. Deveni brusc sobră. Nu este vorba de tine, Lauren. Teama uneori lasă urme adânci, asta este. Nu ai de ce să-ţi faci probleme. Deocamdată aceasta este camera ta. Îmi place să te ştiu aici.

– Fiecare lucru la timpul lui, nu?

– Cam aşa ceva. Acum. Ai ceva să-mi spui?

– Cum ar fi?

– Că astăzi e ziua ta, împlineşti optsprezece ani. A trebuit să aflu de la David.

– O, asta era! Nu-i venise prin minte să-i spună atunci. Aniversările ei veniseră şi trecuseră fără multă vâlvă.

– Dăm o petrecere la mama.

Lauren simţi ceva ciudat. Ca şi cum ar fi băut o cantitate mare de şampanie.

– Pentru *mine*?

Angie începu să râdă.

– Sigur că pentru tine. Deşi, te previn, probabil vor fi şi jocuri.

Lauren nu putu să nu zâmbească. Nimeni nu mai dăduse o petrecere în cinstea ei.

– Îmi plac jocurile.

Angie scoase un pachet mic, învelit în folie şi i-l întinse.

– Uite, îi spuse. Am vrut să ţi-l dau după ce se mai linişteau lucrurile. Să fim doar noi două.

Lui Lauren îi tremurară mâinile de emoţie când deschise darul. În interior se afla o cutie albă, pe care scria *Seaside Jewelry,* cu un lanţ frumos şi un medalion în formă de inimă. Când Lauren deschise medalionul, găsi o fotografie mică a ei şi a lui Angie. Partea stângă era goală.

– Pentru *fotografia copilului,* spuse Angie

Lauren fu atât de emoţionată că începu să plângă fără să-şi dea seama. Realiză abia când o îmbrăţişă pe Angie şi îi şopti: *O, îţi mulţumesc,* şi simţi gustul sărat al propriilor lacrimi. În final se retrase, ştergându-şi ochii. Era jenant să plângă aşa de uşor pentru un medalion. Se duse la balustrada verandei şi admiră oceanul.

– Îmi place aici, spuse încet aplecându-se să simtă briza. Copilului îi va plăcea mult să crească în acest loc... Mi-aş dori...

– Ce ţi-ai dori?

Încet, Lauren se întoarse spre ea.

– Dacă aş fi crescut într-un loc ca acesta, cu o mamă ca tine... nu ştiu. Poate n-aş fi ajuns să cumpăr haine largi ca o paraşută.

– Toţi greşim, draga mea. Faptul că eşti iubită în copilărie nu te protejează de asta...

– Nu ştii cum este, spuse Lauren... să nu fii iubită.... să-ţi doreşti atât de mult de la cineva.

Angie se ridică şi porni spre Lauren.

– Sunt sigură că mama ta te iubeşte, Lauren. Este doar confuză acum.

– Lucrul cel mai ciudat este că şi ea îmi lipseşte uneori. Mă trezesc plângând şi realizez că o visam. Crezi c-o să scap de visele astea?

Angie o atinse uşor pe obraz.

– Cred că o fată are întotdeauna nevoie de mama ei. Dar poate nu te vei mai simţi atât de afectată. Sau poate într-o zi se va întoarce.

– Să ai nevoie de ceva de la mama mea este ca şi cum aştepţi să câştigi la loterie. Poţi cumpăra bilet în fiecare săptămână şi să te rogi, dar soarta îţi este potrivnică.

– Eu sunt aici pentru tine, spuse Angie. Şi te iubesc.

Lauren îşi simţi ochii arzând de lacrimi.

– Şi eu te iubesc. O prinse de după gât cu braţele şi o strânse la piept. Îşi dori să nu-i mai dea drumul niciodată.

*

CU FIECARE ZI CARE TRECEA, ANGIE SE SIMŢEA TOT MAI CRISPATĂ, mai încordată. Din cauza unei mişcări greşite pe la sfârşitul lui iunie, rămase cu o durere permanentă de cap şi nici nu mai putea să coboare din pat. Conlan îi repeta că ar trebui să meargă la un chiropractor. Ea clătinase din cap spunând:

– Ştiu că ai dreptate, dar nu făcu o programare.

Însă ştia că problemele ei nu veneau de la oase. *Sursa era*

inima. Fiecare răsărit de soare o apropia de copilul pe care şi-l dorise întotdeauna... şi de ziua în care va pleca Lauren.

Adevărul care o măcina pe Angie era imposibilitatea ca aceste două dorinţe să coexiste.

Conlan ştia şi el asta. Recomandarea de a merge la un chiropractor fusese doar de formă; nevoia unui bărbat de a rezolva problema. Noaptea, în pat, când se potriveau ca piesele unui puzzle, el îi punea întrebări care contau. Ea răspundea la fiecare, indiferent cât o durea.

– Va pleca în curând, spuse el trăgând-o mai aproape pe Angie, mângâind-o pe braţ. Vrea să se ducă la Los Angeles, să-şi ia o slujbă acolo. Consilierul spunea că s-ar putea aranja să fie găzduită peste vară la un cămin de femei.

– Mda.

– Aşa trebuie să fie, spuse Conlan.

Angie închise ochii, dar asta nu-o ajută. Imaginile erau bine întipărite în mintea ei: *Lauren făcându-şi bagajul, luându-şi rămas-bun, plecând.*

– Ştiu, spuse, numai că nu suport s-o ştiu singură.

Conlan îi răspunse cu o voce foarte blândă.

– Cred că simte nevoia să plece.

– Nu ştie ce greu îi va fi. Am încercat să-i spun.

– Are 18 ani. Avem noroc că ne ascultă în tot ceea ce-i spunem. O strânse mai tare. Nu ai cum s-o pregăteşti pentru *asta.*

– Există o şansă... Angie se strădui să termine. Poate că nu va fi în stare s-o facă...

– Eşti pregătită pentru asta? Ultima oară...

– Asta nu este ultima oară. Cu Sarah m-am gândit tot timpul la copil. Stăteam în camera lui şi-mi imaginam cum va fi. Îi spuneam *Boo,* ea îmi spunea *mamă.* În fiecare noapte visam c-o adorm ţinând-o în braţe.

– Şi acum?

Ea îl privi.

– Acum mă gândesc la *Lauren.* Îmi amintesc cum eram la vârsta ei... văd nunta ei... apoi ne văd pe noi luându-ne rămas-bun şi pe ea plângând.

– Iar tu eşti cea care se trezeşte cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

– Nu știu dacă pot lua copilul de la ea, mărturisi Angie, îndrăznind în cele din urmă să dea glas celei mai profunde temeri. Și nu știu cum aș putea s-o refuz. Tot ce știu este că oricare ar fi situația, vom avea de suferit, inimile ni se vor frânge.

– Acum ești mai puternică. *Suntem* mai puternici. Se aplecă s-o sărute.

– Oare? spuse Angie imediat ce el se ridică. Atunci de ce mă tem să scot leagănul tatii din cutii?

Conlan oftă și, pentru o clipă, ea îi citi teama în ochii albaștri. Nu știa dacă era teama lui sau era doar o reflecție a sentimentelor ei în ochii lui.

– Patul acesta este tărâmul cu vise, spuse el încet, de parcă tocmai și-ar fi amintit asta.

Tatăl ei îl construise de mână, sculptând fiecare bucată de lemn ca să ajungă precum satinul. Spunea că a luat ideea din filmul cu Kevin Costner.

Erau lacrimi în ochii tatii când i-a dăruit leagănul Angelinei lui. *Eu l-am făcut,* i-a spus. *Acum va veni și ea.*

– Stai lângă mine, îi spuse Conlan în cele din urmă. Vom fi împreună, indiferent ce se va întâmpla.

– Da, răspunse ea. Dar Lauren?

A DOUA SÂMBĂTĂ DIN IUNIE A FOST PLOIOASĂ. SOARELE S-A încăpățânat să răsară în pofida tuturor rugăciunilor. Lui Lauren nu-i păsa de vreme. Imaginea din oglindă o deprima. Se analiza. Își admira părul, căruia sarcina îi dăduse culoarea cuprului. Era o veste bună și cel mai mare atu al ei, o nouă strălucire. Cât despre restul... Fața începuse să i se umfle de o săptămână, iar obrajii ei întotdeauna rotunzi, acum păreau plați. Să nu mai vorbim de pântec...

În spatele ei, patul era acoperit de un maldăr de haine. În ultima jumătate de oră încercase orice combinație posibilă de îmbrăcăminte de gravidă. Indiferent ce purta, arăta ca o minge de fotbal.

Auzi un ciocănit în ușă. O auzi pe Angie spunând:

– Haide, Lauren. E timpul să mergem.

– Vin imediat.

Lauren oftă. Asta era. Se duse la oglindă și-și verifică

machiajul pentru a patra oară, rezistând cu greu tentației de a mai adăuga puțin fard de obraz. Își luă poșeta, o puse pe umăr și ieși din cameră.

Jos, o așteptau Angie și Conlan. Erau extraordinari amândoi. Conlan, îmbrăcat în costum negru cu cămașă albastră-oțel, arăta ca noul James Bond, iar Angie, în rochie trandafirie de lână, era nemaipomenită.

– Ești sigură că asta vrei? o întrebă Angie.

– Da, spuse Lauren. Să mergem.

Drumul spre Fircrest Academy a părut mai scurt de data asta. Lauren nu apucă să se dezmeticească că se aflau deja acolo, parcând în fața școlii.

Au străbătut campusul într-o tăcere nefirească. În jurul lor lumea râdea și vorbea, se făceau fotografii.

Aula fremăta ca un stup.

La ușă s-a oprit. Nu putea să intre acolo, să se îngrămădească pe tribuna acoperită, alături de părinți și bunici.

– Poți s-o faci, o încurajă Conlan luând-o de braț.

Atingerea lui a calmat-o. S-a uitat la mulțime, apoi la decorațiile de pe pereți. *Promoția 2004. Cu încredere în viitor.* În ceea ce simțea ca pe o altă viață a ei, s-ar fi ocupat de acele decorații. Sala de gimnastică era înțesată de elevi purtând costume din satin stacojiu, cu fețele curate, strălucitoare, ochii plini de speranță. Lauren ar fi vrut să se afle acolo cu prietenii ei, să râdă, să fie din nou o fată glumeață. Tânjea atât de mult după asta, încât aproape se împiedică. În seara asta va fi o mare petrecere, la care așteptase ani întregi să participe.

Angie a luat-o de braț, a dus-o până la tribună, să stea în mijloc. Au stat jos toți trei, înconjurați de ceilalți prieteni și de familiile celor care absolveau.

Lauren l-a găsit pe David. El făcea parte din mulțime, dar se și diferența. Nici măcar nu privea. Trăia momentul, se bucura de el.

O duru pe Lauren să vadă că el se afla acolo, un băiat care avea toată viața înainte, în timp ce ea era aici, în public, o fată-femeie gravidă, care pierduse atât de mult.

Supărarea i-a trecut la fel de repede cum a venit, lăsând-o cu acea senzație de tristețe pe care o resimțise toată ziua.

Zgomotul deveni un urlet puternic, pulsator. Lauren întinse mâinile, încercând din răsputeri să stea dreaptă.

Nu putea să nu-şi caute mama din priviri. Chiar dacă ştia că nu este acolo. *La naiba,* i-ar fi părut rău să piardă momentul în care absolvea Lauren.

Totuşi... avea această infimă speranţă că mama ei se va întoarce, că ea îşi va ridica într-o zi privirea şi o va vedea.

Angie o luă după umeri şi o trase spre ea.

Începu muzica.

Lauren se aplecă. Mai jos, elevii fugeau să-şi ocupe locurile.

Absolvenţii de la Fircrest Academy au defilat pe scenă, unul câte unul, primind diplomele de la director:

– *David Ryerson Haynes,* rosti directorul.

Izbucniră aplauze puternice. Colegii l-au aplaudat, i-au scandat numele. Glasul lui Lauren s-a pierdut în mulţimea de voci.

El a urcat pe scenă, de parcă ar fi fost a lui.

Când s-a întors la loc, Lauren s-a relaxat. Nu s-a mai încordat până au ajuns la litera R.

– *Dan Ransberg... Michael Elliot Relker... Sarah Jane Rhenquist...*

Lauren se aplecă.

– *Thomas Adams Robards.*

Ea s-a rezemat la loc, încercând să nu se simtă dezamăgită. Trebuia să ştie că nu va fi invitată pe scenă. De fapt, absolvise semestrul trecut, dar totuşi...

Încă mai spera. Muncise din greu, atâţia ani. Nu i se părea normal ca ea să stea aici, în timp ce colegii erau acolo, jos.

– Este doar o ceremonie, şopti Angie, aplecându-se spre ea. Şi tu eşti absolventă de liceu.

Lauren nu putea să nu aibă regrete.

– Mi-am dorit atât de mult, spuse. Pelerina şi toca... aplauzele. Visam că voi fi şefă de promoţie. Râse amar. Iar acum sunt doar *bătaia de joc* a promoţiei.

Angie o privi. În ochi i se citea o tristeţe profundă.

– Mi-aş dori ca totul să fie bine. Dar unele visuri trec pe lângă noi. Aşa e viaţa.

– Ştiu. Eu doar...

– Îţi doreşti.

Lauren încuviinţă. Era un răspuns la fel de bun ca oricare altul. Se rezemă de Angie. Angie o ţinu de mână, cât se derulară restul numelor.

Ceremonia a mai durat alte patruzeci şi cinci de minute, apoi s-a încheiat. Toţi trei s-au pierdut în mulţimea care râdea şi vorbea, deplasându-se spre terenul de fotbal al şcolii, unde fuseseră ridicate corturi mari pentru a-i adăposti de ploaie. Atât de multe blituri sclipeau de parcă ar fi sosit paparazzi. Zeci de colegi au venit la Lauren, i-au făcut semne de bun-venit.

Dar ea a observat felul în care evitau să se uite la pântecul ei, le-a citit în priviri compătimirea şi asta a făcut-o să se simtă prost din nou.

– Iată-l, tresări Angie în cele din urmă.

Lauren se ridică pe vârfuri.

Era alături de părinţii săi. Lauren îi dădu drumul mâinii lui Angie şi se grăbi prin mulţime. Când David o zări, îi pieri zâmbetul pentru o fracţiune de secundă, apoi zâmbi din nou, dar ea observase asta şi înţelegea.

El voia să fie cu prietenii în seara asta, să facă tot ce făceau absolvenţii de la Fircrest în noaptea asta – să meargă pe plajă, să stea în jurul focului, să bea bere şi să râdă de anii petrecuţi împreună.

Nu avea chef să stea cu prietena lui care arăta ca o balenă şi să asculte litanii despre durerile şi jenele ei.

Se opri chiar în faţa lui.

– Bună, spuse el, aplecându-se s-o sărute.

Ea îl sărută prea lung, prea apăsat, se atârnă de el, apoi în final reuşi să se retragă.

Doamna Haynes o privea cu înţelegere.

– Bună, Lauren. Angie. Conlan.

În minutele care urmară, au rămas acolo discutând fleacuri. Când conversaţia se întrerupse, David o întrebă:

– Vrei să vii pe plajă după asta?

– *Nu.* I s-a părut greu să rostească cuvântul.

El a oftat vizibil uşurat, dar insistă:

– Eşti sigură?

Ea nu-l putea învinui. Abia aşteptase noaptea absolvirii de atâţia ani. Se vorbea mult despre asta la Fircrest. Numai că... era dureros.

– Sunt sigură.

Au mai schimbat câteva cuvinte, apoi s-au îndreptat spre maşină. Mai apoi, pe când intrau pe autostradă şi-a dat seama că nu-i făcuse nimeni vreo fotografie împreună cu David.

Fuseseră împreună atâţia ani, dar nu aveau o fotografie de la ceremonia de absolvire.

Acasă, Lauren coborî din maşină şi se duse în camera ei. I se păru că-i aude pe Angie şi pe Conlan vorbindu-i, dar simţea un fel de vâjâit în urechi, aşa că nu putea fi sigură. Poate vorbeau între ei. Se aşeză pe pat uitându-se la rama acestuia mult timp. *Amintindu-şi.*

Când nu mai putu să suporte, coborî şi ieşi pe terasă.

Ploaia se oprise, iar cerul era albastru, curat, ca un ou de pitulice. Se sprijini de balustradă.

Acolo, jos, pe plajă, era un foc. Fumul se ridica în aer. Se pare că nu era focul celor care absolviseră. Şi totuşi... Se întrebă dacă ar putea coborî pe plajă, să meargă tot drumul până pe nisip.

– Bună.

Angie veni din spatele ei şi-i puse o pătură de lână în jurul umerilor.

– Îngheţi.

– Oare?

– Da.

Se întoarse şi văzu îngrijorarea de pe chipul lui Angie.

– Oh, oftă Lauren greu. Apoi izbucni în lacrimi.

Angie rămase acolo, mângâind-o pe păr, strângând-o prelung la piept.

Când în cele din urmă Lauren se desprinse din îmbrăţişarea ei tremurând, văzu că Angie avea lacrimi în ochi.

– E contagios? o întrebă Lauren încercând să-i zâmbească.

– Este... uneori mai eşti doar o fetiţă. Bănuiesc că David se duce singur la petrecerea de absolvire din noaptea asta.

– Nu se duce singur. Numai că se duce fără mine.

– Te puteai duce şi tu.

– Nu mai sunt ca ei, nu mai fac parte din grupul acela. Se ridică, îndreptându-se spre leagănul de pe verandă unde se aşeză. Ar fi vrut să-i spună lui Angie că în ultimul timp simţea că nu mai aparţine niciunui loc. Îndrăgise casa aceasta, această familie, dar odată ce se va naşte copilul, ea nu va mai sta aici.

Ce-i spusese avocatul? *Copilul are nevoie de o singură mamă.*

Angie se aşeză lângă ea. Împreună priviră curtea în care crescuse prea multă vegetaţie, până la plaja aflată mai jos.

– Ce se va întâmpla după aceea? întrebă Lauren aplecându-se. Avea grijă să n-o privească pe Angie. Unde mă voi duce? Auzi cum îi cedează vocea; nu reuşea s-o facă să sune sigură pe ea.

– Te vei întoarce aici. *Acasă.* Apoi, când vei fi gata, vei pleca. Eu şi Con ţi-am cumpărat biletul de avion pentru şcoală. Şi altul ca să te întorci acasă de Crăciun.

Acasă.

Cuvântul acesta era ca o săgeată înfiptă adânc în inimă. Aceasta nu va mai fi deloc casa ei după ce se va naşte copilul.

Toată viaţa se simţise singură. Acum ştia mai bine. La început, fusese mama, apoi, când ea dispăruse, apăruse Angie. În ultimele luni, Lauren simţise că, în sfârşit, aparţine unui loc.

Dar curând va şti ce înseamnă să fii *cu adevărat singură.*

– Lauren, noi nu trebuie să respectăm regulile altora, îi spuse Angie. Se simţea o uşoară disperare în vocea ei. Ne putem alcătui familia aşa cum dorim.

– Consilierul meu consideră că nu mai am ce căuta aici după ce se naşte copilul. Spune că va fi prea greu pentru noi toţi.

– Pentru mine nu este prea greu, spuse Angie încet, retrăgându-se uşor. Dar trebuie să faci cum este mai bine pentru tine.

– Da, spuse Lauren. Cred că trebuie să-mi port singură de grijă de acum înainte.

– Noi te vom aştepta mereu.

Lauren se gândi la planul de adopţie pe care-l făcuseră – la înţelegerea privind scrisorile, fotografiile şi consimţământul. Totul avea rolul de a le ţine la distanţă.

– Da, spuse Lauren ştiind că nu putea fi adevărat.

Capitolul 31

Conlan, Angie şi Lauren stăteau la masa veche, zgâriată, din living şi jucau cărţi. Muzica tinereţii lui Angie răzbătea prin difuzoare, forţându-i să strige unii la alţii. Chiar în clipa aceasta, Madonna încerca să-şi amintească cum este să fii virgină.

– Aţi încurcat-o acum, spuse Lauren luând potul cel mare. Uitaţi-vă la ele şi plângeţi. Puse pe masă un zece de cupă.

Conlan se uită la Angie.

– Ai cum s-o opreşti?

Angie nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Nici vorbă.

– La naiba! exclamă Conlan.

Râsul lui Lauren acoperi muzica. Era tânăr şi inocent şi, auzind-o, Angie simţi o strângere de inimă. Lauren dădu capul pe spate, apoi se ridică şi făcu semnul victoriei. A fost o ridicare lentă şi greoaie din cauza sarcinii, dar i-a făcut pe toţi să râdă.

– Grozav. Cred că acum trebuie să mă duc la culcare, spuse Lauren cu ochi mari, inocenţi.

Conlan începu să râdă.

– Nici vorbă, fetiţo. Nu ne poţi lăsa aşa, cu toate punctele astea şi să pleci.

Lauren străbătuse deja jumătate din încăpere când se auzi soneria. Înainte să se întrebe cine putea fi, uşa se deschise. Mama, Mira şi Livvy pătrunseră în încăpere. Fiecare ducea câte o cutie mare de carton. Au năvălit în casă, vorbind toate în acelaşi timp, şi s-au dus direct la bucătărie unde au pus cutiile jos.

Angie n-a trebuit să se ducă acolo ca să ştie ce este în cutii. Mâncare congelată în Tupperware, pentru a fi încălzită imediat

şi servită. Nu încăpea îndoială că fiecare gătise cantităţi duble de mâncare pentru o săptămână. Proaspetele mămici nu aveau timp să gătească. Angie simţi din nou o strângere de inimă. Nu voia să se ducă acolo, să vadă dovada a ceea ce urma.

– Veniţi încoace, le strigă mamei şi surorilor. Noi jucăm cărţi.

Mama străbătu camera şi închise casetofonul.

– Asta nu e muzică.

Angie zâmbi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Mama începuse prin anii şaptezeci să-i închidă casetofonul lui Angie.

– Ce zici de un poker, mamă?

– Nu-mi place să profit de voi toţi.

Mira şi Livvy pufniră în râs. Livvy o lămuri pe Lauren.

– Îi place să trişeze.

Mama îşi umflă pieptul îngust.

– Nu e adevărat.

Lauren începu să râdă.

– Sunt sigură că nu trişaţi niciodată.

– Sunt doar foarte norocoasă, spuse mama trăgându-şi un scaun să se aşeze.

Înainte ca Mira să ajungă la masă, Lauren le spuse:

– Mă întorc imediat. Trebuie să mă duc la baie a cincizecea oară pe ziua de azi.

– Ştiu cum este, spuse Livvy, frecându-şi pântecul umflat.

– Cum se simte? se interesă Mira imediat ce Lauren a ieşit din încăpere.

– Cred că i se apropie sorocul, răspunse Angie. Cei din jurul mesei schimbară priviri în tăcere. Toate îşi puneau aceeaşi întrebare. *Lauren va putea să renunţe la copil?*

– Am adus mâncare, spuse Mira.

– Vă mulţumesc.

Brusc, se deschise uşa de la baie. Lauren intră grăbită în sufragerie şi se opri. Rămase acolo palidă şi speriată. Îi curgea apa pe picioare, scurgându-se pe podea.

– A început.

– RESPIRĂ, ÎI CERU ANGIE ARĂTÂNDU-I CUM SĂ FACĂ. *HA-HA-HA.*

Lauren țâșni sus în pat, țipând.

– Scoate-ți-l!

O apucă pe Angie de mânecă.

– Nu vreau să mai fiu gravidă. Faceți să se termine. Oh, Dumnezeule, ahhh... Căzu înapoi pe pernă răsuflând greu.

Angie ii șterse fruntea cu o cârpă rece, udă.

– Te descurci grozav, draga mea. Grozav. Știa când se terminau contracțiile. Lauren o privea cu ochi obosiți. Arăta imposibil de tânără, de ți se rupea inima. Angie îi dădu câteva cuburi de gheață.

– Nu pot s-o fac, șopti Lauren cu vocea întretăiată. Nu sunt... ahh... se crispase, arcuindu-se din cauza durerii.

– Respiră, draga mea. Uită-te la mine. Privește-mă. Sunt aici. Respirăm împreună. O ținea de mână.

Lauren căzu iar pe perne.

– Doare rău. Începu să plângă. Am nevoie de niște pastile.

– O să găsim ceva. Angie o sărută pe frunte, apoi plecă in grabă din cameră. *Unde naiba e doctorul?* Alergă în sus și-n jos pe coridorul alb până îl găsi pe doctorul Mullen. Era de gardă; obstetricianul la care se dusese cu regularitate era în concediu.

– Aici erați. Pe Lauren au apucat-o durerile. Are nevoie de medicamente. Mă tem că...

– Este în regulă, doamnă Malone. O s-o consult acum. Îi făcu semn asistentei și se îndreptară împreună spre camera lui Lauren.

Angie se duse în sala de așteptare plină până la refuz. Familia Mirei, a lui Livvy, unchiul Francis, mătușa Giulia, Conlan și mama se îngrămădiseră în spațiul acela îngust. Într-un scaun de plastic de culoarea mustarului, aflat de partea cealaltă a încăperii, se afla David. Arăta uluit și speriat. *Dumnezeule! Era atât de tânăr!*

Angie intră. Toți se întoarseră spre ea. Începură să vorbească toți deodată. Angie așteptă. Când familia tăcu, Angie spuse:

– Cred că se apropie. Apoi traversă camera.

David se ridică. Era atât de palid; părea aproape transparent pe peretele alb. Ochii lui albaștri erau umbriți de lacrimile cărora nu le dăduse drumul. Veni spre ea cu pași nesiguri, zdruncinați.

– Cum se simte?

Angie îi puse o mână pe braț, simțind cât era de rece. Când privi în ochii lui adânci, știu de ce îl iubise Lauren atât de mult

pe acest băiat. Era tot numai inimă. Într-o zi va fi un om bun.

– Se descurcă bine. Vrei s-o vezi acum?

– S-a terminat?

– Nu.

– Nu pot. Spuse asta abia şoptit. Ea se întrebă cât îl va bântui hotărârea pe care o luaseră. Ştia că va lăsa urme asupra tuturor.

– Spune-i că sunt aici, da? Mama e şi ea pe drum.

– Îi voi spune.

Rămaseră acolo, privindu-se fără să mai rostească vreun cuvânt. Angie îşi dori să fi existat cuvinte pentru un moment ca acesta. Îl simţi pe Conlan apropiindu-se. Mâna lui mare i se aşeză pe umăr, o strânse. Ea se rezemă de el şi-şi ridică privirea.

– Eşti pregătit?

– Sunt.

Şi-au făcut loc printre membrii familiei, apoi s-au întors în sala de naşteri. Conlan s-a oprit la încăperea asistentelor, de unde a luat câteva perii. Când au intrat în sală, Lauren a strigat-o pe Angie.

– Sunt aici, iubito! Aici. Se apropie repede de pat şi îi luă mâna în palmele sale.

– Respiră, draga mea.

– Doare.

Îi sfâşia inima durerea din glasul lui Lauren.

– David este aici? întrebă printre lacrimi.

– Este în sala de aşteptare. Vrei să ţi-l aduc?

– Nu. Ahhh! Se arcui de durere.

– Asta este. Împinge, strigă doctorul Mullen. Hai, Lauren. Împinge tare.

Lauren s-a ridicat. Angie şi Conlan au ţinut-o aşa ridicată, până când s-a încordat şi a ţipat.

– *E băiat,* le spuse doctorul Mullen câteva clipe mai târziu.

Lauren a căzut înapoi pe pat.

Doctorul s-a întors spre Conlan.

– Sunteţi *tatăl,* nu? *Vreţi să-i tăiaţi cordonul ombilical?*

Conlan nu s-a mişcat.

– *Fă-o,* încuviinţă Lauren epuizată. E în ordine.

Cu mişcări automate, luă foarfeca şi tăie cordonul. Asistenta a apărut imediat luând copilul.

Angie i-a zâmbit lui Lauren printre lacrimi.

– Ai reuşit. Înlătură părul umed de pe chipul palid al lui Lauren.

– E bine copilul?

Doctorul răspunse:

– E perfect.

– Te-ai descurcat dumnezeieşte, îi spuse Angie. *Sunt atât de mândră de tine.*

Lauren şi-a ridicat ochii trişti şi obosiţi spre ea.

– O să-i vorbeşti de mine, da? Că am fost o fată bună care a greşit. Şi că *l-am iubit atât de mult, încât am renunţat la el.*

Pe Angie o săgetă această întrebare, o duru atât de mult, încât pentru o fracţiune de secundă nu-i putu răspunde. Când vorbi, vocea îi era încordată.

– Te va cunoaşte, Lauren. *Noi nu ne vom despărţi.*

Acea privirea atotştiutoare din ochii lui Lauren o făcu pe Angie să se simtă ca şi cum ar fi fost ea cea tânără.

– Da, bine. Acum ar trebui să dorm puţin. Sunt frântă. Se întoarse cu faţa în pernă.

– Vrei să-ţi vezi copilul? o întrebă Angie încet.

– *Nu,* răspunse Lauren şi vocea ei nu avea nicio urmă de blândeţe. *Nu vreau să-l văd.*

CÂND SE TREZI, LAUREN SE VĂZU ÎNCONJURA TĂ DE FLORI. DACĂ nu s-ar fi simţit atât de rău ar fi zâmbit. Din pat, încercă să ghicească din partea cui era fiecare buchet. Violetele africane erau în mod sigur de la Livvy şi Sal. Azaleea de la Maria. Garoafele roz probabil de la Mira, iar crinii şi „nu mă uita" de la Angie şi Conlan. Cele două duzini de trandafiri roşii purtau emblema lui David. Se întrebă ce scria pe cărţile de vizită. Ce ai spune unei fete care născuse un copil pe care nu-l putea păstra?

O bătaie în uşă o salvă de la astfel de gânduri.

– Intră.

Uşa s-a deschis. David şi mama sa se aflau acolo, amândoi palizi, şovăitori. Când l-a privit pe băiatul pe care-l iubea, Lauren nu s-a gândit decât la cât de plat îi era acum abdomenul, cât de gol.

– L-ai văzut?

David înghiţi în sec, încuviinţând.

– E atât de mic. Străbătu încăperea, venind spre patul ei.

Ea aşteptă să fie sărutată. Sărutul lui a fost prea rapid. S-au privit într-o tăcere apăsătoare.

– Are părul tău, spuse doamna Haynes venind spre pat. Rămase lângă fiul ei atingându-l pe braţ ca pentru a-l linişti.

– Te rog,... nu-mi spune, se răsti Lauren cu voce îngroşată.

Tăcerea se lăsă din nou. Lauren îl privi pe David, simţindu-se la mare distanţă de el.

Nu vom reuşi. Conştientizarea acestui fapt a lovit-o din plin. Existase acolo tot timpul ca o umbră în noapte, aşteptând lumina ca să prindă formă şi substanţă. Erau tineri şi acum că se terminase cu sarcina îşi vor continua vieţile *separat.* Desigur, vor încerca să rămână împreună, urmând şcoli separate, dar până la urmă nu va merge. Vor rămâne aşa cum scriau poeţii: *prima dragoste.*

Deja David nu ştia ce să-i spună, cum s-o atingă. Ea era total schimbată acum şi el sesizase asta.

– Florile sunt frumoase, spuse Lauren întinzând mâna spre el. Când o atinse, ea simţi răceala mâinii lui David.

Doamna Haynes s-a aplecat spre ea. I-a îndepărtat încet părul de pe ochi.

– Eşti o fată curajoasă. *Ştiu de ce te iubeşte David aşa de mult.*

Cu un an în urmă, asta ar fi însemnat enorm pentru ea. O privi pe doamna Haynes, incapabilă să-i spună ceva.

– Bine, spuse mama lui David în cele din urmă retrăgându-se. S-a îndepărtat de pat şi a părăsit încăperea. Tocurile ei au sunat ca nişte gloanţe pe linoleum. Uşa s-a închis.

David s-a aplecat din nou şi a sărutat-o. Acest al doilea sărut a fost unul adevărat.

– Am semnat actele, o informă când s-a ridicat.

Ea a încuviinţat.

– M-am simţit ciudat... am renunţat la el doar cu o semnătură. Dar nu aveam de ales, nu?

– Ce puteam face?

El oftă uşurat şi-i zâmbi.

– Da.

O durea atât de tare să-l privească, aşa că închise ochii.

– Cred c-o să dorm puţin.

– Oh. Da. Eu mă duc cu mama să facem cumpărăturile pentru şcoală. Ai nevoie de ceva?

Şcoala. Uitase cu totul de ea.

– Nu.

El o sărută pe obraz, apoi o atinse pe faţă.

– Mă întorc după-amiază.

Ea îl privi în cele din urmă.

– Bine.

– Te iubesc, îi spuse el.

Aceste cuvinte o făcură în cele din urmă să plângă.

ÎN CAMERA 507, ANGIE S-A AŞEZAT PE UN BALANSOAR GREU, DE lemn, aşteptând.

Conlan stătea pe scaunul de lângă ea. Se uita la ceas în fiecare minut, dar nu spunea nimic.

– S-a răzgândit, murmură Angie în cele din urmă. Cineva trebuia să rostească aceste cuvinte.

– Nu ştim asta, îi răspunse el, dar ea simţi că gândea la fel.

Ceasul ticăi din nou. Şi din nou. Uşa se deschise brusc. O asistentă îmbrăcată în portocaliu intră în cameră. Ţinea în mână un ghemotoc mic în păturică bleu.

– Domnul şi doamna Malone?

– Noi suntem, spuse Conlan. Avea vocea încordată.

Asistenta se apropie de Angie şi-i puse încet ghemotocul în braţe. Apoi îi lăsă singuri.

Era frumos: mic şi rozaliu, cu feţişoara strânsă ca un pumn. Câteva şuviţe de păr roşcat pe fruntea jilavă. Buzele mici căutau ceva să sugă. Angie simţi că se prăbuşeşte în gol. Toată iubirea pe care încercase s-o ţină în frâu izbucnea la suprafaţă. Îi sărută obrăjorul moale, catifelat, simţindu-i dulceaţa pielii.

– Oh, Con, şopti înlăcrimată. Seamănă perfect cu Lauren.

– Nu ştiu ce să simt, spuse Conlan după un minut.

Angie simţi din glasul lui că era confuz, că durerea de a-l pierde, de care se temea, se instala în sufletul lui. Şi pentru prima oară ea a fost cea puternică. L-a privit.

– Simte-mă, spuse atingându-i mâna. Sunt puternică. Sunt aici. Şi indiferent ce se va întâmpla, *vom fi bine.*

Capitolul 32

LAUREN PETRECU CELE DOUĂZECI ŞI PATRU DE ORE FĂRĂ A-ŞI vedea fiul. Nu-şi dădu nicio şansă. Ori de câte ori intra vreo asistentă în salon, spunea repede: *Eu sunt doar mama naturală, vorbiţi cu familia Malone despre copil.*

Pe la sfârşitul zilei următoare se simţea destul de bine ca să nu mai vrea să rămână în spital. Mâncarea nu era grozavă, nu vedea mare lucru de la fereastră, televizorul abia prindea câteva canale şi, ceea ce era mai rău, auzea ce se întâmpla în salonul copiilor. Ori de câte ori plângea vreun nou-născut, Lauren lăcrima. Încercase să recitească de câteva ori scrisoarea de la USC, dar asta nu i-a fost de folos.

Auzea mereu plânsetele stridente şi gângurelile nou-născuţilor. Cândva, începuse să se gândească la fiul ei, numindu-l Johnny, şi stătea aşa cu ochii strânşi, pumnii încleştaţi, spunând: *Cineva să aibă grijă de Johnny...*

Erau momente grele, fără îndoială, dar ar fi fost bine dacă n-ar fi vizitat-o Angie seara trecută. Lauren abia aţipise. Auzea zgomotul de afară de pe autostradă şi încercase să-şi spună că era oceanul, care o legăna să adoarmă.

– Lauren?

Se aşteptase să fie asistenta de noapte, care s-o verifice ultima oară înainte de stingere. Dar era Angie. Arăta îngrozitor, descompusă. Avea ochii umflaţi şi încercările ei de a zâmbi au eşuat lamentabil. Vorbise mult cu Lauren periindu-i părul şi aducându-i apă, până ce în cele din urmă spuse pentru ce venise.

– Trebuie să-l vezi.

Lauren îşi ridicase privirea spre Angie, gândindu-se: *Iată, asta este. Dragostea pe care o căutase toată viaţa.*

– Mi-e teamă.

Angie a atins-o cu blândeţe.

– Ştiu, iubito. Tocmai de aceea trebuie s-o faci.

La mult timp după plecarea lui Angie, Lauren s-a gândit la asta. În sufletul ei ştia că Angie are dreptate. Avea nevoie să-şi ţină fiul în braţe, să-i sărute obrăjorii, să-i spună că-l iubeşte. *Trebuia să-şi ia rămas-bun.*

Dar se temea. O durea atât de tare gândul că-l va părăsi. *Ce-ar simţi dacă l-ar ţine în braţe?*

Era aproape de ivirea zorilor când s-a hotărât. S-a aplecat şi a sunat după asistentă. Când aceasta a apărut, Lauren i-a spus:

– Te rog să-mi aduci copilul.

Cele zece minute care au urmat au părut fără sfârşit.

În cele din urmă, asistenta a revenit, iar Lauren şi-a văzut pentru prima oară fiul mic cu obrajii roz. Avea ochii lui David şi bărbia ascuţită a mamei ei. Şi părul ei roşcat. Întreaga ei viaţă era concentrată în această feţişoară.

– Ştii să-l ţii în braţe? o întrebă asistenta.

Lauren a încuviinţat din cap. Îşi simţea gâtul prea încordat ca să poată rosti vreo vorbă. Asistenta i-a aşezat copilul în braţe cu grijă. Ea abia a observat când a plecat aceasta.

A continuat să-şi privească *fiul*, acest miracol din braţe şi, chiar dacă era mic şi fragil, reprezenta o întreagă lume. Inima i-a crescut la vederea lui până când n-a mai putut respira.

El era familia ei. *Familie.* Toată viaţa căutase o rudă şi, iată, acum *fiul ei* era cuibărit în braţe. Nu cunoscuse niciun bunic, văr, mătuşă sau unchi, sau altă rudă, fraţi, surori, dar avea *un fiu.*

Johnny, murmură, atingându-i pumnişorul.

El o apucă de deget. Ea suspină. *Cum putea să renunţe la el?* Gândul acesta o făcu să plângă.

Îi promisese...

Dar nu ştiuse, nu înţelesese. *De unde să fi ştiut ce simţi când îţi iubeşti copilul?*

Eu nu sunt Sarah Dekker, îi spusese lui Angie cu câteva săptămâni în urmă. *Nu te-aş răni în felul acesta.* Lauren strânse din ochi. *Cum ar putea acum s-o trădeze pe Angie?*

Angie. Femeia care aştepta şi era gata să fie cea mai bună

mamă pe care ar fi putut s-o aibă Johnny. Femeia care-i arătase lui Lauren ce este dragostea, ce înseamnă o *familie.* Încet, deschise ochii şi-şi privi fiul prin păienjenişul lacrimilor.

– Dar eu sunt *mama ta,* îi şopti.

Unele alegeri, indiferent cât de inspirate şi juste ar fi, nu pot fi făcute.

DAVID VENI LA PATUL EI ÎN ACEA DUPĂ-AMIAZĂ. ARĂTA DEVASTAT, obosit; zâmbetul îi cam pierise.

– Mama crede că seamănă cu tatăl ei, îi spuse după o lungă şi stânjenitoare tăcere.

Lauren îl privi.

– Eşti sigur de asta, nu?

– Sunt sigur. E prea devreme pentru noi să fim părinţi.

Avea dreptate. Era prea curând pentru ei. Şi, brusc, se gândi la tot timpul petrecut împreună, la anii în care îl iubise. Se gândi la anii lor împreună; cum îi vorbea permanent despre ce putea să facă maşina lui chiar şi în timpul filmelor, cum cânta fals şi părea să nu ştie cuvintele niciodată; se gândi în special cum el părea să ştie întotdeauna când ea se temea sau se simţea pierdută şi cum o ţinea atunci strâns de mână, de parcă i-ar fi conferit astfel stabilitate. Îl va iubi întotdeauna.

– Te iubesc, David, murmură auzindu-şi propria voce înăbuşită.

– Şi eu te iubesc. El se aplecă, o prinse în braţele sale.

Ea s-a retras prima. El i-a luat mâna şi i-a strâns-o uşor.

– Acesta este *sfârşitul nostru,* îi spuse ea blând. O durea să rostească fiecare vorbă. Ar fi vrut ca el să râdă, s-o ia în braţe şi să-i spună: *Nici vorbă.*

Dar el începu să plângă.

Şi ea simţi c-o podidesc lacrimile. Tânjea să-şi retragă vorbele, să-i spună că nu vorbise serios, dar se maturizase de acum şi ştia mai bine. Cea mai rea parte era că ar fi putut să reuşească să se iubească mereu dacă ea n-ar fi rămas însărcinată.

Se întrebă cât va dura să se vindece rana provocată de dragostea lui. Spera să fie o rană care într-o zi se va vindeca de la sine, lăsând doar o cicatrice argintie, mică .

– Vreau să te duci la Stanford, să uiți de toate.

– Îmi pare rău, spuse el plângând atât de tare, încât ea știu sigur că va profita de portița pe care i-o deschisese. Și cu toate că asta o duru, o și salvă în același timp, aproape o făcu să-i zâmbească. *Pentru dragoste trebuie să faci și sacrificii.*

El duse mâna la buzunar și scoase o bucată mică, roz de hârtie.

– Uite, îi spuse oferindu-i-o.

Ea se încruntă. Simți fâșâitul hârtiei între degete.

– Este actul de proprietate al mașinii tale.

– Vreau să ți-o dau ție.

Ea abia îl vedea printre lacrimi.

– Oh, David, nu.

– Este tot ce am.

Ea își va aminti toată viața acest moment. Indiferent ce se va întâmpla, va ști că a fost iubită. Îi înapoie foaia roz.

– Sărută-mă, *Speed Racer,* îi șopti știind că va fi pentru ultima oară.

ÎN CLIPA ÎN CARE ANGIE TRECU DE CAMERA ASISTENTELOR, ȘTIU.

– Doamna Malone? zise una din ele.

Angie se despărți de Conlan și o luă la fugă. Tocurile sandalelor loveau linoleumul sunând obscen de tare. Deschise ușa cu atâta putere încât se dădu de perete.

Patul lui Lauren era gol.

Se rezemă de cadrul ușii, istovită. O parte din ea știuse că asta va fi urmarea, o așteptase, dar asta nu ușurase lucrurile.

– *A dispărut,* îi spuse lui Conlan, care a ajuns-o din urmă.

Au stat acolo, în cadrul ușii, ținându-se de mână, fixând patul gol, perfect aranjat. Mirosul florilor dăinuia în încăpere. Era singura dovadă că noaptea trecută fusese o fată acolo.

– Doamna Malone?

Ea se întoarse încet, așteptându-se să vadă chipul dolofan al preotului spitalului. El fusese prima persoană care apăruse în camera lui Angie când murise Sophie.

Dar era doamna Connelly, femeia numită *tutore ad litem.*

– A plecat de vreo oră. Femeia lăsă privirea în jos. *Cu fiul ei.*

Angie se aşteptase şi la asta. Totuşi durerea i-a fost ascuţită şi profundă.

– Înţeleg.

– V-a lăsat un mesaj. Şi unul pentru David.

– Mulţumesc, spuse luând plicul.

Femeia a spus:

– Îmi pare rău, apoi a plecat.

Angie s-a uitat la plicul alb, imaculat. Numele – *Angie Malone* – era scris pe partea din faţă. Mâinile îi tremurau când l-a luat şi l-a deschis.

Dragă Angie,

N-ar fi trebuit să-l ţin în braţe (aici era ceva mâzgălit). *Toată viaţa mi-am dorit o familie şi acum, că am una, nu-mi pot părăsi copilul. Îmi pare rău.*

Mi-aş fi dorit să fiu destul de puternică, să-ţi spun asta faţă în faţă. Dar nu pot. Nu pot decât să mă rog ca într-o zi tu şi Conlan să mă iertaţi.

Ştiu doar că undeva, o mamă nouă va dormi noaptea gândindu-se la tine. Imaginându-şi – dorindu-şi – să fi fost fiica ta.

Cu dragoste,
Lauren

Angie împături scrisoarea şi o puse la loc în plic. Apoi se întoarse spre Conlan.

– E complet singură acolo.

– Nu e singură, îi spuse el cu blândeţe. Când privi în ochii lui, ea ştiu că el se aşteptase la aceste cuvinte.

– Atunci este prea singură.

El o prinse în braţe şi o lăsă să plângă.

Îl găsiră pe David împreună cu mama sa în sala de aşteptare. Când intrară, David îşi ridică privirea.

– Bună ziua, domnule şi doamnă Malone.

Mama lui, Anita, zâmbi.

– Bună ziua din nou.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Se priveau unii pe alţii.

– E frumos, spuse Anita cu glas uşor tremurat.

Angie se întreba cum este să-ţi iei rămas-bun de la fiul fiului tău.

– Lauren a părăsit spitalul, spuse Angie cât de încet a putut. A luat copilul cu ea. Noi nu... simţi un nod în gât şi nu putu termina.

Anita s-a prăbuşit într-un scaun repetând: *Oh, Doamne,* acoperindu-şi mâna cu gura.

David s-a încruntat.

– Ce spui?

– A plecat cu fiul ei.

– A plecat? Dar... vocea lui David se întrerupse.

Angie i-a întins plicul.

– Ţi-a lăsat asta.

Mâinile îi tremurau când a deschis plicul. Cei din jur îl urmăreau în tăcere. În final, şi-a ridicat privirea. Stând acolo, plângând, părea atât de tânăr.

– Nu se mai întoarce.

Angie s-a străduit să nu plângă cu el.

– Nu cred că va rezista. Era prima oară când ea îndrăznea să spună asta chiar şi pentru sine. Conlan a strâns-o încet de mână. Crede că ne va fi mai bine dacă nu ştim unde se află.

David a luat mâna mamei sale.

– Ce facem, mamă? E complet singură. Din vina mea. Ar fi trebuit să stau cu ea.

Au rămas acolo privindu-se. Nimeni nu ştia ce să spună. În final, Anita zise:

– Vă rugăm să ne sunaţi dacă se întoarce.

– Sigur că vă vom suna, încuviinţă Conlan.

Angie urmări cum mama şi fiul se depărtează, ţinându-se de mână. Se întreba ce-şi spuneau. Ce cuvinte puteau găsi într-o zi ca asta.

În cele din urmă, se întoarse spre Conlan ridicându-şi privirea spre el. Întreaga lor viaţă se oglindea în ochii lui, tot ce fusese rău, tot ce fusese bun sau obişnuit. Pentru un moment, i se păru că timpul înaintează şi ei rămân în urmă. Rătăciseră

drumul crezând că dragostea lor nu fusese de ajuns. Acum ştiau mai bine. Uneori, deşi inima ţi-e frântă, continui. Asta era tot.

– Să mergem acasă, spuse ea, aproape reuşind să-i zâmbească.

– Da, zise el. *Acasă.*

LAUREN COBORÎ DIN AUTOBUZ ÎN VECHEA EI LUME. ÎL STRÂNSE mai bine pe Johnny, care dormea liniştit în braţele ei; îi frictionă spatele micuţ. Nu voia să se trezească în partea asta a oraşului.

– *Nu aparţii lumii ăsteia, John. Să ţii minte asta.*

Noaptea se lăsase, şi în aceste umbre întunecate, blocul cu apartamente părea mai puţin sărăcăcios şi mai puţin sinistru.

Îşi dădu brusc seama că era agitată, că se temea. Nu mai era cartierul ei. Se opri privind înapoi la staţia de autobuz, dorindu-şi să se poată întoarce, să cotească şi să ia autobuzul înapoi spre Miracle Mile Road.

Dar nu exista cale de întoarcere. A ştiut asta când a părăsit spitalul. Le înşelase încrederea lui Angie şi Conlan; făcuse exact ce jurase că nu va face. Dragostea pe care i-o arătaseră dispăruse de acum. Ştia şi ea câte ceva despre *abandon.*

Lauren simţea că nu mai aparţine niciunui loc din acest oraş, nici căsuţei cocoţate deasupra nivelului mării, nici restaurantului care mirosea a cimbru, a usturoi şi a roşii înăbuşite. Alegerile pe care le făcuse în viaţă o aduceau mereu înapoi în locul acesta, căruia îi aparţinea.

În cele din urmă, ajunse la vechea clădire de apartamente. Ridicându-şi privirea se simţi pierdută.

Se străduise din răsputeri să plece de acolo. Dar ce altceva îşi putea permite? Avea un fiu abia născut, pe care nu-l putea lăsa în grija nimănui. Luni întregi de acum înainte. Cecul de cinci mii de dolari din portmoneu nu îi ajungea. Nu avea de gând să rămână prea mult în oraşul acesta, care o făcea întotdeauna să se gândească la Angie. Numai până se mai întrema. Abia atunci va pleca să caute alt loc.

Lăsă jos valiza mică şi îşi îndreptă spatele. O durea tot. Advilul pe care-l luase cu puţin timp în urmă nu mai avea efect şi o durea abdomenul. Simţea şi o durere ascuţită, ca o apăsare,

între picioare. O făcea să meargă ca un marinar beat. Oftând, ridică din nou valiza şi porni pe aleea plină de buruieni, trecu de pungile negre de gunoi pline şi de cele soioase, de carton.

Uşa scârţâi şi se deschise. Era tot ruptă.

Îi trebui o secundă să-şi adapteze vederea la întuneric. Uitase cât de întunecat era aici, cum mirosea a ţigări vechi şi a disperare. Merse direct la apartamentul 1A şi ciocăni.

S-a auzit zgomotul unor picioare târâte, apoi un glas înăbuşit; doar o secundă, apoi uşa s-a deschis.

Doamna Mauk se afla acolo îmbrăcată în capotul cu flori şi papuci roz scâlciaţi. Părul ei grizonant era ascuns de o bandană roşie pe care o purta într-un stil demodat.

– Lauren, spuse încruntându-se.

– A... întrebat mama de mine vreodată? Auzi nevoia patetică din propriul glas şi-i fu ruşine.

– Nu. Nici nu credeai c-o va face, nu?

– Nu. Vocea ei era ceva mai puternică decât o şoaptă.

– Am crezut c-ai plecat.

Lauren încercă să nu reacţioneze la cuvântul acesta, dar nu-i fu uşor.

– Poate nu există o astfel de posibilitate pentru cei ca noi, doamnă Mauk.

Ridurile pronunţate de pe chipul doamnei Mauk părură să se adâncească.

– Cine este?

– *Fiul meu.* Zâmbi trist: *Johnny.*

Doamna Mauk întinse mâna mângâindu-l pe cap. Apoi oftă şi se rezemă de cadrul uşii. Lauren recunoscu acel oftat. Era semnul înfrângerii. Mama ofta aşa tot timpul.

– Cred că am venit să văd dacă nu aveţi un apartament de închiriat. Am nişte bani.

– Toate camerele sunt ocupate.

– Oh. Lauren refuză să se lase pradă disperării. Acum trebuia să se gândească la Johnny. Lacrimile şi le va stăvili de acum înainte. Vru să plece.

– Poate ar fi bine să intri. O să plouă. Tu şi Johnny puteţi dormi în celălalt dormitor noaptea asta.

Lauren simți cum i se înmoaie genunchii; răsuflă ușurată.

– Vă mulțumesc.

Doamna Mauk o conduse în livingul apartamentului. Pentru o fracțiune de secundă, Lauren simți cum trecutul și prezentul se contopesc. Semăna prea mult cu vechiul lor apartament; același set de masă Formica, covorul uzat. O sofa cu flori de trandafir era flancată de două fotolii La-Z-Boy. Un televizor mic alb-negru cu un episod vechi din *I dream of Jeannie.*

Doamna Mauk s-a dus la bucătărie.

Lauren s-a așezat pe sofa și l-a scos pe Johnny din portbebe.

El a început imediat să plângă. I-a schimbat scutecul mic, dar el nu se opri din plâns. Scâncetele lui umplură micul apartament.

– Te rog, șopti Lauren, frecându-l pe spate, legănându-l. Știu că nu-ți este foame.

Numai când se întoarse doamna Mauk cu două cești de ceai și o întrebă: *Te simți bine?* Lauren realiză că plângea. Își șterse ochii, încercând să zâmbească.

– Sunt doar obosită, asta-i tot.

Doamna Mauk puse cestile pe măsuța de cafea și se așeză pe unul din fotolii.

– E tare micuț.

– Are doar două zile.

– Iar tu vii aici să-ți cauți mama sau un loc unde să stai. Oh, Lauren. Doamna Mauk îi aruncă una din acele priviri compătimitoare, pe care le știa atât de bine.

Se priviră. În spatele lor se auzeau râsetele de pe postul de comedie.

– Ce vei face?

Lauren îl privi pe Johnny.

– Nu știu. Eram hotărâtă să-l dau spre adopție, dar... n-am putut.

– Văd cât de mult îl iubești, spuse doamna Mauk și vocea i se îmblânzi. Și tatăl?

– Și pe el îl iubesc. De asta sunt aici.

– *Singură.*

Lauren își ridică privirea. Simți cum gura începe să-i tremure și lacrimile îi umplură ochii. Din nou spuse: Îmi cer

scuze. Hormonii sunt de vină. Plâng tot timpul.

– Unde-ai fost, Lauren?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Mi-amintesc femeia care a venit după tine în ziua aceea. Eram la fereastra bucătăriei mele şi te-am văzut urcând în maşină plecând şi m-am gândit: *Mă bucur pentru tine, Lauren Ribido.*

– Angie Malone. O duru să-i pronunţe numele.

– Ştiu că sunt doar o bătrână care stă toată ziua acasă, vorbeşte cu pisicile şi urmăreşte reluările la televizor, dar mi s-a părut că te iubea.

– Am distrus tot.

– Cum?

– I-am promis că-i dau copilul, apoi am fugit din spital la miezul nopţii. Mă va urî de acum.

– N-ai discutat cu ea? Ai fugit?

– N-am putut suporta s-o privesc.

Doamna Mauk se rezemă de spătarul fotoliului, studiind-o pe Lauren cu ochii îngustaţi. În final spuse:

– Închide ochii.

– Dar...

– Fă-o. Lauren făcu aşa cum i s-a cerut.

– Vreau să ţi-o imaginezi pe mama ta.

Ea şi-a creionat o imagine în minte. Mama, cu părul platinat, cu faţa odinioară frumoasă, dar care începuse să se crispeze şi să pară trasă, era întinsă pe canapeaua ruptă din sufragerie, îmbrăcată într-o fustă scurtă de blugi uzată şi un tricou scurt. Avea o ţigară în mâna dreaptă. Se ridica fumul în spirală din ea.

– Bine.

– Asta face rătăcirea dintr-o femeie.

Lauren deschise ochii încet şi o privi pe doamna Mauk.

– Am văzut cât te-ai chinuit ca să ai o şansă în viaţă, Lauren. Cărai acasă braţe de cărţi şi aveai două slujbe şi ai obţinut bursa la Fircrest. Tu ai plătit chiria, pe când mama ta cheltuia toţi bani la Tides. Am sperat mult de la tine, Lauren. Ştii cât de rar este acest cuvânt în clădirea asta?

Speranţă.

Lauren închise ochii din nou de data asta imaginându-şi-o pe Angie. O vedea stând pe verandă, privind marea, cu părul ei negru fluturând în briză. Angie se întoarse, o văzu pe Lauren şi-i zâmbi. *Iată-te. Cum ai dormit?*

Era doar o mică amintire; o imagine dintr-o zi obişnuită.

– Ai unde să te duci, nu? o întrebă doamna Mauk.

– Din păcate...

– Nu ai cum să răzbaţi în viaţă, Lauren. Ai încredere în ce-ţi spun. Ştiu unde se termină drumul dacă începe cu teamă. Şi tu ştii unde se termină. Într-un apartament de sus şi un munte de facturi neachitate.

– Şi dacă ea nu mă poate ierta?

– Lauren, fii serioasă. Foloseşte-ţi inteligenţa, îi spuse doamna Mauk. Şi dacă te iartă?

– LA NAIBA, DOAR EŞTI REPORTER! GĂSEŞTE-O!

– Angie, am mai avut discuţia asta de o mie de ori. Nici nu ştiu de unde să încep căutarea. David a vorbit cu toţi prietenii ei. Nimeni n-a auzit de ea. Tipul din staţia de autobuz nu-şi aminteşte să-i fi vândut bilet. Vechiul ei apartament a fost închiriat din nou; practic, proprietăreasa mi-a închis uşa în nas, când am întrebat de Lauren. Directorul de studii de la USC mi-a spus că a cerut anularea bursei. N-am idee unde s-a putut duce.

Angie lovi butonul robotului de bucătărie. Vibraţiile acestuia au umplut bucătăria. Ea privea amestecul mărunţit, încercând să găsească altceva nou de spus. Dar nu găsi nimic. În ultimele douăzeci şi patru de ore, ea şi Conlan îşi spuseseră tot ce se putea spune pe această temă. *Lauren dispăruse.* Şi asta nu era greu de făcut în această lume supraaglomerată.

Angie deblocă bolul şi turnă toppingul peste amestecul de afine. Surorile ei jurau că gătitul are scopuri terapeutice. Aceasta era a treia prăjitură cu afine pe care-o făcea. Încă puţină terapie de acest gen şi va începe să urle. Conlan veni în spatele ei, o prinse în braţe şi o sărută pe gât. Ea oftă şi se rezemă de el.

– Nu suport ideea că e complet singură. Şi să nu-mi spui că nu este aşa. E doar o copilă. Are nevoie de grija cuiva.

– Acum este *mamă*, îi spuse el calm. Partea cu copilăria se

pierde în asta.

Angie se întoarse spre el şi-şi aşeză mâinile pe pieptul lui. Inima lui Conlan bătea sub palmele ei tare, constant şi egal. Dacă în ultimele ore se simţise ameţită, pierdută sau nesigură, se dusese la el, îl atinsese şi-l lăsase să fie ancora ei.

Conlan o sărută. Cu buzele apropiate de ale ei îi şopti:

– Ştie că o iubeşti. *Se va întoarce.*

Angie simţi din vocea lui cât de mult ar fi vrut şi el să creadă asta.

– Nu, îi spuse. Nu se va întoarce. Ştii de ce?

– De ce?

– Crede că n-aş putea s-o *iert*. Mama ei n-a învăţat-o ceea ce merita s-o înveţe. Ea nu realizează că şi-a iertat mama sau că o va face în secunda în care aceasta îşi va face apariţia. Nu ştie cât de durabilă poate fi dragostea, nici cât de uşor se destramă.

– Ştii ce mi se pare uluitor? N-ai vorbit nicio secundă despre copil.

– O parte din mine ştia că nu va putea renunţa la el. Oftă. Ar fi trebuit să-i spun asta. Poate atunci n-ar mai fi fugit la miezul nopţii din spital.

– I-ai spus ceea ce conta cu adevărat. Şi ea te-a ascultat. Garantez c-a făcut-o.

– Nu cred, Con.

– Ştiu eu c-ai făcut-o. Când a născut, i-ai spus lui Lauren c-o iubeşti şi că eşti mândră de ea. Într-o zi, când nu se va mai dispreţui pentru ceea ce ar fi trebuit să facă, îşi va aminti. Poate că mama ei n-a învăţat-o nimic despre iubire, dar tu ai făcut-o. Mai curând sau mai târziu, va înţelege.

El putea face asta mereu; să spună exact ce avea ea nevoie să audă.

– Ţi-am spus vreodată cât de mult te iubesc, Conlan Malone?

– Mi-ai spus. Se uită spre cuptor. Cât trebuie să se coacă chestia din interior?

Ea vru să zâmbească.

– Cincizeci de minute.

– Destul ca să-mi arăţi cât mă iubeşti. Poate chiar de două

ori.

ANGIE ÎŞI SĂRUTĂ SOŢUL CARE DORMEA ŞI COBORÎ DIN PAT, atentă să nu-l trezească. Îmbrăcându-se cu o pereche de pantaloni sport, cenuşii, ieşi din încăpere.

Era atâta linişte la parter. Uitase asta. Liniştea. Un adolescent face atâta gălăgie....

– *Unde eşti?* şopti cu voce tare, prinzându-se cu braţele de umeri.

Lumea de afară era al naibii de mare, iar Lauren atât de tânără. O mulţime de gânduri negre îi trecură prin minte, ca imaginile unui film de groază. Se duse la bucătărie să facă o cafea. Pe la jumătatea drumului zări *cutia*. Era pe la mijlocul holului, aproape de perete. Probabil Conlan o luase ieri dimineaţa de la spălătorie, înainte de a merge la spital.

Ieri, când totul fusese *altfel*.

Ştia că ar fi trebuit s-o lase acolo, s-o ignore. Dar aşa făcuse înainte şi nu obţinuse nimic bun. Se duse la cutie, îngenunche şi o deschise.

Lampa Winnie-The-Pooh era chiar deasupra, înfăşurată într-o pătură roz de bumbac. O scoase şi o ţinu în mâini.

A fost uimită că n-a plâns, n-a tânjit după copilul pierdut, pentru care cumpărase această lampă. A dus-o la bucătărie şi a aşezat-o pe masă.

– Aici, spuse. Te aşteaptă, Lauren. Întoarce-te acasă şi ia-o.

Singurul răspuns a fost tăcerea. Când şi când, casa veche mai scârţâia, iar la distanţă oceanul vuia sau tuna, dar aici, în această casă, care ajunsese de la trei ocupanţi la doi, era linişte.

Ieşi pe verandă, uitându-se la ocean. Era atât de concentrată asupra apei încât i-a trebuit un moment s-o vadă pe *fata* care stătea printre copaci.

Angie a pornit în fugă pe trepte, apoi prin iarba udă, gata să cadă de două ori.

Lauren stătea acolo, nu zâmbea, avea ochii roşii şi umflaţi. Încercă să zâmbească. Nu reuşi.

Ar fi vrut s-o prindă în braţe, dar ceva o opri. Ceva din privirea fetei era deprimant. Buzele îi tremurau.

– Am fost atât de îngrijorați din cauza ta, spuse Angie apropiindu-se.

Lauren se uită la copilul din brațe.

– Știu că vi l-am promis. Numai că... își ridică privirea. Lacrimile îi umplură ochii.

– Oh, Lauren. Angie reduse distanța dintre ele. Atinse obrajii umezi ai lui Lauren cu acea mângâiere blândă pe care în trecut îndrăznise s-o facă. Ar fi trebuit să-ți vorbesc mai mult despre asta. Numai că... îmi era așa de greu să mă gândesc la ziua în care am avut-o pe Sophie. La minutele în care am ținut-o în brațe. Am știut că atunci când te vei uita în ochii copilului tău, vei fi la fel de pierdută ca mine. De asta n-am aranjat niciodată camera copilului. *Am știut,* draga mea.

– Ai știut că-l voi păstra?

– Am fost sigură.

Chipul lui Lauren se crispă un pic, buzele îi tremurară și colțurile gurii i se lăsară.

– Dar ai stat cu mine. Am crezut...

– Era vorba despre *tine,* Lauren. Nu știi? *Faci parte din familia asta. Noi te iubim.*

Lauren deschise ochii mari.

– Chiar dacă te-am rănit?

– Dragostea ne și rănește un pic în viață, Lauren. Dar nu dispare.

Lauren continua s-o fixeze.

– Când eram mică, aveam un vis. Era același în fiecare noapte. Eram îmbrăcată cu o rochiță verde și acolo se afla o femeie, care se apleca să mă ia de mână. Îmi spunea întotdeauna: *Hai, Lauren, nu trebuie să întârziem.* Când mă trezeam, plângeam întotdeauna.

– De ce?

– Pentru că era mama pe care n-am avut-o niciodată.

Angie trase aer adânc în piept, apoi oftă din suflet. Ceva din sufletul ei cedase; nu realizase până în clipa aceasta cât de implicată fusese până când nu slăbise presiunea. Pentru asta erau ele împreună, ea și Lauren. Pentru acest moment perfect. Întinse mâna spre ea, spunându-i încet:

– Mă ai pe mine, Lauren.

Lacrimile se scurgeau pe chipul lui Lauren.

– Oh, Angie, spuse. Îmi pare atât de rău.

Angie o strânse în braţe.

– Nu trebuie să-ţi pară rău.

– Îţi mulţumesc, Angie, spuse pe un ton liniştit, retrăgându-se.

Chipul lui Angie se destinse într-un zâmbet.

– Nu. Mulţumeşte-ţi ţie.

– Pentru că nu ţi-am făcut decât necazuri şi te-am ţinut trează noaptea?

– Pentru că mi-ai arătat cum este să fii mamă. Iar acum şi bunică. Toate acele visuri neîmplinite de fetiţă pe un carusel. N-am ştiut...

– Ce n-ai ştiut?

– Că *fiica mea* era deja prea mare pentru jocurile de copii.

Lauren şi-a ridicat atunci privirea spre ea. Se citea totul în ochii ei, anii petrecuţi într-o disperare calmă, stând la fereastră, visând la o mamă care s-o iubească, sau stând în pat, tânjind după o poveste înainte de culcare sau un sărut de noapte-bună.

– Şi eu *te-am aşteptat.*

Angie simţi că zâmbetul îi cam pierea. Se străduí să zâmbească din nou, ştergându-şi ochii.

– Şi cine este micuţul din braţele tale?

– John Henry. Lauren scoase copilul din portbebe şi i-l întinse lui Angie.

– E superb, murmură ea simţind un amestec de dragoste, dar şi de teamă, sfială, smerenie. Nimic nu-i umple mai bine braţele unei femei ca un copil. Îi sărută fruntea moale, inhală mirosul de nou-născut.

– Ce fac acum? o întrebă Lauren pe un ton calm.

– Tu trebuie să-mi spui. Ce vrei să faci?

– Aş vrea să merg la facultate. Bănuiesc că deocamdată la una locală. Poate dacă lucrez câteva luni şi economisesc, aş putea să iau nişte ore la primăvară. Nu este ce am visat, dar... lucrurile se mai schimbă.

– Chiar şi aşa va fi greu, îi spuse Angie cu blândeţe. Mai greu

va fi să-şi urmărească prietenii şi pe David cum se duc la colegiu la toamnă. Îi va pierde pe toţi. Unul câte unul îşi vor continua vieţile, aşa cum vor dori. Nu vor avea nimic în comun cu o fată de seama lor care a devenit mamă. Asta i-ar rupe inima lui Lauren.

– Sunt obişnuită cu greul. Dacă mi-aş putea recăpăta slujba...

– Ţi-ar fi mai uşor dacă ai avea unde locui?

Lui Lauren i se tăie respiraţia; a fost un sunet ascuţit, casant, de parcă ar fi fost aruncată pe mal.

– Adevărat?

– Sigur că da.

– N-ar trebui să stau – să *stăm* prea mult. Numai până strâng destui bani pentru un apartament şi pentru creşă.

– Tot nu înţelegi, Lauren? Nu ai nevoie de creşă. De acum, faci parte dintr-o familie zgomotoasă, iubitoare, prea sigură de sine. Johny nu va fi primul copil care va creşte într-un restaurant şi nici ultimul. Zâmbi. După cum îţi imaginezi, mi-aş face timp să stau cu el. Nu zilnic, desigur. Este *fiul tău*, dar eu cu siguranţă te-aş ajuta.

– Ai face asta?

– Sigur că da. Angie o privi nu fără oarecare tristeţe. Fata părea aproape un copil chiar şi acum; privirea îi era plină de o nouă speranţă. Angie o strânse în braţe. Pentru o fracţiune de secundă nu-i putu da drumul. În cele din urmă, trase aer adânc în piept şi se dădu un pas înapoi. Ai venit la timp. Astăzi este ziua de naştere a mătuşii Giulia. Am făcut trei prăjituri cu afine – pe care le veţi mânca doar tu şi Conlan. Întinse o mână spre Lauren apoi spuse încet: Vino, nu vreau să întârziem.

Lauren înghiţi cu greutate. Un zâmbet timid îi apăru pe buze, chiar când începuse din nou să plângă.

– Te iubesc, Angie.

– Ştiu asta, draga mea. Uneori doare ca naiba, nu?

Împreună, mână în mână, au mers spre casetofon şi au drumul muzicii. Era tot pe postul ei preferat. Vechiul cântec al lui Aerosmith pulsă prin difuzoare şi zgudui casa. Îl închise repede, dar nu de ajuns de repede.

Conlan veni tunând pe scări, năvălind în living.

– Ce naiba se petrece aici?

Lauren îngheţă şi-l privi. Zâmbetul îi pieri.

– Salut, Conlan. Eu...

El traversă încăperea în grabă şi o prinse în braţe. O luă în braţe şi o învârti până când începură amândoi să râdă.

– Era şi timpul, îi spuse el.

– *S-a întors,* spuse Angie bătând încet copilul pe spate, zâmbind la zgomotul făcut de acesta. S-a uitat spre lampa Winnie-the-Pooh de pe masă. Cel puţin ea va ajunge să lumineze camera unui copil. *Fata noastră s-a întors.*

Sfârşit

KRISTIN HANNAH

Apreciată autoare de bestselleruri, câştigătoare a numeroase premii, între care şi GOLDEN HEART.

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4,
Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

Preţ: 29,00 lei

ISBN: 978-973-629-285-9